

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

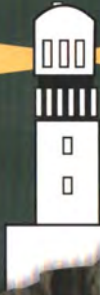
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**MICHEL
BUSSI**

KORSİKA UÇURUMU

©psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“MASUM DEDIĞİN, YALNIZCA AVUKATI İYİ OLAN BİR SUÇLUDUR.”

Clotilde İdrissi, annesi, babası ve abisinin öldüğü kazada arabanın içindeydi. Ailesinin Korsika'nın sipsivri kayalarında parçalara ayrılışını saniye saniye izlemişti. On beş yaşındaydı. Tatil yapmaya gelmişlerdi. Korsika'nın en itibarlı adamı olan dedesi ve büyükannesi-nin cennet gibi çiftliğinden dönüyorlardı.

Clotilde, yirmi yedi yıl sonra Korsika'ya kocası ve on beş yaşındaki kızıyla döndüğünde ailesinin ölümüyle gecikmiş bir hesaplaşmaya hazırды. Korsika'nın yakıcı güneşi, ailesini kaybettiği kazanın üzerindeki sis perdesini kaldıramamıştı. Plajda kokteyllerini yudumlayarak güneşlenen, alışveriş caddelerini tıkabasa dolduran tatilcilerin arasında, karşısında annesinin hayaletini bulmayı ise hiç beklemiyordu. Yirmi yedi yıl sonra annesinden gelen mektubu...

Michel Bussi, sizi Akdeniz'in ısıltılı dalgalarında ve altın plajlarında bir tatile davet ediyor. Ancak arabasıyla Akdeniz koylarında tatil yapmaya giden herkesin bileceği gibi virajlar keskin ve uçurum bir metre ötenizde. *Korsika Uçurumu*'nun virajlarını ustalıkla alabilmek için tüm kıvraklığınızı kullanmanız gerekecek.

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: kitap365.com

KDV'den
muafır.

Korsika Uçurumu

Orijinal Adı: *Le temps est assassin*

Michel Bussi

Çeviri: Gözde Koca

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Burcu Agalar

Düzeltili: Şebnem Soral Tamer - Ahmet Özgün Tatar

Kapak Tasarım Uygulama: M. Aslıhan Özçelik

Sayfa Tasarım: Nurhan Seyrekbasan

1. Baskı: Temmuz 2021

ISBN: 978-605-173-940-3

© Michel Bussi ve Presses de la Cité, bir Place des Editeurs departmanı, 2016.

Mala vida şarkısından alıntılar, Jose-Manuel Chao, PATCHANKA, BMG RIGHTS MANAGEMENT (FRANCE), 1988.

Luc Besson'un yönettiği *Derinlik Sarhoşluğu* filminden alıntılanan diyaloglar:

© 1988, Gaumont. Luc Besson ve Gaumont'a teşekkürler.

Bu eserin ilk baskısı Fransa'da Presses de la Cité tarafından 2016'da yapılmış, Türkçe yayım hakkı Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2021

Baskı ve Cilt:

Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.

Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad.,

Dalgıç Çarşısı, No: 3/4

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: (212) 613 17 33 Faks: (212) 501 31 17

Sertifika No: 46025

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

**MICHEL
BUSSI**

KORSİKA UÇURUMU

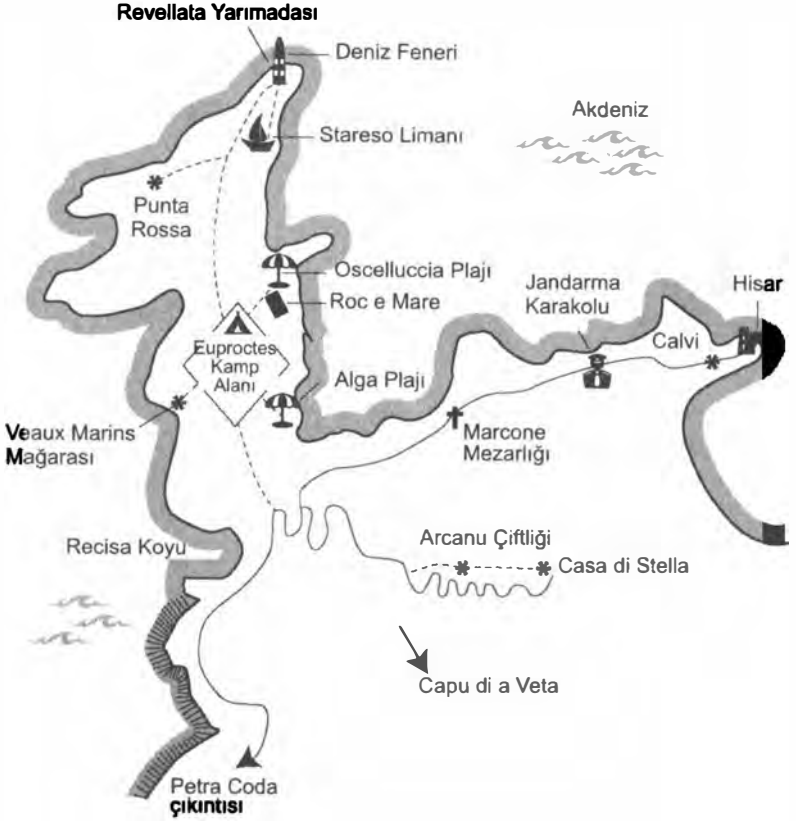
Çeviri

Gözde Koca

epsilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gençken edindiğımız ömürlük dostlara...

Arcanu Çiftliğı, 23 Ağustos 1989

“Clo? Clo?”

*Tú me estás dando mala vida
(Hayatımı mahvediyorsun)*

“Clo?”

Clotilde kulaklıklarını yavaşça çıkardı. Canı sıkkındı. Sıcak taşların sessizliğinde, Mano Negra’nın nefesli sazlarıyla Manu Chao’nun sesi, çiftliğı saran çitlerin ardından gelen cırcırböceğı seslerinden biraz daha güçlü duyuluyordu.

“Evet?”

“Gidiyoruz...”

Clotilde istifini bozmadan bir iç çekti. Ortasından kesilmiş ağaç kütüğü bacaklarını törpölüyordu ama umurunda değildi. Taşlar, keten elbisesinin üstünden sırtını acıtırken ve Mano Negra bandosuna diziyle her ritim tutuşunda ağaç kabuklarıyla kıymıklar bacaklarını çizirken, karşısındakinin

sabrını zorlayarak sergilediği bu gevşek tavrı seviyordu. Elinde kalemi, dizinde defteriyle iki büküm oturmuştu. Aklı başka yerdeydi. Babasının kasıntı, korseli, Korsikalı ailesinin aksine özgürdü o. Müziğin sesini açtı.

Se la traga mi corazón (Her gün kalbimi kırıyorsun)

Bu *musico*'lar* tanrıydı! Clotilde gözlerini yumdu, dudaklarını araladı. Mano Negra konserinin en ön sırasına ısınmak ve sadece bu kısa yolculuk süresince üç yaş daha büyük, otuz santim daha uzun ve göğüslerinin iki beden daha büyük olması için her şeyini verirdi. Kendinden geçmiş gitaristlerin gözlerinin önünde, terden sıırıslam olmuş siyah tişörtünün altından güzel, iri göğüslerini zıplatmak istedi.

Gözlerini açtı. Nicolas hâlâ karşısında dikiliyordu. Sinirlenmiş gibiydi.

“Clo, herkes seni bekliyor. Babam hiç...”

Nicolas ondan üç yaş büyüktü, on sekiz yaşındaydı. Abisi ileride ya avukat ya sendika temsilcisi ya da özel kuvvetler bünyesinde müzakereci olacaktı; hani şu bankada kapana kısılan soyguncularla, rehineleri teker teker yollamaları için arabuluculuk yapan tiplerden. Nicolas tüm darbeleri emen, dayanıklı bir örs gibiydi. Böyle olmak ona diğerlerinden daha sağlam, akli başında ve güvenilir hissettiriyor olmalıydı. Şüphesiz, ömrü boyunca işine yarayacak özelliklerdi bunlar.

Clotilde bakışlarını çevirip bir anlığına Revellata Burnu açıklarındaki ikiz aya baktı; biri suya düşmüş, diğeri karanlık gökyüzünde asılı kalmıştı. Yarımadadaki deniz fenerinin takip ettiği iki kaçak gibiydiler. Biri korkudan tir tir titrerken diğeri taş kesilmişti. Gözlerini tekrar yummak istedi. Bir başka gezegene ısınmak bu kadar basitti işte.

Gözkapaklarını hazırla.

Birden üçe kadar say ve perde açılsın!

Fakat hayır, gördüğü rüya aklından uçup gitmeden, gözlerini açık tutması, kalan son saniyelerini kullanması, aklındakileri dizindeki deftere yazması gerekiyordu. Mutlak öncelik, beyaz sayfaya işlenecek kelimelere aitti.

Rüyam, uzun yıllar sonra hemen yanı başımda, Ocelluccia Plajı'nda geçiyor. Kayalıkları, kumları, koyun şeklini hemen tanıyorum. Hiç değişmemişler. Fakat ben değişmişim, yaşlanmışım. Nine olmuşum!

Clotilde'in on-on beş satır daha yazması ve *Rock Island Line* şarkısının bitmesi ne kadar sürdü? İki dakika mı? Mano Negra'nın şarkıları fazla uzun olmazdı.

Babası bunu, onu kışkırtmak için yaptığını düşünüp Clotilde'i kolundan yakaladı. Halbuki kızın öyle bir amacı yoktu. Clotilde'i kolundan yakaladı.

Clotilde, kulaklıklarının başından kaydığını hissetti. Sağ kulaklık, jöleli siyah saçlarına takıldı. Kalemi yerin tozuna karıştı. Defteri bankta kaldı. Yanına alacak, çantasına koyacak ya da en azından bir yere saklayacak fırsatı olmadı.

“Baba, canımı acıtıyorsun, ah...”

Babası hiçbir şey söylemedi. Sakindi. Soğukkanlıydı. Her zamanki gibi... Akdeniz kıyılarına vurmuş bir buz kütlesiydi âdeta.

“Çabuk, Clotilde. Prezzuna'ya gidiyoruz. Herkes seni bekliyor.”

Babasının kıllı eli, bileğini esir alıp çekiştirdi. Ahşap bankın çizdiği çıplak bacakları sızlıyordu. Tek umudu Lisabetta Nine'nin defterini açmadan ve okumadan oradan alıp çiftliğin dört bir köşesine saçılmış diğer eşyalarının arasına koymasıydı. Yarın ona geri verirdi. Ninesine güvenebilirdi.

Sadece ona...

Babası onu bu şekilde birkaç metre sürükledikten sonra, birkaç adım arkasından ilerleyerek ve kerpeten gibi ikiye açtığı kollarından tutarak, yürümeyi öğrettiği bir bebeğin elini bırakır gibi ileri fırlattı. Çiftliğin avlusundaki büyük sofranın etrafına toplanmış kutsal ailenin tüm üyeleri ona bakıyordu. Masadaki yüzler balmumu gibi donmuş, şarap şişeleri boşalmış, sarı gül buketleri solmuştu. Cassanu Dede, Lisabetta Nine, kim var kim yoksa herkes... Grévin Balmumu Müzesi sanki bir salon da buraya açmış gibiydi. Korsika'dan bir köşk manzarası... Napolyon'un bilinmeyen kuzenleri...

Clotilde kahkahalara boğulmamak için kendini zor tuttu.

Babasının ona el kaldırmaması gerekirdi ama tatilin bitmesine altı üstü beş gün kalmıştı. Eğer *walkman*'inin, kulaklıklarının ve kasetlerinin Revellata Yarımadası'ndan denizi boylamasını istemiyorsa, defterini geri istiyorsa, Natale'i tekrar görebilmek ya da Orophin'le, İdril'le ve bebek yunuslarla denk gelmek gibi bir niyeti varsa, Nicolas ve Maria Chjara'nın çetesini özgürce gözetlemeye devam etmek istiyorsa, şansını fazla zorlamamalıydı.

Mesajı almıştı. Clotilde hiç ayak diremeden *Renault Fuego*'ya doğru yürüdü. Programları değişmiş miydi yani? Prezzuna'ya mı gidilecekti? Pekâlâ, uslu bir kız olup, anesi, babası ve Nicolas'la makinin ortasında kaybolmuş şapeldeki çoksesli koronun konserine gidecekti. Altı üstü bir akşamını feda edecekti ama onurunu hiçe saymak öyle kolay değildi.

Cassanu Dede'sinin ayağa kalkıp babasına dik dik baktığını gördü sadece. Babası da başını sallayarak her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Dedesinin yüzündeki ifade korkuttu onu... Her zamankinden de fazla.

Fuego, Revellata'ya inen yolun aşığsındaydı. Annesi ve Nicolas çoktan arabaya yerleşmişti. Nicolas yana kayarak arka koltukta ona yer açtığında bu kez yüzünde muzip bir gülümseme vardı. Makilerin ortasında kaybolmuş kilisedeki konsere gidecek olmalarına ve babasının bu takıntısına onun da canı sıkılmıştı. Hatta onunkinden daha fazla, çok daha fazla. Fakat Nicolas ondan daha metanetliydi, bunu hiç çaktırmıyordu. İleride örs gibi sağlam olduğu tescillendiğinde, cumhurbaşkanı bile olabilirdi. Mitterrand gibi yedi yıl boyunca gıkını çıkarmadan her şeyi sineye çekmeyi öğrenirdi. Açık ara farkla yeniden seçilebilmek için sonuna kadar dişini sıkardı. Sadece ve sadece bir yedi yıl daha ağzına edebilsinler diye.

Babası arabayı hızlı sürüyordu. Kırmızı *Fuego*'sunu aldığından beri olduğu gibi... Ne zaman sinirlense yaptığı gibi... Sessiz bir öfke gösterisi. Babası vites değiştirirken annesi sıklıkla ellerini dizlerine götürüyor, parmaklarını huzursuzca kıpırdatıyordu. Bu lanet konsere gidip o koroyu dinlemek isteyen tek kişi babasıydı. Memnuniyetsiz çocuklarına, her daim onlara arka çıkan karısına, bu topraktaki unutulmuş kökenlerine, kültürüne, soyadının yarattığı saygınlığa, gösterdiği sabra ve hoşgörüye kafası atmış olmalıydı. İlk defa bir akşam için bir şey istiyordu, lanet olsun, çok şey mi istiyordu?

Virajlar akıp gitti. Clotilde tekrar kulaklıklarını taktı. Korsika yollarından oldum olası korkardı. Hava aydınlık olsa bile; özellikle hava aydınlıkken aslında. Yanlarından vızır vızır geçen otobüsler, karavanlar ödünü koparırdı. Bu yarımadaanın uçurumun kenarından ilerleyen yolları insanın aklını başından alıyordu. Babası arabayı ya umursamazlığından ya geç kalmak istemediğinden ya da ön sıradan yer kapmak istediğinden bu kadar hızlı sürerken, önlerine bir keçi, yabandomuzu ya da herhangi bir hayvan atlarsa sonlarının geleceğini düşündü...

Önlerine atlayan bir hayvan olmadı. En azından Clotilde'in gördüğü kadarıyla. Böyle bir ize rastlayan da olmadı. Her ne kadar jandarma, bunun ihtimaller dahilinde olduğunu söylese de...

Revellata Yarımadası'nı geçince, dümdüz ilerleyen uzun yolun sonundaki sert virajda oldu olan. Dağ geçidinin yirmi metrelik çıkıntı yaptığı dar virajda. Petra Coda denen yamaç döküntüsünde.

Gündüzleri oradan geçenin başını döndürüyordu.

Fuego tam gaz ahşap bariyerlere çarptı.

Yolu uçurumdan ayıran üç ahşap levha direnebildiği kadar direndi. Çarpmanın etkisiyle parçalandı; *Fuego*'nun iki farını patlattı, tamponunu göçertti. Sonra dayanamadı.

Arabayı kısmen yavaşlatabilmişti. Araç boşlukta koşmaya devam eden bir çizgi film kahramanı gibi dümdüz ilerlemeye devam etti ve en sonunda durdu. Bir an panikleyip, ayaklarına bakınca donakaldı... Ve bir taş gibi devrildi aşağı.

Clotilde, *Fuego*'nun tekerlerinin yerden kesildiğini hissetti. Bildiği dünya yok olup gidiyordu. Bir mantık hatası yaşanıyor olmalıydı. Bu gerçek olamazdı. Bu onların başına, onun başına geliyor olamazdı.

Gerçek infilak etmeden hemen önce, saniyenin onda birinde aklından geçenler bunlar oldu. Ardından *Fuego* önce kayalara çarpıp parçalandı, sonra yerde iki kere sekti.

Araba kayalara diklemesine çarptığında direksiyon, babasının kafasını ve göğüs kafesini patlattı. Arabanın ikinci taklasında kapıyı kırıp içeri saplanan kaya parçası annesini ezdi. Üçüncü taklayla arabanın tavanı çelikten bir çene gibi tepelerinde açık kaldı.

Bu, arabanın aldığı son darbeydi.

Fuego orada durdu ve sakın denizin on metre yukarısında dengesizce asılı kaldı.

Ardından bir sessizlik çöktü.

Nicolas hâlâ yanında oturuyordu. Dimdikti. Kanlar içindeydi.

Asla cumhurbaşkanı olamayacaktı. Aptal bir fabrikanın personel sorumlusu bile olamayacaktı. Başı daha küçükken ezilmişti. Artık örs olmaktan ziyade, patlamış bir yumurtanın kabuğu gibi görünüyordu. Canavarın ağzında kıkırdağı parçalanmış serçe misali, yıldız şeklinde yarılmış tavan bedenini harap etmişti.

Gözlerini yummuştu. Sonsuza dek başka bir yerdeydi artık.

Bir, iki, üç ve perde!

İlginç bir şekilde Clotilde'e hiçbir şey olmamıştı. Jandarma daha sonra arabanın attığı üç taklayla üç farklı yerden darbe aldığını ve her seferinde yolculardan birine zarar verdiğini söylemişti. Şarjöründe son üç kurşunu kalan bir katil gibi...

Kırk kilo ha var ha yoktu. Kırık camdan dışarı fırlarken kollarının, bacaklarının, elbisesinin parçalandığını dahi hissetmemişti. Refleks olarak emekleyerek *Fuego*'dan birkaç metre uzaklaşırken kaygan taşlarda kırmızı izler bıraktı.

Daha fazla uzaklaşamadı. Bedenlerden, etrafa saçılmış metal parçalarından akan kan ve benzin karışımına, kafataslarından sarkan beyinlere bakarak orada öylece oturdu. Yaklaşık yirmi dakika sonra gelen jandarma, itfaiye ve ambulans onu bu şekilde buldu.

Clotilde'in bileği kırılmış, üç kaburgası çatlamış ve dizi sıyrılmıştı. Hepsi bu...

Bu bir mucizeydi.

Dönen ışıkların yarattığı mavi halkanın içinden ona doğru eğilen doktor, "Hiçbir şeyiniz yok," dedi.

Gerçekten de hiçbir şeyi yoktu!

Bir hiçlik kalmıştı ona.

Babasının, annesinin ve Nicolas'ın cesetlerini büyük beyaz torbalara yerleştirdiler. Adamlar başlarını eğerek kızıl kayalara baktılar. Etrafa saçılmış diğerk ceset parçalarını arıyor gibiydiler.

Sırtını gümüş renkli bir ilkyardım battaniyesiyle örten gençten bir jandarma, “Yaşamaya devam etmek zorundasın,” dedi. “Onlar için hayatına devam etmelisin. Böylece onları asla unutmamış olursun.”

Adama bir ahmak, cennetten söz eden bir rahipmiş gibi baktı. Fakat adam haklıydı. Üzeri diğerk nice hatıralarla örtüldüğü takdirde, en kötü hatıralar bile unutulurdu. İnsanın kalbini sızlatan, beyinde yararlar açan en özel hatıralar bile. Hatta bilhassa onlar.

Çünkü senden başka kimsenin umurunda değildirler.

Yirmi yedi yıl sonra

I Revellata

12 Ağustos 2016

“İşte burası.”

Clotilde elindeki yabani kekik buketini demir korkulukların yanına koydu. Petra Coda'nın kayalıkları arasından çıkan yabani kekiklerden toplayabilmek için Franck'ten birkaç viraj ileride durmasını istemişti.

Üç kişi için bu kadarı yeterdi.

Franck de bir an olsun gözünü yoldan ayırmadan ay-nısını yaptı. Dörtlüleri yanan *Volkswagen Passat*'ı yolun kenarına çekmişti.

Kekiklere en son Valentine eğildi. Gönülsüzce topladığı her hâlden belliydi. Bir yetmiş santim uzunluğundaki vücudunu güçbela eğiyordu sanki.

Üçü beraber yirmi metrelik çukurun başında dikildiler. Denizden yükselen dalgalar, iri kızıl kayalardaki delikleri kahverengi yosunlarla dolduruyordu. Kırışık bir ciltteki yaşlılık lekeleri gibiydiler.

Clotilde kızına döndü. Valentine henüz on beş yaşındaydı ama boyu, annesini on beş santim geçmişti. Altında dizleri yırtık bir kot pantolon, üzerinde *House of Cards* tişörtü vardı. Kıyafeti, mezar ziyaretinde bir buket çiçek bırakmaya ve bir dakikalık saygı duruşuna pek de uygun değildi.

Clotilde bunu fazla önemsemedi. Yumuşak bir ses tonuyla konuştu.

“İşte burası Valentine. Deden, anneannen ve Nicolas tam burada öldüler.”

Valentine çukura annesinden daha uzaktan, daha yukarıdan bakarken, gözüne Revellata açıklarındaki dalgaların üstünde zıplayan bir jet ski takıldı. Bariyerlere yaslanan Franck'ın bakışları, *Passat*'ın dörtlüleriyle dağ geçidi arasında mekik dokumaya devam ediyordu.

Bunaltıcı sıcaklık sanki zamanı da baygınlaştırmış, gevşetip uzatmıştı. Güneş saniyeleri yavaş yavaş, damla damla akıttıyordu. Yanlarından geçen araba, etrafına bir sıcaklık dalgası yaydı. Beline kadar çıplak olan sürücü onlara hayretle baktı.

Clotilde, 1989 yazından beri buraya hiç gelmemişti.

Yine de bu yeri aklından binlerce defa geçirmiş, hep bu ânı düşünmüştü: Bu çukurun başında ne diyeceğini, ne düşüneceğini, aklında canlanacak anıları, bu kutsal ziyareti nasıl sahneleyeceğini. Hürmet gösterecek, acısını eşit parçalara böleceklerdi...

İşte şimdi buradaydılar ve her şeyi berbat ediyorlardı!

Clotilde birliktelik duygusu hissedeceklerini, duyarlı sorular soracaklarını, Franck ve Valentine ile acısını paylaşacağını hayal etmişti. Beraber olacaklardı, bir olacaklardı.

Şimdiyse kavurucu güneşin altında bariyerlere yaslanmış, sanki *Passat*'ın tekerleği patlamış da çekici beklerken

sıkılıyorlarmış gibi, bir saatlerine bir gökyüzüne bakıyor ve kan rengindeki volkanik kayalar haricinde her şeyle ilgileniyorlarmış gibi gözüküyorlardı.

Clotilde ısrarla kızına anlatmaya devam etti.

“Dedenin adı Paul’dü. Anneanneninkiyse Palma.”

“Biliyorum anne...”

Teşekkürler Valentine! Ne kadar incesin!

Kızı, “biliyorum” kelimesini annesinin sıradan isteklerine verdiği her cevap gibi uzatarak ve bıkkın bir ses tonuyla söylemişti.

Kıyafetlerini toplamalısın. Telefonunu kapatmalısın. Kendine çekidüzen vermelisin.

Annesini geçiştirmek için gösterdiği o tanıdık, asgari çaba...
Biliyorum anne...

Pekâlâ Valou, diye düşündü Clotilde. Tamam, bu tatilimizin en eğlenceli ânı olmayabilir. Otuz yıl önce yaşamış gitmiş bir kaza yüzünden kafanı ütülüyor da olabilirim. Ama lanet olsun be Valou, seni buraya getirmek için on beş yıl bekledim! Anlayabilecek olgunluğa ulaşasın diye büyümeni bekledim. Erken yaşta böyle bir şey yaşamamı istemedim. Jet ski gözden kaybolmuştu. Ya da dalgaların arasında alabora olmuştu.

“Gidelim mi?” diye sordu Valentine.

Fakat bu sefer, annesini geçiştirmek için gösterdiği o asgari çabadan da eser yoktu. Onu üzgünmüş gibi gösterirken ne kadar sıkıldığını gizleyen o maskenin altına saklamaya da çalışmamıştı bu sefer.

“Hayır!” Clotilde sesini yükseltmişti. Franck ilk defa bakışlarını, ısrarcı bir çapkın gibi göz kırıp duran *Pas-sat*’tan ayırdı.

Clotilde, *Hayır!* diye tekrarladı içinden. *On beş yıldır bu yükü omzumda taşıyorum. On beş yıldır bu bombayı etkisiz hâle getirmeye çalışıyorum, kızım. Yirmi yıldır anlayışlı kadını oynamaya çalışıyorum, Franck Bey. Hiç şikâyet etmeyen, yüzünde gülücük eksik olmayan, her şeyi bir arada tutmaya çalışan, teselli eden, işleri yoluna sokmaya, gündelik hayatı idame ettirmeye çalışan, yol daha kısa gelsin diye dilinden şarkılar eksik olmayan çalgın kadını oynuyorum. Ve karşılığında ne istiyorum? On beş dakika! On beş günlük tatilinizden, sadece on beş dakika! On beş yıllık hayatımdan, on beş dakikanı istedim sadece, kızım! Yirmi yıllık birlikteliğimizden, on beş dakikanı istedim sadece, kocacığım!*

Tüm çabalarım için sadece on beş dakika. Burada yaşananları çoktan unutmuş, yüz yıl sonra bile burada kalacak olan bu umarsız kayalıklara çarparak, tam bu noktada yok olan çocukluğuma merhamet gösterilmesi için on beş dakika istedim sadece. Koskoca hayatınızdan on beş dakikanızı istedim. Çok şey mi istedim?

Ona sadece on dakika verdiler.

“Gidelim mi baba?” diye bir kere daha ısrar etti Valou.

Franck başını sallayınca, genç kız *Passat*’a doğru yürüdü. Parmak arası terliklerini asfaltta şapırdatırken, gözleri bu taş çölünde bir yaşam belirtisi aradı.

Franck, Clotilde’e döndü. Her zamanki gibi mantıklıydı sözleri.

“Seni anlıyorum Clo. Çok iyi anlıyorum. Ama senin de Valou’yu anlaman lazım. Anne-babanı hiç tanımadı. Ben de öyle. Yirmi yedi yıl önce öldüler. Seninle tanıştığımızda, on yıldır hayatında yoktular. Valou doğduğunda ölümünün üstünden on beş yıl geçmişti. Bana kalırsa onlar...”

Bir an duraksayıp elinin tersiyle alnını sildi. “Onlar... Valou’nun hayatının bir parçası değiller.”

Clotilde cevap vermedi.

Franck’ın en azından çenesini kapayıp, ona on beş dakikalık bir sessizlik tanımasını tercih ederdi.

Şimdi her şey berbat olmuştu. Annesiyle babasını, Jeanne Babaanne ve André Dede’yle kıyaslamak gibi alçakça bir fikir düştü aklına. Her ayın dört hafta sonundan birini onların evinde geçirirlerdi. Valou on yaşına kadar her çarşamba akşamını onlarla geçirmişti. Anne-babası kaprislerine yüz vermediğinde soluğu orada alır, onlara sığınır.

“Bunu anlamak için daha çok genç, Clo.”

Çok gençmiş...

Clotilde yine de aynı fikirde olduğunu göstermek için başını salladı.

Franck’ı dinlediğini gösterdi. Her zaman yaptığı gibi. Sık sık yaptığı gibi. Giderek daha az yaptığı gibi.

Her soruna karşı hazır ettiği çözüm yoluna uyacağını gösterdi.

Çok gençmiş...

Bunun artısını eksisini, aklında yüz defa tartmıştı.

Kızının bu kaza olayını hiç bilmemesi en iyisi miydi? Bu acıyı kendine mi saklamalıydı? Hiç sorun değildi; hayal kırıklıklarına tek başına göğüs germeye alışmıştı.

Fakat diğer tarafta da psikologların söyledikleri, kadın dergilerinin yazdıkları, dostların verdiği güzel öğütler vardı. Modern bir anne kartlarını açık oynamalıydı; aile sırlarını masaya olduğu gibi sermeli, tabuları yıkmalıydı. Hiç sorgulamadan her şeyi ortaya dökkebilmeliydi.

Yani anlayacağın Valou, senin yaşındayken feci bir kaza geçirdim. Bir an olsun kendini benim yerime koy. Üçümünün birden bir kaza geçirdiğini, babanla ikimizin öldüğünü ve tek başına kaldığını düşün.

Sadece bunu biraz düşün kızım... Belki böylece annenin kim olduğunu, hayat ona asla zarar vermesin diye neden etliye sütliye karışmadığını anlayabilirsin.

Tabii bu seni ilgilendiriyorsa...

Clotilde son bir kez Revellata Körfezi'ne, üç küçük yaban kekiği demetine baktı ve ailesinin yanına gitti.

Franck direksiyonun başına geçmişti bile. Arabanın radyosunu kapatmıştı. Valentine camı sonuna kadar açmış, *Guide du Routard** kitabıyla yüzünü yelpazeliyordu. Clotilde hafif bir dokunuşla kızının saçlarını havalandırınca Valentine homurdandı. Zoraki bir gülümsemeyle arabaya binip kocasının yanına oturdu.

Koltuklar yakıcıydı.

Clotilde yüzüne mahcup bir gülümseme yerleştirerek Franck'a baktı. Bu yatıştırıcı maskeyi Nicolas'tan almıştı. Kardeşinden ona bir tek bu maske kalmıştı. Bir de örs gibi sağlam kalbi ve tatmin etmeyen aşkları süpürüp atmaya yaran tırnağı.

Yola koyuldular. Clotilde elini, Franck'ın dizine, hemen şortunun bittiği yere koydu.

Passat dağla denizin arasında usulca ilerledi. Güneş tam tepedeyken renkler öylesine yoğun ve doygundu ki eski bir kartpostalın içindeydiler sanki.

Panoramik bir ekrandan hayal gibi bir tatil görüntüsü...

* 1973 yılından beri Hachette Yayınevi'nin her sene güncelleyip gezginlerle buluşturduğu meşhur bir seyahat rehberi. (ç.n.)

Her şey çoktan unutulmuştu. Rüzgâr, gece sona ermeden kekik buketlerini süpürmüş olacaktı.

Clotilde, *Geriye bakma*, dedi kendi kendine. *İlerle.*

Hayatı sevmek için çabala; hayatı sevmeye çalış.

Arabanın penceresini aralayıp rüzgârın siyah saçlarını taramasına, güneşin çıplak bacaklarını okşamasına izin verdi.

Dergilerde yazanlar gibi, arkadaşlarının yaptığı gibi, on maddede mutluluk pazarlayanlar gibi düşünmeye çalış.

Mutluluk basit iş, sen yeter ki inanmasını bil!

Tatiller bunun için; bulutsuz bir gökyüzü, deniz ve güneş için değil midir zaten?

Seni inandırmaya, yılın geri kalanı için kafanı illüzyonlarla doldurmaya yaramaz mı tatiller?

Clotilde elini yavaşça Franck'ın bacağından yukarı çıkarırken, bir yandan da başını geriye yaslayıp boynunu, yapay bir sahne dekorunu andıran masmavi gökyüzüne sundu. Burası bir sahneydi, yalancı bir tanrı açmıştı perdesini.

Clotilde gözlerini yumduğunda, Franck ister istemez ürperti. Düşüncelerinden sıyırdı parmaklarını.

Tatiller bu işe de yarardı: Bronzlaşmış ciltler, çıplak bedenler ve ateşli gecelerle zihinlere arzu illüzyonu salardı.

7 Ağustos 1989, Pazar: Tatilin ilk günü, yaz mavisi bir gökyüzü

Merhaba, ben Clotilde.

Bunu okuyan kişi, sen her kimsen, bana asla kendini tanıtamayacak olsan da nezaketen sana kendimi tanıtıyorum.

Eğer yazmaya devam edebilirsem, birkaç yıl sürecek bu günlük. Yazdıklarım çok mahrem şeyler olacak. Her kimsen baştan uyarıyorum seni! Ayrıca her kimsen, o kadar önlem almama rağmen nasıl okuyabiliyorsun şu an bu satırları?

Ömrümün geri kalanını paylaşmayı seçtiğim ilk gecemin sabahına yanında titreyerek uyandığım ve genç kızken tuttuğum günlüğümü paylaşmaya karar verdiğim sevgilim misin yoksa?

Yoksa dağınıklığımın kaçınılmaz neticesi olarak günlüğümü en sonunda ele geçirmeyi başaran bir korkak mısın?

Ya da taze edebiyat dehasının bu eserini okumaya can atan binlerce hayranından biri misin? (Edebiyat dehası, ben?!)

Belki de benim... Ama on beş yıl sonra daha olgun bir ben... Ya da belki otuz yıl sonra inanılmaz yaşlanmış bir ben. Belki de çekmecenin dibinden bulmuşumdur bu gün-

lüğü ve bir zaman makinesine biner ya da beni gençleştiren bir aynanın karşısına geçer gibi okuyorumdur bu satırları, kimbilir...

İşte böyle bir bilinmezliğin içinde; hangi ellerin dokunacağını, hangi gözlerin okuyacağını bilmeden rasgele yazıyorum bu satırları.

Ah... Ah...

Umarım gözlerin güzeldir, ellerin narindir, temiz bir kalbin vardır, gelecekteki sevgili okurum. Beni hayal kırıklığına uğratma, söz mü?

Biraz kendimden bahsederek başlayayım öyleyse. Böylece hakkımda biraz bilgi sahibi olursun belki. Çünkü ilerleyen zamanlarda birbirimizi tanımaya pek fırsatımız olmayacak...

O hâlde üç küçük maddeyle özetleyeyim kendimi:

MADDE 1: YAŞIM. Daha şimdiden yaşılanıyorum... 15 yaşımdayım. Vay be, söyleyince bile başım döndü!

MADDE 2: BOYUM. Hâlâ kısayım... Bir kırk sekizim. Bu biraz üzdü işte!

MADDE 3: DIŞ GÖRÜNÜŞÜM. Anneme göre betim benim atmış. Nasıl görünmeye çalıştığımı anlamak çok da zor değil aslında. *Beterböcek*'teki Lydia Deetz'e benzemeye çalışıyorum. Eğer gotik tarzını gözünde canlandıramadıysan sakın endişelenme, sevgili Marşlı okurum. Çünkü büyük bir Lydia Deetz hayranı olduğumu düşünecek olursak, günlüğün her üç satırından birinde ondan bahsederek kafanı epey şişireceğim. Fakat kısaca söz etmem gerekirse, dantelli gotik kıyafetleri, iri panda gözleri ve diken diken perçemleriyle dünyanın en havalı genç kızı! Hem de hayaletlerle konuşabiliyor! Ayrıca şunu da ekleyeyim yakışıklı yabancı, bu rolü Winona Ryder oynuyor ve daha on sekizinde bile olmamasına rağmen dünyanın en güzel oyuncu-

su olur kendisi. Odamdaki tüm posterlerini buraya getirip tatilde kalacağımız bungalova asmak istedim ama annem duvarları raptiyeleme fikrime şiddetle karşı çıktı.

Tamam, tamam sevgili okurum, üç küçük madde aldı başını gitti, farkındayım! Tatilimin ilk gününden bahsedeyim o hâlde... Tourny'li İdrissi ailesinin kırmızı *Fuego*'da başından geçen o muazzam maceradan. Bu arada Tourny, Epte denen ufak bir nehirle birbirinden ayrılan Normandiya ile Fransa arasında sıkışıp kalmış, kırmızı pancar yetiştirilen bir ova olan Vexin Bölgesi'ne bağlı bir kent. Bazı zevzek bölge sakinlerine göre, Ren Nehri'ne kıyasla bu nehir uğruna daha çok savaşmış ve şehit verilmiş. Biz buranın hemen kuzeyinde, üç küçük elmaya benzeyen tepelerin ortasında, zamanında burada yaşayan burnu büyüklerin, "Vexin Bossu"* adını verdiği yerde oturuyoruz. Amma da yaratıcılarmış!

Korsika'ya büyük yolculuğumuzu sana nasıl anlatsam diye uzun uzun düşündüm. Valizlerimizi bagaja atıp Normandiya'da daha gece vaktiyken yola koyulduk. Arka koltukta on saat boyunca hiç sıkılmadan külüstür arabalara, ağaçlara ve levhalara bakan Nico'nun yanında geçen bitmez tükenmez bir yolculuk... Mont Blanc Dağı'ndaki tünelden geçtik, Chamonix'de mola verip her zamanki gibi salatalı turta yedik. Sonra yola İtalya üzerinden devam ettik. Babam bunun sebebinin Cenova'dan geçmenin Nice, Toulon veya Marsilya'dan daha kestirme olduğundan değil, İtalyanların hiç grev yapmamasından dolayı olduğunu söyledi. Evet, bu söylediklerinin detayları da var ama anlatmamayı tercih ediyorum. Öyküleme tercihim bu yönde kullanıyorum diyelim, farklı galaksiden gelen sevgili okurum. İşte öyle!

* (Fr.) Vexin Kamburu. (ç.n.)

Bir kez olsun adaya feribotla gitmemiş birisi, tatilin ilk gününün nasıl bir şey olduğunu asla bilemez.

Lydia Deetz üzerine yemin ederim!

Dünya üzerindeki dört element de şahidimdir.

Öncelikle su.

Üzerinde Korsika'nın sembolü Mağribi bir adam başı olan sarı ve beyaz renklerindeki devasa feribot ilk başta göze büyüleyici gelir. Fakat kapıları açılıp da içeri girdiğinizde o kadar da eğlenceli olmadığını anlarsınız.

En azından babam için değil. On saat araba kullandıktan sonra vardığınız yerde aşırı heyecanlı bir grup İtalyan'ın bağrıışlarıyla karşılaşmanın ne kadar sinir bozucu olduğunu anlayabiliyorum.

*Destra!**

*Sinistra!***

İtalyanlar, babam sanki hayatında ilk defa araba sürüyormuşçasına ellerini kollarını sallayarak bağırıp çağırıyorlardı.

*Avanti, avanti, avanti!****

Babam, tepelerinde jet skileri ve römorklarıyla, içinden sörf tahtaları fışkıran üstü açık arabalarıyla ve arka camı tamamen kapatacak şekilde içi tıka basa şiltelerle, şaman-dıralarla ve havlularla dolu *Renault Espace*'larıyla telaşa kapılmış onlarca sürücünün arasında manevra yapmaya çalışıyordu.

*Avvicina, avvicina!*****

Kamyonlar, arabalar, karavanlar, motosikletler, ne var ne yoksa hepsi içeri sığıdı! İstisnasız. Her santimetre kareyi doldurdular. Tatilin ilk mucizesi buydu.

Stop, stop, stop...

* (İt.) Sağ yap! (ç.n.)

** (İt.) Sol yap! (ç.n.)

*** (İt.) İlerle, ilerle, ilerle! (ç.n.)

**** (İt.) Düz gel, düz gel! (ç.n.)

Feribottaki bu İtalyanlar çocukken kesin Lego ustalarıydı. Bir saatten daha kısa sürede üç bin arabayı feribota sığdırmak onlar için dev bir Lego oyunundan farksızdı.

İtalyan adam başparmağını yukarı kaldırarak gülümsedi.
Parfetto!

Babamın *Fuego*'su Lego'nun üç bin parçasından biriydi. Solundaki *Opel Corsa*'yı çizmemeye özen göstererek kapısını açtı ve küçük aralıktan çıkıp yanımıza gelebilmek için karnını içine çekti.

Sonra toprak.

Asıl değişim üstünüzü değiştirdikten sonra kamaranızda üç dört saat uyuyup uyandığınızda yaşanır. O esnada deri değiştirmiş gibi olursunuz. Deri değiştirmiş bir yılan gibi.

Parmak arası terlikleri, şortu, Van Halen tişörtü ve güneş gözlükleriyle soluğu güvertede alan ilk ben oldum ailede.

Toprak! Toprak!

Herkes, Biguglia Gölü'nden Korsika Burnu'na kadar kıyıyı seyretmek için çoktan küpeştelere yapışmıştı. Güneş, gölgeden dışarı adım atanlara lazer ışınlarıyla ateş etmeye başlayınca, ben de feribotun koridorlarında gezinip bilinmedik kokuların peşine düştüm. Yerde sırt çantasına başını yaslayan uyku sersemi, sarışın ve uzun boylu bir çocuğun üzerinden geçtim. Tam bir afetti! Ona yaslanan saçı başı darmadağınık, sırtı çıplak kız hâlâ uyuyordu. Bir elini İsveçli sevgilisinin önü açık gömleğinden içeri sokmuştu.

Bir gün o sırtı çıplak kız ben olacağım ve yer yatağım kirli sakallı, sırt çantalı bir gezgin olacak. Battaniyemse onun sarı tüylü göğsü.

Ne dersin hayat? Beni hayal kırıklığına uğratma, söz mü? Şimdilik Akdeniz'in tuzlu kokusuyla yetineceğim, benim

* (İt.) Mükemmel. (ç.n.)

gibi bir kırk boyunda olan küpeştelere yaslayacağım sırtımı ve parmaklarımın ucuna çıkıp ciğerlerimi özgürlükle dolduracağım.

Ah bu ateş!

Bayanlar ve baylar, lütfen arabalarımıza dönün.

Cehennem ateşi!

Galaksinin diğer ucundan gelen sevgili okurum, cehennem dedikleri, feribotun ambarı gibi bir yer olsa gerek. İçerinin en az yüz elli derece olması yetmezmiş gibi, bir de insanlar üst üste binerek merdivenlerden inmeye çalışıyorlardı. Dünyadaki tüm ölümler, fokurdayan yanardağın içine doluşmaya çalışıyordu sanki. Cehennem geçidi!

Zincir şangırtıları, metal gıcırdamaları duyuldu ve İtalyanlar geri döndü. Tatilciler yapış yapış olmuş kısa kıyafetler içinde boncuk boncuk terlerken, üzerinde pantolon ceket olan ve terlemeyen yegâne insanlardı onlar.

O fırının içinde neredeyse bir ömür geçirdik. Kapının önüne park eden bazı aklıevveller daha uyanamadığı için orada sıkışıp kaldık belki de. Bir önceki akşam feribota son gelen kişi olmalı. Belki de hepimizi canından bezdiren o kişi, dibimin düştüğü ve ileride onun gibi bir erkeğe sahip olmak istediğim İsveçli sarışın gezgindir.

İtalyan adamlar zaten şeytana benziyorlardı. Ellerinde bir kırbaçları eksikti. Bu bir tuzaktı ve hepimiz karbon monoksitten boğulup gidecektik. Çünkü daha tek bir araba bile hareket etmemişken, salağın teki motorunu çalıştırınca herkes aynısını yaptı.

Ardından feribotun kapısı gürültüyle tangırdarak açıldı. Asma köprü aşağı indi.

Yaşayan ölümler ordusu cennetin kapılarına dayanmıştı.

Yaşasın özgürlük!

Nihayet, temiz hava.

Bastia Limanı karşısındaki Saint-Nicolas Meydanı'ndaki terasta, palmiye ağaçları altında kahvaltı etmek İdrissi ailesinin geleneğidir.

Babam bize dört başı mamur bir sofrta hazırlatır; kruvasanlar, sıkma meyve suları, kestane reçelleri... Birden bir aile gibi hissederiz. Gotik bir kirpiye benzeyen ben bile. Dünya küresini çevirip parmağını rasgele üstüne koyarak kamp alanında çıkacağı kızın hangi milletten olacağını belirleyen Nico bile.

Evet, yirmi bir gün, yani üç hafta boyunca cennet bahçesinde bir aile gibi hissedeceğiz.

Annem, babam, Nicolas.

Ve ben.

Bu günlükte daha çok benden bahsedilecek. Seni baştan uyarayım!

Kusuruma bakmazsın, değil mi? Şimdi mayomu giymem gerek.

Hemen döneceğim, yıldızlardan gelen sevgili okurum.

* * *

Günlüğü yavaşça kapattı.

Şaşkıındı.

Açmayalı seneler olmuştu.

Endişeliydi.

Ve işte, yeniden buradaydı kadın...

Yirmi yedi yıl sonra yeniden.

Peki neden?

Geçmişini kurcalamaya gelmişti besbelli. Didikleyecek, eşeleyecek, arkasında ne bıraktığına bakacaktı. Bir başka hayatta ne bıraktığına.

Senelerce kendini buna hazırlamıştı.

Fakat asla yanıtlayamadığı bir soru vardı. Ne kadar dibe inecekti eşelerken? Bu çöp çukurunun hangi katmanına varmak istiyordu? İdrissi ailesinin sırlar tüneline ne kadar ilerlemeyi niyeti?

12 Ağustos 2016, 22:00

“Babam direksiyonu kırmadı.”

Clotilde kitabını indirdi. Sandalyede otururken çıplak ayakları ve kırmızı tırnaklarıyla toprak ve çimen karışımı kumu eşeliyordu. Yeşil plastik mobilyanın tepesindeki zeytin dalından sarkan lamba karanlığı aydınlatıyordu. Onlara tahsis edilen, ona on beş metre genişlikteki alanın diğer tatilcilerin kısmen uzağında ve biraz gölgelik olması, duşa ve tuvaletlere uzak oluşunu ve sözde üç yetişkine uygun diye kiraladıkları bungalovun küçüklüğünü telafi ediyordu. Clotilde geçen kış buraya rezervasyon yaptırırken, Euproctes Kamp Alanı’nın patronu, “Burada yaşam zaten dışarıdadır, Bayan İdrissi,” demişti kasıtlı bir resmiyetle. Anlaşılan Cervone Spinello hiç değişmemişti.

“Ne?” dedi Franck.

Franck zar zor dengede duruyordu ve arkasına dönmeye bile zahmet etmedi. Ayağını üstüne koyabilmek için arabanın arka koltuğuna gazete sermiş, sol eliyle *Passat*’ın tepesindeki bagaj barına tutunurken sağ eliyle tavan bagajının vidasını çıkarmaya çalışıyordu.

“Babam,” diye devam etti Clotilde, “Petro Coda’da virajı alırken direksiyonu çevirmedi. Çok net hatırlıyorum. Upuzun yolda dümdüz ilerlerken viraja gelince ahşap bariyerlere bodoslama girdi.”

Franck sadece başını çevirdi. Bir yandan el yordamıyla vidayı gevşetmeye çalışıyordu.

“Ne demek istiyorsun Clo? Ne ima etmeye çalışıyorsun?”

Clotilde yanıtlamadan önce biraz bekledi. Franck’a baktı. Kocasının tatilin ilk akşamında yaptığı ilk iş, arabanın tavan bagajını ve barlarını sökmekti. Benzin tüketiminin artması, rüzgâr direnci, tavan bagajının kaportada iz bırakması gibi bir dizi mantıklı sebep öne sürerek bu aceleciliğini haklı çıkarmayı başaramıyordu. Clotilde ise tüm bu parçaları tatil alanlarını işgal edecek fazladan bir yığın ıvır zıvır olarak görüyordu. Tek sorun bu da değildi. Aşağı indirilmesi, bir yere kaldırılması, üzerinin örtülmesi gereken tavan bagajı umurunda bile değildi aslında. Bu işlemi çok aptalca buluyordu sadece! Küçük vidaları teker teker çıkarıp, her birini delik numaralarına göre ufak poşetlere yerleştirmek inanılmaz can sıkıcıydı.

Valou böyle zamanlarda arabuluculuk rolünü üstlenmeye hiç yeltenmezdi. Genç kızları, tatilcilerin yaş ortalamasını ve hangi ülkelerden geldiklerini öğrenmek için çoktan kamp alanını keşfe çıkmıştı.

“Bir şey demeye çalışmıyorum Franck. Neyse, bilemiyorum.”

Clotilde bir parça bıkkın bir ses tonuyla yanıt vermişti. Franck tavan bagajını tamamen sökmüş, vidaları bu kadar sıkın aptala sövüyordu.

Oysa dün bizzat kendi sıkmıştı vidaları.

Franck ve onun mizah anlayışı...

Clotilde önüne dönüp Fred Vargas'ın son çıkan kitabı *Temps glaciaires*'in* sayfalarını karıştırdı. Çoksatan yazlık bir kitaba daha güzel bir isim verilebileceği gibi saçma bir düşünce geçti aklından.

Clotilde ve onun mizah anlayışı...

“Bilemiyorum,” diye devam etti sözlerine. “İçimde böyle tuhaf bir his var. O yola bir kere daha bakınca babam ne kadar hızlı sürerse sürsün, gece de olsa freni kökleyebilirmiş, direksiyonu çevirebilirmiş gibi hissettim. Ve tuhaf bir şekilde, kazadan beri aklımdan hiç çıkmayan görüntüler de aynı şeyi söylüyor bana.”

“Daha on beş yaşındaydın, Clo.”

Clotilde kitabını tekrar indirip sessiz kaldı.

Biliyorum Franck.

Aklımdakilerin anlık görüntüler olduğunu, her şeyin birkaç saniyede olup bittiğini biliyorum... Fakat dinle beni Franck, can kulağıyla dinle. Tabii hâlâ duyabiliyorsan sesi mi ve hâlâ okuyabiliyorsan gözlerimdeki ifadeyi...

Eminim. Kesinlikle eminim Franck!

Babam direksiyonu çevirmedi. Arabayı uçurumdan aşağı sürdü. Ve biz de o arabanın içindeydik.

Clotilde başının üstünde yavaşça sallanan lambaya baktı. Gece kelekleri, kısacık ömürlerini bu ampulün etrafında geçiriyorlardı.

“Bir şey daha var Franck. Kaza esnasında babam annemin elini tuttu.”

“Virajdan önce mi?”

“Evet, hemen önce. Tam bariyerlere çarpmadan önce. Sanki boşluğa savrulacağımızı biliyormuş ama elinden hiçbir şey gelmezmiş gibi.”

* (Fr.) *Buzullar Zamanı*. (ed.n.)

“Ne söylemeye çalışıyorsun Clo? Babanın intihar ettiğini mi? Üstelik siz de arabadayken?”

Clotilde aceleyle yanıtladı onu: “Hayır, Franck. Tabii ki hayır! Bizi çoksesli Korsika korosunun konserine götürüyordu. O gün aynı zamanda annemle babamın tanışma yıldönümüydü. Annesi, babası, kuzenleri ve komşularla beraber kutlamıştık. Hayır, intihar değildi, asla değildi...”

Franck omuz silkti.

“O hâlde ne olduğu kesinleşti: Bu bir kazaydı.”

12 numara İngiliz anahtarını eline aldı.

Clotilde’in sesi, komşuları uyandırmak istemiyormuşçasına mırıltıya döndü. Yandaki araziden, İtalyanca bir dizinin uğultulu sesi duyuluyordu.

“Ya Nicolas’ın yüzündeki o ifade?”

“Nasıl bir ifade?”

“Bariyerleri aşmadan bir saniye önce, artık tamamen çaresizken, artık kimsenin *Fuego*’yu durdurması mümkün değilken kardeşimin gözlerinde o tuhaf ifadeyi gördüm. Benim bilmediğim bir şeyi biliyor gibiydi. Sanki hiç şaşırmamıştı. Sanki hepimizin öleceğini biliyordu.”

“Ama sen ölmedin, Clo.”

“Hayır, bir bakıma ben de öldüm...”

Plastik sandalyede ileri geri sallandı. Franck’ın tam o an arabayı bir kenara bırakıp onu kollarının arasına almasını istedi. Göğsüne yaslayıp herhangi bir şey söylemesini. Hatta hiçbir şey söylemese de olurdu, en azından biraz destek olsa yeterdi.

Onun yerine dördüncü vidayı söktükten sonra boş gri tavan bagajını çıkarıp sırtına aldı.

Oburiks gibi, diye düşündü Clotilde.

Bu görüntü onu gülümsetti. Her şeyden gülecek bir şey çıkarırdı.

Evet, Franck altında mavi keten pantolonu ve çıplak gövdesiyle sırtında plastik anıtını taşıırken cidden de Oburiks'e benziyordu.

Bir göbeği eksikti.

Franck geniş omuzları ve gergin kaslarıyla kırkında bile yakışıklı bir adamdı. İçten gülümsemesi, kendine güvenen tavırları ve bir de yüzücü fiziğiyle yirmi yıl kadar önce Clotilde'in kalbini çalmıştı. Tüm bu özellikleri beraberliklerini sürdürmeye, Franck'ı sevmeye ve onun iyi bir seçim olduğuna ikna etmişti onu. Sonuçta beterleri, çok daha beterleri de vardı.

Yıllar birbirini takip ederken, yarım kilo üstüne yarım kilo alarak beli santim santim kalınlaşırken her yakışıklı erkeğin eninde sonunda edindiği o ufak göbekten Franck'ta da çıkmıştı ama tuhaf bir şekilde Clotilde bunu hiç önemsemiyordu. Hatta göbeğinden bir dağ, haydi bilemediniz ufak, tatlı bir tepecik yükselse bile hayatındaki adamın fiziği artık o kadar da mühim değildi gözünde.

Oburiks, anıtını özenle yere indirdi.

"Geçmişte kalmış bir mesele için tatilini rezil etme, Clo."

Çevirisi: *Geçmişte kalmış bir mesele için tatilimizi rezil etme hayatım.*

Clotilde'in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. En nihayetinde, Franck haklıydı. Onun için kutsal olan bu ziyaret için ailece bir sürü yol tepmişlerdi.

Bu mesele onlar için bir angaryaydı.

Görevlerini yerine getirip başlarından def etmişlerdi.

Unutup gitmişlerdi!

Yine de meselenin üzerinden son bir defa geçme hakkı olduğunu düşündü. En azından Franck buna ses etmezdi. Onunla sonsuza dek çocuklarının gelişimi hakkında konuşabilirdi. Yani, Valentine hakkında.

“Sence Valou’ya bu konuyu hiç açmamalı mıydım? Kaza yerini göstermesem daha mı iyi olurdu?”

“Hiç olur mu öyle şey? Onlar, onun anneannesi ve dedesiydi. Önemliydi yani...”

İpten aldığı havluya ellerini silerek Clotilde’e yaklaştı.

“Yaşadığın onca şeyden sonra bu cesareti gösterdiğin için seninle gurur duyuyorum Clo, bunu sen de biliyorsun. Nereden geldiğini biliyorum. Asla unutmadım. Ama artık...”

Omuzlarını, koltukaltını ve göğsünü sildikten sonra havluyu bir kenara fırlatıp Clotilde’e yaslandı.

Çok geç, diye düşündü Clotilde. Çok geç, hayatım.

Kocasının sadece birkaç saniyelik gecikmeyle gösterdiği şefkat, Clotilde’in gözüne azmış bir erkeğin heyecanı gibi geldi. Dişisini becermeden önce arabasının kaportasını dert edip, tavan bagajını kaldırmayı ihmal etmeyen medeni bir erkek gibi.

“Ne oldu şimdi Franck?”

Franck elini Clotilde’in beline yerleştirdi. İkisinin de üstünde fazla kıyafet yoktu. Eli hafifçe bluzundan yukarı kaydı.

“Şimdi... Yatağa geçelim mi?”

Clotilde ayağa kalktı ve bir adım geri çekildi. Yavaşça. Onu kırmadan. Fakat ümit de vermeden.

“Hayır, Franck. Şimdi olmaz.”

İlerledi ve o da ipten kendi havlusunu aldıktan sonra kozmetik çantasını kaptı.

“Duş almam lazım.”

Patikaya çıkmadan önce kocasına son bir bakış attı.

“Franck... Henüz bu kaza meselesini aştığımızı sanmıyorum.”

Franck ona aptalca baktı. Peşine dahi düşmeden geyiğin gölü terk etmesine izin veren bir aslan gibi. Bu söylediğinin yaptıkları konuşmayla ne alakası olduğunu anlayamadı.

Kamp alanı pek aydınlık değildi. Altı ay önce inşa edilen Finlandiya tarzı havalı ahşap villaların bulunduğu B patikasındaki tek sokak lambasını da arkasında bırakan Clotilde, çadırlara ayrılmış son alanın önünden geçti. Bir grup motosikletçi, motosikletlerini safkan at sürüsü gibi ağaçların altına park etmiş, ellerinde biralarıyla, tüplü kamp lambasının yanında daire şeklinde oturuyorlardı.

Mutlak bir özgürlük kazanmışlar gibi.

Biraz melankoli kokan bir parfüm sürmüşler gibi.

Clotilde çadır alanından geçerken bir düzine kafa, yatay bir şekilde ve aynı anda, yorgun bir Meksika dalgası yaratarak güzel kadının geçişini selamladı. Clotilde'in eteği dizinden bir karış yukarıdaydı ve bluzunun açık üç düğmesi, göğüslerinin ilk kıvrımlarını sergiliyordu.

Clotilde kırk iki yaşında da çekici bir kadın olduğunu biliyordu.

Evet, minyon bir kadındı. Narindi. Fakat bedeninin kıvrımları yerli yerindeydi. Erkeklerin görmek istediği yerlerde. On beş yaşından beri taş çatlasın dört kilo almıştı. İkisi göğüslerine, diğer ikisiyse kalçalarına gitmişti! Her geçen gün daha da güzelleşiyordu. En azından o öyle düşünüyordu. Fakat insanların bakışları da bunu sık sık doğruluyordu. Formunu korumak için hiçbir zaman spor salonlarına ya da havuza gitme ihtiyacı duymamıştı. Fiziği, yaptığı günlük egzersizlerin bir sonucuydu sadece... Zinde bir anne, zinde bir vücuda sahip olurdu! Tıka basa dolu alışveriş arabasını iter, koşa koşa okul çıkışına yetişir, bulaşık makinesine, çamaşır kurutma makinesine eğilerek esneme hareketleri yapardı...

Bir taşla iki kuş, değil mi Franck?

Birkaç dakika sonra Clotilde havluya sarınmış hâlde duştan çıktı. Bacaklarını tıraş makinesiyle alırken elektrikli

sinek kapanı gibi sesler çıkaran çok esmer genç bir kız dışında, duş alanında ondan başka kimse yoktu. Fayans bölmenin diğer tarafından bir grup erkeğin attığı kahkahalar, sonu gelmeyen tekno müziğin ritmine karışıyordu.

Clotilde bir süre duvarı boydan boya kaplayan devasa aynada kendine baktı, göğsüne kadar inen siyah saçlarını taradı. Bu kamp alanı onu yirmi yıl öncesine götürdü. On beş yaşındayken karşısına geçtiği aynı aynada o zamanki bedenini, yüzünü gördü.

O zamanlar ayağına vurulmuş bir pranga gibi peşinden sürüklediği bu çocuksu beden, aklınca erkeklere karşı tek kozu, tek silahıydı. Gülünç... Olsa olsa bir su tabancasıydı bu!

9 Ağustos 1989, Çarşamba: Tatilin üçüncü günü, deniz mavisi bir gökyüzü

Galaksiler arası yolculuk yapan gizemli okurum, özür dilerim. İki gün boyunca seni ihmal ettim. Arkasına sığabileceğim bir bahanem de yok üstelik. Tüm gün aylak aylak dolaşmakla meşguldüm. Önümüzdeki günlerde daha dakik olacağım, söz. Şimdi kendimi toparlama, mantıkımı belirleme ve işbaşında bir antropolog ya da 2020 yılından 1989'a ışınlanan bir zaman yolcusu gibi yerime yerleşip gözlem yapma zamanı.

Gizlice...

Alo, galaksim? Lydia Deetz konuşuyor. Kaptanın seyir defterinden bildiriyorum. Yabancı gezegende gün içinde hava otuz beş derecenin üzerinde ve yerlileri neredeyse çıplak dolaşıyor.

Aslına bakarsan, nereden başlayacağımı bilemediğim için bir süredir seni ihmal ediyorum.

Kalemimin inişini nereye gerçekleştirsem bilemiyorum çünkü.

Bir çamaşır ipi gibi, kamp yaptığımız yerle doğduğum günden beri her sene kaldığımız C29 numaralı bungalovun arasına mı gersem?

Yoksa üzerinde Mağripli bir adam kafası olan bayrak gibi Arcanu Çiftliği'nin avlusunun tam ortasına mı diksem?

Yoksa şemsiye gibi Alga Plajı'na mı?

Of, of...

Buldum, Alga Plajı'na olsun! Size buranın nasıl bir yer olduğunu, Vernon'daki mahallelerinde yüksek binalara hapsolmuş arkadaşlarınızın ağızlarının salyaları aksın diye yollayacağınız türden bir kartpostal gibi anlatacağım.

Beyaz kumlar. Turkuaz rengi su. Bronz tenler.

Ve küçük, siyah bir nokta.

Ben!

Zindan mahkûmu tişörtüm, kirpi gibi saçlarım ve zombi kafalı terliklerimle küçük bir Winona Ryder'ım. Plajda hava kırk dereceyken bile tişörtünü çıkarmayan o çatlak kızım! İtiraf et, sen de annem gibi düşünüyorsun. Bu kızın birkaç tahtası eksik...

Artık gizli sırdaşım olduğuna göre sana, sadece sana itiraf edebileceğim bir şey var.

Ama dalga geçmek yok, söz mü?

Bir kırk boyum ve ufacık memelerimle mayonun içinde on yaşındaymışım gibi gözükiyorum. Biraz daha büyük göstermek için zombi tişörtümü çıkarmamaktan başka bir çare bulamadım. Böylece benimle kumdan kale yapmak isteyen küçük kızları da kendimden uzak tutabiliyorum. On beşimde göstermiyorum diye gözlerimin ardında, kalbimin derinliklerinde, bacaklarımın arasında da öyle hissetmeyecek değilim ya.

Ne yapayım, zırhımı üstüme geçiriyorum işte ben de.

Ne söyleyeceğini biliyorum. Bir cennet köşesinde tatil yapacak kadar şanslı ama etrafındaki her şeye; dağa,

denize, sahile tiksintiyle bakan şımarık bir kız olduğumu düşünüyorsun.

İşte orada yanılıyorsun. Hiç de öyle değil.

HİÇ DE BİLE!

Hepsini seviyorum: sahili, denizi!

Vernon'daki havuzda, Isabelle Adjani'nin *Pull Marine* şarkısının klibindeki gibi, yorgunluktan bir taş gibi dibi boylayana kadar, çılgınlık derecesinde uzun mesafeler yüzüyorum ben.

İçtim kadehten, çin çin.

Yerim seni, bana ne,

*Bulsalar beni ta dipte.**

Bu arada, Isabelle Adjani ve Serge Gainsbourg'un yazdığı bu şarkının sözlerine bayılıyorum. Birini bütün olarak yutmaktan söz ediyorlar. Gainsbourg efsane bir adam... Sigara üstüne sigara yakacak, kadın üstüne kadın koklayacak ve ömrünün son gecesine kadar harika şarkılar yazmaya devam edecek.

Bu arada sana su meselesinde de bir itirafım olacak... Birkaç aydır bende bir tuhafılık var. Maviyi, Burton'un siyah filmlerine tercih eder oldum. Bu on ay önce, tamamen tesadüfen oldu. Hiç beklemiyordum. Ne olduysa sinemada oldu.

Derinlik Sarhoşluğu'nu izledim. Akdeniz'in su seviyesinden hızlı çekim görüntüleri, Eric Serra'nın bestelediği akıllardan çıkmayan film müziği, Yunan evlerinin mavi beyaz duvarları...

İki saatten daha kısa bir süre içinde yunuslara ve belki biraz da insan arkadaşlarına âşık oldum. Ama gözlüklü Sicilyalıya değil, diğerine; okyanus gibi gözleriyle derinlere dalan o dalgıca...

* *Pull Marine*, Isabelle Adjani ve Serge Gainsbourg, Melody Nelson Yayıncılık, 1983. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantey.org>

Jean-Marc Barr...

Akdeniz'in sularına daldığımı, onunla aynı sularda yüzdüğümü düşününce bile bana bir şeyler oluyor. Film burada, Revellata Yarımadası açıklarında çekilmiş sanki.

Kabuğum siyah olsa da kalbim maviye boyandı.

Kimseye söylemezsin, değil mi sevgili sırdaşım? Sana güvenebilmem çok önemli. Çünkü az buz değil, sana hayatımı açıyorum.

Kumda yazıyorum. Alga Plajı'nın kumlarında. Günün aydınlandığını, balıkların ellerin ve ayakların arasından kaydığını, fosforlu mavi dalgaların kıyılarını gıcıkladığını unutmuş bir hilale benziyor burası.

Plajda İdrissi ailesinden sadece annem ve ben varız. Babam kimbilir nereye gitti. Tuhaf bir şekilde burada köklerine yeniden kavuşunca yerinde duramıyor, eve dönüp köklerinden ayrı düştüğündeyse koltuktan kalkamıyor. Nico ise hiç şüphesiz etrafına kızları toplamış olmalı. Bu arada seninle fazla kalamayacağım, birazdan gidip Nico'ya bir bakayım diyorum. Abim yine neyin peşinde acaba diye merak ediyorum.

Plajda sadece annem ve ben varız. Bir de tanımadığımız bir sürü insan. Burada kumların üstünde oturup elimde defterimle insanların hayatlarını izlemeyi seviyorum. Mesela üç havlu yanımda dik göğüslü, çok hoş bir kadın var ama niyeti memelerini sergilemek değil. Karnı aç bebeğine meme veriyor. Bunun hem inanılmaz dokunaklı hem de inanılmaz tiksindirici bir şey olduğunu düşünüyorum. İkisinin tuhaf bir karışımı gibi.

Annem de o kadına bakıyor. Kıskanmış gibi bir hâli var.

Yanımdaki havluya uzanıyor ama aramızda beş metre gibi hatırı sayılır bir mesafe var.

Sanki onun kızı değilim.

Sanki benden utanıyor.

Sanki mükemmel annemin tek kusuru benim.

Durun bir saniye, arkamı döneyim. Vücudumu paravan olarak kullanırsam annem omzumun üzerinden bakarak yazdıklarımı okuyamaz. Size annemi iyisiyle kötüsüyle üç maddede anlatayım.

MADDE 1: Annemin adı Palma. Macar kökenli bir isim. Dedemle anneannem, Avusturya'yla Macaristan arasındaki sınırın birkaç kilometre ilerisindeki Şopron kentinden geliyorlar.

MADDE 2: Annem uzun boylu ve güzel bir kadın. Aynı zamanda uzun bacaklı, kıvrımlı ve zarif... Terlikleriyle boyu bir yetmiş. Gece dışarı çıkarken üstünü değiştirip ince topuklu ayakkabılarını giydiğinde sütun gibi uzun bacakları, sinekkuşu gibi dışarı çıkık göğüsleri, kuğu gibi boynu ve şaşırmış bir baykuşunkine benzeyen iri gözleriyle nasıl gözüktüğünü artık sen hayal et...

Anlaşılan bazen genler bir kuşağı atlayabiliyor.

Örneğin, ben!

Bu durumumu ele alan doktorlar, son derece katiler; büyüme evremi neredeyse tamamlamışım, asla bir elli beşten uzun olamazmışım. Beni rahatlatmak için benimle aynı durumda olan milyonlarca kadın olduğunu da söylediler. Bir de genlerim kuşak atladığı için eğer bir gün kızım olursa annem gibi sırık kadar olabilirmiş. Aman ne güzel! Artık bu konuyu düşünmek istemiyorum ve doğrudan üçüncü maddeye geçiyorum.

Sıkı tutun.

Annem sıkıcıdır. Annem kötüdür. Annem baş ağrısıdır. Annem beş metre ötemdeki havluya uzanmış, *Şeytan Hâlâ*

Gülüyor'u okurken ondan sakladığım defterime tüm bunları kusmak istiyorum. Ve Marcone Mezarlığı'nda yatan Korsikalı atalarım üzerine, burada, Alga Plajı'nda yemin ederim ki bunu yapacağım gelecekteki sevgili okurum...

Asla onun gibi olmak istemiyorum!

Onun gibi bir anne olmak, onun gibi bir kadın olmak istemiyorum! Yaşlanınca ona benzemek istemiyorum!

Oh be!

Neyse ki bunu yazarken uzaktayım. Başımı çevirince endişe edecek bir şey olmadığına emin oldum. Annem yüzü-koyun uyuyor. Sırtı çıplak. Arkasını açtığı yeşil bikini üstü, basık memelerinin altında denizanası gibi büzüşmüş. Tişörtümle kendince dalga geçiyor olabilir ama onun durumu da benden farklı değil. Kalkar kalkmaz ufak bikini üstünü tekrar bağlarken göğsünü gören olmasın diye iffetli kadını oynuyor o da. Kitabını yere koydu. Ufak, hızlı adımlarla denize doğru yürüdü ve “Sen gelmiyor musun tatlım?” dedi bana. Üzerinden su damlaları akarak geri geldiğinde, “Tatlım, üstündeki o kıyafetle pişmedin mi?” diye sordu. Ardından tekrar uzanıp –tüm tatil boyunca yapacağı üzere– kitap çok ilgisini çekiyormuş gibi davranmaya devam etti. Ardından ön tarafını teşhir etmeden sırtını yakabilmek için bikinisinin arkasını tekrar çözdü.

Annem sırtında ip izi çıkmasındansa ölmeyi yeğlerdi. Bense hep tişört iziyle yandığım için Aragon Lisesi'ne her dönüşümde arkadaşlarımdan, “Hey Clotilde, bu yaz Fransa turu mu yaptın?” şakasını duymaya alıştım.

Ha, ha, ha... Bugünlük bu kadar. Çünkü anladığım kadarıyla birazdan psikoloji analizi zırvallıklarını sıralamaya başlayacaksın... Haydi, itiraf et, aklından bu geçiyor değil mi?

Annemi kıskanıyorum!

Pof... Madem bunu duyunca mutlu olacaksın, öyle.

Madem siyah saçlı kızın neler anlatmaya çalıştığını anladın... Evet, kurnaz; aklında bir planı var. Kimse onu avcunun içine alamaz. Hayatı boyunca beraber eğlenebileceği bir sevgili bulacak kendine! Ondan utanmaya başlayana kadar güldürebileceği bebekleri olacak! Her daim mücadele gerektiren bir mesleği olacak: boksörlük, ayı terbiyeciliği, cambazlık, üfürükçülük...

Alga Plajı'nda yemin olsun!

Oldu mu? Bir dahaki sefere babamdan bahsedeceğim.

Fakat şimdi gitmem gerek. Annem göğüslerini ufak bikini-sine sokuşturdu ve şimdi BENİM havluma doğru geliyor. Ona iyi mi davransam kötü mü, bilemedim. Akışına göre artık.

Bye...

* * *

Defteri kapattı.

Evet, şüphe yok ki Palma güzel bir kadındı. Hatta çok güzeldi.

Ölmeyi hak etmemişti. Hem de hiç.

Fakat artık olabilecek en kötü şey olduğuna göre ve onu diriltmenin bir yolu da bulunmadığına göre en iyisi gerçeği kimsenin bilmemesiydi.

13 Ağustos 2016

09:00

Clotilde bir baget ekmek, üç kruvasan ve şimdi elindeki bez çantada taşıdığı bir litre sütü ve diğer elinde taşıdığı bir litre portakal suyunu almaya çıkmıştı. Dönerken yanlış patikaya saptı.

Özellikle.

Valou hâlâ uyuyordu. Franck, Sémaphore de Cavallo'da koşuya gitmişti.

Clotilde 1989 yazını hatırladı. Her sabah kahvaltı an-garyasıyla uğraşırdı. Ayaklarını sürüye sürüye kampın giri-şinden ekmek alır, biriyle karşılaşma umuduyla Euproctes Kampı'nın patikalarında zikzak çizerdi. Fakat o saatlerde tek bir genç bile uyanık olmayınca bungalova dönmeden evvel dolambaçlı bir rota uydururdu kendine. Bugünse tam aksine C29 numaralı bungalovun önüne çıkmak için en kısa yoldan gitti. Hayatının ilk on beş yazının geçtiği o patikadan.

Sadece hacimler tanıdıktı: Bungalovun boyutları, ala-nın yüzölçümü. Ağaçlar büyümüşü. Büyük zeytin ağaçla-

rının gövdeleri, bahçede işgal ettiği alan iki katına çıkmış bungalovun üzerinde yükselerek tepesini örtüyordu. Alana otomatik bir tente, teras, mangal ve bahçe oturma takımı eklenmişti. Tüm bu yenilikleri, keskin ticaret zekâsıyla babası Basile'den kamp alanını devralan Euproctes'in yeni müdürü Cervone Spinello gerçekleştirmişti. Tenis kortu, su kaydıracağı, yapılması planlanan havuz için ayrılan alan gibi her bir yenilik, Clotilde'in çocukluğundaki doğal kamp alanından geriye hiçbir şey kalmadığı inancını körüklüyor, ona yatacak bir yatak, yıkanacak su ve arasına saklanabileceği ağaçlardan öte bir şey vermediğini düşündürüyordu.

Clotilde C29 numaralı alanı daha detaylı incelerken, burayı kazadan beri hiç görmediğini fark etti. Faciayı takip eden günlerde, Basile Spinello eşyalarını Calvi'deki hastane odasına getirmişti. Bunların arasında içinde kıyafetleri, kasetleri ve kitapları olan geniş çantası ve kişisel eşyaları vardı. Fakat onun için en önemli olan eşya yoktu: Yazın o ay boyunca ruh hâlini yazdığı mavi kapaklı defteri. Arcanu Çiftliği'ndeki bankta bıraktığı o defter.

Basile Spinello ya defterini unutmuştu ya da hastanenin koridorunda bir yerlere koymuştu. Clotilde sormaya cesaret edememişti. Defteri uzunca bir süre aklından çıkmamıştı; Balagne Hastanesi'nin acil bölümünden onu aktarmasız Paris'e götüren uçaktayken de Conflans'a giderken de hep bunu düşündü. Reşit olana kadar ona bakan anneannesiyse dedesinin evi Conflans'taydı. Yıllar içinde defteri unutmayı başarmıştı. Aradan yaklaşık otuz yıl geçtikten sonra defterinin bir dolap çekmecesinde kalmış, bir mobilyanın arkasına ya da bir rafta, sayfaları sararmış kitap yığınının altına sıkışmış olabileceğini düşünürken gülümsedi.

Clotilde terasın karşısına dikilen daha küçük zeytin ağaçlarının dallarını kenara iterek C29 numaralı bungalov-

va doğru ilerledi. 1989 yılında da penceresinin karşısında aynı boyutlarda, buna benzer bir ağacın olduğunu hatırladı. Belki de Cervone, yenilerini dikmek için eski ağaçları söküyordu, kimbilir...

“Ne aramıştınız?”

Bungalovdan ak düşmüş şakaklarını sıkı New York Giants beyzbol şapkası ve elinde kahvesiyle bir adam çıktı. Gülümsüyordu. Şaşırmıştı.

Clotilde kamp alanlarındaki bu basit birliktelik duygusunu severdi. Ne çitler ne de duvarlar ayırırdı insanları. Kimsenin kendi evi olmazdı. Belli belirsiz sınırlarıyla herkesin evi olurdu kamp alanı.

“Hiç...”

Patikanın biraz ilerisinde futbol oynayan iki çocuk vardı.

“Topunuz bungalovun altına mı kaçtı?” diye sordu beyzbolcu.

Adamın yüzündeki gülümseme, Clotilde’in terasın önünde elleri ve dizleri üstüne çöküp bungalovun altına emeklerken dar taytının içinden kalçalarının kımıldadığını görmeye can attığını düşündürdü. Bu düşüncenin üstüne Clotilde, kampların bu özelliğinden nefret etti: Duvarların olmayışından, sınırların belirsizliğinden ve şehvetin basitliğinden.

“Hayır, sadece anılarım. Eskiden tatillerim bu bungalovda geçerdi.”

“Öyle mi? Üstünden epey zaman geçmiş olmalı. Biz de sekiz senedir, her sene aynı bungalovu kiralyoruz.”

“Yirmi yedi yıl önceydi.”

Beyzbolcunun şaşkın ifadesinde sessiz bir iltifat yatıyordu.

Yaşınızı hiç göstermiyorsunuz...

Arkasından bir kadın belirdi. Çay fincanını iki parmağı arasına sıkıştırmış, kıvrık saçlarını ahşap bir tokayla ar-

kadan tutturmuş, kırışık cildini renkli bir pareıyla sarmalamıştı. O da gülümsüyordu.

Kocasının yanına geçip Clotilde'e seslendi.

“Yirmi yedi yıl mı? O hâlde, C29 numaralı bu bungalovda eskiden siz kalıyordunuz. Kusuruma bakmayın ama şimdi aklıma geldi. Yoksa siz Clotilde İdrissi misiniz?”

Clotilde bu soru karşısında sessiz kaldı. Aklını çılgınca düşünceler sardı. Bungalova, *Merhum Paul ve Palma İdrissi burada kalırlardı*, diye bir anma tabelası da koymamışlardı üstelik. Anne-babasının başından geçenler, onca yıl kampta ağızdan ağıza dolaşmış mıydı yoksa?

Burası, o lanetli bungalov...

Kadın çayını üfleyip elini beyzbolcunun tişörtünden içeri soktu.

Verdiği mesajın üstü kapalıydı ama ne kastettiği açıktı:

Bu adam, bana ait.

Yaz boyunca açık havada yaşayanların kullandığı evrensel beden diliyle konuştu: Bedenini sergileyebilir, bakabilir, karşılaşabilir ve yanından geçerken hafifçe sürtünebilirsin... Ama dokunamazsın. Elinin altında olsa bile.

Çayından bir yudum aldı ve devam etti. Gizemli konuşmaktan keyif alıyordu.

“Size vermem gereken bir şey var. Ne zamandır sizi bekliyordum!”

Clotilde bir dakika içinde ikinci defa olduğu yere serilmekten kıl payı kurtuldu. Zeytin fidanının en yüksek dalına tutundu.

“Yirmi... Yirmi yedi senedir mi?” diye kekeleydi.

Beyzbolcunun karısı kahkahalara boğuldu.

“Hayır tabii ki! Bize de dün geldi. Getirir misin Fred? Buzdolabının üstünde olması lazım.”

Beyzbolcu içeri girdi ve elinde bir zarfla dışarı çıktı. Karısı, beyzbolcuya yaslanarak üstündeki adresi okudu.

Clotilde İdrissi

*Euproctes Kamp Alanı, C29 numaralı bungalow
20260, Revellata*

Clotilde'in kalp atışları üçüncü kez hızlandı. Kalbi, bu sefer hiç olmadığı kadar hızlı çarpıyordu. Zeytin dalı neredeyse kırılacaktı.

Beyzbolcu gülerek, "Merak etmeyin, kimlik istemeyeceğiz," dedi. "Resepsiyona götürecektik ama madem buradasınız..."

Clotilde nemli parmaklarıyla zarfı kavradı.

"Teşekkürler."

Kumlu patikada sendeleyerek ilerledi. Ayağındaki babetler donmuş bir gölde buz pateni yaparmış gibi, arkasından çarpık çurpuk, kavisli izler bırakıyordu. Gözleri adına, soyadına ve adrese kilitlenmişti. Elyazısını tanımıştı ama bu imkânsızdı. Bunun imkânsız olduğunu biliyordu.

Hiç düşünmeden, kafa yormadan kamp alanını geçti. Bu mektubu yalnızken açmalıydı. Bunun için yeterli mahremiyeti sağlayabilecek tek bir yer vardı aklında: Gizli ve kutsal Veaux Marins Mağarası.* Kayalıkların arasındaki o deliğe sadece yüzerek ya da doğrudan kamp alanındaki dar toprak patikadan ulaşılabilirdi. Gençken kitap okumak, hayal kurmak, yazmak ve ağlamak için binlerce defa bu mağaraya sığınmıştı. Gençliğinde yazmayı severdi, hatta öğretmenlerinin ve arkadaşlarının söylediği kadarıyla epey yetenekliydi de. Ardından kelimeler aniden uçup gitti. Yeteneği o kazadan sağ çıkamadı.

* (Fr.) Ayıbalığı Mağarası. (ç.n.)

Sığınağına hiç zorlanmadan indi. Kumlu ve çakıllı yolun yerini taş bir merdiven almıştı. Mağaranın duvarlarına sevgililer grafitiler yapmış, müstehcen sözler yazmışlardı. İçeri- si bira ve idrar kokuyordu ama önemli değildi. Mağaranın Akdeniz manzarası hiç değişmemişti, hâlâ baş döndürücüydü. İçindekine, kanadıyla yapacağı ufak bir hamleyle, su yüzeyine çıkmaya cesaret eden avının üstüne çullanabilecek bir deniz kuşu gibi hissettiriyordu.

Clotilde alışveriş çantasını yere indirip mağaranın içinde biraz daha ilerledikten ve serin, hatta neredeyse ıslak taşların üstüne oturduktan sonra zarfı yavaşça yırttı. Bir aşk mektubu açarmış gibi tir tir titrese de hatırladığı kadarıyla hiç böyle bir mektup almamıştı. Bunun için birkaç yıl geç doğmuştu. Talipleri ona mektuplaşarak değil, mesajlaşarak kur yapmıştı. Dijital iltifatlar, o zamanlar yeni ve inanılmaz heyecan vericiydi ama bugün onlardan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Kitabının arasına sıkışmış ne tek bir satır ne de tek bir not vardı.

Clotilde baş ve işaretparmağıyla, dörde katlanarak zarfa yerleştirilmiş, ufak beyaz kâğıdı çıkarıp açtı. Mektup elyazısıyla yazılmıştı. Yaşlı bir öğretmenin elyazısı gibi özenliydi.

Sevgili Clo'm,

Hâlâ küçüklüğündeki kadar inatçı mısın bilmem ama senden bir şey isteyeceğim.

Yarın Cassanu ve Lisabetta'yı görmeye Arcanu Çiftliği'ne gittiğinde, karanlık çökmeden önce, meşe ağacının altına git ve bir süre orada bekle. Böylece seni görebilirim.

Umarım seni tanıyabilirim.

Keşke kızını da görebilsem.

Senden başka bir şey istemiyorum. Tek bir şey bile...

Ya da belki başını göğe kaldırıp Betelgeuse yıldızına da bakarsın. Ah Clo'cuğum, seni düşünerek kaç gece o yıldıza baktığımı bir bilsen...

Tüm hayatım karanlık bir oda.

*Öpüyorum,
P.*

Dalgalar mağaranın girişine vurdu. Sanki Tanrı mağarayı dalgalarla yıkanacak fakat su basmayacak yükseklikte yaratmıştı. Clotilde'in elindeki kâğıt, bir katamaranın geniş yelkeni gibi titriyordu.

Fakat rüzgâr yoktu. Sakin ve daha şimdiden sıcak bir sabah vaktiydi. Güneş, yavaş yavaş mağaranın içine dolmaya başlamıştı.

*Öpüyorum,
Bu, annesinin elyazısıydı.*

*P.
Bu, annesinin imzasıydı.*

Annesinden başka kim ona “Clo'm” derdi ki? Annesinden başka kim bu detayları ve kazadan beri hiç giymediği gotik kıyafetleri hatırlayabilirdi?

Beterböcek'i ve Betelgeuse Yıldızı'nı ondan başka kim hatırlardı? Bir zamanlar odasında posterleri asılıydı. Annesi filmin kasetini Quebec'ten sipariş edip ona on dördüncü yaş gününde hediye etmişti. Filmin Kanada Fransızcası, Amerikan versiyonundan çok daha şiirseldi.

Clotilde mağaranın ağzına doğru ilerledi ve önce denize inen patıkaya, sonra kayalıkların tepesinden Alga ve Oscelluccia plajlarına giden yola baktı. Genç bir kız yolun ortasında tek başına dolaşıyordu. Elindeki telefona yapışmıştı. Belki de hattın çektiği bir nokta arıyordu. Ya da anne-babası, omzunun üzerinden dikizlemezken gelen mesajı gizlice okumaya çalışıyordu.

Clotilde mektuba bir kere daha baktı.

Lydia Deetz'in hiç aklından çıkmayan o sözünü annesinden başka kim hatırlayabilirdi? Kült filmin o kült sözünü... Bir akşam, baş başalarken tutuştukları kavganın en mahrem ve şiddetli anında artık onu rahat bıraksın diye annesinin yüzüne söylediği o sözü başka kim bilebilirdi?

Bu yaşananlar anne-kız arasındaydı. İkisi arasında bir sırды.

Annesi ertesi gün onu zorla şehre götürüp daha hoş, yani daha rahat, renkli ve kadınsı kıyafetler almak istiyordu. Clotilde odasının kapısını annesinin suratına çarpmadan önce Lydia Deetz'in söylediği o çaresiz sözü haykırmıştı. Bu replik ergenlik günlerinin özeti gibiydi.

Tüm hayatım karanlık bir oda. Büyük... Güzel... Ve karanlık bir oda.

11 Ağustos 1989, Çarşamba: Tatilin beşinci günü, yabancı yonca mavisi bir gökyüzü

Babama gelince, onu seviyorum.

Onu seven çok insan var mıdır emin değilim ama evet, ben onu seviyorum. Üç defa evet.

Arkadaşlarım, bazen babamdan korktuklarını söylüyorlar. Siyah gözleri, kuzguni saçları, yuvarlak çenesini kaplayan kısa sakalıyla onu yakışıklı buldukları kesin ama insanlarla arasında mesafe yaratan da bu özgüveni sanırım.

Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi?

Babam kendinden son derece emin o tiplerdendir. Fikrini bir, arkadaşlığını iki, düşmanlığını üç kelimeyle ifade eder. Adamı bir bakışıyla yerle bir eden acımasız tiplerdendir. Çekindiğiniz bir öğretmen, sizi korkutan bir patron gibidir: Hem nefret eder hem de saygı duyarsınız. Babam herkese az çok böyle muamele eder... Ben hariç!

Ben onun bir tanecik küçük kızıyım. Numaraları herkeste işe yarayabilir, bir orkestra şefi gibi elindeki bagetle herkesi kendi ritmine uydurabilir ama bunlar bana işlemez.

Mesela işini ele alalım. Ekolojiyle, tarımbilimle ve çevreyle uğraştığını, dünyanın akciğeri olan yeşilliklerin korunmasına yardım ettiğini söyler... Gel gör ki yaptığı iş altı üstü çim satmak! Piyasanın %15'ini elinde tuttuğunu ve bunun da Fransa'da binden fazla, diğer ülkelerdeyse onlarca kişinin istihdamını temsil ettiğini, Fast Green'de işe başlamadan önce pazar paylarının bunun %12'si bile olmadığını ve bu oranın 2000 yılından önce %17'lere tırmanacağını anlatmaya başladığında herkes suspus olur. Kimiyse, babam dakika başı Fransa'da bir futbol sahası büyüklüğünde bir alanı yeniden yeşillendirdiklerini, günün sonunda bu alanların toplamının Fontainebleau Ormanı'nın büyüklüğüne ulaştığını söylediğinde hayran hayran bakar. Banliyölerdeki küçük evlerin bahçelerine ekilen çayır salkı otu ve koyun yumağı çimlerinin artık umurunda bile olmadığını, Ile de France'daki tüm golf sahalarından onlar mesul olduğundan, onu bir tek bataklık tavus otunun ilgilendirdiğini, sadece ve sadece çimlerin kralı olan bataklık tavus otu satacağını söylediğindeyse apışıp kalırlar.

Bense buna güler geçerim.

Çim satan bir baba!

Utanç kaynağı. Bir tanecik kızının hayalini süsleyecek daha iyi bir iş bulabileceğini kaç kere söyledim ona! Kucağına atlayıp çimlerle ilgili anlattığı palavralarının çok saçma olduğunu ve onun aslında bir casus, centilmen bir soyguncu veya gizli bir ajan olduğunu bildiğimi söyledim.

Benim adım Çimen.

James Çimen.

Şimdi, babam her zamanki gibi burada değil. Burada benden başka kimse yok.

C29 numaralı bungalovda, zeytin ağacının altında, bir

başına yazıyorum bunları. Nicolas kamptaki diğer gençlerle beraber. Annem, *Fuego*'ya atlayıp Calvi'ye alışverişe gitti. Babam, anne-babası, kuzenleri ve mahalleden arkadaşlarıyla Arcanu Çiftliği'nde.

Korsikalılığını koruyor...

Babamın Korsikalılığıyla kimse dalga geçemez!

Normandiya'nın Vexin Bossu'sunda kaybolmuş Paul İdrissi'yle kimse dalga geçemez... Ben hariç!

Çünkü aslına bakarsanız babamın her sene hazirandan eylüle kadar süren Korsikalılığı, arabasının arka camına yapıştırdığı sarı dikdörtgen çıkartmadan ibarettir. Bu çıkartma, anakarada* kaybolmuş Korsikalıların birbirini tanımasını sağlayan Kabalist bir sembol gibidir. Fransız masonlar için bu sembol üçgen, Yahudiler için yıldız şeklindedir.

Kuzeye sürülmüş Korsikalılar içinse bu sembol dikdörtgendir.

Corsica Ferries çıkartması.

Babamın Korsikalılığı sarı çıkartma soyulmaya başlar başlamaz kendini gösterir. Günler uzamaya başlamış, tatil zamanı gelmiştir. Babam biraz, aralık ayına girince Noel Baba'ya inanan çocuklar veya kaç aylık ömrü kaldığını öğrenince Tanrı'ya inanmaya başlayan yaşlı adamlar gibidir. Anladınız, değil mi?

Ah! Bir dakika sevgili okurum, bakışlarımı defterden almak için bir saniyeliğine sizi yalnız bırakacağım. Önümden bir tören alayı geçiyor. Az önce Nicolas ve Maria Chjara'nın Alga Plajı'na doğru gittiğini gördüm. Cervone ve Aurélia da peşlerinden gidiyor. Ekibin diğer üyeleri, Candy, Tess, Steph, Hermann, Magnus, Filip, Ludo, Estefan falan da var. Size hepsini tanıtacağım. Vakti gelince.

* Korsika'da Fransa'ya "anakara" da denir. (ç.n.)

Ben de aralarına katılabilirim elbet ama hayır, ben sizinle kalacağım. Sizce de çok tatlı biri değil miyim? Büyük çocukların çetesinin peşine takılmaktansa tatilini ödev yaparak geçiren biri gibi size yazıyorum. Onlar beni görmezden geliyor, küçümsüyor, arkalarında bırakıyor, yanlarına almıyor, alaya alıyor, unuttuyor... Bu listeyi üç sayfa sürdürebilir, ortaya bir eşanlamlılar sözlüğü çıkarabilirim ama yapmayacağım. Bu alanı seninle konuşmaya ayıracağım ve bu bölümde babamı anlatmaya devam edeceğim.

Babamın şiddetli seyreden Korsikalılığını ve haziran gelince onu bahar nezlesine yakalanmış gibi kasıp kavuran maki özleminin üç safhasını anlatacağım ve son safhası diğer pek çok aile içi kavgayı andıracak.

Bu özlemin ilk safhası Paris'i geçtikten sonra otobanda babamın kimbilir nereden çıkardığı Korsika müziği kasetlerini *Fuego*'ya takmasıyla başlar. İkinci safhası yerel şarküteride yenen ilk yemektir. Köyün peynirlerinden, meyvelerinden yer, ufak dükkânlardan *coppa*,^{*} *lonzu*,^{**} *brocciu*^{***} alır, o sene alışveriş sepetine attığımız her şey çerçöpmüş gibi yaparız. Üçüncü safha, sonu gelmeyen aile ziyaretleridir. Büyüklerin, kuzenlerin, komşuların evine gidilir, yabancı bir dilde sohbet edilir. Babam epey zorlanır. Fast Green'in büyük patronuyla İngilizce konuşmanın ona, arkadaşlarıyla Korsikaca konuşmaktan daha kolay geldiğini anlarım. Fakat asla pes etmez babacığım, konuşmaya devam eder. Nicolas'la konuştuklarından tek bir kelime bile anlamasak da sözleri bize çok etkileyici gelir. Siyasetten, dünyanın gitgide daha hızlı tepetaklak oluşundan, yuvarlanırken un ufak oluşundan ve kılını bile kıpırdatmayan adalarından, fırtına öncesi sessizlikte insanlığın harekete geç-

* (Ko.) Korsika usulü bir domuz pastırması çeşidi. (ç.n)

** (Ko.) Korsika usulü bir sucuk çeşidi. (ç.n.)

*** (Ko.) Keçi ya da koyun sütünden yapılan kremsi bir Korsika peyniri. (ç.n)

mesini sadece hayretle seyredişlerinden bahsederler. Babam, duaları öğrenip senede bir okumanın, onu cennete götürmeye yeteceğini düşünen bir dinin neferi gibi konuşulanları takip edebilmek için elinden geleni yapar. Fakat Ajan Çim babamı her gün gören biri olarak sana babamın en fazla benim kadar Korsikalı olduğunu söyleyebilirim. Alkol kullanan bir Müslüman ne kadar Müslümanlsa, vaftiz töreni, düğünü ve cenazesi haricinde bir kez olsun Meryem'in huzuruna çıkmamış bir Katolik ne kadar Katolikse babam da o kadar Korsikalı.

Babam mevsimsel bir Korsikalı.

Bunu duymaktan hoşlanmaz. Ben söylesem bile. Bunu ona söylemeye cesaret edebilecek tek kişi ben olsam bile.

Fakat yapmayacağım.

Bu sadece canını sıkar.

Ben de bunu istemem.

Babamı, annemden daha çok seviyorum. Belki de bunun sebebi onun da beni daha çok seviyor olması. Belki de Gotik Lydia gibi giyindiğim için bana tek bir kötü söz bile söylememiş olmasından dolayı onu daha çok seviyorumdur. Böyle yapmamasının sebebi belki de giyim tarzımı seviyor olması, ona Korsikalı kadınları hatırlatmasıdır.

Karşılaştırmam burada sona eriyor...

Korsikalı kadınlar için siyah giyinmek, teslimiyet demek. Benim içinse bu bir başkaldırı. Acaba babam siyahlar içindeki hangi Korsikalı kadını tercih ederdi, diye kendime soruyorum. İkisi de mi komutan? Sokakta itaatkâr, evde isyankâr olsun istersin? Bir hazineyi kendine saklamak, bülbülü kafese tıkmak gibi bir şey bu.

Her erkeğin yaptığı da böyle bir şey sanırım.

Bir anne, bir temizlikçi, bir aşçı istemek fakat dönüştüğü şeyden dolayı ondan nefret etmek gibi bir şey.

On beş yaşında baktığım yerden evlilik hayatını böyle görüyorum.

Pekâlâ, bugünlük bu kadar. Bence babam hakkında yeterince şey öğrendin. Plajdaki diğer çocuklara mı katılsam yoksa elime bir kitap mı alsam, bilemedim. Kitap iyidir... Kitap okumak insanı yaşlandırır bence.

İster plajda, ister bankta, ister çadırın önünde.

İnsanların merakını uyandırır.

Plaj havlunuzun üstünde kitabı açınca birden hiç-arkadaşı-olmayan-ve-canı-sıkılan-salak-kızdan kendi-hâlinde-mutlu-ve-kimseyi-takmayan-isyankâr-kıza geçiş yaparsınız.

Tabii bir de doğru kitabı bulmanız gerek.

Beterböcek ve *Derinlik Sarhoşluğu* filmleri gibi kült bir kitap bulmam lazım. Hani bazı kitaplar vardır, binlerce kez tekrar okursunuz ve aynı zevke sahip olup olmadığınızı öğrenmek için tanıştığınız çocuklara anlatırsınız ya, öyle bir kitap.

Valizime üç kitap atmıştım.

Belli ki üçü de efsane kitaplar:

Var Olmanın Dayanılmaz Hafıflığı

Tehlikeli İlişkiler

Bitmeyecek Öykü

Ne söyleyeceğini biliyorum. Hepsinin çoktan film olduğunu söyleyeceksin. Evet öyle, kabul ediyorum. Filmlerini sevdiğim için kitaplarını aldım... Ve okuduktan sonra insanlara ÖNCE kitabını okuduğumu ve uyarlamasının beni İNANILMAZ HAYAL KIRIKLIĞINA uğrattığını söyleyeceğim! Zeki kızım, değil mi?

Acaba okumaya hangisinden başlasam?

Of, of...

Karar verilmiştir, plaja giderken kolumun altına *Tehlikeli İlişkiler*'i sıkıştırmış olacağım.

Harika!

Merteuil markizi ve Valmont, harika karakterler. Küçük Keanu Reeves ve zalim John Malkovich ise pek bir çıtır.

Çok yakında tekrar görüşmek üzere, uzak diyarlardaki sevgili okurum.

* * *

Günlüğü kapatmadan önce işaretparmağıyla gözünün kenarında biriken yaşı sildi.

Aradan yıllar geçse bile bu ismi gördüğünde altüst oluyordu.

Bu isim günlüğün sayfalarında bir hayalet gibi dolaşıyordu.

Kimseye zararı olmayan bir hayalet.

Herkes onu öyle sanıyordu.

13 Ağustos 2016, 14:00

“Bu onun elyazısı!”

Clotilde bir cevap bekliyordu.

Ne olduğu önemli değildi.

Boşuna bekledi.

Franck’ın dudakları, cildindeki gözeneklerden akıttığı teri aşağı yukarı telafi edecek bir litrelik *Orezza* şişesini kafasına dikmekle meşguldü. Şişenin dörtte üçünü içip maden suyunun geri kalanını çıplak gövdesinden aşağı boşalttı.

Franck, Sémaphore de Cavallo’ya kadar koşmuş, gidiş geliş dokuz kilometre kat etmişti. Koşuya yeniden başlayan biri için, özellikle de hava otuz dereceyken bu mesafe hiç de fena sayılmazdı. Üzerinden ter akan tişörtünü asarak biraz zaman kazandı.

“Nasıl emin olabiliyorsun, Clo?”

“Biliyorum işte, hepsi bu.”

Clotilde zeytin ağacının çarpık gövdesine yaslanmıştı. Zarf hâlâ elindeydi, gözleri ismine kilitlenmişti:

Clotilde Idrissi.

Franck'a çocukken annesinin ona yolladığı, arada sırada tekrar okuduğu kartpostallardan, annesinin imzaladığı ve notlar eklediği, okul yıllarından beri sakladığı veli iletişim defterlerinden ve arkasında yazılar olan eski fotoğraflardan; geriye birkaç çizikten başka bir şey bırakmayan hayaletlerden bahsetmek istemedi. Dişlerinin arasından belli belirsiz mırıldandı.

“Tüm hayatım karanlık bir oda. Büyük... Güzel... Ve karanlık bir oda.”

Franck yaklaştı ve karşısına dikildi. Göğsünden damlalar akıyordu. Kısa sarı saçları güneşte parlıyordu. Franck gecenin, karanlığın ve gölgenin tam zıttıydı. Yıllar evvel onun en çok bu özelliğini, onu aydınlığa çıkarmasını sevmiştir.

Plastik bir sandalye çekip karşısına oturdu ve gözlerinin içine baktı.

“Tamam, Clo, tamam... Bana anlatmıştın, unutmadım. On beş yaşındayken o oyuncunun hayranıydın. Onun tarzında gotik bir kirpi gibi giyiniyordun. Anne-babana karşı son derece nankör davranıyordun. Tanıştığımızda bana *Beterböcek*'i izletmiştin, hatırlıyor musun? Genç kız, ‘Tüm hayatım karanlık bir oda,’ repliğini söylediğinde filmi durdurup, odanı beraberce gökkuşağının tüm renklerine boyayacağımızı söylemiştin...”

Franck bunu hatırlıyor muydu?

“Sanırım senin Winona Ryder, ekranda öylece donakalarak yaklaşık iki saat boyunca kanepede sevişmemizi seyretmiştir.”

Evet, hatırlıyordu, özellikle de bunu...

“Clo, sana bu mektubu yollayan her kimse pis bir şaka yapıyor olmalı.”

Şaka mı? Franck gerçekten de “şaka” mı demişti?

Clotilde aklına en çok takılan kısmı bir kez daha okudu.

Hâlâ küçüklüğündeki kadar inatçı mısın bilmem ama senden bir şey isteyeceğim.

Hâlâ küçüklüğündeki kadar inatçı mısın bilmem ama senden bir şey isteyeceğim.

Yarın Cassanu ve Lisabetta'yı görmeye Arcanu Çiftliği'ne gittiğinde, karanlık çökmeden önce, meşe ağacının altına git ve bir süre orada bekle. Böylece seni görebilirim.

Umarım seni tanıyabilirim.

Keşke kızını da görebilsem.

Senden başka bir şey istemiyorum. Tek bir şey bile...

Ertesi akşam, babaannesinin ve dedesinin evlerine gitme planı yapıyorlardı. Franck ise hâlâ mantıksız bir şeye açıklama getirmeye çalışıyordu.

“Evet, Clo. Birisi sana pis bir şaka yapıyor. Kimin yaptığını, neden yaptığını bilmiyorum ama...”

“Ama?”

Franck, gözlerine tekrar bakmadan önce bu sefer elini Clotilde'in dizine koydu. Suç ortağı gitmiş ve yerine bir kez daha bir dizi ahlak dersi veren ve yanıtsız argümanlar sunan bir vaiz gelmişti. Akıllı kıt öğrencisine sabırla yaklaşan bir öğretmen gibiydi. Clotilde ukalalığına artık daha fazla dayanamıyordu.

“Tamam Clo, başka türlü anlatayım. Kaza olduğu akşam, 23 Ağustos 1989'da dördünüzün, yani senin, babanın, annenin ve Nicolas'ın arabada olduğuna eminsin, değil mi?”

“Evet, tabii ki.”

“Uçurumdan aşağı düşmeden önce *Fuego*'dan atlayan olmadı, değil mi?”

Yaşanan faciadan beri aklına işlenen görüntüler, Clotilde'in gözünün önünden geçti. *Fuego* bir bomba gibi son sürat, dümdüz ilerliyordu. Ardından dar viraj ve babasının direksiyonu kırmayışı.

“Hayır, kimse olmadı. Bu mümkün değil.”

Franck meselenin üstüne gitmeyi sürdürdü. Böyle bir gücü vardı. Bir meselede iki özellik arardı: Mantık ve yeterlilik.

“Clo, babanın, annenin ve kardeşinin o kazada öldüğüne emin misin? Üçü de öldü mü?”

Clotilde içinden ilk defa bu duyarsızlığına teşekkür etti. Evet, kesinlikle emindi.

Hurdaya dönmüş *Fuego*'nun içindeki parçalanmış cesetler, yaklaşık otuz senedir hiç aklından çıkmamıştı. Çelikten çenenin annesiyle babasının bedenlerini çiğneyişi, benzin kokusuna karışan kan kokusu, kaza yerine gelen ambulanslar, üç cesedin teşhis edilmesi, cesetlerin morga götürülüşü ve harap olan ailenin son bir defa ziyaret edebilmesi için çekmecelere kaldırılışı... Kaza soruşturması. Cenaze... Her şeyi çürüten ve hiçbir şeyi hayata döndürmeyen, tek bir tomurcuk bile açtırmayan zaman...

“Evet, üçü de öldü, şüphesiz...”

Franck diğer elini Clotilde'in öteki dizine koydu ve ona doğru eğildi.

“Pekâlâ, Clo. Bu mesele kapanmıştır! Şakacının teki sana hiç de komik olmayan bir oyun oynuyor. Eski bir sevgilin ya da kıskanç bir Korsikalı, her kimse artık... Ama aklına başka bir şey gelmesin.”

“Nasıl başka bir şey?”

Clotilde kendini riyakâr, kırılğan, sahtekâr, kendine yalan söyleyen biri gibi hissetti.

Kimi zaman Franck'ın açıksözlülüğü işleri kolaylaştırıyordu.

“Annenin hayatta olabileceği ve sana mektup yollayanın o olduğu gibi bir şey gelmesin aklına.”

Ve bam!

Clotilde’in güneş kremiyle parlayan süt beyazı teni kızardı.

Tabii, Franck.

Elbette.

Ne düşünüyordu ki?

“Tabii Franck,” diye söylediklerini onaylarken buldu kendini. “Aklımdan hiç böyle bir şey geçmemişti zaten.”

Sahtekâr! Riyakâr! Yalancı!

Franck üstüne gitmedi.

Kazanmıştı. Mantiğın sesi üstün gelmişti, eklenecek bir şey yoktu.

“O hâlde çıkar bunu aklından, Clo. Korsika’ya tekrar gelmek isteyen sendin. Artık tüm bunları unut ve tatilin tadını çıkar.”

Evet, Franck.

Tabii, Franck.

Haklısın, Franck.

Teşekkürler, Franck.

Ardından Franck, arabayla Calvi’ye gitmeyi teklif etti. Hisar içindeki kent, en fazla beş kilometre uzaktaydı. Yolda bir eşek sürüsüne veya karavanlara takılmazlarsa arabayla on dakikada oraya ulaşırlardı.

Franck içeri gidip üzerine temiz bir gömlek giydi. Valou, Calvi lafını duyunca ellerini çırpı. Calvi demek, turistlerle dolu alışveriş caddeleri, gezinti teknelerinin yan yana dizildiği yat limanı, havluların dip dibe serildiği plajlar demekti. Clotilde, Valou’nun dar bir elbise giymek, alnını, ensesini

ve bronz omuzlarını ortaya çıkaracak şekilde saçlarını toplamak, terliklerini gümüş renkli, örgülü deri sandaletleriyle değiştirmek için bungalova koşmasını izledi. Medeniyete kavuşma fikriyle ışıldıyordu. Alelade bir medeniyet de değildi bu, varlıklı bronz insanların onu büyüten medeniyetiydi. Clotilde nerede hata yaptığını düşünmeden edemedi.

Valentine on yaşına gelene kadar aralarından su sızmazdı. Hayalperest prensesle onun çılgın annesiydiler. Tıpkı Clotilde'in kendine söz verdiği gibiydiler.

Aptalca oyunlar oynarlar, gülmekten kırırlılar, birbirlerine sırlarını açarlardı.

Asla katı bir anne olmayacağına söz vermişti. Asla hayalleri söndüren, hayatı siyah beyaz gören bir anne olmayacaktı. Şimdiyse her şey, farkına bile varmadan altüst olmuştu. Bunu nasıl ele alacağını bilemiyordu. Clotilde, kızın kendi gibi isyankâr bir genç kız olacağını düşünmüştü hep. Değer verdiği hiçbir şeyin, hiçbir hayalinin solmasına izin vermeden hep aynı insan olarak kalmaya söz vermişti kendine.

Baştan sona yanılmıştı!

Onu başka bir devre ait ideallere sahip, eski kafalı biri olarak gören modern ve uslu bir genç kızla karşı karşıyaydı şimdi. Annesi ona karşı kayıtsız kaldığında iyi, utandırdığında kötüydü artık.

Valou eteğine uyan zümrüt rengi, saçaklı bir çanta seçmiş, *Passat*'ın yanında bekliyordu. Franck direksiyonun başına geçmişti bile.

“Hazır mısın anne?”

Cevap gelmedi.

Sabırsız bir genç kızın sesiyle bir kere daha seslendi. Annesinin geç kalmasına alışkın olsa da sabırsızlığına gem vuramıyordu.

“Anne! Haydi, gidelim!”

Clotilde bungalovdan çıktı.

“Franck, cüzdanımı sen mi aldın?”

“Dokunmadım bile.”

“Kasada yok.”

“Dokunmadım,” diye yineledi Franck. “Başka bir yere koymadığına emin misin?”

Ailenin beyinsiz şapşalı ben olabilirim ama aklımı henüz tamamen yitirmedim, diye düşündü Clotilde.

“Evet!”

Clotilde cüzdanını, duşa girmeden önce girişteki dolabın içindeki ufak kasaya koyduğunu gayet iyi hatırlıyordu.

Frankgüneşgözlüklerini alnına itti ve sabırsızca direksiyona vurmaya başladı. Kornanın çalmasına ramak kalmıştı.

“Orada değillerse sakın başka bir yere koymuş...”

“Dün gece hepsini bu lanet kasaya koydum ve bir daha hiç açmadım!”

Clotilde hışımla içeri girdi. Valizini yatağa çıkarıp eşyalarını didik didik etti.

Yoktu.

Çekmeceleri açtı, en yüksek rafların üstünü yokladı. Yatağın, sandalyelerin, mobilyaların altına baktı.

Yoktu.

Tavan bagajında, torpido gözünde de değildi.

Franck ve Valou suspus olmuşlardı.

Clotilde tekrar kasaya baktı.

“Hepsini, kimsenin açamayacağı bu aptal kasaya koymuştum. Biri almış olmalı...”

“Dinle, Clo... Kasanın tek bir anahtarı ve şifresi var, onu da sadece biz biliyoruz...”

“Biliyorum! Biliyorum! BİLİYORUM!”

Clotilde, CervoneSpinello'nun gülüşünden hoşlanmıyordu. Onu oldu olası sevmezdi. Çocukken de genç kızken de ondan nefret ettiğini hatırlıyordu. Babası kampın patronu diye arkadaş grubunu da yönetebileceğini sanıyordu.

Yalancı. Kibirli. Çıkarıcı.

Birkaç yıl sonra eline geçirdiği güç, deniz manzaralı bu seksen hektarlık gölge arazi, onu başka bir şeye dönüştürmüştü:

Yağcı. Kasıntı. Zampara.

Babasının tam tersi biri olup çıkmıştı.

“Üzgünüm Clotilde!” dedi Cervone. “Seni görmeye gelemedim. Bir ara fırsatını bulalım da...”

Clotilde, Cervone'nin beraber bir iki kadeh bir şeyler içerek anne-babasını gözyaşları içinde saygıyla anma, aradan geçen yirmi yedi yılı yâd etme niyetini yarıda kesti ve cüzdanının kaybolduğunu ve çalınmış olabileceğinden şüphelendiğini söyledi.

Cervone kalın siyah kaşlarını çattı.

Sıkılmıştı. Daha şimdiden...

Eline bir deste anahtar alıp, resepsiyondan ayrılırken çiçek tarhını sulayan irikıyım adamı selamladı.

“Benimle gel, Orsu.”

Cervone, emrini el hareketiyle de pekiştirerek işaretparmağını yola doğrulttu. İtaatkâr bir hayvana otoritenin kimde olduğunu göstermeye çalışıyordu sanki. Küçük dağları o yaratmıştı. Diğer adam hiç ikiletmeden onu takip etti. Arkasına dönünce Clotilde irkildi.

Orsu'nun boyu bir doksandan uzundu. Sakalları birbirine karışmıştı. Kıvırcık gür saçları yüzünü kapatsa da özellikle sol tarafındaki kusuru örtemiyordu. Bakışları dikti. Yanakları kuruydu, içleri neredeyse boştu, çenesinden boynuna sarkıyorlardı. Omuzları eğri büğrüydü. Pembe plastik bir eldivenin dikileceği boş bir kılıf gibi yanında sallanan bir kol, kaskatı bir bacak göze çarpıyordu.

Clotilde nedense korkmaktan çok kendini huzursuz hissetmişti. Başta bu deve acıyarak yaklaştı. Bu mesleki bir deformasyondur belki de. Fakat onu huzursuz eden başka bir şey, adını koyamadığı bir his vardı. Orsu üç metre önlerinden ilerlerken Cervone, Clotilde'in kulağına fısıldadı.

“Onu hatırladığını sanmıyorum. O felaket ağustos ayında henüz üç aylıktı. O zamandan beri talihi hiç yaver gitmedi. Ona biz baktık. Burada öyle yaparız. Kötürüm keçilerimizi kaderlerine terk etmeyiz. Euproctes'un çoğu işine o bakar. İnsanlar ona Hagrid der. İyi huyludur, bir zararı dokunmaz.”

Cervone'nin ağzından çıkan her söz Clotilde'in canını sıkıyordu; yirmi yedi yıldır birbirlerini görmemelerine rağmen senli benli konuşması rahatsız ediciydi.

Orsu'dan bir köpekmiş gibi bahsetmesi.

Clotilde, küçük sadistin kertenkelelere, kurbağalara ve sivilceli zalimin pençelerine düşecek kadar talihsiz her türlü hayvancığa ettiği zulmü henüz aklından çıkaramamışken, Cervone'nin hayırsever bir Papa gibi davranması...

Dördü de bungalovdaki ufak kasanın başına toplanmıştı. Sadece Valou başka bir köşeye oturmuş, kulağında kulaklıklarla tırnaklarına oje sürüyordu. Cervone hiç çekinmeden bacaklarını dikizledi.

Clotilde içinden, *zampara, yağcı, kasıntı*, diye tekrarladı. Doğru kelimeleri seçmişti seçmesine ama sıralamayı yanlış yapmıştı. Orsu iri cüssesiyle çelik kasaya doğru eğilip sağlam elindeki anahtarları teker teker denedi. Kilide baktı; sürgüyü, dili, silindirleri kontrol etti. Cervone de omzunun üzerinden bakıyordu.

Kampın sahibi, “Üzgünüm, Clotilde,” dedi en sonunda. “Hiçbir zorlama izi yok. Cüzdanını buraya koyduğuna emin misin?”

Clotilde'in beyni kaynıyordu. İkisi de aynı şeyi mi söylüyorlardı? Franck ve Cervone: Hayatının erkeği ve bu

dünyada en çok tiksindiği adam. Clotilde başını sallamakla yetindi. Cervone bir an düşündü.

“İçinde para var mıydı?”

“Biraz...”

“Kızın şifreyi biliyor mu?”

Cervone açıksözlüydü de. Onunla karşılaştırıldığında Franck gayet diplomatik kalıyordu.

“Evet, ama...”

Clotilde tam karşı çıkacaktı ki Valou arkalarında belirdi.

“Annemle babamdan para yürütecek olsaydım, babamın cüzdanını tercih ederdim.”

Cervone kahkaha attı.

“İyi cevap, küçük hanım. Bu seni aklar.”

Hiçbir şey, Valou’yla kamp sahibinin birbirine attığı işbirlikçi gülümseme kadar nefret uyandıramazdı Clotilde’de. Franck ise hemen arkalarında sadece biraz öfkelenmiş gibi gözüküyordu.

“Ne yapacağız o hâlde? Karım size cüzdanını bu lanet kasaya koyduğuna emin olduğunu söylüyor.”

Teşekkürler Franck!

Cervone omuz silkti.

“Öyle ya da böyle, eğer kimlikleriniz kaybolduysa jandarmaya gitmelisiniz. Onun dışında, istersen şikâyetçi de olabilirsin Clotilde...”

Yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yerleştirip devam etti.

“Fakat Calvi Jandarma Karakolu’nda Cesareu’yu göremeyince şaşırma. Eski dostun birkaç yıl önce emekli oldu. Şimdi nerededir bilmiyorum. Artık jandarmalar anakaraya dönmeden önce burada taş çatlasa üç yıl kalıyorlar.”

Hagrid hâlâ kasayı inceliyor, kilit mekanizmasını titizlikle kontrol ediyordu fakat ne olduğuna dair bir fikri yoktu. Clotilde hemen pes etmediği için içinden ona teşekkür etti.

Emin olduğu tek bir Şey vardı: Cüzdanı dün buradaydı.

Birisi onu almıştı.

Fakat neden?

Kim?

Her kimse ya elinde kasanın anahtarı vardı ya da şifreyi biliyordu.

12 Ağustos 1989: Tatilin altıncı günü, gece mavisi bir gökyüzü

Biliyor musunuz?

Korsika'nın unutulmaya yüz tutmuş köşesinde sonunda bir şey oldu. Günlüğüme yazabileceğim yeni bir şey var artık! Yeni ve bomba bir olay... Umarım hikâye anlatma şeklimi seversin.

Hazır mısın, gizemli okurum?

Her şey büyük bir BOM sesiyle başladı. Sabah saat tam 02:23'tü. Biliyorum, çünkü patlama sesine uyanır uyanmaz saatime baktım. Camdan dışarı, denize, Revellata Yarımadası'na, Balagne Dağı'na ve dağın zirvesine, Capu di a Vetta'ya baktım. Hiçbir şey göremedim! Sonra tekrar uyudum.

Sabahın erken saatlerinde kampta bir telaş vardı. Jandarmalar, şaşkınlıktan çok paniğe kapılmış gibi gözüken ve Korsikalıların yüzündeki gevşek gülümsemeye aldırış etmeye çalışan turistleri sorguluyorlardı.

Roc e Mare otel kompleksi gece havaya uçurulmuştu.

Coğrafi detaylara girmek gerekirse, Revellata beş kilometre uzunluğunda, bir kilometre genişliğinde bir yarı-

mada. Adanın öbür ucundaki deniz feneri, küçük Stareso Limanı, iki üç beyaz villa, güneydoğusunda Alga, kuzeydoğusunda Oscelluccia olmak üzere dik bir patikadan ulaşılan iki plajı ve yarımadanın tam ortasında, zeytin ağaçlarının altındaki Euproctes Kamp Alanı dışında ıssız bir yarımada burası. Batı yakasında uçurumdan başka bir şey yok. Veaux Marins Mağarası'na ve rüzgâr sörfçülerinin mesken edindiği çakıl taşlı küçük bir koy olan Recisa'ya sarp yamaçtan inerek ulaşıyor.

Ekonomik detaylara gelince, bu ufak cennet köşesinin neredeyse tamamı tek bir adama ait: Dedeme! Cassanu İdrissi'ye. Buna rağmen sadece asfalt yoldan ya da dik patikadan ulaşılan, bahçesinde dev bir televizyon anteni, eski kayalar ve devasa bir meşe ağacından başka bir şey olmayan, duvarlarına maki kokusu işleyen, dağların arasında kalmış, تنها Arcanu Çiftliği'nde ailesiyle beraber yaşamaktan son derece memnun. Ne bir havuzu ne bir tenis kortu ne de tek bir eğlencesi var. Çiftlikteki tek lüks, tepeden gözüken uçsuz bucaksız Revellata Körfezi manzarası. Kamp alanı, Cassanu Dede'min olsa da işletmesi, arkadaşı Basile Spinello'ya ait. Dedemin koyduğu tek bir altın kural var: Kamp alanında duş ve tuvaletler haricinde hiçbir duvar olmayacak, çadırlara yetecek kadar açık alan, yazın anakaradan gelen kuzenlere, ahabplara ve birkaç iyi müşteriye yetecek birkaç bungalov olacak sadece. Cassanu Dede, topraklarını kimseyle paylaşmak istemediği bir kadın gibi gözetir. Beğenebilirsiniz ama asla sahip olamazsınız. Nine Lisabetta'nın sevdiği yabani orkideler gibi çivit mavisıyla süslenen, her daim ağaçkavunu ve laden kokan bir kadın gibidir toprakları.

Tek bir yer hariç...

Fark ettiysen tüm topraklar Cassanu Dede'me ait derken “neredeyse” demiştim. Neredeyse, yani Oscelluccia

Plajı'nın yukarısında denize bakan yamaçların bir kısmı onun değil. Yüzyıllar evvel uzaktan akrabaları buranın birkaç bin metrekaresini işgal etmiş. Birdenbire dedemin topraklarının dışında kalan bu bölge, tüm yarımada imara açılan tek yer olmuş. Müzayedede fiyatlar artırılmış ve en sonunda bir girişimci, kızıl kayalıkların ortasına bir otel kompleksi inşa etmeye başlamış. Söylenene göre, adam Portofino'lu bir İtalyanmış. Kayaların rengiyle uyumlu duvarları, Akdeniz'e bakan terası, özel küçük bir yat limanı, üç yıldızlı odaları, jakuzisi ve çok daha fazlasıyla lüks bir yatırımmış. İnşasına mart ayında başlamışlar ama Korsika'daki çevre dernekleri kıyı kanununu gerekçe göstererek şikâyetçi olmuş! Bu detayları tam olarak kavrayamadığımı itiraf etmeliyim ama Cassanu Dede tüm bunları saatlerce babama anlatabilir. Anlaşılan o ki denize yüz metre uzak olduğundan alan imara açık. Fakat çevre savunucuları, arazi özelliklerinden, ekolojik kaygılarından, tesisin kayıt prosedüründen ve Kıyı Koruma Ajansı'nın şufa hakkından dem vurarak doğal güzelliklerin korunmasında ısrar ediyorlar... Kısacası, işler arapsaçına dönmüş.

Alan imara açık mı, değil mi? Kimsenin bir fikri yok. Avukatlar, gazeteciler, devlet memurları büyük bir savaş verdi ve hiç şüphesiz masa altından da üstünden de deste deste para aktı. Fakat bu esnada *Roc e Mare*'nin tuğlaları, İtalyan işçilerin attığı beton temelin üstünde birbiri ardına yükselmeye başladı. Tüm bunlar, bir ihtimal inşaatın yasadışı olduğunu beyan edecek mahkeme kararı beklenmeden, Cassanu Dede'min burnunun dibinde yavaş yavaş gerçekleşti. Ve seni temin ederim, Cassanu Dede'min burnu son derece hassas ve tehlikelidir.

Ve bu gece saat ikide, BOM!

Otelin beton temelinde ya da artık ondan geriye ne kaldıysa, büyük bir gedik açıldı.

İşçiler sabahın erken saatlerinde dev bir moloz yığınıyla karşılaştılar.

Gerisini Aurélia'dan öğrendim. Aurélia, Calvi Jandarma Karakolu'nun başçavuşu Cesareu Garcia'nın kızı. Aramızda kalsın ama Aurélia'yı pek sevdiğim söylenemez. Benden altı üstü iki yaş büyük ama afra tafralarına bakılacak olursa bu yaş farkını epey ciddiye alıyor. "Kural böyle, işine gelirse, yoksa seni babama şikâyet ederim," diyen tiplerden. Sanki hiç çocuk olmamış, hayatında bir kez olsun, kızma birader oynarken üst üste iki kere altı atıp başlama pozisyonuna taş çıkarmamış gibi. Gelecekteki kocasına acıyorum, tabii evlenecek birini bulabilirse. Evde kalması kaçınılmaz. Erkeklerin ona benden bile daha az bakıyor olması bir şeyler anlatıyor! Nicolas dahil. Her iddiasına varım, zavallı şey, abime abayı yakmış. Aslına bakarsanız mesele çirkin olması falan değil. Zeytin gibi siyah, yuvarlak gözleri ve ona keskin bir ifade katan, neredeyse burnunun ucuna değecek kadar uzun kirpikleri var. Asıl sorun, sıkıcı olması. Benim tam tersim diyebilirsiniz: Ben çok genç gösteriyorum, o da çok yaşlı. Aramızda bu sebepten dolayı bir dayanışma yok, ah hayır, bana inanın. Aramızda daha çok bir çekişme var aslında. İki ayrı yoldan ilerliyoruz... Belki yıllar sonra tekrar karşılaşırız ve kimin kazandığını görürüz.

Fakat BOM sesiyle inleyen sabah, Aurélia'nın kendini beğenmiş tiz sesiyle, "Babam, büyükbabanı görmeye gitti. Yat limanını havaya uçuranın o olduğunu herkes biliyor," demesi hoşuma gitti.

"???????"

"Fakat kimse bir şey söylemeyecek tabii. 'Sessiz kalacağız...' diyor babam. Burada yaşayan herkes dedene borçlu.

Başta kampın patronu Basile. Okula beraber gitmişler. Düşünsene, birisi otele bomba yerleştiriyor, bunu kimin yaptığını biliyorlar ama kimse bir şey söyleyemiyor.”

Babacığının (gerçi babacık denemez; Cesareu’yu bir görerseniz, adam Korsika boğası kadar) jandarma minibüsüne atlayıp evin kedisiyle ahırın bir köşesi için pazarlık etmeye giden ufak bir fare gibi, soğuk terler dökerek, titreye titreye büyükbabamla konuşmaya gittiğini hayal etmek keyfimi yerine getirdi.

Ona haddini bildirdim.

“Cassanu Dede’nin aleyhine bir delil yok. Baban sana söylemiş olmalı.”

“Evet, söyledi.”

İyice üstüne gittim.

“Ayrıca bombayı koyan her kimse sence de haklı değil mi? Korsika betonsuz çok daha güzel. Davanın sonuçlanmasını beklersek çoktan Revellata’nın ve adanın geri kalanının içinden geçmiş olmazlar mı sence de?”

Aurélia’nın bu konu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Yine de cevap verdi.

“Evet. Babam, Cassanu’nun haklı olduğunu söyledi. Yasal olarak böyle bir hakkı olmasa da...”

Ne yalan söyleyeyim, o da bana haddimi bildirmiş oldu.

Bu olanları tüm gün düşündüm. Hatta dedeme rastladım. Kampın girişinde Basile ile ciddi bir konuşma yapıyorlardı. Kirli bir iş çeviriyorlarmış gibi bir hâlleri vardı ama o kadar da korkutucu değillerdi. Birkaç jandarma arabası devriye geziyordu. Radyo kanalları patlamadan söz ediyordu. Akşama kadar her şey açıklık kazandı. Kimin yaptığını gören, duyan olmamıştı. Olay kapandı! Revellata martılara, keçilere, eşeklere, ayılara ve kamp sakinlerine iade edilecekti.

O akşam Veaux Marins Mağarası'ndan uzun uzun denizi
ve Revellata Körfezi'nden batan güneşi seyrettim.

Kırmızı ve altın rengiyle muazzam bir manzaraydı.

Çok gururluydum.

Dedem burada olduğu sürece Revellata hep böyle güzel
kalacaktı.

Vahşi, bakir ve isyankâr.

Tıpkı benim gibi!

Hep böyle kalacak, ne dersin gelecekteki sevgili oku-
rum? Hep böyle kalacak, söz mü?

* * *

Hepmiş....

Seni küçük aptal!

Defteri kapattı.

13 Ağustos 2016, 16:00

Gövdeleri çıplak işçiler, sıcaktan kavruluyordu. Kimi hiç hareket etmeden küreklerine yaslanmış, kimi buldozerini durdurup direksiyon başında oturmuş, daha şanslı olanlar sa gölgede sigarasını tütürüyordu. Hepsi kayaların üstündeki beton duvar temellerine, karşılarında bitmesi imkânsız bir iş veya muazzam bir angarya varmış gibi inanmayan gözlerle bakıyordu. Deli bir kralın hayalini kurduğu, inşa edilmesi imkânsız bir saraydı sanki bu. Kışın ya da gece vakti çalışsalar belki, ancak bu bunaltıcı sıcakta imkânsızdı.

Passat'ın arka koltuğundan heyecanlı bir çocuk gibi ellerini çırparak, "Dört yıldızlı bir otel olacak," dedi Valou.

Franck gözlerini kırmış, tüm dikkatini yola vererek arabayı sakince sürüyordu. Güneş, her dönemeçte gözlerini kamaştırıyordu. Clotilde kızına döndü.

"Ne olacaktı?"

"Dört yıldızlı bir otel olacak. *Roc e Mare*. Cervone Spinnello'nun yeniden gündeme getirdiği eski bir proje. Euproctes Kamp Alanı'nın uzantısı gibi olacak. Resepsiyonda tüm

planları var. Önümüzdeki yaza bitmiş olur. Çok havalı bir şey olacak! Havuzu, masaj odaları, spor salonu, özel terası ve doğrudan denize erişimi olan, geceliği 300 avroluk otel odaları...”

Clotilde bir an için bakışlarını şantiyeye çevirdi. İnşaatin bir kısmını örten, üzerinde Avrupa Birliği’nin, bölgenin ve ilin amblemleri olan devasa panoda dört beş katlı, şatafatlı bir otel kompleksinin resmi vardı. Kayaların arasına sıkışmış da olsa, ister sahil yolundan ister denizden, nereden bakarsanız bakın kilometrelerce uzaktan göze çarpıyordu.

Clotilde’in içini kendinin de adlandıramadığı tuhaf bir his kapladı. Senelerce bu ücra kayalık burnu, bu tehlikeli yolu, bu ölümcül uçurumu unutmaya çalışmıştı. Fakat asla başaramadı. Tuhaf bir şekilde yeniden o facianın gerçekleştiği yerde olmak, dönülen her dönemeç, bu cennet manzarasında fark edilen her yeni şey onu kazanın anısından uzaklaştırıyor, daha doğrusu onu kazadan önceki günlere götürüyordu. Hatıraları bulanık da olsa, çocukluk anılarından geriye bir tek kazadan önceki seneler boyunca bu adayı, bu manzarayı, bu kokuları sevdiğine emin olduğu kalmıştı. Sevmesine rağmen yine de ihanet etmişti bu doğa ona. Korsikada tıpkı onun gibi bir yetimdi. Güzel ve yalnızdı. Yirmi milyon yıl evvel Alpler’den, Esterel Dağları’ndan, anakaradan, ailesinden ayrı düşmüş, kendini Akdeniz’de bulmuştu.

Valou boynunu aralarından uzatarak inşa edilen sarayla ilgili planlardan bahsetmeye devam etti.

“Cervone ilgilendiğimi görünce bana otelle ilgili birkaç şey anlattı. Önümüzdeki sene on altı yaşıma bastığımda belki orada bir işe girerim.”

Cervone...

Clotilde elektrik çarpmış gibi bir acı hissetti. Valou daha şimdiden o müdür bozuntusuna ismiyle hitap ediyordu.

O müteahhit-kumarbaz-zampara herif, Valou'dan yirmi beş yaş büyüktü.

Hiç düşünmeden karşı saldırıya geçti.

“Böyle korkunç bir binanın inşa edilmesine nasıl göz yumuyorlar, aklım almıyor.”

Valentine hiç itiraz etmeden bakışlarını panodan kaldırıp bakir doğada gezdirmekle yetindi. Daha şimdiden otelelin toprağın üstünden yükseldiğini hayal edebiliyor gibiydi.

Fikrini savunmaktan kaçınan bir genç, gençlerin yüz karasıydı.

Clotilde tekrar saldırdı. Sinsice.

“Büyük büyükbaban, Cassanu Dede'ye bu konu hakkındaki fikrini hiç çekinmeden sorabilirsin. Yarın akşam onlara yemeğe gideceğiz.”

“Neden?”

“Bir sebebi yok.”

“Eskiden bomba yerleştiren ayrılıkçı, yaşlı bir Korsikalı mı? *Mañiosa*'daki gibi?”

“Görürsün.”

“Büyük büyükbabam kaç yaşında peki?”

“11 Ekim'de seksen dokuz olacak.”

“Hâlâ dünyanın öbür ucundaki o koyun ağlında mı yaşıyor? Korsika'da bir yazlıkları falan yok mu?”

Clotilde gözlerini yumdu.

Petra Coda'ya yaklaşıyorlardı. *Fuego* tam olarak oradan aşağı yuvarlanmıştı.

Kimse konuşmadı. Radyoda disko müziğine benzeyen bir parça çalıyordu. Franck sesini kısmayı düşündü ama yapmadı.

Yolun kenarında, üç demet yaban kekiğinden geriye hiçbir iz kalmamıştı.

Kentin girişindeki Jandarma Bölge Komutanlığı'nın eşsiz bir Revellata Yarımadası ve Akdeniz manzarası vardı. Lojmanlarda kalan jandarmaların eşleri, kocalarının peşinden bu tehlikeli alana gelmeye, deniz kenarında panoramik manzaralı lüks daireler karşılığında razı gelmiş olmalıydılar.

Clotilde tek başına içeri girdi. Franck'ın, Valou'yu Calvi Limanı'na bırakması gerekiyordu. İş biter bitmez telefon edip onu almasını söyleyecekti. Fazla uzun sürmezdi. Altı üstü kimliklerinin kaybolduğunu bildirecekti.

Onunla ilgilenen jandarma genç, atletik, sarışın ve kafasından çenesine kadar temiz tıraşlıydı. Ofisi çeşitli ragbi takımlarının flamaları ve atkılarıyla donatılmıştı.

Auch. Albi. Castres.

Hiçbiri Korsika takımı değildi.

Clotilde'e elini uzatarak, "Yüzbaşı Cadenat," dedi jandarma.

Anlattıklarını dinledikten sonra, çalıntı kimlik bildirimi için gerekli formları uzatırken, yüzünde doldurması gereken kâğıtların bu denli fazla olmasından dolayı mahcup bir ifade ve askerlikle alakası olmayan içten bir gülümseme vardı. Daha çok, jandarma olup zorunlu askerlik görevinden yırtmaktan memnun gibiydi.

Clotilde ona hırsızlığın nasıl gerçekleştiğini, kasanın kilitli olmasına rağmen cüzdanının ortadan kaybolduğunu, kasada hiçbir zorlama belirtisi olmadığını anlattı. Jandarmanın lakayt gülümsemesinin yukarısında fırça gibi kirpikleri ve mavi gözleriyle kelebek gibi bakışlar vardı.

Jandarma ayağa kalkıp pencerenin tam karşısındaki Revellata Deniz Feneri'ne baktı. Yüzbaşının fiziği, bir ragbi oyuncusu gibi ince hatlı ve güzeldi.

"Cervone Spinello bizi gördüğüne hiç sevinmeyecek. Genelde kampla ilgili meselelerle bizzat kendisi ilgilenir.

Ama madem soruşturmamı istiyorsunuz...”

Clotilde başını salladı.

Evet, istiyordu. Sadece Cervone’nin tadını kaçırmak için bile olsa.

Ragbi oyuncusu, takıntılı bir hareketle duvara asılı CA Brive flamasını düzeltti.

“Açık konuşmam gerekirse hanımefendi, üç yıldır bu vazifede olsam da burada işlerin nasıl yürüdüğünü hâlâ tam olarak anlayabilmiş değilim. Adımdan da anlaşılacağı üzere güneyden geliyorum... Bu mesleği yapan biri için komik bir isim, biliyorum ama Biterroisli biri için öyle değil. Büyük büyükbabamın adı Jules Cadenat’ymış. Savaştan önce Fransa’da ragbide en iyi ikinci sıra oyuncularından biriymiş. Tayinim sonucu Calvi’ye gelmiş olmaktan hiç şikâyetçi değilim, zira artık dört dil biliyorum: Fransızca, İngilizce, Oksitanca ve Korsikaca. Burası harika bir ada! İnsanları çok iyi. Ah, bir de ragbiden anlasalar!”

Clotilde’in doldurduğu formları kontrol ederken bir yandan kahkahalar atıyordu.

Adı: *Clotilde*

Soyadı: *Baron*

Kızlık Soyadı: *İdrissi*

Mesleği: *Aile Hukuku Avukatı*

“Korsikalı mısınız?” diye sordu neredeyse refleksle.

“Evet. Aslen öyleyim, sanırım.”

“Cassanu İdrissi’yle bir akrabalığınız var mı?”

“Evet, torunuyum.”

Cadenat bir an duraksadı.

“Ah...”

Kelebek, kaktüse konmuştu! Ragbi oyuncusu, Vito Corleone’nin adını duyan bir polis gibi donakaldı. Hemen

ardından hızlı hızlı belgeleri zımbaladı. Son zımba havada asılı kaldı. Yüzbaşı yavaşça bakışlarını Clotilde'e doğrulttu. Şefkatliydi. Kelebek, kaktüse değil bir güle konduğunu anladı.

"Ah, ne kadar aptalım."

"Pardon?"

Yüzbaşı elindeki zımbayla oynarken kekeleyerek, "Siz, osunuz..." dedi.

Doğru kelimeyi arıyordu. Clotilde ağzından çıkaramadığı kelimenin ne olduğunu düşündü.

Hayatta kalan kız.

Mucize kız.

Yetim kız.

"Paul İdrissi'nin kızısiniz," diyebilirdi en sonunda. "Babanız Revellata yolundaki kazada öldü. Anneniz ve kardeşiniz de."

Clotilde'in düşünceleri birbirine karıştı. Bu Oksitanyalı, adada sadece üç yıldır çalışıyordu. Kaza yirmi yedi yıl evveldi... O zamandan beri bu dönemeçli, zehirli yollarda düzinelerce ölümcül kaza yaşanmış olmalıydı. Peki, genç yüzbaşı nasıl bilebiliyordu onun...

Adam düşüncelerini böldü.

"Çavuşum burada olduğunuzu biliyor mu?"

Çavuş?

Cesareu?

Cesareu Garcia?

Clotilde'in ailesinin geçirdiği kazayı soruşturan bu jandarmayla ilgili tüm anıları hâlâ tazeydi. Cesareu Garcia. İyi huylu sakın hâlini, hastane yatağında onu sorgularkenki kibarlığını, sağduyusunu, cüssesi ne kadar iriyse bir o kadar yumuşak olan sesini, Balagne Hastanesi'nin acil bölümünde üç saat süren görüşmeleri boyunca alnını, boynunu

sildiği bir kutu dolusu mendili ve kapladığı iki sandalyeyi hatırlıyordu.

Kızını da hatırlıyordu tabii. Euproctes Kamp Alanı'nda-ki gençlerden biriydi. Gruptaki en gıcık kişiydi.

“Hayır,” diyebilirdi en nihayetinde. “Sanmıyorum. Cervone Spinello emekli olduğunu söyledi.”

“Evet... Birkaç yıl oluyor. Onu hatırlıyorsunuz sanırım. Öyle iri bir cüsseyi kim unutabilir! Ah şu Korsikalılar, topun hem yuvarlak hem de oval olabileceğini bir bilselerdi ondan ne azılı bir Prop oyuncusu olurdu. Sizi baştan uyarayım, emekliliğinden itibaren her yıl on kilo almaya devam ediyor.”

Ragbi oyuncusu Clotilde'e daha da yaklaştı. Kelebek bakışları titredi. Güzel ama etçil bir çiçeğe yaklaşır gibi temkinliydi.

“Bayan İdrissi, onu ziyaret etmelisiniz.”

Clotilde bakışlarına karşılık verdi. Bir anlam verememişti.

“Calenzana'da yaşıyor. Ziyaretiniz hayli önemli Bayan İdrissi. Jandarma Komutanlığı'ndan ayrılmadan önce bana kazadan çok söz etti. Yıllar, yıllar sonra bile soruşturmasını sürdürdü. Onunla konuşmalısınız. Cesareu iyi bir adamdır. Buradakilerin sandığından çok daha zekidir. Kaza hakkında... Nasıl desem...”

Clotilde ilk defa sesini yükseltti: “Söyleyin lütfen.”

Kelebek uçup gitmeden evvel kanatlarını son kez çırpıtı.

“Bir teorisi var.”

Defteri açtı.
Okuyacağı şeyden hiç hoşlanmayacaktı.
Yine de okuması gerekiyordu.
Nefretini beslemeliydi.

* * *

*13 Ağustos 1989, Pazar: Tatilin yedinci günü, gece mavisi
bir gökyüzü*

Bu akşam balo var.
Ve baştan söyleyeyim, balonun kraliçesi ben değilim!
Biraz karanlık bir köşede, kucağımda kitabımla diğerle-
rinden ayrı oturuyorum.

Görmeye değer bir manzara...

Balo dediysem, kamp alanına üç süs zinciri takıp plastik sandalyenin üstündeki kasetçalarda Hermann'ın babasından ödünç aldığı kasetlerin dinlendiği doğaçlama bir partiden söz ediyorum. Nicolas da radyodan kaydettiği tüm Top 50 şarkı kasetlerini getirdi. Bu yüzden tüm cingılları ve şarkılar arasında çıkan reklamları da dinliyoruz.

Hele öyle bir şarkı var ki.

Yazın hit parçası!

Eğer şanslıysan gelecekteki sevgili okurum, bu hit parçayı asla duymayacaksın, çünkü bu yaz nasıl insanların kanını bir solukta emdiyse aynı hızla hafızalardan silinecek.

Deli zırvası bir şey. Parçanın adı *Lambada*.

Şarkının kendisinden çok dansı olay yarattı. Dans erkeklerin bacağına, kızların bacakları arasına sokmasından ibaret. Tam kızın kukusunun üstüne koyarak niyetlerini açıkça belli ediyorlar.

Hayır, şaka yapmıyorum.

Birinin bana bunu yaptığını düşünemiyorum bile...

Böyle bir tehlike yok, merak etmeyin. Benimle yaşıt hangi erkek bunu yapmak ister ki? Hele benim gibi bir yerden bitmeyle... Kukuma kasıklarının değil dizini yaslayabilir ancak! Neyse, cadı kıyafetleri içinde, kumlu minderlerin üzerinde *Tehlikeli İlişkiler*'i okuyorum.

Kamp versiyonunu yani.

Basile Spinello, az önce uğrayıp müziğin sesini biraz kısamamızı söyledi.

"Tamam baba," dedi sünepe oğlu Cervone.

Basile ile aynı fikirdeydim.

Müzik bir gürültü kirliliği idi. *Walkman*'in kablolarından doğrudan kulaklarınıza ve oradan da beyninize gitmeyen, böyle çarçur edilen müzikten söz ediyorum. Böyle bir müzik boşluğa karışıp en az gıda ambalajları, sigara izmaritleri ya da *Roc e Mare*'nin taşları kadar doğayı kirletiyor bence. Güzelliğe yapılan bir saygısızlık gibi. Oysa güzellik ne bozulmalı ne de paylaşılmalıdır. Sadece takdir edilmelidir.

O kadar.

Güzellik bir sırdır. Dillendirilince bozulur.

Benim için Korsika da öyle...

Sevmeli ve rahat bırakmalı.

Basile bunu anlamıştı.

Cassanu Dede'm de öyle.

Ve babam da belki.

Basile gider gitmez, oğlu müziğin sesini açtı.

Ritim tekrar yükseldi.

Sen *lambada* yapıyorsun, biz *lambada* yapıyoruz, siz *lambada* yapıyorsunuz...

Yaklaşık on beş genç var.

Ne La Mano'yu ne de Nirvana'yı biliyorlar. Beni en çok çileden çıkaran şeyse, bir iki sene sonra hepsi bu müzik gruplarının harika olduğunu düşünecekler, çünkü herkes böyle düşünüyor olacak.

Defterimi açıp *Tehlikeli İlişkiler*'in üstüne koydum ama kimse görmedi. Rahatça yazabilirim. Size bugün gruptakileri tanıtacağımı söylemiştim. İyi takip etmelisiniz, çünkü biraz karmaşık bir ilişki söz konusu. Grubun her üyesinden bir harfle söz edeceğim. Bu, durumu biraz daha basitleştirir.

Radyonun yanında çömelen kardeşim Nicolas'la başlayayım. Onu Valmont gibi düşünebilirsiniz. Çünkü en az onun kadar yakışıklı ve kızlarla arası inanılmaz iyi. Her daim havalıdır, kimseye sinirlenmez. Hatta bununla ilgili bir teorim var. Eğer biri herkesi seviyorsa, aslında hiç kimseyi sevmiyordur. Yani evet, abim Nicolas Valmont'a benziyor. Kederli küçük bir melek gibi yeryüzündeki bütün kızlara içtenlikle âşık oluyor, ama aslında hiçbirini gerçekten sevmiyor.

Nicolas, N olsun.

Onun yanında *Billie Jean*'e ritim tutarak eşlik eden kız, Maria Chjara. Daha sonra onu detaylıca anlatacağım. Bu küçük erkek avcısı, başlı başına bir bölüm hak ediyor. Fakat şimdilik onu biraz tanıtmakla yetineceğim. Onu Merteuil markizi gibi düşünebilirsiniz. Romandaki çıkarıcı fahişe. Açıkça söylememe gerek yok herhalde, Maria Chjara'dan nefret ettiğimi anlamışsınızdır. Ondan ne kadar nefret ettiğimi anlatmaya yetecek kelimeleri yan yana dizebilmem için en az bir gece hiç uyumamam gerek.

Maria Chjara, M olsun.

Müziğin ritmine ayak uyduramadan tek başına dans eden biri var. En az benim kadar yalnız ama ben bunu hiç göstermiyorum. Onu zaten tanıyorsunuz: Grubun gıcığı, Aurélia Garcia. Jandarmanın kızı. "Oh la la, müziğin sesi çok yüksek, oh la la, babama söyleyeceğim, oh la la, *lam-bada lambada*, aman Tanrı'm, aman Tanrı'm, oh la la, ama durun çocuklar, yapmayın..." Alnını kaşıyor, aptal aptal gülümsüyor ve büyük ihtimalle beyaz atlı prensin, diş telerindeki yansımadan yıldızları görmesini hayal ediyor... Sana bol şans, moruk!

Aurélia, A olsun.

Başka kızlar da var: Véro, Candy, Karia, Patricia, Tess, Steph. Fakat onları es geçip erkeklerden bahsedeceğim. En azından onlar hakkında muzır şeyler yazabilirim. Filip, Ludo, Magnus, Lars, Tino ve Estefan son derece sıradan çocuklar. Yani tatlılar. Bira içip, bel altı esprilere gülüyorlar ve normal kızları kesiyorlar.

Anlayacağınız, bana bakmıyorlar.

Estefan, at kuyruğu yaptığı altın rengi saçları ve Oksitan-ya aksanıyla dünya doktorlarından biri olup Etiyopya'da

görev yapmayı, *Magnus Star Wars*'un dördüncü filmini çevirmeyi, Filip *Colombia* uzay mekiğiyle Cape Canaveral Hava Kuvvetleri Üssü'nden havalanmayı hayal ediyor. Fakat sana bu taş çocukları anlatırken bile kederleniyorum. O yüzden hemen diğerlerine geçiyorum.

Erkeklerin arasında bir de Cervone Spinello var. Müziğin sesini açması için abimi ikna etmeye çalışıyor. "Söz Nico, bir şey olmaz. Babam bir şey demez." Size ondan bahsetmiştim zaten. Bu ahmak, bir gün kamp alanını işleteceğinden öylesine emin ki veliaht prens gibi davranıyor. Kralın en büyük oğlu gibi hüküm süreceği günü bekliyor. Genellikle veliaht prensler beceriksizdirler ve aptallıklarına bakmadan bilgiçlik taslarlar. Gücü eline geçirenler için bu iki sonuç kaçınılmazdır. Cervone için de öyle. Ve hep öyle olacak.

Cervone, C olsun.

Hemen Cyclops'tan* bahsedip bu faslı kapatıyorum. Ona, sadece gözleriyle tek seferde altı şiş kızarttığından değil (ha, ha, ha!), ne kadar uzun bakarsanız bakın sadece tek gözü gözüktüğü için böyle diyorum. Cyclops Hermann hep yan profilini gösterir ve tek bir yöne bakar: Maria Chjara'ya.

Maria Chjara'yı görürseniz fazla uzağa bakmanız gerekmez, Hermann'ın ona dönük profili anında gözü-nüze ilişir. Eğer Maria Chjara güneş olsaydı, Hermann'ın yüzünün sadece bir tarafı bronzlaşmış olurdu. Hermann Alman da olsa İngilizce ve Fransızcası hiç fena değil. Memleketinde senenin on ayı boyunca inekleyen ve geri kalan

* Gözleriyle tahrip edici optik ışın saçma yeteneğine sahip Marvel karakteri. (ç.n.)

iki ayda topluma ayak uyduramayan, *kolossal** bir deha olmalı.

Hermann, H olsun.

Anlattıklarımı takip edebildin, değil mi?

Size tüm ilişkileri bir aşk kümesi oluşturarak özetleyeceğim: Yeni başlayanlar için *Tehlikeli İlişkiler* rehberi. Kesiminde N (Nico) ve M (Maria Chjara) olan iki küme var. Normal ergenler, size isimlerini verdiklerim bu kümelere dağılıyorlar. Kızlar N'nin, erkekler M'nin kümesindeler.

A (Aurélia) ve C (Cervone) kümelerine dahil olmayı çok istiyorlar. H (Hermann) M'ye doğru dümdüz bir doğru çizmek istiyor. Fakat daha asıl soruyu sormadım. Kümeler birleşecek mi, ayrılacak mı yoksa üst üste mi binecek?

$N \cap M?$

$N \cup M?$

$N = M?$

Cevaplar pek yakında. Takipte kalın. *Lambada*'dan yavaş dansa geçtik. Scorpion'un gitar telleri ağlıyor, *Still Loving You*** diye yeminler ediyor. Dinliyorum, hayran kalıyorum. Nico kasetleriyle çakallıkta sınır tanımıyor. *Wham!* grubunun hareketli rock parçası *Wake me up*'tan hemen sonra yer alan bu ağır parçaya geçti. Kızlar sıırsıklam olmuş. Sırtlarından kalçalarına kadar ter akıyor. Bluzları göğüslerine yapışmış. İyi hamle kardeşim!

Yavaşça geri çekildim şimdi. Neredeyse karanlıktayım. Yazmama azıcık ışık da yeter.

Eşleşme başladı.

* (Alm.) Dev. (ç.n.)

** (İng.) Seni hâlâ seviyorum. (ç.n.)

Steph, Magnus'la. Véro, Ludo'yla. Candy, Fred'le. Patricia, Estefan'la Filip arasında kaldı. Katia, arkadaşının kararını bekliyor. Ortalık büyük bir yaz pazarına döndü. Seç, beğen, al. Ağustos sonuna kadar devam edecek bu fırsatları sakın kaçırmayın!

Oturduğum yerden birkaç santim geri kayarak gecenin içine biraz daha siniyorum. Eğer bu çocuklardan biri beni dansa kaldırmak isteseydi başımdan gitmesini söyler, sonra da sabaha kadar ağlardım.

Neyse ki bu ihtimal dahilinde değil!

Yakışıklı George Michael, *Careless Whisper*'la yeniden aramıza katıldı. Karanlık köşemde eğleniyorum. Kendi kendime, kendi kendime, kendi kendime...

Duyuyor musun sevgili sırdaşım? KENDİ KENDİME eğleniyorum! Deliğinden hiç çıkmayan bir fare gibi.

İlk küme dağıldı. Nico, kollarını açmış, onu bekleyen Aurélie'ya göz ucuyla bile bakmadan İsveçli Tess'i, Maria Chjara da yakışıklı Estefan'ı bıraktı. Balonun kral ve kraliçesi nihayet kavuşacaklar.

Evet, Merteuil markizi, Valmont'a doğru ilerliyor.

Tepeye asılmış ışıkların altında adım adım yaklaşıyorlar.

Artık küme kalmadı. Genç çiftler ayrılıp dört bir yana saçılmış, kendilerini saksafonun ritmine kaptırmışlar.

Şimdi birleşen iki nokta var sadece.

Maria Chjara, aheste aheste süzülürken, üzerindeki beyaz elbise altından geçtiği ampulün rengine bürünüyor.

Mavi, sarı, kırmızı, mavi, sarı, kırmızı, mavi, mavi, sarı, kırmızı...

Nicolas, zeytin ağaçlarının dallarına gerilmiş ipin en ucundaki kırmızı ampulün altında dikiliyor.

Mavi, sarı, kırmızı, mavi, sarı.

Nicolas'la aralarında on metre ha var ha yok, derken Maria Chjara aniden durdu.

Sarı.

Belki de üzerindeki bakışları hissetti.

Maria Chjara ampullerin altından çıktı. Artık elbisesini bir tek ayışığı aydınlatıyor.

Beyaz.

İşte bunu beklemiyordum. Maria Chjara abime arkasını döndü ve çıplak kollarını, nemli göğüslerini, bir erkeğin iki eliyle kavrayabileceği ıslak belini... Hermann'a sundu.

Cyclops gözlerine inanamadı.

14 Ağustos 2016

18:00

Yarın Cassanu ve Lisabetta'yı görmeye Arcanu Çiftliği'ne gittiğinde, karanlık çökmeden önce, meşe ağacının altına git ve bir süre orada bekle. Böylece seni görebilirim.

Annesininkine benzeyen bir elyazısıyla yazılmış bu birkaç kelime Clotilde'in aklında dönüp duruyordu.

Giderek daha hızlı.

Yarın... Seni görebilirim...

Birbirine zıt iki duygu arasında kalmıştı: Sabırsızlık ve korku. İlk randevudan bir önceki gün, heyecanlandırırken bir yandan içini kasıp kavuran o his gibi.

Yarın... diyordu mektupta.

İki saatten az kalmıştı. Bu akşam, Arcanu Çiftliği'ne yemeğe davetliydiler. Orada onu kim bekliyordu? Kim görecekti onu?

Clotilde duş alanındaki aynanın karşısında kararsız kaldı. Saçlarını omuzlarına salsa mıydı yoksa sıkı bir topuz mu

yapsaydı? Üçüncü seçeneği aklına getiremedi bile: Saçlarını bir cadınıninkine benzetip tutamlarını diken diken ayırmak... On beş yaşındayken yaptığı gibi... Her şey kafasının içinde birbirine girmişti. Aklını toplayıp dedesiyle babaannesinin çiftliğini hatırlamaya çalıştı: Güneşli bahçenin tozunu, muhtemelen gölgesi hâlâ baki olan devasa meşe ağacını, yamaçta yan yana dizilmiş kerpiç evlerin arkasına gizlenen denizi... Fakat mektuptaki kelimeler, hatıralarının gün yüzüne çıkmasına bir türlü müsaade etmiyordu.

*Umarım seni tanıyabilirim.
Keşke kızımı da görebilsem.*

Clotilde, Valou'nun kılığına kıyafetine özen göstermesini, uzun bir etek ve dekoltesiz bir bluz giymesini, saçlarını toplamasını, ağzındaki sakızı ve *Ray-Ban* gözlüklerini çıkarmasını istemişti. Valou da homurdanarak bu isteklerini kabul etmiş, seksen dokuz yaşındaki büyük büyükbabası ve seksen altı yaşındaki büyük büyükannesini ziyaret etmek için neden tatil kıyafetlerini çıkarması gerektiğini sormaya dahi yeltenmemişti.

Duş alanında Orsu'dan başka kimse yoktu. Duşları siliyordu. Bir sonraki kabine her geçişinde sağlam koluyla büyük kovayı yerden kaldırarak işini ağır ağır yapıyordu. Clotilde çiçekleri sulamak, etrafı süpürmek, yabani otları temizlemek, aydınlatmayla ilgilenmek gibi sorumlu olduğu işleri yaparkenki hızıyla duşları her üç saatte bir temizlediğini fark etmişti. Bu kölelikti!

Clotilde'in yüzündeki gülümseme karşılıksız kaldı. İki genç onun ardından duş alanına girdiğinde, kendine egzotik ve –itiraf etmekte zorlansa bile– biraz da Gotik bir hava katmak için gözlerine koyu kalem çekiyordu.

Ayaklarında çamurlu spor ayakkabılar, ellerinde dağ bisikleti kasketleri, dizlerinde ve dirseklerinde fosforlu bantlarla doğrudan tuvalet kabinlerine girip, birkaç dakika sonra dışarı çıktılar. Islak fayansta bıraktıkları çamurlu izlere tiksinererek baktılar. İçlerinden en uzununu, üzerine basılması mümkün olmayan çamurun önünde dikilip Orsu'ya döndü.

“Bu ne pislik böyle!”

Diğeri ıslak çamur izlerine basıp kaymamak için dikkatle ilerlerken başka yerleri de pisletti.

“İğrençsin, Hagrid. Neden tuvaletleri geceleyin ya da sabah hazır içeride kimse yokken temizlemiyorsun ki?”

Diğeri arkadaşına arka çıktı. Taş çatlasa on üç yaşındaydı. Marka iç çamaşırı, dar bisikletçi şortundan dışarı taşmıştı.

“Doğru söylüyor, Hagrid. Bu iş böyle olmaz. Okulda, babamın bürosunda hatta sokaklarda bile çöp toplama, yerdeki bokları temizleme işleri, insanlar uyurken ya da orada değilken yapılır.”

Ardından daha kısa, taş çatlasa on iki yaşında olan, üzerindeki XXL Waikiki tişörtüyle kalçalarını örten çocuk devreye girdi.

“İşini adam gibi yap, Hagrid. Hizmette kusur etme, müşterilere saygı duy, turistlerin beklentilerini karşıla. Tuvaletler ayna gibi olacak ve sen görünmez olacaksın. Boklar sanki sihirle yok oluyormuş gibi görünmeli. Senin varlığından bile haberimiz olmayacak. Anladın mı?”

Hagrid gözlerini açtı. Ürkmüştü. Clotilde bakışlarında nefret göremedi. Sadece korku vardı. Bu iki küçük budaladan korkuyordu. Söyleyebileceklerinden. Onu şikâyet etmelerinden. Hatta belki de onların isteklerini yerine getirememekten.

Clotilde tereddüt etti. Gençken böyle bir duruma hiç düşünmeden müdahale ederdi.

Uzun olana dönmeden önce üçe kadar saydı. Üç saniyenin sonunda ağzını açmadan önce o kadar da yaşlanmadığını fark etti.

“Adın ne senin bakayım?”

“İıı... Neden sordunuz?”

“Adın ne senin?”

“Cédric.”

“Cédric ne?”

“Cédric Fournier.”

“Ya senin?”

“Maxime. Maxime Chantrelle.”

“Tamam. Daha sonra karar vereceğim.”

“Neye karar vereceksiniz?”

“Şikâyetle bulunup bulunmayacağıma.”

İki çocuk birbirine boş gözlerle baktı. Yerleri doğru düzgün silemediği için adam hakkında şikâyetle bulunmak biraz fazla değil miydi? Onlar, bu kadar da ileri gitmek istememişlerdi.

“İşinin başında bir çalışana yönelik tacizde ve ayrımcı söylemlerde bulunmak,” dedikten sonra bakışlarını Orsu’nun sakat koluna çevirdi. “Üçüncü tarafa karşı yetkinin kötüye kullanılmasından şikâyetçi olacağım.”

“Siz ciddi misiniz bayan?”

“Bayan değil. Avukat hanım. Vernon’da IENA ve ortakları hukuk bürosunda aile hukuku avukatıyım.”

Çocuklar bir kere daha birbirine baktı. Ödleri patlamıştı.

“Haydi, gidelim buradan!”

Toz oldular.

Orsu bir kere daha gülüşünü karşılıksız bıraktı. Önemli değildi. Clotilde tekrar aynaya döndü. O küçük budalalara ağızlarının payını verdiği için gururluydu. Sağ gözünün ucuyla sakallı devi inceledi. Bir tek o gözüne kalem çeke-

bilmişti. Orsu bir süre hareket etmeden orada kaldı ve ardından kirli paspası tekrar kovasına daldırıp temiz olanı çıkardı.

Clotilde'in siyah kalem çekebildiği gözündeki bakış dondu. Feci bir baş dönmesiyle sarsıldı ve iki eliyle duş kabininin duvarına tutundu. Göz kalemi lavaboya düştü.

Ağır çekimde hareket eden Orsu'yu izlerken nefesini ayarlamaya, sakinleşmeye, az önce tanık olduğu sahneyi geri sarmaya çalıştı. Kirli olan paspası kovaya atıp temiz olanı çıkarmıştı.

Bu, imkânsızdı.

Kalemin ucu siyah bir iz bırakarak, deliğine dönen bir yılan gibi yavaşça gidere aktı.

Anlamsız bir gayretle.

Orsu çoktan arkasını dönmüş, küçük aptalların bıraktığı izleri sert bir fırçayla silmeye çalışıyordu.

Başka bir dünyaya ait, inanılması güç bir çaba.

Aklını yitirecekti.

“Harika görünüyorsun Valentine...”

Cervone Spinello kampın girişinde dikilmiş, elinde telefonuyla okula girip çıkanları takip eden lakayt bir bekçi gibi gelip gidenleri selamlıyordu. Karısı resepsiyonda, kendilerinden iki kat ağır ve iri sırt çantalarını tezgâhın üstüne koyan İskandinav turistlerle mükemmel bir İngilizceyle konuşuyordu. Anika uzun, güler yüzlü, zarif, alımlı, dikkatli ve daima meşguldü. Euproctes Kamp Alanı'nın hem kalbi hem de akciğeri idi. Ona ruh katan koruyucu azize-siydi. Cervone'dan ise olsa olsa mahalle papazı olurdu.

Valentine durdu ve kamp alanının müdürüne döndü.

“Teşekkür ederim.”

Parmağıyla, mütevazı bir eşarpla örttüğü saçlarını, bileklerine kadar inen uzun eteğini göstererek kendinden emin bir sesle, “Mesaideyim. İki saat sonra büyük büyük-babamlara yemeğe gidiyoruz,” dedi.

“Cassanu ve Lisabetta’ya mı? Arcanu Çiftliği’ne?”

Valentine alaycı bir gülümsemeyle başını salladı ve elini başına götürüp somon rengi kumaşın altından isyankâr bir perçem çıkarıp *Roc e Mare*’nin inşaat projesine baktı.

“Annem, Cassanu Dede’nin karşısında inşa ettiğin saray hakkında konuşmamamız gerektiğini söyledi.”

Arkalarında Anika, çantalarının ağırlığı altında iki büküm olmuş İsviçreli kızlara boş kamp alanlarını göstermek üzere ayağa kalktı. Cervone cep telefonunu cebine koydu ve Valou’yu omzundan tutup büyük Korsika haritasına doğru çeyrek tur çevirdi. İşletmecinin parmağı, Akdeniz boyunca ilerledi ve maviliğin ortasında durdu.

“Madrid ve Barcelona’dan sonra İspanya’nın en büyük üçüncü havalimanı nerede, biliyor musun?”

Valou başını salladı. Cervone’nin konuyu nereye vardırmak istediğini bilmiyordu.

“Palma! Palma de Mallorca! Balear Adaları’nın başkenti! Balear Adaları’nın, Valentine, beş bin metrekarelik yüzölçümü, bir milyon sakini ve on milyon ziyaretçisi var. Ayrıca şunu da söylemeliyim ki Balear Adaları, bizim adamızın güzelliklerinin çeyreğine bile sahip değil. İki sahili, üç mağarası var ve bin beş yüz metreden daha yüksek bir dağı yok.” Parmağı mavilikte ilerlemeye devam etti. “O hâlde söyle bana Valentine, bir Akdeniz adasında insanları cezbeden, istihdam ve refah yaratan şey nedir?”

“Bil... Bilmiyorum.”

“Bu akşam öğreneceksin. Hiçbir soru sormana gerek yok. Büyükbabanın anlatacaklarını dinlesen yeter.”

“Büyük büyükbabam.”

“Evet... Doğru. Cassanu’nun babamın en iyi ahbaplarından biri olduğunu biliyor muydun?”

Kampın girişine döndü, kolunu açtı, elini kaldırdı ve işaretparmağını ufka doğrulttu.

“Bak. Tam karşına bak.”

Valentine, Revellata Yarımadası’na baktı. Deniz boyunca uzanan bir başka kalın ve yüzüksüz parmak gibiydi.

“Ne görüyorsun Valentine?”

Tereddütle yanıtladı.

“Hiçbir şey.”

Aldığı cevap, Cervone’yi sevindirdi.

“Evet, hiçbir şey! Korsika âdeta bir cennet, dünyanın en güzel adalarından biri, göklerden inen bir mucize... Peki ya onlar ne yaptı? Hiçbir şey! Şu görkemli yarımadaya bir bak. Burası için ne yaptılar? Yastık altında para biriktiren yaşlılar gibi zapt etmek dışında hiçbir şey. Bize elli yıl kaybettirdiler. Korsika’daki en büyük işletmenin ne olduğunu biliyor musun?”

Valentine hayır anlamında başını salladı ve kekeledi.

“İı... Hayır.”

Kampın patronu heyecana kapılarak kolunu kavradı.

“Süpermarket! Adada bu kadar genç olmasına rağmen işsizlik oranı %10. Sözümona Korsika’yı koruyanlar yüzünden. İş bulamayan tüm gençler, çalışmaya ya Marsilya’ya ya da Paris’in etrafındaki bölgelere gidiyor. Ekonomik mülteciler, tüm sene boyunca kendilerini bunalımda hissediyor, anca yazın bir ayını adada aileleriyle geçiriyor ve gitmeye hazırlanırken Akdeniz’in suları kadar gözyaşı döküyorlar. Korsika’ya böyle mi yardım ediyorlar? Korsika’yı sevdiklerini böyle mi gösteriyorlar?”

Bakışlarını resepsiyona asılı plana sabitlemeden önce son bir kez yarımadaya baktı.

“*Roc e Mare*,” dedi. “Başarısızlıkla sonuçlanmış bir

projeyi çöpten çıkardık. Bu arsayı satın alabilmek için yıllarımı verdim. İnşaatı tamamlandığında otuz kişiye kalıcı istihdam sağlayacağım. Yazınsa üç mislini...”

Cervone elini Valentine’in yanağına götürdü.

“Bu boş bir vaat değil. Sana da bir iş sunacak. Bunu hak ettin. Sen de buradan sürülenlerdensin. Hem de öyle alelade olanlardan değil, buranın mirasçılarındansın.” Kulağına yaklaşp fısıldadı: “Ve sana söz veriyorum, bu kez büyük büyükbaban tek bir laf bile edemeyecek.”

Valentine uzaklaşmaya çalıştı ama Cervone omzuna hafifçe bastırarak buna mâni oldu.

“Burada herkes Cassanu’dan çekinir. Bugün bile. Buranın patronu odur.”

Sonunda genç kızı bıraktı ve ardından sözüne devam etmeden önce eline üfleyip etrafa peri tozu saçarmış gibi parmaklarını oynattı.

“Burada herkes Cassanu’dan çekinir. Ben hariç herkes. Sana bir sır vereyim, Valentine. Artık deden ben ne istersem onu yapacak. Çünkü ona bir büyü yaptım.”

Lavaboya çizgi çizgi akan kalem izi, sülüğün ardında bıraktığına benzer, incecik bir iz bırakarak neredeyse tamamen akıp gitmişti giderden. Clotilde kendini toparlamaya çalıştı. Lavabonun kenarlarına tutunarak destek alırken aynaya baktığında Orsu’nun arkasında olduğunu görebiliyordu. En uzak köşedeki tuvaletleri temizledikten sonra ritüeline kaldığı yerden devam etti.

Kirli paspası köpüklü suya soktu, birkaç dakikadır suda bekleyen paspası kovadan çıkardı. Sağlam eliyle suyunu sıktıktan sonra dizlerinin arasına alıp paspası sopaya taktı.

Clotilde gözlerini yumdu.

O görüntü henüz hafızasından silinmemiştir. Orada öylece duruyordu, tanındı. Bir kova, paspas ve ıslak zemin.

Ancak burası kampın duş alanı değil, Normandiya'nın Tourny kentindeki evinin mutfağıydı. Hayatının ilk on beş senesi o evde geçmişti.

Paspasın sopasına yaslanan Orsu değil, annesiydi.

Palma temizlik tekniğini bir aile sırrı verir gibi öğretmişti onlara: Oğlu Nicolas'a, kocasına ve ev işleriyle pek alakası olmasa da kızı Clotilde'e. Yani ona.

Temizlik yaparken hep iki paspas kullanırdı. Biri kirlenirken, öbürü suda beklerdi. Ardından birini ötekiyle değiştirir, böylece her seferinde paspası sıkarken akan suyun siyahtan açık griye dönmesini bekleyerek zaman kaybetmemiş olurdu. Kimbilir kimden öğrenilmiş bu eski teknik, bir aile alışkanlığı olmuş, sıradanlaşmış ve neredeyse bir ritüel hâlini almıştı.

Orsu bu ritüeli biliyor ve uyguluyordu.

Clotilde gözlerini açtı ve mantıklı bir şekilde düşünmeye çalıştı.

Orsu da dünyada bu şekilde temizlik yapan yüzlerce diğer kadın ve erkek gibi bu tekniği kullanıyordu. Bu tuhaf tesadüflerin aklını karıştırmasına izin vermemeliydi. Kontrolü elden bırakmamalı, duyguların onu ele geçirmesine izin vermemeliydi. Tıpkı kızlarıyla bir başına kalan bir kadının nafaka hakkını sağlama almaya; kocasını, becerikli küçük elleriyle inşa ettiği evi satıp elde ettiği parayı iki eve yetecek şekilde bölmesi için ikna etmeye çalıştığı, ardından ortak velayeti gündeme getirdiği, onu derinden etkileyen dava dosyalarıyla ilgilenirken yaptığı gibi düşünmeliydi.

Akşam, Arcanu Çiftliği'nde babaannesi ve dedesiyle sofradayken dikkatini toplamalıydı. Duygularına yenik düşmemeli, doğru sorular sormalıydı.

Ertesi gün, Cesareu Garcia'yla görüştüğünde de. Birkaç

saat önce emekli jandarmayla telefonda görüşmüştü. Fakat konuşmaya pek istekli değildi. “Yarın, Clotilde, yarın. Telefonda olmaz. Yarın bana istediğin zaman gelebilirsin. Calenzana’dayım. Dışarı pek çıkmıyorum. Artık çıkmıyorum.”

Orsu elinde paspas ve kovayla topallayarak dışarı çıktı. Clotilde ne kadar çabalasa da sakinleşemiyordu. Onu şaşkına çeviren iki paspas tesadüfünün yanı sıra (bunu hangi arkadaşına anlatsa gülmekten kırılırdı ama kafaya takmamaya çalıştı) çocukların Orsu’ya söylediği zehir zemberek sözler aklından çıkmıyordu. Ona Hagrid demeleri onu çileden çıkarmıştı. Belki engelli olduğundan, Cervone’nin kampı çekip çevirmesi için onu istismar etmesinden dolayı böyle hissediyordu. Burada, bu adada, bir zamanlar örnek aldığı bu insanların arasında.

Clotilde saatine baktı.

Bir saat içinde çiftlikte olmaları gerekiyordu.

Orada, onu bekleyen biri vardı. Onu tanıyabileceğini uman biri.

Aynanın karşısında surat asarken, somurtkan ve hafif asi bir genç gibi gözüktüğünü umdu. Mektupta yazan birkaç satırı içinden tekrarlardı. Dua eder gibi. Bir casusa talimat verir gibi. Bir ölüm kalım meselesi olduğu için ezbere bildiği bir bilgi gibi.

Senden başka bir şey istemiyorum. Tek bir şey bile...

Ya da belki başımı göğe kaldırıp Betelgeuse Yıldızı’na da bakarsın. Ah Clo’cuğum, seni düşünerek kaç gece o yıldıza baktığımı bir bilsen...

Duş alanındaki zamanlayıcının ışığı söndü ve içeriye hafif bir loşluk kapladı.

Tüm hayatım karanlık bir oda.

Kapıda Franck belirdi.
“Gidiyor muyuz, Clo?”

Öpüyorum,
P.

14 Ağustos 1989, Salı: Tatilin sekizinci günü, gül mavisi bir gökyüzü

Ben geldim!

Hatırlıyorsan geçen sefer seni benim gençlerle *lambada* havasında baş başa bırakmıştım.

Kusuruma bakmadın, değil mi?

Benim gençler diyorum, çünkü kendime harf vermesem de kendimi de gruba dahil ediyorum.

M, N, A, C, H. Maria Chjara ve Nicolas, Aurélia, Cyclops, Cervone ve diğer herkes... Çetrefilli gönül maceraları. İnanın hiçbir şey kaçırmadınız. Yeni bir şey olmadı. Ufak tefek çekingen yaklaşma denemeleri oldu sadece. Bir gelişme olursa seni mutlaka haberdar edeceğim.

Fakat senin için derlediğim âşıklar seçkisini o kadar da ciddiye almıyorsundur belki? Büyüdüklerinde unutup gidecekleri ufak tefek aşk maceraları olarak görüyorsundur?

Bu yüzden, seni düşünerek karmaşık, mutsuz, acılı bir aşk hikâyesi anlatmaya karar verdim. Dinlemek isteyeceğin türden.

Bir yetişkin hikâyesi.

Bir kadın ve bir erkek.

Annem ve babam.

Aslına bakarsan, tatilin başından beri gayet iyi anlaşıyorlar. Bu, genellikle aralarının kötü olduğu anlamına gelmiyor. Fakat yine de pek anlaşılabildikleri söylenemez. Babam genelde eve geç gelir. Annem onu bekler. Evle ilgili yapılması gerekenler hakkında konuşurlar: Ertesi gün eve neler alınacak, neler atılacak... Bazen beraber dışarı çıkarlar ve büyük ihtimalle o günlerde sevişirler. Fakat tatil başladığından beri araları çok daha iyi. Gözlemlediğim kadarıyla. Boyuna bir öpücük kondurmalar, “Çok güzel gözüküyorsun hayatım,” demeler, iğnelemeden atılan kahkahalar... Bence libidolarını yeniden canlandırmak için en büyük çabayı babam gösteriyor. Ve aganigi naganigi...

Bambum...

Sana hikâyeyi en başından anlatayım. Annem ve babam çok uzun zaman önce Korsika’da tanışmışlar. Annem, arkadaşlarıyla beraber motosikletiyle adada geziyormuş. Babam, ailesiyle beraber yarımadaya bakan Arcanu Çiftliği’nde yaşıyormuş. Aralarında tam olarak neler geçtiğini bilmesem de 23 Ağustos 1968 yılında, Azize Rosa gününde, burada, Revellata’da tanıştıklarını biliyorum.

Anlayacağın, her sene 23 Ağustos’ta tanışma yıldönümlerini kutluyorlar. Babam her sene hiç aksatmadan bir buket çiçek alır. O sene aralarının nasıl olduğuna göre ya tutkuyu temsil eden kırmızı güller, ya saflığı temsil eden beyaz güller ya da arzuyu temsil eden turuncu güller alır. Fakat söylenenlere göre, hiçbiri babamın tanıştıkları ilk yaz topladığı yaban gülleri kadar manalı değilmiş. Annem bu asi ve özgür çiçeği, kuşburnu gülünü çok sever...

Kendimi bildiğimden beri, her sene 23 Ağustos’ta annemle

babam bir kaçamak yapar ve o akşamı *Casa di Stella*'da geçirirler. Zeytin ağaçları altındaki romantik terası, odun ateşinde pişen yemekleri, Korsika usulü dana rostosu, ızgara orfoz filetosu, sınırsız *Casanova* misket şarabıyla Calvi ve Porto arasındaki en iyi restorandır orası. Arcanu Çiftliği'nin yukarısındaki dik patikadan oraya yürüyerek gitmek mümkün. Gece orada, yazlık kulübede uyurlar. Doğal ahşap yatağı, sehpa üzeri mermer lavabosu, odanın ortasına konmuş eski usul küveti, Büyük Ayı'ya bakan cumba penceresi olan bir balayı odası tutuyorlardır sanırım. En azından ben öyle hayal ediyorum. Ne yalan söyleyeyim, beni oraya, *Casa di Stella*'ya, yıldızların evine götüren bir sevgilim olsa tapardım ona... Ne olur böyle bir şey olsun. Bana bunun mümkün olabileceğini söyle!

Parantezi kapatıyorum.

Annemle babamın Samanyolu manzaralı balayı günleri eskidendi.

Bu sene BOM oldu.

Her şey neredeyse tüm kamp alanına ve yollara asılan posterlerle başladı. Çoksesli Korsika Korosu'nun konseri varmış. 23 Ağustos, saat 21:00'de. Grubun adı A Filetta. Belli ki epey meşhurlar. Dünya turnesi yaparken sıra buraya, Santa Lucia Şapeli'ne, Galéria'nın altında neredeyse terk edilmiş bir köy olan Prezzuna'ya gelmiş.

Babam planını ağır ağır işletti.

Uno: Posterleri görünce yavaşla.

Deuzio: Grubun dünyada bir numara olduğunu söyle ve kasetlerini hiç durmadan başa sar.

Tertio: Niyetini çıtlat, ana hatlarıyla belirt. Palma'ya tanışma yıldönümlerini bu sene Azize Rosa gününden bir gün önce ya da sonra kutlayabileceklerini söyle. Aziz Fabrice ya da Aziz Bartolomeus gününde...

* (Ko.) Birinci, ikinci, üçüncü olarak. (ç.n.)

Annem, “Olmaz,” bile demedi. “Sen bilirsin,” dedi sadece.

Verip verilebilecek en kötü cevap! Babamdan bu öneri geldiğinden beri suratındaki ifadeyi görmelisin. Küçük Prens’in üstüne fanus kapattığı güle benziyor. Dimdik, gururlu ve sinirli. Tüm dikenlerini çıkarmış.

Annem çok fena gurur yapan bir çiçek.

O andan beri hepimiz diken üstündeyiz. Kabaca bakacak olursak, önümüzde iki seçenek var.

İlk seçenek: Annem babamı öyle suçlu hissettirecek ki en sonunda adam konserden vazgeçecek. İşkence altında bile ağzımdan bu konu hakkında tek bir kelime bile alamayacak olsa da bu sefer annemi tutuyorum. Kadın dayanışmasının hakkını vermek gerek.

İkinci seçenek: Babam pes etmeyecek ve kendimizi feribota binene kadar, hatta belki daha da uzun sürecek bir soğuk savaşın ortasında bulacağız.

Bu iki seçeneği yazarken aklıma üçüncü bir ihtimal daha geldi ki diğer ikisinden de beter: Belki aralarındaki meseleye bizi de dahil ederler. Nicolas ile beni. İşte o zaman babam hiç çekilmez olur. Ne zaman radyoda o gıcırıltıları dinlerken, A Filetta’yı son ses açıp en sevdiği nakaratlarına eşlik etse aile bağlarından, köklerimizden kopmamamız ve Korsika kültürünü öğrenmemiz gerektiğinden söz edip durur.

Bu sana anlamsız bir hikâye gibi gelebilir. Bu takıntıyı komik buluyor olabilirsin.

Fakat lütfen gülme, gelecekteki sevgili okurum.

Biz İdrissi’ler pek bir inatçıyızdır.

Ailemizin kaderi, 23 Ağustos akşamı belli olacak... Hepsi aptal bir konser yüzünden!

* * *

Aptal bir konser yüzünden, diye tekrarladı.
Dört kişi öldü.
Üçü erkek, biri kadın.
Aptal bir konser yüzünden.

14 Ağustos, 19:00

Franck arabayı yavaş sürüyordu. Kaybolmaktan korktuğu için değil (dağın içinden Arcanu Çiftliği'ne giden tek bir yol vardı zaten), asfalt yolun yanında kıvrılan derin uçurum yolu gittikçe daralttığı için.

Yan koltukta, başını cama yaslayan Clotilde'in gözü ne asfalt yolu ne de bariyerleri görüyordu. Gördüğü tek şey boşluktu. Arabanın kapısı hiçliğe açılan bir pencere, kendisi gökyüzünde süzülen bir odacıktı sanki. Bir tepeden diğerine tutturulmuş bir ipin üstünde gibiydiler ve her an kopabilirdi.

Arcanu Çiftliği'ne ulaşmak için tırmanmaları gerekiyordu. Beş yüz metreden daha kısa olan patikadan yürüseler hiç dolanmadan oraya ulaşabilirlerdi ama kıvrıla kıvrıla ilerleyen asfalt yol üç kilometre sürüyordu.

Clotilde, "Dümdüz git," dedi Franck'a. "Çiftliği kaçırman mümkün değil. Çiftlikten başka bir ev yok zaten."

Franck dar asfalt yoldan dümdüz ilerlerken yoldaki tek tabelanın yanından geçti: *Casa di Stella, 800 metre ileride.*

Ahşap tabela, ilerisinde birkaç doğa yürüyüşü parkuru olan toprak park yerinin ortasına dikilmişti. Valentine arka pencereyi araladı. Arabanın içi, çam ve birbiri ardına değişen maki kokularıyla doldu: kekik, biberiye, yaban nanesi...

Clotilde'in aklında görüntüler belirmeye başladı. Yolda ki her viraj yeni bir manzaraya açılrsa da hepsi son derece tanıdıktı: Diğer ağaçların üzerinde iki metre yükselen dev Korsika çamı, çakıllı nehir yatağının karşısındaki eski kerpiç değirmenin kalıntıları, çitsiz çayırılıkta tek başına otlayan bir eşek... Otuz yıldır burada hiçbir şey değişmemişti. Sanki burada yaşayanlar, her şeyin olduğu gibi kalması için sabırla çabalamışlar ya da buralardan çekip gitmişlerdi.

İdrissi ailesi hariç.

Üç viraj daha yukarı kıvrıldıktan sonra ilk defa bir insanla karşılaştılar. Yaşlı bir kadın yolun kenarından, dağ tarafından yürüyordu. Sırtı kamburdu. Siyahlar içindeydi. Sanki uçuruma düşüp kaybolmuş tüm köyün yasını tutuyordu. Bir tek o hayatta kalmıştı. Franck yavaşladı ve arabayı iyice uçurumun kenarından sürdü. Çok da yaklaştırmadan tabii. Kadın önce onlara pis bir bakış attı. Buraya gelen yabancı bir araba gördüğüne şaşırmış gibiydi. Kadını geçtiklerinde, Clotilde yan aynadan baktığında kadının el kol hareketleri yaparak küfürler mırıldandığını gördü. Kara büyü yapmıyorsa tabii. Clotilde aniden cadının, onları yollarını kaybetmiş ve kendi topraklarına doğru ilerleyen birer turist sanmadığına emin oldu. Kadın onları tanımıştı, elini kolunu onlara savuruyordu.

Ona savuruyordu.

Bir sonraki virajı döndüklerinde cadı gözden kayboldu.

Birkaç yüz metre ilerleyip kayalıkların hafif çıkıntı yaptığı yeri geçtikten sonra, çiftliğin büyük bahçesine çıkan

çakıl yola doğru sola döndüler. Clotilde'in hatıralar albümünden yeni görüntüler ortaya çıktı ve gözlerinin önünde belirdi. Herkesin "çiftlik", bazen de "ağıl" dediği Arcanu Çiftliği, biri İdrissi'lerin yaşadığı çiftlik evi, diğerleriye hayvanların kaldığı ahır ve büyük bir hangar olmak üzere, Balagne Dağı'nın yamaçlarının tepesinde U şeklinde dizilen üç gri taş binadan oluşuyordu. Kuzey cephedeki tüm pencereler insanlara, keçilere ve koyunlara kuşbakışı bir Revellata-Akdeniz manzarası sunuyordu. Çiftliğin ortasındaki geniş toprak bahçeyi, sadece gül ağaçlarından ve nine-nin favorisi yabani orkidelerden oluşan birkaç çiçek tarhi renklendiriyor, arsanın tam kalbine dikilen üç asırlık meşe ağacının gölgesinde başka hiçbir şey yetişemezmiş gibi bir izlenim yaratıyordu.

Clotilde ahıra bakmak için başını çevirdi. Bank hâlâ oradaydı. Bir an için 23 Ağustos 1989 akşamına, üstünde müzik dinlediği ikiye bölünmüş ağaç gövdesine geri döndü. Nicolas onu çağırmadan önce Mano Negra'nın sesleri kulağında inliyor, defteri dizlerinde açık duruyordu.

Clo, herkes seni bekliyor. Babam hiç...

Tuhaf bir şekilde geçmişinden baloncuklar hâlinde kaban anıların arasında patlaması en uzun süren, bankta unuttuğu defteriyle ilgili olandı. Onu oradan kim almıştı? Kim açmıştı? O zamanlar yazdığı hiçbir şeyi, ne kullandığı kelimeleri ne de ifadeleri tam olarak hatırlamasa da çoğunu kötü, acımasız ve iğneleyici bir niyetle yazdığını gayet iyi hatırlıyordu. En azından Natale ile tanışmadan önce. Eğer o defteri bulan biri olduysa, kesin onun kaltağın teki olduğunu düşünmüştü! Şimdi, yazdıklarını tekrar okuyabilmeyi çok isterdi. 1989 yazında, en çok annesinin ya da babasının defterini bulmasından ve okumasından korkuyordu. En azından böyle bir utanç yaşamaktan kurtulmuştu...

Kazadan, anakaraya döndükten sonra artık herkes gizli defterinin sayfalarına dalıp özel hayatını kurcalayabiliirdi. Anne-babası hariç herkes!

Cassanu ve Lisabetta kapıda bekliyorlardı. Clotilde onları yirmi yedi senedir görmese de hatıralarındaki hâllerinden daha yaşlı görünmüyorlardı. Onlarla düzenli olarak yazışırđı. Birkaç kartpostal ve fotoğraf yollar, doğan bir bebek olduğunda haber verir ve daima altlarına bir iki kelime bir şeyler yazardı. Hepsi bu kadar. Dedesi ve babaannesi anakaraya ayak basmayı uzun zaman önce bırakmışlardı ve Clotilde'in kaza yerine dönecek cesareti kendinde bulması çok uzun sürmüştü.

Onları öpen, sarılan, kollarıyla sımsıkı saran Lisabetta oldu. Cassanu önce Franck ile tokalaşıp ardından Clotilde ve Valou'ya üstünkörü sarılmakla yetindi.

Onları içeri buyur eden, kendilerini evlerinde gibi hissetmelerini söyleyen ve hiç durmadan sohbet eden de Lisabetta'ydı. Cassanu ise daha şimdiden konuşmalardan sıkılmış gibi görünüyordu.

Onlara çiftlik evini, birbiri ardına dizilen odaları, birbirinin aynı olan taş duvarları ve aralarında kalan iri kirişleri gösteren de yine Lisabetta'ydı. Cassanu avludaki çardağın altındaki masada oturmakla yetiniyordu.

Clotilde'in puslu anılarından solgun görüntüler belirdi: Her yaz Nicolas ile saklambaç oynarken saklandıkları merdiven altındaki dolaplar, asla yanarken görmediğı ama içinde bir köpekbalığını bütün hâlde pişirebileceklerini hayal ettiğı büyük şömine, tüm katlardaki pencerelerden görülen deniz manzarası ve annesinin aşağı sarkmaması için yaptığı ikazlar, mahalledeki çocuklarla ya da kuzenleriyle kapandıkları, içini battaniyelerle, minderlerle, kirişlere

raptiyelerle tutturdıkları çarşafarla döşedikleri, tavanı bir katedralinki kadar yüksek çatı katı... Kimi zaman hayaletli bir köşk, kimi zaman sevginin hiç eksik olmadığı bir oda olurdu burası.

Duvarlara çerçevelerle asılmış fotoğraflar, yirmi yedi yıl önce yoktular. Kimisi uzaktan, kimisi yakından çekilmiş, arkasında dağ ya da deniz manzarası olan fotoğraflarda Cassanu'yu, Lisabetta'yı ve babasını tanıdı. Nicolas'ı ve kendisini de. Nicolas, kilise azası kıyafetleri giymişken onun da üstünde vaftiz kıyafetleri vardı. Diğer fotoğraftaysa ikisi beraber derenin üzerindeki Ceneviz Köprüsü'nden geçiyorlardı. Fotoğrafın nerede, ne zaman çekildiğini hatırlamıyordu ama umurunda değildi. Kendini, içinde uyanan duyguların akışına bıraktı.

Annesinin tek bir fotoğrafı bile yoktu.

Bir tane bile.

Bakmaya devam etti.

Öte yandan pek çok fotoğrafta pençe gibi elleriyle Cassanu ve Lisabetta'nın arkasına saklanan, şu çiftlik yolunda rastladıkları cadı gözüne çarpmıştı. Duvarın biraz daha aşağısına asılmış çerçevelerde, yıllar önce onlara yolladığı bazı fotoğrafları gördü. Franck'la Venedik'teki Rialto Köprüsü'ndeydiler. Valentine üç tekerlekli bisikletinin üstündeydi. Üçü de elinde şapkalarıyla, Mont Saint-Michel'in önünde poz veriyorlardı. Clotilde bir fotoğraftan ötekine geçerken büyülendi. Kafasının içinde nesillerin yolları birbirine rastlamaya devam etti.

Yeterince oyalandıklarını söyleyip, onları telaşla sofraya davet etti Lisabetta. Bahçeye döndüklerinde Cassanu Dede sandalyesinde uyukluyor gibiydi. Hep beraber çardağın altına oturduklarında, ilk konuşan Cassanu oldu. Fakat o esnada Lisabetta ortadan kaybolmuştu. Terasla mutfak ara-

sında mekik dokuyor, ekmekleri doğruyor, Korsika şarabı dolduruyor, masaya şarküteri tabağı getiriyor, bardaklara su dolduruyordu.

Yemek faslının sonu gelemeyecek gibi görünüyordu. Ortak hatıraların üzerinden hızlıca geçtikten sonra konuşabilecekleri konuları, uzun süre yetebilmesi için tasarruflu kullanılan kısıtlı bir kaynak gibi uzattıkça uzatıyorlardı. Clotilde denize doğru alçalan, masanın ucuna yerleştirilmiş büyük bir saate benzeyen güneşi seyretmekten kendini alıkoyamadı.

Yarın Cassanu ve Lisabetta'yı görmeye Arcanu Çiftliği'ne gittiğinde, karanlık çökmeden önce, meşe ağacının altına git ve bir süre orada bekle. Böylece seni görebilirim.

Karanlık çökmeden önce...

Clotilde ayağa kalktığında gök kızıla bürünüyordu. Lisabetta tatlıları yeni servis etmişti.

“Kusura bakmayın. Kusura bakmayın, hemen geliyorum,” dedi kekeleyerek.

Valou'yu elinden tuttu.

“Benimle gel. Nedenini sorma. Haydi. Sadece birkaç dakikalığına.”

Franck ve Cassanu masada baş başa kalmışlardı.

Lisabetta gizemli bir şekilde ortadan kaybolmadan önce, masa örtüsünü, tabakları ve çatal bıçakları emsalsiz bir serilikle toplayıp, erkeklerin önüne bir şişe ağaçkavunu likörü bıraktı. Cassanu saate bakarken yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

“Lisabetta yirmi dakika içinde aramıza katılır,” dedi yaşlı adam. “Eminim sen de fark etmişsindir, karım harika bir ev

sahibidir. Yine de *Plus Belle la Vie* dizisini kaçırmamak için, üç nesildir süregelenmiş Korsika misafirperverliği âdetimizden vazgeçebiliyor.”

Franck bu manzarayı anlamakta zorlandı. Korsika’nın tam ortasına, en yakın evin üç kilometre uzağına, beş yüz metrelik yüksekliğe saklanmış bir yer...

Hayat ne tuhaftı.

Cassanu zeki bir adamdı. Şaşırtıcı derecede keskin bir zekâsı vardı ve fiziksel olarak da gücü kuvveti hâlâ yerinde görünüyordu. Hep takdir ettiği, aradan yıllar geçse de onun gibi kalabilmek istediği türden bir adamdı. Açıksözlü, kararlı, gerektiğinde masaya yumruğunu koyabilen bir adam. Aileyi çekip çeviren sağlam elleri, kanaatlerini birbiri ardına serdiği köşeli bir çehresi vardı.

Franck dudaklarını ağaçkavunu likörüyle ıslatıp Clotilde’i inceledi. Valou’yla beraber elli metre ötedeki mantar meşesinin altında dikiliyorlardı.

“Neyin peşinde hiç bilmiyorum,” dedi Cassanu’ya.

Sesindeki çekingenlik, bir özür gibi geliyordu kulağa. Bu, Cassanu’nun hoşuna gitti.

“Çocukluğuna döndü. Hatta belki daha da geriye, kökenlerine. Clotilde onu son görüşümden beri çok değişmiş.”

Franck, karısının inanılması güç gençlik fotoğraflarını hatırladı: kirpi gibi saçlarını, cenaze levazımatçısı kıyafetlerini. Clotilde’in gotik asiliğinin, o dönemde bu muhitte pek hoş karşılanmadığını düşündü.

“Sanırım öyle.”

Cassanu kadehini kaldırdı. Erkek erkeğe. Franck’ın, İdrissi ailesinde kabul görmeye başladığına işaret eden bir ayındı bu sanki.

“Ne işle uğraşıyorsunuz, Franck?”

“Evreux’de çalışıyorum. Paris’ten bir saatlik mesafede küçük bir kent. Park ve bahçe işlerini koordine ediyorum.”

“Bahçıvan olarak mı başlamıştınız?”

“Evet... Yavaş yavaş yükseldim. Bir sarmaşık, morsalkım, ökseotu misali. Büyük ihtimalle iş arkadaşlarım da beni öyle görüyorlar.”

Cassanu tekrar Clotilde ve Valou’ya baktı. Düşünceli bir hâli vardı. Belki de aklına, tarımbilim okuduktan sonra çim işine giren oğlu gelmişti.

“Neredeyse elli yıl önce, adanın kuzeybatısındaki ilk kamp alanına neden Euproctes adını verdim, biliyor musunuz?” diye sordu yaşlı Korsikalı.

“Hiçbir fikrim yok.”

“Belki ilginizi çeker. *Euprocte*, Korsika semenderidir. Bu yöreye özgü bir hayvan. Suya yakın yerlerde, kayalıkların altında yaşar. Gün içinde, uyumak için sakin yerler tercih eder. Varlığı, o bölgenin suyunun temiz olduğunu gösterir. Sadece bu da değil, o yerin sakin, gürültüden, kargaşadan uzak ve dengede olduğunu da gösterir. Eskiden, Revellata Körfezi boyunca Arcanu ve kamp alanı civarında, yüzlerce *euptrocte* vardı.”

“Ya şimdi?”

“Şimdi buraları terk ediyorlar... Herkes gibi.”

Franck kararsız kaldı. Kadehin yarısını içip ihtiyar adamın ağzını biraz aramaya karar verdi.

“Herkes de değildir herhalde? Bir yandan buralara yeni yerler de inşa ediliyor sanırım. Kamp alanı, *Roc e Mare*...”

Cassanu belli belirsiz gülümsedi. Ne elleri titriyordu ne sesi.

“Yetmiş yıl içinde, denize bakan bu kayalık köşenin değeri, yüzde sekiz yüz arttı. Marınanın inşa edileceği duyurulduğundan beri, değeri iki kat daha yükseldi. Metrekaresi neredeyse 5000 avroyu buldu. Yani evet Franck, herkes buralardan gidiyor. Korsikalılar burada mülk sahibi olamadığı

sürece de bu aynı şekilde devam edecek. O marinada bir daireye servet harcayan ve senenin iki ayını orada geçiren her kişiye karşı, kendine barınacak bir çatı bile bulamayan otuz Korsikalı genç var. Fiyat inanılmaz pahalı! Senede on hafta sonu o saraydan denize girmelerine izin verilse de...”

Cassanu’nun sesi biraz yükselmişti. Franck, aile reisinin düşüncelerine katılmıyordu. Arsa spekülasyonu yapılan tek yer Korsika değildi. Güzel evlerin, arabaların, yatların ve özel jetlerin –böyle lüks bir yaşama sahip olmaya parası asla yetemeyecekse de– şikâyet edilecek şeyler değil, imrenilecek şeyler olduğunu düşünüyordu. Fakat cevap vermedi. Karısının dedesi ve bu yörenin en güçlü adamı olduğu söylenen Cassanu’yla tartışmaya girmek istemiyordu.

Meşe ağacına döndü.

“Geliyor musun, Clo?”

“Evet, birazdan.”

Ufuktaki alev topu yavaş yavaş Akdeniz’e düşüyordu.

Valou, “Burada ne yapıyoruz anne?” diye homurdandı.

“Biraz daha bekleyeceğiz.”

“Ne zamana kadar?”

“Hava kararana dek.”

Kızının kendi kendine söylenmesine kulak asmayan Clotilde, etraflarını çeviren manzaraya bir kere daha göz gezdirdi. Meşe ağacının kök saldıgı hafif tümsekten, etrafı üç yüz altmış derecelik bir açıyla görebiliyordu.

Karanlık çökmeden önce meşe ağacının altına git ve bir süre orada bekle. Böylece seni görebilirim.

Acaba bu mektubu yazan kişi onları, Valou’yla ikisini izliyor muydu?

O kişi kimdi?

Neredeydi?

Clotilde’i görebileceği milyonlarca yer vardı. Güneye doğru uzanarak dev bir antik tiyatro oluşturan dağın herhangi bir noktasından bakan, elinde dürbünüyle makilerin arasına saklanan herkes onu görebilirdi. Onu izleyen kişi, belki de yakınlarda bir yerlerde, bahçeye bakan pencerelerin arkasında, sağındaki ahırda, solundaki hangarda ya da Balagne Dağı’nın eteklerindeki çayırılığa saçılmış çoban kulübelerinden birindeydi.

Onu izleyen kişi herkes olabilirdi.

Her yerde olabilirdi.

“Gidelim mi anne?”

Güneş tamamen batmıştı. Hiç umut yoktu. Onları gözetleyen kişi kendini göstermeyecekti. Eğer kızılötesi gözlükleri varsa, hâlâ onları izliyor olabilirdi.

Hâli işler acısıydı! Aklını yitirecekti. Cassanu ve Lisabetta, orada ne yapmaya çalıştığını düşünüyor olmalıydılar. Franck, onu masada dedesiyle baş başa bıraktığı için tüm akşam başının etini yiyecekti.

“Olur, haydi git sen.”

Yarımadaya doğru ve Calvi Körfezi boyunca, dağdaki tüm ışıklar yanmaya başladı. Clotilde ucu bucağı gözükmeyen bu topraklarda, ateşböceğinden korkan bir karıncadan farksızdı. Bahçenin girişinden aniden bir gölge geçti. Clotilde, o gölgenin yolda arkalarından küfreden ve sonrasında Cassanu’yla Lisabetta’nın fotoğraflarında gördüğü yaşlı cadı olduğunu anladı.

Dağların tepesinde birkaç yıldız daha şimdiden parlamaya başlamıştı. Temelleri sağlam olmayan çoban kulübe-leri havada uçuşuyordu sanki.

Senden başka bir şey istemiyorum. Tek bir şey bile...

Ya da belki başını göğe kaldırıp İkizler Evi Yıldızı'na da bakarsın. Ah Clo'cuğum, seni düşünerek kaç gece o yıldıza baktığımı bir bilsen...

Bu yıldızlardan hangisi Betelgeuse'tu? Hiçbir fikri yoktu.

Biri, bir yerlerden onunla aynı anda bu yıldızı mı arıyordu gerçekten? Aynı duyguları paylaşarak, Küçük Prens'in geldiği göktaşını arayan Saint-Exupéry gibi aynı yöne mi bakıyorlardı?

O kişi annesi miydi?

Bu hiç mantıklı değildi.

Hareketlen, dedi Clotilde kendine. Franck'm yanına git, özür dile, biraz sohbet et, sonra buradan ayrıl ve her şeyi unut.

Clotilde tam çardağa dönmek için tümsekten aşağı incekken yolun oradan bir köpek belirdi ve bahçeye doğru ilerledi. Karanlıkta köpeğin tüylerinin ne renk olduğunu seçemese de bir Labrador kadar iriydi. Muhtemelen bir çoban köpeğiydi. Clotilde tüm hayvanları sevdiği gibi, köpekleri de severdi. Hayvanlardan korkmazdı. Hayata bir kere daha gelse, veteriner olmayı çok isterdi. Dahası ona doğru koşan bu köpekten neden korksundu? Üzerine atlayıp üstünü başını salya etmesine kalmadan, Cassanu bekçi köpeğini yanına çağırırdı nasıl olsa. Dedesi etrafına otuz kilometrelik bir hâkimiyet alanı saçarak, tüm Korsikalıları boyunduruğu altına almıştı, bir köpeğe sözünü geçiremeyecek değildi ya.

Fakat Cassanu hiçbir şey söylemedi, yerinden kımlıdamadı.

Köpek, Clotilde'in uzattığı ele yaklaşıırken, çiftliğin girişinde bir gölge daha belirdi. Dev gölge kolunu kaldırıp köpeğe uzandı. Tek koluyla köpeğe, kati komutlar veriyordu.

Orsu!

Clotilde hemen ardından sesini duydu.

“Dur, Paşa. Gel buraya.”

Köpek ona dokunamadan hemen durdu. Bir bakışıyla keçileri dize getiren, muzip ve sevimli bir köpekti. Yine de Clotilde bedenini daha fazla taşıyamadı. Sırtı, meşe ağacının gövdesinden yavaşça aşağı kaydı. Sanki bacakları artık onu taşıyamıyordu. Çimin üstüne oturup titremeye başladı.

Paşa ona şaşkın şaşkın bakıyor, burnuyla aynı hizada olan kolunu mu yoksa yanağını mı yalasa bilemiyordu.

“Paşa, buraya gel.”

Paşa.

Bu isim, Clotilde’in beyninde yankılandı. Fakat bu ismin sahibi, bir Labrador değil, ne cins olduğu belli olmayan kırma bir köpek yavrusuydu. Annesi ona ilk Noel’inde almıştı. Bir yaşında bile değildi.

Paşa.

ONUN köpeği.

Clotilde hayatının ilk yedi yılında onu hep kollarında taşımış, bebek arabasında gezdirmiş, gizlice şeker ve çikolata vermişti. Paşa’yı gittiği her yere götürürdü. Ne kestirme saatlerinde ne de geceleri yanından ayırırdı. Yatağında uyan, *Fuego*’nun arka koltuğunda yanına kıvrılan canlı bir pelüş oyuncak gibiydi. Ve bir gün Paşa çitlerin üzerinden atladı. Annesiyle beraber okuldan döndüğünde onu evde göremedi. Bir daha da geri dönmedi. Onu tekrar göremedi. Fakat hiç unutmadı.

Orsu bu kez ıslık çaldı ve köpek, sahibine koştu.

Bu bir tesadüf mü? diye düşündü Clotilde. Aklına düşen çılgınca düşünceleri yatıştırmaya çalıştı. *Bu da bir tesadüf mü?* Fransa’da Paşa adında binlerce köpek vardı...

Yanından uzaklaşan Labrador, on yaşından büyük olmazdı. Yani, ailesini kaybettiği kazadan sonraki senelerde

doğmuştu. Neredeyse yirmi yıl sonrasında. O hâlde bu köpeğe neden Normandiyalı kırma bir köpeğin ismini vermişlerdi? 1981 yılında ölen bir köpeğin? Buraya gelirken annesiyle beraber dedesine bıraktıkları için bir kez olsun Korsika'ya ayak basmamış bir köpeğin? Cassanu, Lisabetta ve Orsu'nun varlığından dahi haberdar olmadıkları bir köpeğin?

Clotilde, hâlâ çardağın altında duran Franck'ın ayağa kalktığını gördü. Valou kulağında fosforlu kulaklıklarıyla tahta bankın biraz ilerisinde oturuyordu.

“Gidelim mi Clo?”

Cassanu ve Lisabetta, annesine bak kızını al, diye düşünüyor olmalıydı. Büyükannesi birden bahçeye çıkıp Orsu'ya öz evladıymış gibi sarıldı.

“Gidelim,” dedi Clotilde.

Hayır demek kolay değildi. Biraz daha oturmalarını söylemek kolay değildi. Meşe ağacının altında tek başına dikilerek iyi bir aile tablosu çizememişti.

Tüm hayatım karanlık bir oda.

Beterböcek'te, Lydia Deetz hayaletlerle konuşabiliyordu. Clotilde de aynı yeteneğe sahip olamaz mıydı?

O günler geride kalmıştı. On beş yaşındayken sahipti o yeteneğe.

Bu akşam hiçbir hayaletle iletişime geçememişti.

Köpeğinin hayaleti hariç.

Kırma köpeğinin.

Bir Labrador olarak tekrar yaşama dönen köpeğinin.

14 Ağustos 1989, Salı: Tatilin sekizinci günü, keten çiçeği mavisi bir gökyüzü

Kabul ediyorum. Sana aynı gün içinde iki defa yazmam, pek sık görülen bir şey değil. Genellikle kalemi ya sabah ya da akşam, herkes uyurken elime alıyorum. Yazılarımı, el fenerimin ışığında, Veaux Marins Mağarası'na saklanarak yazarken senin için, yıldızlardan gelen sevgili okurum, uğruna sivrisineklere yem oluyorum.

Hatırlarsan bu sabah, babamın anneme *Casa di Stella*'da yıldönümü yemeği yerine, çoksesli Korsika korosu konserine gitmeyi teklif ettiğini yazmıştım. Annem hiçbir şey söylememişti. Hiçbir şey. Bu da en kötüsüydü zaten. Nico'yla beraber ne gibi zayıatlar olacağını bekliyorduk.

Ve BOM! Güzellikler Adası'nda bomba sesleri yükselmeye başladı.

Neler olduğunu anlatmamı ister misin?

Başıyorum öyleyse! Kutsal İdrissi ailesi, bu öğleden sonra Calvi'deki büyük alışveriş caddesinde, Rue Clemenceau'da toplandı. Şey için... Nasıl desem? Poker partisi

desem uygun kaçır mı? Bana kalırsa bir nevi öyle bir şey çünkü. Poker partisi için bir araya geldiler.

Blöf yapmaya dayalı bir oyun.

Yamaç üzerinde tıklım tıklı dar bir cadde düşün, Mont Saint-Michel'in Paskalya tatilindeki hâlinden bile daha kalabalık.

Calvi bu öğleden sonra tam olarak öyleydi.

Annem sağda solda oyalanıyor, etrafa bakınıyor, bir yavaşlıyor bir hızlanıyor, sürekli ya biraz önümüzden ya da biraz arkamızdan yürüyordu. Her zamanki gibi vitrinlere bakarken biraz daha arkamızda kalıyordu. Sadece her zamankinden biraz daha az konuşkandı. Annem bunları yaparken, babam hisara çıkan merdivenlerin ortasında, güneşin altında kavruluyordu. Aşağıdaki limanın fotoğraflarını çekerek, yatları izleyerek, İtalyan kızları keserek Nicolas'la vakit öldürmeye çalışıyordu. Annem ayakkabı mağazasının vitrinine yapışmıştı. En sonunda gönülsüzce oradan ayrıldı ama bu sefer de Benoa'nın önünde takıldı. Kaliteli, harika ve benzersiz Korsika kıyafetleri satan bir mağaza orası. Fizikleriyle annemle boy ölçüşemeyecek plastik mankenlerin üstünde, bir servet değerinde gözüken kumaş parçaları vardı...

Bense sadece izliyordum. Kulaklıklarımda The Cure çalıyor. *Boys Don't Cry*, *Charlotte Sometimes* ve *Lovecats*'i art arda dinleyip duruyordum. Başka bir şey umurumda değildi. Benim hedeflerim çok yükseklerdeydi.

Sanırım surlara varmamız, yarım saati buldu. Annem hâlâ tek kelime etmemişti. Hisarın girişindeki asma köprüye geldiğimizde üstünde Kristof Kolomb'un burada doğduğunu yazan sütunun (bu Korsikalılar, beni bazen gülmekten öldürüyor!) yanındayken ağzından çıkan ilk şey, "Fotoğraf makinesi yanında mı?" oldu.

İsabetli bir tespitti. Babamın omzuna astığı çantanın ağızı açıktı. Boynuna astığı Kodak makineden eser yoktu. Babam kem küm edip Pardina merdivenlerinden aşağı aval aval baktı.

“Hay aksi!”

Seni seviyorum baba ama sabahtan beri hırsızlara davetiye çıkarıyordun zaten. Babam son sürat merdivenlerden inerken bir yandan da eğilip eline siyah bir cisim alan bir turist var mı diye aşağı bakınırken annem omuz silkti. Babamı beklemedi. Taş kemerin altında ilerledi ve hisarın kapısının önünde bana döndü.

“Chez Tao’ya gitmek istiyordun Clo. Haydi, gidelim!”

İlerlemeye devam etti.

Haydi, Chez Tao’ya gidelim!

Aklı karışan sevgili okurum, bu noktada sana kısa açıklamalarda bulunmam gerekecek: Tao, Calvi Hisarı’nın en tepesinde restoran-bar-gece kulübü konseptinde bir yer. Müthiş meşhur ve müthiş kalabalık bir mekân! İlginç çektiğini hisseder gibiyim... Peki bil bakalım, hangi uyduruk nedenlerden dolayı buraya gelip bir bardak narlı veya naneli kokteyl içmek istedim?

A şıkkı: Çünkü Korsika’da tatil yapan tüm yakışıklı zengin züppeler burada takılıyor.

B şıkkı: Çünkü dünyanın en büyük sokak şarkıcısı Jacques Higelin, dünyanın en güzel şarkısı *La Ballade de Chez Tao*’yu burada yazdı.

Sana düşünmen için süre tanıyorum.

Haydi, Chez Tao’ya gidelim!

Yuvarlak masanın etrafındaki kırmızı suni deri sandalyelerde otururken, babam soluk soluğa yanımıza döndü.

Annem, “Bulabildin mi?” diye sordu.

Kendine *piña colada* söylemişti.

“Hayır, izine bile rastlayamadım...”

Annem normalde tam o anda fotoğraf makinesinin markasından, ona hangi yıl hediye ettiğinden, ne kadara aldığından, şu andaki fiyatından, manevi değerinden dem vururdu. Annemin kafasında beyin yerine barkod okuyucu olsa gerek...

Fakat Nico ondan önce davrandı.

“Sırt çantanda olmadığına emin misin baba?”

Babam bunun üzerine sırt çantasını aradı, bardakları kenara itip çantadakileri: anahtarları, kalemleri, kitap ayıracını, yol haritasını, sigaraları, poşeti masanın üstüne çıkardı ve en dibinden... Fotoğraf makinesi çıktı!

“Çantanda mıymış?”

Annem gözlerine inanamadı. Neyse ki özür dilemesini gerektirecek bir durum yoktu.

“Baksana, çantanın içinde yok, yok ki.”

Annem masanın üstüne saçılan eşyalara göz gezdirirken babam kendini tuttu. Birkaç güneş kremi tüpüyle güneş gözlüğü arasına sıkışan poşeti görünce durdu.

Benoa poşeti.

Poşetin içine baktı, özenle içindeki paketi açtı ve V yaka sırtı açık kısa elbiseyi görünce gözlerine inanamadı. Siyah kumaşın üstünde onlarca kırmızı gül deseni vardı. Bakmak için mağazanın önünde durduğu elbiseydi bu! Babam paketin içine elbiseye uygun yakut bilezik ve kolye de koymuştu.

“Bunlar benim için mi?”

Tabii ki senin için, anne! Ve babam koşup bunları almak için Kodak’ını unutmuş gibi yaparak seni iyi kandırdı.

Annem tuvalette elbiseyi giyip geri geldiğinde siyah ince askılar bronz omuzlarında kayboluyor, elbisenin ince kumaşı göğüslerini, kalçalarını ve bacaklarını sarıyordu. An-

laşılan kumaş krep jorjetti. (Böyle tuhaf isimli bir kumaş, seksi bir kadının üzerinde nasıl bu kadar nefes kesici olabiliyordu?) Chez Tao'nun garsonları, burada daracık mini elbiseler giyen pek çok kadın görmüş olmalarına rağmen, dönüp anneme baktılar. Higelin'in bestesiyle benim için kutsal hâle gelen şarkının sözlerini mırıldandım.

*Vivez heureux aujourd'hui, demain il sera trop tard.**

Annem, sandalyesine oturup çıplak bacaklarını masanın altında üst üste atmadan önce yarım ağız teşekkür etti. Yanağına bir öpücük bile kondurmadı. “Çok tatlısın,” bile demedi. “Zevkimi çok iyi biliyorsun,” bile demedi.

Öküz!

Palma Anne, işini iyi bilir.

Bu işlerin ustasıdır.

Öncesinde kabahatlerin en büyüğünü işlemiş dahi olsa, bana bir erkek böyle bir jest yapsaydı anında erir, boynuna atlardım. Fakat annem öyle yapmadı. Bar duvarlarına asılı posterlere bakarak göz süzdü, özellikle de üstünde A Filetta grubunun elleri kulaklarında, siyah gömlekli yedi şarkıcısı olana uzun uzun baktı.

Kadın bu işte usta! Kendini ağırdan satmasını biliyor.

Umut vermeyi de. Bacaklarını, göğüslerini biraz gösteriyor ama dizginleri hep elinde tutuyor. Serinkanlılığını koruyor. Duygularını dizginliyor. Kendini asla bırakmıyor. İçini tamamen açmıyor. Karşı tarafın kartlarını açmasını bekliyor ve bahsi sürekli yükseltiyor.

Evlilik dediğin, poker oyunundan ibaret.

Ah, gelecekteki sevgili okurum, ben bu oyunu asla iyi oynayamayacağım! Karşıma çıkan ilk yakışıklıda yelken-

* (Fr.) Bugünü mutlu yaşayın, yarın çok geç olacak. (ç.n.)

leri suya indireceğim. Diğer kızların gösterdiği o özgüven ve “Tüm dizginler bende, ipleri elimde tutup erkekleri kukla gibi oynatabilirim,” diyebilme cesareti bende yok.

Ben ne annem ne de Maria Chjara gibiyim. Sizinle onun hakkında tekrar konuşmam gerekiyor bu arada. Bazı gelişmeler var...

Babamı seviyorum. Benoa’dan o elbiseyi aldığından beri daha çok hatta.

Fakat anneme sadece gıpta ediyorum... Bunu başıma kakmazsın, değil mi? Söz mü?

Bunları okursa yerin dibine geçerim.

Neyse, şimdi sana, 23 Ağustos Azize Rosa akşamı için elimizdeki seçenekleri sunayım.

Çoksesli Korsika korusu mu yoksa *Casa di Stella*’da romantik bir akşam yemeği mi?

Ben tüm paramı anneme yatırıyorum!

* * *

Başını göğe kaldırıp yıldızlara baktı.

Tabii. Palma İdrissi kazansaydı her şey çok farklı olurdu tabii.

15 Ağustos 2016

Saat 15:00

Clotilde'in aklına gelen ilk şey, *Calvi hiç değişmemiş*, oldu. Körfeze bakan granit hisar, Balagne Dağı'nın eteğindeki köyler, Ile-Rousse'a kadar uzanan sahil yolu aynıydı.

Sadece hatırladığından daha fazla turist vardı Calvi'de. Deniz kıyısına toplanan bu çılgın kalabalıkla, alev alev yanan park yerinde fır dönerek boş yer arayan ve en sonunda arabalarını daha uzağa bırakıp buraya yürüyerek dönmeye karar veren ailelerle, lav misali sokaklardan aşağı akarak teraslara ve plajlara akın eden insan seliyle, makinin içinde kaybolmuş Euproctes Kamp Alanı'nın ve dağların arasındaki Arcanu Çiftliği'nin tezatlığı şaşırtıcıydı. Sanki adanın milyonlarca ziyaretçiyi ağırıyor olması, oraların sakinliğini, el değmemiş bölgelerindeki huzurunu hiç değiştirmemiş, tatilcilerin istilasını Cassanu'yu ve vahşi Korsika tutkunlarını teğet geçmişti. Çünkü ne kadar turist varsa hepsi aynı noktaya yığılmışlardı.

Clotilde aslında kalabalıklardan hiç haz etmezdi ama o öğleden sonra kalabalık içini rahatlatmıştı. İnsan sayısı

arttıkça, kimliği yok oluyordu. Gürültü arttıkça, sessizlik yok oluyordu.

Geçen gecedен beri çok konuşmuştu. Kendinden. Ailesinden.

Başta Euproctes Kamp Alanı'na dönerken Franck'la konuşmuştu. Clotilde, yüzündeki mağrur gülümsemeden nefret etmişti: *Kabul et, Clo, beni dedenle baş başa bırakıp Valou'yla beraber saatlerce o ağacın altında kök salabilirdin ama kimse gelmedi. Gizemli mektup arkadaşın seni fena ekti!*

Evet, Franck, tabii, devam et... Çiftliğin avlusuna uçan daire falan inmedi, yerden hayaletler yükselmedi, hiç ama hiçbir şey olmadı. Kızıyla beraber sadece ıssız dağı izlemekle yetindik.

Clotilde, kocasına aklına takılan yeni tesadüfün konusunu açma cesaretini bile bulamadı. Hiçbir mantıklı açıklama bulamıyordu bu tesadüfe.

Paşa.

Orsu'nun köpeğinin adı.

Kendi köpeğinin adı. Çocukken sahip olduğu köpeğin.

Birisi araya girip, "Bu imkânsız tatlım," demeden bu tesadüf üzerine kafa yorabilse, on yıl önce bu ismi o köpeğe, Paşa'yı tanıyan birinin verdiğini düşünürdü. Köpeğini seven birinin. Ölümünün yasını tutan birinin. Bu kişi o olmadığına göre, bunun sadece tek bir açıklaması olabilirdi.

Sadece annesi o köpeğe Paşa ismini vermiş olabilirdi.

On yıldan daha kısa süre önce. Kazadan yirmi yıl sonra, annesinin ölümünden yirmi yıl sonra.

Bu imkânsız tatlım!

Franck arabayı kampın kapalı çitlerinin önüne park etmiş, Clotilde'i yanağından öpüp bir süre onu kollarına almıştı. *Bu hareketinde tutkudan eser yok,* diye düşünmüştü

Clotilde. Ona göre maçtan sonra birbirine saygıyla sarılan iki tenisçi gibiydiler. Birliktelikleri bir müsabakaya mı indirgenmişti? İlk set, Franck'ındı.

Clotilde, Franck'ın bu lütfundan, yetersiz bir çalışanın hoş gören bir patron gibi davranmasından nefret ettiyse bile, bu, o sabah resepsiyonda Cervone Spinello'yu gördüğünde hissettiklerinin yanında bir hiç kalırdı. Osci-luccia Plajı'ndaki seksenler partisinin posterini asıyordu.

“Sana bir kahve söyleyeyim mi Clotilde?”

Almayayım, sağ ol.

“Kızın bir harika, Clo.”

Alçak herif!

“Bana anneni hatırlatıyor. Aynı zarafet, aynı güzellik...”

Bir kelime daha et, bak neler oluyor...

Clotilde sinirlerine hâkim olmuştu. Avukat olması sayesinde günbegün tepkilerini kontrol etmeyi, müvekkilinin suinyeti yüzünden savunulamaz hâle gelse bile yine de savunmak zorunda olduğu en korkunç davaların en korkunç anlarıyla yüzleşmeyi öğrenmişti. Clotilde, Cervone'yle net bilgiler edinmek için muhatap olmuştu. Bu konuda edecek bir lafı yoktu. Kampın patronu, onu profesyonel bir netlikle bilgilendirmişti. Orsu hakkında...

Orsu yetimdi. Bekar bir annenin çocuğuydu. Annesi, tükenmişlikten, yalnızlıktan ve utancından ölmüş, onu büyükannesi Speranza, geçen gün önce yolda, sonra çiftlikte karşılaştıkları siyahlar içindeki cadı büyütmişti. Speranza neredeyse ezelden beri Arcanu Çiftliği'nde çalışıyordu. Temizlik ve yemek işleriyle ilgileniyor, hayvanlara bakıyor, kestane topluyordu. İdrissi ailesinin bir parçası sayılırdı. Orsu da büyükannesinin eteklerinin dibinde, Arcanu'da büyümüşü.

Çocukluk anılarının derinlerine inince, Clotilde Nicolas'la beraber çiftlikte geçirdiği günlerde onlara yemek ge-

tiren, yerleri süpüren, arkalarından oyuncaklarını toplayan bir gölge olduğunu hatırladı. Birkaç aylık bir bebek de vardı hatırında. Neredeyse her zaman meşe ağacının altında, etrafı eski püskü pelüş oyuncaklardan ve rengi solmuş, kirli plastik hayvanlardan oluşan oyun parkının ortasında hiç hareket etmeden uzanırdı. Sessiz bir bebektir. Cılızdı. Tuhaftı.

O bebek Orsu muydu?

O çelimsiz bebek büyüyünce, o izbandut gibi adama mı dönüşmüştü?

On altısına gelince, Cervone Orsu'yu kamp alanında işe almıştı. Çünkü kimse onu istemiyordu. Özellikle de okuldakiler. Ya bonkörlüğünden ya Cassanu'nun hatırına ya da ona acıdığından işe almıştı. Evet, Clo, kesinlikle acıdığından. Eğriye eğri, doğruya doğru.

Acıdığından.

Aşağılık herif!

Clotilde'in aklının haykırdığı hakaretleri çoğaltmaya mecali kalmamıştı. Yoldaki virajları her dönüşlerinde, her karşılaşmada, her konuşmada şaşırtıcı derecede belirgin şekilde ortaya çıkan anıların, bir önceki gün yaşadıklarıyla çakışmasıyla beyni davul gibi şişmişti. Sanki her şeyin arkasında ağza alınamayacak bir hakikat, 1989 yılında, on beş yaşındayken gözünden kaçan koca bir hakikat gizliydi.

Yirmi yedi yılın ardından, ayaklarını sürüye sürüye Rue Clemenceau'da yürüyordu. Calvi'nin alışveriş caddesindeki hıncahınç kalabalık sinirlerini yatıştırmıştı. Lunatik ayakkabı mağazasının vitrinine, Mariotti'deki kolyelere, Benoa'daki elbiselere bakarken, kafası az da olsa dağılmıştı. Gün yüzüne çıkan bazı görüntüler de vardı aklında. Bu ânı daha önce yaşadığına dair bir izlenim. Ardından perde ara-

landı ve film açık seçik görünür oldu. Calvi'deki caddede annesi, bugün kendisinin yaptığı gibi mağazaların önünde oyalanıyor; babası, annesinin dibinin düştüğü yakut takıları ve kırmızı güllü siyah elbiseyi satın alıyordu.

Kaza günü, o takıları takmıştı.

Clotilde babasının yaptığı jestin altındaki mânâyı ancak şimdi anlayabilmişti. Karısına ölürken giymesi için bir elbise, öteki diyara yanında götürmesi için mücevherler hediye etmiş, sevgilisine aşkla son kez bakarken büyüleyici gözükmesini istemişti. Bu aşkın en büyük kanıtı değil de neydi? Ölüm günü giyeceği elbiseyi, düğünleri için gelinlik seçer gibi beraber seçmişlerdi.

Clotilde Benoa'nın önünde o kadar oyalandı ki Valou ona yetişti. Clotilde pek sık alışverişe çıkmazdı. Kızıyla beraber çıkmaları daha da ender görülen bir şeydi. Fakat tatil günlerinin yarattığı mucizeyle kendini kızıyla aynı antrasit elbiseye bakarken buldu. Ailenin erkeğini oyunlarına almayan suç ortakları gibiydiler. Franck, Saint Marie Kilisesi'nin bahçe duvarına yaslanmış, on metre ileride onları bekliyordu. Evlerde kendini "babalar oğullarıyla futbol oynar, anneler kızlarıyla alışverişe çıkar" şeklinde gösteren cinsiyet ayrımı onlarda yoktu. Bunun tek çocuklu bir aile olmanın faydalarından biri olduğunu düşünürdü Clotilde. Çocuklar için zararlı olan cinsiyet ayrımcılığı meselesi, onlarda hepten rafa kalkmıştı.

Turistler gölge arayışı içinde hisara çıkan merdivene doğru akın akın ilerliyorlardı. Bunca kalabalığa rağmen, 1989 yılından beri kimsenin aklına buraya bir asansör koymak gelmemişti. Asma köprüyü geçince Clotilde, Franck ve Valou'ya Chez Tao'da bir şeyler içmeyi teklif etmeyi düşündü. Fakat bu fikri anında gülünç buldu. Gençken geçtiği

yerleri tavaf etmesinin de bir sınırı vardı ve Valou büyük ihtimalle Higelin'in tek bir şarkısını bile duymamıştı. Clotilde hisarın labirent gibi yollarında kaybolmayı tercih etti. Bu esnada Franck gözden kayboldu.

Dokuz dakika ve yedi mesajdan sonra Franck yanlarına geldi. A Candella'nın terasındaydılar. Zeytin ağaçlarının gölgesi altında, liman manzaralı ufak bir yerdi burası. Clotilde, Franck'ın Sel Kulesi'nin önündeki surlarda belirlediğini ve elindeki Benoa poşetini acemice arkasında saklamaya çalıştığını görünce, etrafında şeytan dansı yaparak dönen gizemli düşünceleri bir an için unuttu. Franck bir koşu iki yüz metre aşağı inip, kadın kıyafetleri satan butiğe geri dönmüştü. Babasının yaptığı gibi!

Genç kızken içindeki tutarsız hislerini ayırt etmekte zorlandığını hatırladı. Babasının özenli davranışından duyduğu gurur, annesinin zarif çekiciliğinin uyandırdığı hayranlık ve tüm bunları dev bir şemsiye gibi gölgede bırakan kıskançlığı arasında kalmıştı. O zamanlar ona bir hayalmiş gibi gözüken oyunu oynayanın şimdi kendisi olduğunu anladı. Bir erkeğin ona oynadığı oyuna gönüllü olarak kanacaktı. En nihayetinde, kötü bir iş çıkarmamıştı. Franck en azından onu şaşırtabiliyordu. Kimi zaman.

Uzun soluklu bir ilişkinin ilk altın kuralı, partnerini şaşırtabilmek, diye düşündü Clotilde.

Her ne kadar Franck sürprizi babası kadar gizli tutamamış, doğaçlamada başarısız, hayalgücünden yoksun, alelacele yanlarından ayrılmasına bir bahane bulmamış, Benoa poşetini arkasına acemice saklıyor olsa da...

Her şeye burun kıvırmamak da uzun soluklu bir ilişkinin ikinci altın kuralıydı.

Franck nar kokteyllerini kenara iterek poşeti masanın üstüne koydu.

“Senin için tatlım.”

Franck’ın poşeti uzattığı tatlısı, Valou’ydu.

“Eminim sana çok yakışacak, güzeller güzelim.”

Güneş, ayın arkasında kaldı. O an hisara yıldırım düşebilir, tsunami limana bağlanmış tüm gemileri silip süpürebilir, fırtına tüm şemsiyeleri ve bayrakları alıp götürebilirdi...

Hıyar herif! Hıyarın önde gideni!

Valou tuvaletten döndüğünde, Clotilde hâlâ öfkeden sessizce köpürüyordu. Antrasit elbiseyi mayosunun üstüne geçirivermişti. Kıyafet seksi ve mükemmeldi, tüm bedenini sarmıştı.

“Teşekkürler, babacığım. Seni seviyorum.”

Valentine babasına kocaman, içten bir öpücük verdi. Clotilde dişini sıktı. Keşke iki çocuk yapsalardı. Tek çocuk yapmak aptallıktı, çiftler için bir tuzak gibiydi. Evet, en iyisi iki çocuktu. Herkese bir tane.

Kocasını kendi kızına kaptırmasıyla dibe vurdu.

Ne boktan bir hayatı vardı! Cinnet geçirecekti!

Valou ayağa kalkıp elinde fotoğraf makinesiyle korkuluğun önüne geçti. Kalabalık Calvi Körfezi’ni arkasına aldı. Arkadaşlarını çatlatacak bir “*selfie*”! Canım babamın bana aldığı hediyeye bakın!

Hayret bir şey. Ne boktan bir hayatı bu böyle!

Ve o aptal Franck hâlâ gözlerini kızlarından alamadan gülümsüyordu. Elini masanın altına götürmüş, sinsi sinsi taşaklarını kaşıyordu sanki.

Ve ardından masanın altından bir Benoa poşeti daha çıktı!

“Bu da sana hayatım.”

Hıyar herif. Sevimli hıyarım benim!

Yine de babasıyla boy ölçüşemezdi, ama babasının fotoğraf makinesini kaybetme numarası kadar harika olmasa da Franck’ın ikili oynaması fena sayılmazdı aslında.

Clotilde altüst oldu. Neden bu kadar kırılıyordu?

Her şeye burun kıvrma...

Kendini toparla, biraz şehvetli ol.

Erkeğini öp, hiç çekinmeden.

Her şeye burun kıvrma... Her şeyin, sırayla yirmi yedi yıl önceki gibi kendini tekrar ettiğini fısıldayan o sesi sustur. Aynı yer, aynı hikâye, aynı aile tablosu, diyen o sesi. Kocasının ona hediye ettiği elbise, babasının yıllar önce annesine verdiğinin aynısıydı... Muhtemelen en çok da bu, onu derinden sarsmıştı.

Birkaç saat sonra, kamp alanına döndüklerinde duş alanında tek başınaydı. İçeride ne yerleri silen Orsu ne de haşlayabileceği gençler vardı. Clotilde elbiseyi üzerine geçirip aynada kendine baktı. Her şey ortadaydı. Şayet bu elbiseyi hayatının son gününde giyiyorsa, annesi kadar seksi bir ceket olamayacağı kesindi!

Göğüslerinin hacmi elbisenin dekoltesini doldurmaya yetmemiş, elbisenin dar kumaşı yeterince kıvrımlı olmayan kalçalarından, yeterince uzun olmayan bacaklarından dizine kadar sarkmıştı.

Nasıl Franck babasıyla boy ölçüşemezse, o da kesinlikle annesiyle yarışamazdı.

Onu yetiştiremeden vakitsizce ölmüşlerdi. Onu kendi seviyelerine taşıyamamışlardı.

Neden?

Neden ölmüşlerdi?

Belki nedenini yarın öğrenebilirdi.

Telefonda ağzını bıçak açmayan emekli jandarma Cesa-reu Garcia yarın sabah onunla görüşmek istiyordu. “Gerçekleri öğrenmek için zaten yirmi yedi yıldır bekliyorsun, Clotilde,” demişti telefonu kapatmadan önce. “Birkaç saat daha bekleyebilirsin.”

15 Ağustos 1989, Salı: Tatilin dokuzuncu günü, kıyıya vurmuş denizanası mavisi bir gökyüzü

Alo? Alo? Orda mısın? Alga Plajı'ndan canlı yayındayım. Herkes kendi havlusunda.

Benimki siyah ve alev kırmızısı. Üstünde arka arkaya dizilmiş küçük, tatlı beyaz haçlar var. Üstünde Metallica'nın *Master of Puppets* albümünün kapağı olan bir plaj havlusu bulmak doğrusu hiç kolay olmadı! Nico'nun sarı *Ferrari* amblemlili kıpkırmızı bir havlusu var. En az Maria Chjara'nın üstünde tupturuncu bir günbatımı, palmiye ağaçları ve birbirine sarılan çıplak sevgililer olan havlusu kadar sıkıcı ve demode. Hermann'ın, Nico ve Maria Chjara'nın arasına yerleştirdiği siyah havlusunun üstünde koca bir B harfi ve etrafında telaffuzu mümkün olmayan bir isim var. *Borussia Mönchengladbach*. İnanılmaz fiyakalı! Bu arada Cyclops'a da hakkını vermek gerek, çocuk atik ve açıkgözlü. Havlusunu güzel İtalyan kızın yanına sermek isteyen tek kişi o değildi. Plajda havlu serecek yer bulmak, sınıfta sıra kapmak gibi. İstedığınız sırayı, istediğiniz kişinin yanındaki yeri kapmak için dirsek ata ata ilerlemek gerek.

Ben böyle şeyleri pek umursamam. Her zamanki gibi diğerlerinden ayrı, plajın biraz uzağında, çam ağacı gölgesinin en ucunda, dizlerimi ve kalçalarımı bol tişörtümle örterek oturuyorum. Oturduğum yerden tüm sahili görebiliyorum. Denizin, içine dalınca ne hikmetse şeffaflaşan mavi tonlarının tamamını birbirinden ayırt edebiliyorum. Deniz çayırıların koyu mavilikleri arasındaki turkuaz rengi suyun inanılmaz güzelliğini görebiliyorum. Bütünüyle gözlemleyebildiğim insan ekosisteminden bahsetmiyorum bile.

Başımı Revellata Burnu'na doğru çevirince üç gün önce havaya uçurulan *Roc e Mare*'nin yıkıntılarını bir kez daha gördüm. Patlamayla ilgili yürütülen soruşturmada hâlâ bir gelişme yok. Jandarmanın kızı Aurélia'nın ağzını o kadar aradım ama boşuna! Ayrıca ona hâlâ gıcık oluyorum. Plajda kasıla kasıla dolaşıyor. O da tamamen giyinik. İnsanların bizi birbirimize benzetiyor olabilme ihtimalinden nefret ediyorum. Tüm plaj ona aitmiş, yere serilebilecek havlu sayısı sınırlıymış ve o bunun takipçisiymiş, küçük çocukların plajdan ayrılmadan önce kumdan kale yapmak için açtıkları çukurları doldurup doldurmadıklarını kontrol ediyormuş, şahin gözleriyle herkesi dikizliyormuş, devriye geziyormuşçasına kumda yürüyen bu kızla ortak bir nokta olması fikrinden nefret ediyorum. Bir de tüm bu gördüklerini babasına ispiyonluyor.

Lütfen, bana ona benzemediğimi söyleyin! Aurélia'nın tam tersi bir insanım, değil mi?

Ben insanları yargılamam.

Ayıplamam.

Sadece analiz eder, anlarım. Bana hâlâ yasak olan zevklerle ilgili bilgiler toplayım.

Bu bilgileri biriktiririm. Teorik olarak en azından. İleri de kullanmak için. Büyüdüğümde.

Maria Chjara, karşımda karamel renkli vücuduyla turuncu havlusunun üstüne yüzüstü yattı ve sanki sahilde yanında yatanın kim olduğunu bilmiyormuş, umursamıyormuş gibi hiç bakmadan elini Hermann'a doğru uzattı. Elinde güneş kremi var. Ne bir söz söyledi ne de bir bakış attı. Sadece ve sadece bikinisinin arkasını açtı ve meme uçlarını kumaşın içine saklayarak iri göğüslerini havluya yasladı. Tıpkı şu an kampın biraz ilerisinde arkadaşlarıyla takılan annem gibi. Anne-babalar plajın bir köşesinde, gençler diğer köşesinde. Plajın kuralı böyle.

Annem büyük çantasını, su şişesini, yanından ayırmadığı kalın kitabını (Şu an on ikinci sayfada olmalı. Kontrol ettim. Ayracın yeri, bir haftadır hiç değişmedi.) plaja mutlaka getirir.

Babam burada değil. Plajdan nefret eder. Büyük ihtimalle Arcanu'da babası, kuzenleri ve diğer tüm Korsikalılarla beraberdir... Geçtiğimiz senelerde babam yine de plaja gelir, Nico'yla top oynar, benimle kumdan kale yapar (tamam, bu çok eskidendi), denize girer ve annemle el ele bir saat kestirirdi.

Fakat bu yaz durum farklı! Annemle babam, Azize Rosa günündeki konser yüzünden hâlâ birbirlerine surat asıyorlar. Sanki anneme küsmüş ya da annem hâlâ meseleyi kapatmamış gibi bir durum söz konusu. Eğer bir gün sevgilim olursa, umarım sonumuz onlara benzemez.

Başımı çevirdim. Plaj, on bin metrekaresine sahip bir tiyatro sahnesi gibi. Her yaştan ve renkten yüzlerce oyuncusu var.

Gözüme genç bir çift takıldı. Beraber bir havluyu paylaşıyorlar.

Onlar gibi olmak istiyorum!

Çift, diğer onlarcasına benziyor. Mutlu olmak o kadar

da zor değil! Yirmi yaşımda olmak, ki bu bir gün herkesin başına geliyor, çıplakken güzel olmak, ki bu o yaştaki neredeyse herkesin, özellikle de bronzlaştıklarında, sahip olduğu bir özellik, mutlu olmaya yeter. Yirmi yaşımda bir kız ve bir erkek, birbirlerinin gözüne baktıklarında kendilerini g r rl r, el ele tutuşurlar, birbirlerini okşarlar, denize girmek için ayağa kalktıklarında birbirlerinin kalçasına iltifat ederler, beraber güler hatta kahkahalar atarlar ve birbirlerini gözetirler. Bu anları mahvetmemeleri gerektiğini, bu günlerin ömürlerinin en güzel zamanları olduğunu ve geri getiremeyeceklerini bildiklerinden bu anların tadını çıkarırlar;  şık olurlar, severler. Mutlu olmak işte bu kadar basit.

Bakışlarım, zamanda yolculuk yapar gibi plajda gezindi. Aradığımı buldum. Otuzlarında bir  ift.

Adam fena gözükmüyor, atletik bir vücudu var. Elleri ve dizleri üstünde, dört ve iki yaşlarındaki güneş kremli ve şapkalı iki çocuğuyla beraber kazdıkları devasa kum havuzuna neredeyse tamamen gömülmüş. Bundan keyif alıyor gibi, hatta çocuklardan daha fazla. Kadın dikkatini tam vermeden kitabını okuyor. İki de bir başını kaldırıp onlara bakıyor. Mutlu. Seyrek saçlı küçük oğlunun şapkasını düzeltiyor, soğuk biberonu uzatıyor, etrafında u şan sineği savuşturuyor.

Tetikte.

Her hareketi seksi. Bakanlara, olmak istediği yerde olduğunu, başarmak istediğini başardığını hissettiriyor. Tepede. Zirvede.

N bette.

   nk  sahip olduğu her şeyi; üstüne titreyen kocasını, uslu çocuklarını, güzel fiziğini korumak istiyor.

Sanki her şey sonsuza dek böyle kalacakmış gibi! Hayal görüyorsun tatlım!

Bakışlarım yine başka bir yere kaydı. Önümde öyle çok seçenek var ki. Birkaç metre ötedekilere baktım.

Kırklarındalar, belki de elli.

Kadın kitap okuyor. Gerçek anlamda. Tüm dikkatini kitabına vermiş. Tuğla gibi kalın kitabın son birkaç sayfası kalmış. Adam yanında sıkılıyor. Fena sayılmaz. Uzun boylu, kır saçlı. Gözlerinde güçlü bir bakış var. Fakat başka yöne bakıyorlar. Bir plajda, bakılacak güzeller eksik olmaz.

Aynı yaşlarda başka bir çiftte bakıyorum. Bu kez durum tam tersi. Adam şemsiyenin gölgesi altında sırtını güneşe dönüp yan yatmış. Yağ bağlamış göbeği, sönük bir balon gibi aşağı sarkmış. Yanındaki kadın hâlâ harika gözüküyor. Sıkılmış. Uzun boylu, zarif, makyajlı ve bakımlı. Başka yöne bakıyor. Bakışları uzakta oynayan çocuklara takılıyor. Onunkiler şimdi kazık kadar olmuştur ya da onlara torun verecek yaşa gelmemişlerdir henüz. Bezgin ve tüm hayatı boyunca böyle beklemeye razı...

Önünde ineceğin uzun bir yokuş var tatlım...

Zaman ilerliyor. Etrafı süzmeye devam ediyorum. Uzun arayışın ardından bulmak istediğim ender tiplmeyi buluyorum.

Yetmiş yaşındalar. Belki de seksen. Ne söylediklerini duyamasam da birbirleriyle konuştukları kesin. Adam kadına sıcaklayıp sıcaklamadığını, kadınsa adama kitabını, gözlüklerini veya şapkasını isteyip istemediğini soruyor olmalı. Ardından aniden ayağa kalktılar.

Çıplak vücutlarını hiç sevmedim. Eğer cildim onlarınki gibi kırış kırış, kemiklerim derimi parçalayacak kadar dışarı çıkık; çenem, gıdığım, göbeğim ve kalçalarım aşağı sarkıyor olsaydı bir yerlere saklanırdım.

Tişörtümün altında ellerimi kavuşturdum.

Denize el ele giren, hiç tereddüt etmeden ilerleyen, soğuk dalgalar bedenlerini ısırınca bile ürpermeyen, birbirinin dudığına ufak bir öpücük konduran, kusursuz ve eşgüdümlü bir şekilde apaz seyreden yelkenlilere doğru açılan bu iki ihtiyara hayran kaldım.

“Artık yaşlılarla mı ilgileniyorsun?”

Yukarı baktım.

Cervone. Bermuda şortu, Hawaii gömleği ve spor ayakkabılarıyla Cervone Spinello. Onu mayoyla daha hiç görmedim. “Tüm yıl boyunca sahil benim zaten,” diye böbürlendiğini duymuştum bir keresinde, “Yazın bırakayım da ezikler çıkarsın tadını.”

Ne zamandır oradaydı? Ne zamandır beni gözetliyordu? Beni, annemi, diğer anneleri, diğer gençleri? Suçüstü yakalanmıştım sanki. Tüm gördüklerini geri sarıp en başa dönebilirmişim gibi bakışlarımı sahilden çektim.

Üç gudubet havlu.

Nicolas güneşin kaslı ve güzel vücudunu yakabileceğini hiç iplemiyormuşçasına kremlenmeden, başına şapka takmadan, gözünde güneş gözlükleriyle hâlâ *Ferrari*’nin şaha kalkmış atının üstünde oturuyor. Maria Chjara hâlâ Hermann’ın vıcık vıcık dokunuşları altında uzanırken, gözünü biraz ötede çıplak gövdeleriyle voleybol oynayan erkeklere dikmiş: Doktor olmayı düşleyen Estefan’a, Oscar almayı düşleyen Magnus’a ve yıldızları düşleyen Filip’e. Genç Alman, güzel İtalyanın sırtını kremle ovuyor da ovuyor. Beşinci kata geçmiş. Diğer yerlerde gezinmekten çekiniyor. Parmaklarını altın rengi parlayan belinin kıvrımlarından, bikini altının iyice gerilmiş elastik kumaşına, oradan da arkası açılmış bikini üstünün kenarlarından taşan göğüslerine kaydırmak istiyor aslında...

Zavallı Cyclops’cuk...

Sanırım, seninle açık açık konuşmanın vakti geldi.
Maria Chjara'nın aslında nasıl biri olduğunu anlatacağım.
Bence çok hoşunuza gidecek!

* * *

Defteri kapadı ve Alga Plajı'ndan aldığı bir avuç kumun parmaklarının arasından akışını izledi. Sonuçta günlüğü, olay yerinde okumak mantıklı bir karardı. Çünkü her şey o gün burada başlamıştı.

Clotilde'in duygularını betimlemede son derece yetenekli olduğu inkâr edilemezdi. Hatta on beş yaşında birine göre hayret verici bir yeteneği vardı. Tüm bunları onun yazdığına kimse inanmazdı. Belki yıllar sonra, olgunluğu ve edindiği tecrübeler ışığında yazmış olabileceğini düşünürdü. Ya da üzeri çizili hiçbir yer olmasa, diğer her şey gibi defterin mürekkebi de çoktan kuruyup gitmiş olsa da birinin fotoğraf rötuşlar gibi yazıyı tekrar kaleme aldığını düşünürdü.

16 Ağustos 2016

11:00

“Confrérie Caddesi, 19 numara,” demişti Cesareu Garcia telefonda. “Calenzana Kilisesi’nin hemen arkası. Görmemen mümkün değil.”

Tuhaf. Confrérie Caddesi, 19 numarada sararmış ve dökülmüş sıvasının altından birbirine yalapşap yapıştırılmış, aralarındaki harç dökülmüş gri tuğlaları ortaya çıkan ve panjurları çivilerle ve vidalarla sabitlenerek pencereleri kapatılmaya çalışılan harabe bir ev vardı.

“İçeri girmek için kapıyı çalma,” diye devam etmişti emekli jandarma. “Seni duymam. Kapıyı it ve içeri gel. Dağınıklığa aldırış etme. Ne de olsa yaşlı bir adamım. Seni arka bahçede, havuzda bekliyor olacağım.”

Havuz...

Clotilde köyün yukarısında verandası, güneşlenme terası, şemsiyesi ve şezlongları olan muhteşem bir villa hayal etmişti. Oscelluccia Plajı’ndaki Tropi-Kalliste gece kulübünde ertesi akşam verilecek seksenler partisinin yol boyunca etrafa asılmış posterlerindeki gibi bir yer.

Clotilde dikkatini tekrar topladı ve kapıyı itti. Hem küçük hem de darmadağın iki odanın içinden geçti: ızgara *figatellu** kokan küflü bir mutfak ve bir daha kanepeler hâline döndürülemeyecek kadar kırık dökük gözükken çekyatın neredeyse tüm alanı kapladığı bir salon. Odanın sonundaki kapıdan bahçeye doğru uçuşan perdeler yırtık pırtıktı. Clotilde perdeleri, paçavraya dönmüş bir mobilyanın üstünü kaplamış bir örümcek ağına dokunur gibi biraz tiksinererek araladı.

“Gel, Clotilde.”

Clotilde bakışlarını, rögardan yükseliyormuş gibi duyulan sesin geldiği yöne indirdi.

Üç yanı çitle çevrili, zemininin neredeyse tamamı beton olan ve üç adım atınca biten bahçe, az önce geçtiği odadan da küçüktü. Betonun ortasına bir metre çapında bir delik açılmıştı. Delik, su kuyusu genişliğindeydi. Kuyunun içindeki suda Cesareu vardı. Kuyudan bir tek boğa gibi geniş omuzlar, kalın bir ense ve *Tour de Corse* 97 yazan bir şapka takmış bir kafa gözüküyordu.

Havuzu bu muydu?

Kurumuş bir bataklığa saplanmış suaygırına benziyordu.

“Gel, yaklaş. Bir sandalye çek kendine, Clotilde. Şu lanet güneş, bahçe duvarlarının arkasında kalana dek bu sudan çıkınam mümkün değil.”

Plastik sandalyeye oturdu.

“Balina gibi oldum,” diye konuşmaya devam etti jandarma. “Kıyıya vurmuş bir balina. Hava yirmi beş dereceyi geçer geçmez, kendimi suya atıyorum ve olabildiğince az hareket etmeye çalışıyorum. Yoksa gebereceğim!”

Clotilde ona hayretle baktı. Cesareu parmağını yuvarlak beton zeminin etrafında gezdirdi.

* Korsika usulü ince domuz ciğeri sosisi. (ç.n.)

“Özel üretim, güzelim... Bel çevreme uygun kazıldı. Ah evet, güzelim, Çavuş Garcia onu son görüşünden beri biraz kilo aldı.”

Belli belirsiz gülümsedi. Evet, onu son görüşünü hatırlıyordu. Buralarda herkes Cesareu Garcia'ya “Çavuş” derdi. Kimse ona asıl rütbesiyle hitap etmezdi. Kim bilir, yüzbaşı mıydı, teğmen miydi, emir astsubayı mıydı?

“Ne iyi ettin de geldin...”

“İyi mi ettim, bilemiyorum.”

“Aslına bakarsan ben de.”

Her şey güzel başladı. Cesareu başka bir şey söylemedi. Küvetinde yavaş yavaş uykuya dalıyor gibiydi. Tabii bu, yaşlı deniz flinin numaralarından biri değilse. Buz katmanını kırmasına gerek kalmasın diye onun kendisine yaklaşmasını beklemiyorsa...

İşin aslı, gerçekten de bunu bekliyordu...

“Kızın nasıl Cesareu? Onu bir daha görmek çok tuhaf olur herhalde. Aurélia, aklımda on yedi yaşındaki hâliyle kalmış. Fakat şimdi kırkını geçmiştir sanırım? Benden iki yaş büyüktü.”

“Gayet iyi, Clotilde. Ne yapsın. Seneler önce evlendi, biliyorsun.”

Evlendi mi?

O gıcıkla kim hayatını paylaşmak isterdi ki?

Hem de aradan kaç yıl geçmiş! Zavallı adam!

“Çocukları var mı?”

Kıyıya vurmuş balina, kızarmış yüzüne su çarptı.

“Yok.”

“Üzüldüm.”

“Sen istersen üzülebilirsin ama ben, dede olamamayı hiç ama hiç kafama takmıyorum.”

Cesareu suyun içinde biraz doğruldu. Clotilde, basamaklı bir şeyin üstünde oturduğunu ve kalçasını bir basamak yukarı kaydırıldığını düşündü.

“Ee, Cesareu? Bildiğin büyük sır ne?”

Cesareu, istihbarat teşkilatı evin her yerine mikrofon yerleştirmiş olabilir miş gibi, cep kadar küçük bahçeye, çitlere, eve açılan kapıya ve uçuşan perdelere uzun uzun baktı.

“Sen de biliyorsun, güzelim. Sana güzelim diyorum çünkü gerçekten de inanılmaz güzelsin, Clotilde. Adaya tekrar geldiğinden beri bunu ilk söyleyen kişi ben değilimdir herhalde. O zamanlar da güzeldin bu arada. Sadece farkında değildin. Kızların güzelliği mutluluğa, mucizelere, tılsımlara ve diğer tüm zırvalıklara benzer. Sen inanmadığın sürece sana asla gerçekmiş gibi gelmez. Hiçbir mantık aramadan gönülden inanmak gerekir. Tıpkı yanmadan ateşin üstünde yürüyen Hint fakirleri gibi.”

Clotilde rahatsız olduğunu göstermekten çekinmedi. Sinek savuşturur gibi elini savurduktan sonra ayağa kalkıp deliğin etrafında döndü ve çavuşun tam arkasına geçti.

“Beni neden çağırdın, Cesareu?”

Kuyusunun içinde sıkışıp kalan emekli jandarma, Clotilde’in sadece sesini duyabiliyor ve suyun yüzeyindeki ışıltıları örten ince gölgesini görebiliyordu. Arkasına dönmeye çalıştı, sonra pes etti.

“Hatırlarsın Clotilde, o zaman soruşturmadan ben sorumluydum. Sadece ben. Üstümdeki yükü tahmin edebiliyor musun? Yazın tam ortasında üç kişi ölmüştü. Korsikalı sürücüler çılgın gibi araba sürseler de ölen pek olmaz. Baban, sıradan bir adam değildi üstelik. Cassanu İdrissi’nin oğluydu. Bilmem biliyor musun, o zamanlar kantonun yarısı Cassanu İdrissi’nindi. Bilirsin, buradaki kantonlar Fransa’dakilerden daha büyüktür. Bayırlardan ufka ala-

bildiğine uzanırlar. Kışın karda kayabilir, yazın su kayağı yapabilirsin.”

Clotilde sözünü kesti.

“Bir kazaydı, öyle değil mi?”

“Elbette bir kazaydı. Herkesin işine gelen bir kaza.”

Çavuş aniden ayağa kalktı. Duvara dayalı seyyar merdivenden dışarı çıkarken, şişko bedeni beton zemine su sıçrattı. Delikteki su aniden çekildi, neredeyse içi boş kaldı. Küçük kırmızı slip mayosu, aşağı kat kat sarkan göbeğinin altında kaybolmuştu. Sanki altında ters giydiği bir tanga vardı. İp kısmı cinsel organını, ön kısmıysa geri kalan yerleri örtüyordu. Üstünü bile kurulamadan eve girip, homurdanarak mobilyaları oradan oraya itmeye başladı, “Aurélia, lanet dosyayı kimbilir bu kez nereye koydu?” Birkaç dakika sonra üstünde önü açık bir bornoz, elinde mukavva bir dosyayla dışarı çıktı. Çitin gölgesine plastik bir sandalye çekip dosyayı Clotilde’e uzattı.

“Aç.”

Clotilde dosyayı dizlerinin üstüne koyup ilk sayfasını açtı.

Markası. Plakası. Trafiğe çıkış tarihi.

Renault Fuego GTS. 1233 CD 27. 03/11/1984.

Araba enkazının fotoğrafları.

Delik deşik bir tavan. Yanmış lastikler. Yakın çekim cam kırıkları.

Clotilde’in midesi ağzına geldi.

“Sayfaları çevirmeye devam et, Clotilde. Hepsini anlatacağım sonra.”

Birkaç sayfa daha vardı.

Kızıl kayalar. Onların üstünde üç ceset. Kan gölü.

Diğer sayfaya geçti.

Adı soyadı: Paul İdrissi.

Doğum tarihi: 17 Ekim 1945.

Ölüm tarihi: 23 Ağustos 1989.

Onlarca fotoğraf daha. Bir önceki sayfadakilerin daha detaylı hâlleri. Yakınlaştırılmış kareler. Davul gibi bir yüz. Ters dönmüş bir kol. Çarpık bir gövde. Ceviz gibi ezilmiş bir kalp. Bir sonraki sayfa.

Adı soyadı: Nicolas İdrissi.

Doğum Tarihi: 8 Nisan 1971.

Ölüm tarihi: 23 Ağustos 1989.

Clotilde daha fazla okuyamadı. Önce boğazından yükselen safrayı yuttu, sonra dosyaya tekrar bakmaya çalıştı ve hemen ardından aniden yuvarlak havuza koştu. Dizüstü çöktü ve midesinde ne var ne yoksa çıkardı.

Cesareu kâğıt mendil uzattı.

“Üzgünüm,” dedi Clotilde.

“Olmalısın da. Bugün sıcaklık otuz yedi dereceyi bulacak diyorlar ve havuzuma bakan adam, Ağustos’un 21’ine kadar tatilde.”

Clotilde çite dayalı havuz temizleme filesine baktı. Çavuş omzundan tuttu.

“Boş ver, Clotilde. Şaka yapıyorum, önemli değil. Zaten benim hatam ama bakmaya devam etmeni istiyorum. Ta ki...”

“Annemin fotoğraflarını görene kadar?”

Cesareu başını salladı. Hâlâ dizlerinin üstünde olan Clotilde, ona Mecdelli Meryem’in çarmıha gerilmiş İsa’ya baktığı gibi baktı.

“Annem ölmedi, değil mi?”

Tahmin etmişti. Her şey apaçık ortadaydı. Deliller son

derece açıldı, tek bir şeye işaret ediyordu. *Beterböcek'e* gönderme yapan bir mektup. Orsu'nun yerleri silme taktiği. Paşa adında bir Labrador. Sadece annesinin hâlâ yaşadığı, adada bir yerlerde olduğuyula açıklanabilecek birçok gizemli olay. Bu arapsaçını çözebilecek tek kişi, Cesareu Garcia'ydı. Palma İdrissi'nin kazadan nasıl sağ çıkabildiğini yalnızca o biliyordu.

“Annem ölmedi mi?”

Cesareu, ona ağza alınmayacak bir söz söylemiş gibi baktı.

“Ne saçmalıyorsun, Clotilde?” Apışıp kalmıştı. “Kıyamam sana, aklına böyle şeyler getirme sakın. Annen, abin ve babanla birlikte Petra Coda'da öldü. Gözlerinin önünde öldüler. Cesetlerini ben de gördüm. Hayatımın en kötü tecrübesiydi. Onlarca tanık da var. Yani hayır, seni buraya annenin ölümler diyarından döndüğünü söylemek için çağırmadım.”

Clotilde dudaklarını büzdü. Ağlamak istemiyordu.

Söyleyecekleri, ağzından tane tane çıksın istiyordu.

“O... O hâlde neden çağırdın beni?”

“Bir sonraki sayfaya bak. Fotoğraflardan sonrakine.”

Clotilde dosyayı tekrar eline aldı. Nicolas'ın olduğu sayfayı atladı. Fakat annesiyle ilgili olan sayfaya geçmeden evvel gücünü toplaması gerekti. Altı fotoğrafta da lime limeydi annesinin bedeni. Cesedini yakın çekimden alan altı fotoğraf. Sanki birisi doğramıştı onu.

Harap olmuş bedenler, yerini ezik büzük metal parçalarına bıraktı. Fotoğraflar, hurda aracı önce bütün olarak, ardından detaylarına inerek motoru ve yolcu bölümünü gösteriyordu. Clotilde pervane kayışına, eksantrik mile, direksiyon kolonuna, üçgen ön süspansiyon çatalına ve fren kayışına baktı ama bir anlam veremedi. Aracın parçaları hayal ettiğinden farklı değildi en azından. Arabanın kaputunu hayatında sadece bir defa açmıştı. O da kışın

ortasında bujileri temizlemek içindi. Bu çelikten muamma-
yı neredeyse içgüdüsel olarak anlamlandırmaya çalışırken
hayretten hayrete düşmüştü.

Jandarmaya vermek üzere dosyayı kapattı. Gözleri,
Cesareu'nun göbeğiyle aynı hizadaydı. Çavuşun vücudu
güneşin altında eriyormuş gibi geldi Clotilde'e. Adam yalan
söylemiyordu. Uzun süre suyun içinde kalmazsa, gerçekten
de vıcık vıcık bir et gölüne dönecekti.

Midesi yine kalktı. Muazzam bir tiksinti hissi boğazına
kadar yükseldi.

“Tanrı aşkına, ne söyleyeceksen söyle artık!” dedi nere-
deyse çığlık atarak.

“Son sayfada gördüğün o fotoğraflar, resmi arşivlerden
değil, Clotilde. Üstlerinde yazan tarihten de anlayacağın
üzere kazadan birkaç hafta sonra çekildiler. Soruşturma
kapandıktan sonra. Arkadaşlarımdan birinden *Fuego*'yu
incelemesini istemeden önce ortalığın durulmasını bekle-
dim. İbrahim'in bunu gizlice yapması gerekiyordu. Calen-
zana'da bir tamirhanesi var. Çocukluktan beri tanıyoruz
birbirimizi. İyi niyetli bir adamdır. Her ne kadar hâkim tam
aksini düşünse de...”

“Neden haftalarca bekledin?”

Cesareu gülümsedi.

“Söylediğim gibi Clotilde, üstümüzde inanılmaz bir
baskı vardı. Cassanu İdrissi'nin oğlu, torunu ve gelini
ölmüştü. Bunun ne demek olduğunu anlayabiliyor musun,
bilmiyorum. Olay, Milletvekili Pierre Pasquini ve Başkan
Camille de Rocca Serra'nın kulağına kadar gitmişti. Onlar
da soruşturmayı, işi eline yüzüne bulaştıracığından emin
oldukları bir zavallıya verdiler. Bana. Çavuş Garcia'ya. So-
ruşturma çoktan karara bağlanmıştı. Olay bir KAZAYDI.”

Clotilde, *Fuego*'nun bariyerlere çarpışını, boşluğa yu-

varlanışını, yerde üç kere sekişini, her seferinde üç can alışını zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

Bu bir kazaydı. Elbette öyleydi. Bu şişko adam neler saçmalyordu böyle?

“Üçüncü fotoğrafa bak, Clotilde. Aracın, ucunda dişli milleri ve mafsalları olan kremayer tipi bir direksiyon sistemi var.”

Fotoğraftakiler, Clotilde’e demir bir çubuk, konik bir metal parçası ve büyük bir cıvatanın başka bir şey ifade etmiyordu.

“İşte bu mafsallardan biri, baban Petra Coda Dağ Geçidi’nden hemen önce direksiyonu kırmaya çalıştığında fırlamış. Aniden.”

Babası direksiyonu kırmamıştı.

Fuego’nun top gibi havalanışı bir kere daha gözlerinin önünde canlandı. Bu bir intihar değildi. Direksiyon bozulmuştu. Sesi yumuşadı.

“Yani, gerçekten kaza mıydı?”

“Evet, resmi raporda da baştan sona böyle yazıyor. Mafsal fırlamış. Tek kusur, arabadaymış. Fakat arkadaşım İbrahim’e göre öyle değil...”

Göbeğinden büyük damlalar aktı. Ter değil, yağ damlıyordu sanki.

“İbrahim’e göre,” dedi tekrar, “mafsalın fırlaması, nasıl desem... Olağan bir şey değilmiş.”

“Nasıl yani?”

Clotilde’e doğru eğilince, göbeği yemek önlüğü gibi dizlerine kadar indi.

“Biraz daha açık konuşacağım, Clotilde. Bunu duyduğumdan beri kazayı yüzlerce defa düşündüm, İbrahim’le konuştum, fotoğrafları ve delilleri didik didik ettim. Ve en sonunda bir karara vardım.”

“Çıkar artık ağzındaki baklayı!”

“Anlasana Clotilde, biri direksiyonla oynamış! Mafsalı gevşetmiş. Birkaç dönüşten sonra, motorun da titremesiyle mafsalın fırlamasına yetecek kadar. Direksiyon mekanizmadan tamamen ayrılmış ve araba kontrolden çıkmış.”

Clotilde hiçbir şey söylemedi.

Yavaşça ayağa kalktı ve ıslak betona oturdu. Kollarıyla dizlerini tutup kıvrıldı. Perişandı.

Bu kez Clotilde’in güneşini çalan filin gölgesi oldu. Cesareu ayağa kalkmıştı.

“Bilmen gerekiyordu, Clotilde.”

Clotilde üşüdü. Titriyordu. Kuyu onu içine çekiyordu. Sanki dibi yoktu kuyunun. Düşüşü sonsuza dek sürebilirdi.

“Teşekkür ederim, Cesareu.”

Bu cümle ağzından çıkana kadar aradan uzun bir sessizlik geçmişti.

“Bu... Bunu başka bilen var mı?”

“Bir kişi... Bilmesi gereken tek bir kişi. Büyükbaban, Clotilde. Dosyanın tamamının bir kopyasını Cassanu İdrissi’ye vermiştim.”

Dudaklarını ısırды. Kanadılar.

“Ne dedi?”

“Hiçbir şey, Clotilde. Hiçbir şey. Tepki bile vermedi. Başından beri biliyordu sanki. Bana öyle gelmişti. Sanki biliyordu.”

Çavuş başka bir şey eklemedi. Bornozunun önünü ağır ağır bağladı, havuz suyunda yüzen pisliğe baktı ve ardından yavaşça çite dayalı fileye doğru ilerledi. Clotilde’e son kez döndü.

“Aurélia’ya mutlaka uğra. Çok sevinecektir.”

O cadalozu ziyaret etmek mi? Ne harika bir fikir!

“Evi uzak değil. Yolu hatırlarsın zaten. Revellata Deniz Feneri’nin aşağısında, Punta Rossa’da oturuyor.”

Kelimeler rüzgâra kapıldı, birbirlerine karıştı. Kuyu, Cesareu'nun ağzından çıkardıklarını içine attığı bir tencereydi sanki.

Aurélia cadalozu.

Punta Rossa.

Revellata Deniz Feneri.

Cesareu şapkasını çıkarıp bakışlarını Clotilde'in gözlerine dikti.

“Şaşıracığını biliyordum güzelim. Ben de şaşırmıştım. Yirmi yedi yıl önce Aurélia'nın orada yaşayacağını söyleselerdi, ben de inanmazdım. Fakat yıllardır orada işte. Açıklamama gerek yoktur herhalde, bunun ne anlama geldiğini biliyorsundur güzelim.” Yine de Clotilde'e anılarını süzgeçten geçirmesi için biraz zaman verdi. “Natale ile evlendi.”

Clotilde beton havuzun tepesinde sendeledi. Birkaç dakika içinde dipsiz kuyuya iki kez düşmüştü. İkinci düşüşü ilkinden daha korkunçtu.

Canını daha çok yakmıştı.

Ah ah, hem de ne biçim.

16 Ağustos 1989, Çarşamba: Tatilin onuncu günü, peri mavisi bir gökyüzü

Bir zamanlar...

Bir zamanlar Kalabriyalı bir prenses yaşarmış.

İsmi, Maria Chjara Giordano'ymuş.

Hikâyeye peri masalı gibi başlıyorum, çünkü Maria-Chjara gerçekten bir prenses. 1971'de, benden üç sene önce, kardeşimle aynı yıl İtalya'nın Catanzano kentinin yakınlarında küçük bir köyde, Pianopoli'de doğmuş.

Babası, Kalabriya'nın en büyük brokoli üreticisiymiş. Anlaşılan oranın toprakları, yemyeşil brokolileriyle meşhurmuş. Kızı doğduğunda altmışına gelmiş çoktan. Bankasında altmış milyon doları varmış bir de. Yakışıklıymış. Yaşlı bir yakışıklı. Yani onu yakışıklı kılan tek şey, kahverengi gözleri ve gümüş renkli kıvrırcık saçları değilmiş. Annesi, babasından on dokuz yaş küçük ve topuklu ayakkabı giymeden bile on dokuz santim uzunmuş. Emanuel Ungaro'ya mankenlik, Cinecittà'da çekilen B filmlerinde oyunculuk yaparmış. Fakat bu filmlerin hiçbiri Fransa'da gösterime girmezmiş. (Sıkı takipteyim.)

Babasının brokolilerinden daha iyi sulanan Maria Chjara çabucak serpilmiş.

Benden daha çabuk en azından. On beşine geldiğinde, boyu bir yetmiş olmuş bile. Sonraki yıllarda uzaması yavaşlarsa da bu esnada sırtı, kalçası, bilekleri genişlememiş. Göğüsleri ve basenleri şekillenmiş, poposu dışarı çıkmış. Vücudunda mucizevi bir ahenk varmış. Babamın kütüphanede *Tintin* ve *Asterix*'in arasına sakladığı İtalyan çizgi romanlarından fırlamış bir kahraman gibiymiş. Sanki onu Manara yaratmış.

İşte öyle bir kızmış.

Babası, büyük ihtimalle brokolinin kokusunu unutmak ve kendisinden on dokuz santim uzun genç yıldızın keyfini çıkarmak için her yaz gelmek üzere Revellata yamaçlarında bir villa satın almış. Babasının tek vârisi olan küçük Kalabriyalı prenses, taştan sarayında bir başına canı sıkılınca babasının 4x4 *Suzuki*'si onu Alga Plajı'na ve Euproctes Kampı'na getirip götürmeye başlamış. Böylece kendi yaşıtı arkadaşlarıyla eğlenmeye başlamış. Kız ve erkek arkadaşlarıyla...

1989 yazında anne ve babası, tüm sene Calvi Körfezi'ne demirledikleri yatlarıyla Sardinia Adası'na açılmışlar. O sene on sekizine yeni giren Prenses Chjara bir ayını onlarla, otuz metre uzunluğundaki yüzen hapishanede sıkıntıdan patlayarak geçirmesinin söz konusu dahi olmadığını söylemiş.

Kendi başının çaresine bakabilirmiş. Babası, villanın anahtarlarını avcuna bırakmış.

Chjara'nın fazla dil dökmesi gerekmemiş.

Ve gerçekten başının çaresine çok iyi bakmış.

Kaoma'dan daha iyi *lambada* yapmış. *Una Storia Importante*'yi Eros Ramazzotti'den daha iyi söylemiş. *Cinema Paradiso*'yu Agnese Nano'dan daha iyi oynamış. Öpüşme sahneleri dahil.

Bir yıldız olmak için doğmuş!

Galaksideki tüm yıldızlar sönmeden parlayacakmış.
Ya başaracakmış ya yok olacakmış!

Maria Chjara'nın hikâyesi, bir prenses masalı gibi...

Hâlâ plajdaki köşemde, çam ağacının altındaki gölgede oturuyorum. İğneler kalçama batıyor. *Tehlikeli İlişkiler* dizlerimin üstünde açık duruyor. Maria Chjara aniden havlusundan kalktı ve Cyclops'un vıcık vıcık elleri boş kaldı.

Keşke elini çabuk tutsaydın Hermann... Ha ha ha!

Maria Chjara bikinisinin üstünü giymeden öylece ayağa kalktı. Plajın diğer ucuna gidip kendine bir kola söyledi. Tüm plaj başını çevirip ona baktı. Ve size yemin ederim, biraz daha yukarıda olan gözlem yerimden izlediğim gösteri inanılmazdı. Tüm sahil, yüzünü güneşe çeviren bir ayçiçeği tarlasına döndü. Tabii bin kat daha hızlı bir çekimde. Yanlarında gelincikler, hercaimenekşeler ve mısır başakları da vardı.

Kitabıma bir kere daha baktım.

Yanılmışım.

Valmont abim değil, Maria Chjara'ymış!

On sekizinci yüzyılda yazılan bir romanda baştan çıkarıcı karakter, bir kadın olamazmış tabii. Ama günümüzde bu gayet mümkün! Artık kendine yetebilen, kendine güvenen, gönüllerinin ve bedenlerinin dilediğince hareket eden, erkeklerle istediğini yaşayan kadınlar saygı görüp beğeniliyor.

Kahretsin! Ben tüm bunlara o kadar uzağım ki!

Maria Chjara bakire. Plaj boyunca, tüm çadırlarda, erkekler tuvaletinde ve kadınların duşunda herkes bunu konuşuyor. Gören de kız megafondan bağırarak ya da kampın ilan panosuna afiş asarak herkese duyurdu sanır.

Bakireyim... Ve uzun süre öyle kalmayı düşünmüyorum.
Maria Chjara bekâretini bozmaya ant içti.

Bunu, bowling yarışması, masa tenisi turnuvası veya tombala gecesi düzenliyormuş gibi herkese duyurdu. Kendini bir erkeğe sunacakmış. Hayatında ilk defa. Yazın sonuna kadar. Tek bir kişiye!

Bu haberi verdiğinden beri Maria Chjara, bir top antep-fıstıklı dondurma, baget ekmeği ve *Genç ve Güzel* filminin kasetini almaya altında tanga, göğüsler fora bir şekilde salınarak gidiyor. Valérie Kaprisky'nin *Plaj Âşıkları* filmindeki hâli gibi desem, aklınızda net bir görüntü canlanır sanırım.

Ve işte şimdi elinde kolasıyla geri dönüyor.

Üç adım daha attıktan sonra yavaşladı, başını geri attı ve kolasından bir yudum aldı. Popo dışarıda, belini kıvrarak, kalçasını sallayarak çikolata teninden akan bir iki damla teri, elinin tersiyle silerek ilerlemeye devam etti.

Tüm erkeklerin dibi düştü. Kumdan kale yapan babalar ellerinde kürekleriyle, bira içenler dudaklarında teneke kutularla, voleybol oynayanlar yuvarlanarak uzaklaşan topun peşinde koşmadan dondu kaldı. Estefan, Magnus ve Filip neye uğradıklarını şaşırdılar.

Resmen kepazelik!

Ama elimde değil, ona imreniyorum.

Onu kıskanıyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Erkeklerin gözlerini, yerçekimi yasasına meydan okuyan göğüslerinden alamamalarından nefret ediyorum.

Meme konusunda bahtsızım ama bu konuda bir teorim var. Ne olduğunu öğrenmek ister misin? Senin fikrini sormuyorum. Bir tavsiye vereceğim sadece. Küçük memeli bir kızla beraber olmak, daha doğrusu hayatı onunla paylaşmak, benim gibi bir kızla mesela, uzun vadeli bir yatırım.

Otuz yıl garantili. Aradan onlarca yıl geçse bile pişman olmayacağınız bir karar. Fakat büyük memeli kızlar öyle mi? Onların memelerinin sonu hep hüsran, eninde sonunda sar-kacaklar. Kanıtı gerek var mı? Matematik, fizik kuralları böyle söylüyor! Sonuç olarak, güzellik abidesi Maria Chjara şu an beni sollasa da bir gün ufak ufak adımlarla, kendi tempomla onu yakalayacağım.

Sadece sabretmem gerek.

Yaşasın minyonlar! Yaşasın kk popolar! Yaşasın kk memeler!

Seninle daha sonra grşeeğiz, Chjara.

Fakat buna daha çok vakit var, çok ama çok uzun bir vakit. Çünkü çıtayı çok yüksek tutuyorsun. İnanılmaz yüksek hem de.

İtalyan güzeli, kuruntulu bir kedi gibi etrafında  tur attıktan sonra havlusuna yerleşti. amların arasına gizlenen Cervone de gösterinin tek bir nını bile kaçırmadı. Sanki eli ağacın reçinesine yapışmış gibi öylece duruyor. Cyclops, tanrıçasını gören bir Mısırlı gibi donakalmış (kedi tanrıça Bastet'i kast ediyorum, cahil okurum!). Yakışıklı ve vurdumduymaz abim Nico bile *Ray-Ban* gözlüklerinin arkasından belli belirsiz boynunu çevirdi.

Onun da dili tutulmuş.

Bir zamanlar...

Bir zamanlar, kk prensesin gizli bir hazinesi varmış... Nerede olduğunu biliyorsun.

* * *

Duvardaki posterini görünce yırtas geldi.

Yırtsa ne olacaktı sanki? Yolda aynı posterden onlarcası vardı.

*Bu akşam saat 22:00'de Oscelluccia Plajı, Tropi-Kalliste
Gece Kulübü'nde.*

Orada olacaktı.

Maria Chjara'yı dinlemek için değil.

Susturmak için.

16 Ağustos 2016, 15:00

Posterler duş alanlarının kapılarına, park yerlerinin ve çöp alanlarının etrafındaki bariyerlere kadar dört bir yana asılmıştı. Valentine kaldıkları yerin karşısındakinin önünde durdu. Belinde pareosu, ayağında balo salonunun parke zemininde ince topuklu ayakkabılarıyla yürüyormuş gibi sesler çıkaran terlikleri vardı. Kolunun altına sıkıştırdığı baget ekmeğiyle bando majörü gibi gözüküyordu. Clotilde kızının yanında dikiliyordu. Acelesi vardı. Aldıkları diğer şeyleri taşıyordu. İki kolunu da dolduran greyfurt, portakal, kavun ve yarım bir karpuzla dolu poşetler kurşun gibi ağırdı.

Valentine çenesini kaldırıp afişi okudu.

Seksenler Gecesi

Saat 22:00'de, Ocelluccia Plajı'ndaki Tropi-Kalliste Gece Kulübü'nde

Posterde, plajdaki dev havuzdan rengârenk köpükler

fıskırıyor, içinden altın rengi pul yağmuruna tutulmuş bikini-
nili bir kız çıkıyordu.

“Anlaşılan, kampta meşhur biri,” dedi Valou posterdeki
kıza bakarak. “Herkes ondan bahsediyor. Yazlarını burada
geçirmiş. Sonra İtalya’da gerçek bir yıldız olmuş.”

Şaşkına dönen Clotilde, bakışlarını Valou’nun ışıldayan
gözlerinden çekti ve tüm dikkatini postere verdi. Denizkızı-
nın yüzündeki ağır makyajdan kim olduğunu çıkaramadı.
Mükemmel vücudu, internete “genç yıldız” ve “bikini” ya-
zıp aradığınızda karşınıza çıkacak binlerce kadından fark-
sızdı. Fakat kullandığı sahne ismi, çocukluk anılarında yeni
bir patlama yarattı.

Maria Chjara.

Alışveriş poşetlerinin tutma yerleri, Clotilde’in ellerini
kesiyordu.

“Cervone, onu senin de tanıdığını söyledi, anne! Beş-al-
tı yazı birlikte geçirmişsiniz. Nico Amcam da onu çok iyi
tanıyormuş.”

Dur bir saniye, bir ailen olduğu şimdi mi aklına geldi?

Clotilde 1989 Ağustosundan beri Maria Chjara hakkın-
da fazla bir şey duymamıştı. Bir keresinde, yaklaşık yirmi
yıl kadar önce, TF3 kanalının verdiği bir filmde görmüştü
onu. Figüranlık yapıyordu. Lucca sokaklarında rüzgârda
uçuşan eteğiyle bisiklet süren bir kızı oynamıştı. On altı yıl
önce, Valou henüz doğmamışken, Franck ile Venedik’te ge-
zerlerken adına rastlamış ve yüzünü tanımıştı. İndirim se-
petindeki dört avroluk CD’ler arasında adını daha önce hiç
duymadığı şarkılardan oluşan çarpıcı renklerde bir albüm
çıkarmıştı. Yani Maria Chjara İtalya’da bile pek meşhur
sayılmazdı.

“Biliyorsun, Valou... O zamanlar on sekiz yaşındaydı.
Artık moda epey bir geçmiştir.”

Fakat Valentine pek umursamadı. Bu bahaneyi yeterli bulmamıştı.

“Onu bir kez daha görmek istemez misin?”

Oscelluccia Plajı, Euproctes Kamp Alanı’nın hemen aşağısındaydı. Deniz kenarındaki dik patikadan ulaşılabilirdi. Clotilde posteri, köpükleri, havuzu ve bikiniyi boğa güreşi duyurusuna bakıyormuş gibi büyük bir ilgiyle inceledi.

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Ben de seninle gelsem? Ben partide eğlenirim, sen de arkadaşını görmüş olursun.”

Seni hıznır seni...

Clotilde tam, “Bakarız tatlım. Ama önce ellerimdeki meyve poşetlerinden kurtulmam lazım, yoksa kollarım kopacak,” diyecekti ki Franck, Valou’nun arkasından belirdi. Hiç düşünmeden, hiçbir şey söylemeden ve hiç zorlanmadan Clotilde’in ellerindeki poşetleri aldı.

Kahraman. Yiğit. Mükemmel erkek. Bu adamın nesinden şikâyet ediyorsun tatlım?

“Ne yapıyormuş bakalım benim güzellerim?”

Valentine plajdaki partiden, Revellata Yarımadası’ndan parlayan yıldızdan ve annesinin çocukluk arkadaşı olduğundan söz etti.

Franck, Clotilde’e dönüp, “Gidecek misin?” diye sordu. “Bu pilici bir daha görmek istiyor musun cidden?”

Neden olmasın? Neden istemesin ki sonuçta?

Franck elini kızının omzuna koydu.

“O partiye tek başına gitmen söz konusu bile olamaz. Ama eğer annen de sana eşlik ederse...”

“Teşekkürler, baba.”

Nankör kızı, akşamdan gece yarısına kadar onun hatırına seksenler gecesine katlanacak annesine teşekkür bile etmeden babasının, kahramanının boynuna atladı. Clotilde asırlardır gece kulübüne adım atmamıştı.

Günün geri kalanında bu meseleyi düşünmedi. Sahilde, bungalovda, şezlongda, havlusunda, Akdeniz'in sularında ve düşün altındayken üç soru aklında birbiri ardına dönüp duruyordu. Yanıtlamak için kendine akşama kadar süre verdi.

Evet ya da hayır.

Öncelikle, dedesi Cassanu İdrissi'yi ziyaret edip, Lisabetta Nine'yi, belki Speranza cadısını, torunu Orsu'yu ve hatta Paşa'yı görse miydi? Tüm ahaliyi, Arcanu'daki meşenin altına toplayıp, öğrendiğinden beri içini kemiren şeyi, ailesinin bir kazaya kurban gitmediğini, *Fuego*'nun direksiyon mekanizmasının sabote edildiğini söylese miydi?

Konuyu nasıl açacağını tam olarak kestiremese de cevabı, evetti.

İkinci olarak, Franck'la da konuşmalı mıydı? Jandarmasının anlattıklarını ona da söylemeli miydi? Direksiyon rotunu ve yerinden fırlamış mafsalin fotoğraflarını gösterip, fikrini sorsa mıydı? Arabanın kaputunun altında ne var ne yok, iyi bilirdi.

Cevabı hayırdı. İğnelemelerine, ona acımasına, söylenmesine ya da meselenin üstünü örtmeye çalışmasına bir kere daha katlanamazdı.

Ve son olarak, deniz kenarından Punta Rossa'ya gidip, oradan da deniz fenerine kadar yürüyüp onlarca diğer turist gibi manzaranın tadını çıkarsa mıydı? Belki orada balık ağını onaran ya da terasında sigarasını tütürerek etrafı izleyen Natale'e de rastlardı.

Cevabı, hayırdı. Hiç tartışmasız HAYIR!

Hoparlörlerden, *Life is Life*, cızırdayarak da yükselse bu kalabalığın şarkıya koro halinde eşlik etmesine engel değildi. Hem de hiç prova yapmadan.

La la la la la...

Clotilde ve Valou, Ocelluccia Plajı'nda iç içe dans eden kalabalığın arasından sıyrılarak ilerlerdiler. İki yamacın arasında kalan ufak koy, Cervone Spinello'nun ele geçirdiği cennet köşelerinden biriydi. Denize yaklaştıkça yoldaki taşlar ve çakıllar, yıl be yıl suya hücum eden binlerce turistin ayakları altında un ufak olmuşçasına küçülüyor, kalın kum tanelerine dönüyordu. Kimi turistlere göre kumun kalitesini, oraya gelen insan sayısı belirliyordu.

Roc e Mare'nin yükselmekte olan duvarları, henüz buradan gözükmüyordu ama Tropi-Kalliste'i gözden kaçırmak mümkün değildi. Bahçesi, bambu zemini ve barıyla tam kuzeye bakan hasır kulübe, fırtına tehlikesi ya da yeni atanan bir valinin ziyareti hâlinde kolayca sökülebilirdi. Cervone Spinello imzalı ismi, tropikal fırtınayla, Korsika'nın antikitedeki adı olan ve "en iyisi" anlamına gelen *Kalliste*'in birleşmesiyle oluşan bir kelime oyunuydu. Spot ışıkları, aya kadar uzanan lazerleri, doğrudan kumun üstüne yerleştirilmiş büyük hoparlörleri, özellikle de bu akşam dans eden kalabalığın en fazla çeyreğini alabilen, ona on metrelik dans pisti ve podyuma ya da atlama tahtasına benzeyen, ince uzun iki metre yükseklikteki sahnesiyle gece kulübü hasır bir kulübeden ibaretti. Platformun hemen altına yerleştirilen mavi floresan ışıkların aydınlattığı havuzun başına, taş kesilmiş üç zenci koruma dikmişlerdi. Opus'un *Life is Life* şarkısını dinlerken pek eğleniyorlar gibi gözüküyorlardı.

Life is life

La la la la la

Cervone ilk defa kesenin ağzını açmıştı. Fakat giriş biletini yedi, Mojito'yu dokuz, bir şişe *Pietra* şarabını on beş avroya satarak harcadığını misliyle kazanıyor olmalıydı.

Frankie Goes to Hollywood, coşkulu kalabalığı *Relax* olmaya çağırıyordu. Clotilde orada yaklaşık iki yüz-üç yüz kişi olduğunu düşündü. Her yaştan insan vardı. Bu eski şarkıları annelerinin karnından çıktıklarından beri ezbere biliyormuşçasına söyleyen, bazıları daha şimdiden sarhoş olmuş görünen çılgın gençler ve birkaç yaşlı grup vardı.

Kalabalığın yaş ortalamasına kıyasla yaşlılar.

Yaşları gereği yaşlılar.

“Ben kaçtım, anne!”

Clotilde boş bakışlarla kızına baktı.

“Clara, Justin, Nils ve Tahir de gelmiş. Hemen şuradalara. Telefonum yanımda. Gitmek istediğinde mesaj atarsın.”

Valou kalabalığa karıştı.

Eğer başına bir iş gelirse ve Franck’ın haberi olursa onu öldürürdü. Kızını değil karısını.

Fakat Clotilde’in umurunda değildi.

Bırakayım da eğlensin... Bırakayım da kız eğlensin! Başına burada ne gelebilir ki zaten, diye düşündü.

Dans edenlerden biraz uzaklaşıp, kıyıya vurmuş gibi yerde uzananlara dikkat ederek denize doğru ilerledi. Sahilin birkaç metre ilerisinde bir tekne vardı. Kayalıkların arasına sabitlenmiş demir bir halkaya bağlanmıştı. Telefonunun fenerini, balıkçı teknesinin boyası pul pul dökülmüş pruasına tuttu.

Aryon.

A’sı, Y’si ve N’si zar zor seçiliyordu. Muhtemelen adının ne olduğunu çözebilen tek kişi Clotilde’di. Karinası çürümüş, bağlama halatı aşınmış, salması çatlamıştı. Ne küreği ne yelkeni ne de motoru vardı. Tekne boynunda tasmaıyla bir yere bağlanıp orada unutulmuş bir hayvana benziyordu. Geçmişe yaptığı yolculukta, terk edilmiş bir enkaza daha rastlayınca gözyaşlarını zar zor tutan Clotilde’de böyle bir izlenim yaratmıştı en azından.

Müzik aniden kesildi. Plaj bir anlığına karanlığa büründü. Ardından yeşil lazer kalabalığı taradı. Patlayan flaşların altında saralı zombilere döndüler.

Maria Chjara, vücudunu saran payetli elbisesiyle podiumda belirdi. Göğüs dekoltesi bu denli derin olmasa, oldukça usturuplu bir elbise sayılırdı.

Synthesizer, ilk dans adımları için ritim tuttu.

Oho oho oho oho

Dudaklarını mikrofona yaklaştırıp, Den Harrow'nun dünya çapında hit olan şarkısı *Future Brain*'i söylemeye başladı. Seksenlerde İtalyan gece kulüplerini sallayan bu şarkı, artık unutulup gitmişti.

Yani Clotilde öyle sanıyordu!

“Oho oho oho oho,” diye ritim tuttu kalabalık.

Bazı hitler hiç eskimiyordu.

Korsika'ya tekrar geldiğinden beri Clotilde, Oscelluccia Plajı'na ilk defa geliyordu. Aklında bir sürü soru işareti vardı. Hâlâ bu cennet gibi plajın sahibi olan dedesi Cassanu İdrissi, Cervone'nin bu iğrenç gece kulübünü açmasına neden izin vermişti? Neden bu tekne terk edilmiş ve küflenmiş hâlde burada duruyordu? Kulak paslandırان bu gürültüye, kendinden geçmiş bu kalabalığa, insanı hipnotize eden bu ışıklara göz yummak nedendi? Neden sessizlik üstün gelmiyordu? Oscelluccia Plajı'nda üstün gelmeyecekse nerede gelecekti?

Oho oho oho oho

Neden dedesinin tanıdığı çakallardan biri sahildeki bu hasır kulübeye el atmamıştı? Kar maskesine, bombaya, benzine ya da çakmağa da ihtiyacı yoktu. Üflese yeterdi. Hafif bir rüzgâr, kulübeyi devirmeye yeterdi. Oysa şimdi esen rüzgâr, hasır kulübeyi buralardan süpürmek yerine gürültüsünü Calvi'ye kadar taşımaya yarıyordu.

Maria Chjara devam etti. Spotların, gölgelerin, ışıkların ve yüzündeki makyajın altında kaç yaşında olduğunu kestirmek mümkün değildi.

Fakat Clotilde biliyordu. Tam kırk beşindeydi.

Maria Chjara'nın kendine güveni tamdı. Şarkıları birbiri ardına söyledi. İtalyanca, İngilizce, Fransızca, İspanyolca...

Valou bir göründü bir kayboldu.

Clotilde sıkılmıştı.

Kuma karışan *ho ho ho ho* ritimleri Pelagos'tan Monaco'ya, deniz koruma alanındaki tüm memelileri ayağa kaldırarak, *Tarzan Boy* ile ölümsüzleştikten sonra ışıklar aniden dindi, müzik sesi azaldı ve Maria Chjara bariz İtalyan aksanıyla mikrofona fısıldadı.

“Size hiçbir enstrüman gerektirmeyen bir şarkı söyleyeceğim. Sadece benim sesim olacak. Eminim bu şarkıyı hepimiz biliyorsunuzdur. Şarkının adı *Forever Young*.’ Fakat bu kez herkesin benimle söylemesini istemiyorum. Sadece sonsuza dek genç kalacak olanlar bana eşlik etsin.” Kalabalığa öpücüğe benzeyen bir gülümseme gönderdi. “Sizler için şarkıyı Korsikaca söyleyeceğim. *Sempre Giovanu*.”

Beyaz spot ışığı, Maria Chjara'nın üstünde durdu. İtalyan şarkıcı, gözlerini yumdu ve çıplak sesini hiç olmadığı kadar yükselterek dalgalara meydan okudu, ayı bile ağlattı.

Sempre Giovanu

Akla hayale gelmeyecek kadar kusursuz soprano sesiyle, melodi bir ilahi hâlini aldı, kalabalık karanlığın içinde ürperdi, en ufak bir kahkaha sesi bile duyulmadı. Bir mucize gibiydi. Sanki herkes şarkıcının bu sirke katılmayı, ona bu dört dakikalık sürenin tanınması, ayinini bitirene kadar herkesin sessizliğe bürünmesi karşılığında kabul ettiğini anlamıştı.

Sempre Giovanu ile bir parantez daha kapanmış oldu.

* (İng.) Sonsuza dek genç. (ç.n.)

Maria Chjara daha gözlerini bile açmamış, son oktav aralı kalan dudaklarından süzülememişken, elektronik baterinin ritmi sahneyi inletti ve ardından *synthesizer*'dan yavan bir ses yükseldi. Tüm tatilciler melodinin başlangıcını hemen tanımış gibi görünüyordu.

Ürpermenin yerini bir trans hâli aldı.

Maria Chjara'nın üstündeki kıyafet sahneye düştü. Sihirli değnek değmiş gibi bir anda bikinisıyla boy gösterdi.

Beyaz, kusursuz ve dapdar.

Daha şarkı kayıttan çalmaya başlamadan kalabalık, “*Boys, boys, boys,*” diye ritim tuttu.

Maria Chjara bir o yana bir bu yana sallandı, gülümsemi, bir ileri bir geri hamle yaptı ve ileri doğru üç büyük adım attıktan sonra suya atladı.

Sonrasında sahnenin altındaki havuzda tekrar belirdi. Altın rengi pul yağmuru altında, saçları kafasına yapışmış, makyajı dağılmış, yüzündeki fondöten akınıştı ama önemli değildi. Kalabalığın dikkati, başka yerdeydi. Bikinisinin ıslak üstü parıl parıldı, sarhoş ediciydi, içini gösteriyordu. Bir efsane, tescillenmiş bir marka gibiydi.

Durmaksızın, “*Boys, boys, boys,*” diye nakaratı tekrarladı Maria Chjara. Bu sefer farklı bir mikrofon ve gökkuşağı renklerinde büyük bir balon verdiler eline. Topların içinden köpükler fışkırdı. Kalabalığa eliyle öpücük yollayıp, “*Come with me,*” diye fısıldadı.

Korumalar, koreografisi ustaca yapılmış bir dans gösterisindelermiş gibi aynı anda kenara çekilince, sahil kıyafet yağmuruna tutuldu. Küçük havuzun içine birden, “*Boys, boys, boys,*” diye şarkının nakaratını bininci defa tekrarlayan yüz kişi doluştu.

* (İng.) Gelsenize. (ç.n.)

*Summertime Love.**

En cüretkâr kızlar, bikini üstlerini de çıkardılar.

Maria Chjara hariç.

Güya hiç yaşlanmamıştı.

Oysa yılların eskitemediği tek şey, hit olmuş parçalardı.

“Maria Chjara’nın çocukluk arkadaşıyım.”

İriyarı zenci, ikna olmuşa benzemiyordu.

Sahilin diğer ucundaki kalabalık, hâlâ seksenlerle pek alakası olmayan tekno müzik eşliğinde dans ediyordu.

Daha burada mıyız anne?

Kızının, İtalyan şarkıcının söylediği son şarkıdan sonra yolladığı endişeli mesajı, “Evet, biraz daha kalacağız,” diye yanıtladı Clotilde. Mesaj yirmi dakika önce gelmişti. Clotilde, o zamandan beri toprak otoparka park edilmiş, kulis olarak kullanılan karavanın önünde bekliyordu. Hayran kuyruğunda falan değildi. Tek başınaydı. Fakat kapı kapalıydı ve önünde duran koruma dediklerini dinlemeye niyetli değildi.

“En azından kapıyı çalın. Sizinle konuşmak isteyen bir hayranınız var, deyin. Hoşuna gidecektir.”

Korumanın yüzünde beliren ya belli belirsiz bir gülümseme ya da bariz bir acıma ifadesiydi. Sonunda karavanın kapısını çalabildi.

“Bayan Giordano, sizi görmek isteyen biri var.”

Birkaç saniye sonra Maria Chjara kafasını dışarı uzattı. Üstüne bornoz giymiş, saçını havluya sarmıştı. Yüzünde hiç makyaj yoktu. Ne fondöten ne de dudak parlaticısı. Aralı kapıdan Clotilde’e baktı.

“Evet?”

Hâlâ güzeldi. Clotilde bunu beklemiyordu. Büyük ihtimalle botoks ve *liposuction* yaptırmış, silikon taktırmış,

* (İng.) Yaz aşkı. (ç.n.)

neşter değmeyen yeri kalmamıştı. Fakat bunlar ona yakışmıştı. *Modifiyeli bir araba gibi*, diye düşündü Clotilde. Biraz kıro ama farklı olduğu ve insanların dikkatini çekebildiği için gururluydu. Onda beğeni mi yoksa garipseme mi uyandırdığına pek kafa yormadı. Ha bir canavardı ha bir ikona, ne fark ederdi?

“Sigaran var mı?”

Muhtemelen ondan yirmi beş yaş küçük, kaslı koruma, gergin bir şekilde bir sigara çıkardı ve nereye bakacağını bilemeden John Wayne gibi titreyerek Maria Chjara’nın dudaklarına götürdü.

Öğretmeninden çekinen utangaç bir oğlan gibiydi.

“Yoksa son hayranım sen misin?” diye sonunda Clotilde’ye hitap edebildi. “Seni içeri alacağımı mı düşündün? Kusura bakma güzel şey ama ben, erkekler ona sırt çevirmeye başlayınca lezbo takılan o seks meraklılarından değilim.”

Clotilde kahkahalara boğuldu.

Tavırları, elleri ve gözleri bir kediye andırıyordu. Clotilde, “kedi gibi kadın” benzetmesinden pek hoşlanmasa da başka hiçbir kelime, Maria Chjara’yı daha iyi tanımlayamazdı.

“Dişi kaplan” da denebilirdi gerçi.

“Ben Clotilde. Nicolas’ın kardeşi. Nicolas İdrissi, hatırladın mı?”

Maria Chjara hafızasının derinliklerini yoklar gibi gözlerini kısıtı. Fakat Clotilde, onu görür görmez tanıdığına adı kadar emindi. Parmaklarını hafifçe boyası kabarmış kapıya bastırıp, işaret ve başparmağını oynattıktan sonra başını salladı.

“Çıkaramadım. Eski sevgililerimden biri falan mı?”

İçten gözüküyordu. Berlusconi figüranlarını bile oyunculuk kabiliyetlerine göre seçiyordu anlaşılan. Clotilde yanına Nicolas’ın birkaç fotoğrafını almadığına üzüldü.

“‘89 yazı ve ondan önceki beş yıl desem?”

Maria Chjara sigara dumanını korumanın yüzüne üfledi, havlusunun altından ıslak bir perçem çıkardı, hafifçe sıyrılan havlusundan gül dövmesi gözüktü. Dikenli sarmaşık kolundan omzuna kadar tırmanıyordu.

“‘89 yazı mı?” dedi hayretle. “O günleri yâd etmek, malesef bizi gençleştirmiyor tatlım. O zamanlar ne piliçtim ama. Ağızları sulandıran bir piliç. Erkekler meyan köklü Haribo gibi etrafımda fır dönüyorlardı. Senin abiciğin de onlardan biriydi herhalde.”

Bekâretini kaybettiğin yıldan bahsediyorum kedicik! Sakın buna inanmamı bekleme, böyle bir şeyi unutmuş olamazsın!

“Uzun boylu sarışın bir çocuktü. *Lambada*, o yaz meşhur olmuştu. Senin kadar iyi dans edemiyordu.”

Maria Chjara izmariti ağzından fırlattı. Kırmızı ojeli tırnaklarıyla gergin bir şekilde kulisinin boyasını soyuyordu.

“Üzgünüm tatlım. *Petits-copains-d'avant*’da* beş bin hayranım var. Sadece beni yatağa atmayı başaranlarla muhatap oluyorum, bir iki kere oynadığım bakirlerle değil.”

Yalan söylüyordu. Clotilde’in başka seçeneği kalmamıştı. Karavanı başına yıkmadan önce derin bir nefes alıp ciğerlerini havayla doldurdu.

“Abim Nicolas ölmüştü Maria. Revellata yolunda ölmüştü! O akşam sevişecektiniz. İkinizin de ilki olacaktı.”

Kırmızı tırnağı kırıldı. Dümdüz.

Maria Chjara’nın yüzünde gülümseme yoktu. Buz kesmişti. Ve alkışlar yılın en iyi kadın oyuncu ödülünü kazanan...

“Üzgünüm. Çıkaramadım. İnanılmaz yorgunum. Daha sonra tekrar uğra. Bye.”

* Fransa’da eski arkadaşları bir araya getiren bir arkadaşlık sitesi. (ç.n.)

17 Ağustos 1989: Tatilin onuncu günü, Derinlik Sarhoşluğu mavisi bir gökyüzü

Stareso Limanı, beton bir rıhtım ve üç evden ibaret. Revellata Deniz Feneri'nin aşağısında kalan bu cep kadar liman, eskiden Akdeniz'deki sualtı yaşamı araştıran ufak bir bilim merkezi olarak kullanıldığından uzun süre halka kapalı kalmış. Fakat bu yazdan itibaren alanı, birkaç ziyaretçiye ve dalgıca açtılar. Hatta on beş pazarcıya, haftanın bir günü kendi ürünlerini deniz seddinde satmasına izin verdiler.

Annem bunu hayatta kaçırmaz. Pazarları çooooook sever.

Şapkasıyla havalı havalı gezmeyi, tezgâhlarda ne var ne yok bakmayı, ilgi göstermeyi, sohbet etmeyi, tartışmayı, uzaklaşmayı, fikrini değiştirmeyi, geri gelmeyi, uzlaşmayı, pazarlık etmeyi, satın almayı ve tekrar fikrini değiştirmeyi çok sever. On iki yaşımıdayken Marakeş'e gittiğimizde *souq*'ta* da utancımдан yerin dibine girmiş, bir hafta boyunca *riyad*'dan** dışarı çıkamamıştım. Bu sabah da kah-

* (Ar.) Pazar. (ç.n.)

** (Ar.) Kapalı bahçesi ya da avlusu olan geleneksel Fas evi. (ç.n.)

valtıda yine aynı ölümcül hatayı yaptım. Annemle pazara gitmeyi kabul ettim. Bu sabah pazara geldik! Yolda tatilciler tarafından itilip kakılmaya doyduktan ve ayağımı bebek arabasına çiğnettikten sonra yakınlardaki tek banka oturdum. Güneş kavuruyor. Kamuflajlarım üstümde. Kulağım da kulaklıklarım, Mano Chao dinliyorum. Değişiklik olsun diye bu sefer dizlerimde gazete var. *Corse-Matin* gazetesinin manşeti dikkatimi çekti.

TEKNEDEN Mİ DÜŞTÜ?

Ön sayfada yer alan birkaç satırlık habere göre Drago Bianchi adında Nice'li bir işadamı kayıp. Yatını bulmuşlar ama ona ulaşamamışlar. Teknesinde suya attığı ucu boş oltasından başka bir ize rastlayamamışlar. İnşaat sektöründe köşeyi dönmüş, betonu altına çevirmeyi başarmış adamlardan biri. Belki de bu kez formülü yanlış uyguladı ve cebindeki altınlar birden betona dönünce denizin dibini boyladı. Adayla ilgili diğer haberler hemen içimi bayınca, ben de karşımdaki manzaranın tadını çıkarmaya karar verdim.

Betimlememi ister misin? Ama önce doğru kelimeleri bulmam gerek.

Karşımda mavi ve beyaz renklerde ufak bir balıkçı teknesi var. Trol teknesinden çok, büyük bir kayığa benziyor. Yelkeni falan yok. Sadece motoru, dört bir yana yığılmış gemi zincirleri, rıhtımda devasa bir koza oluşturan su yeşili ağları ve onların içine dev bir tırtıl misali hapsolmuş yeşil şamandıraları var. Kim bilir, belki ağlar çözüldüğünde içinden dünyanın en büyük kelebeği çıkar.

Balıkçının bunu başarabileceğine inancım tam.

Neredeyse yarım saattir Lolita gözlüklerimin ardından onu seyrediyorum.

Onu da betimleyeyim mi? Yanılmıyorsam, sana *Derinlik Sarhoşluğu*'ndan bahsetmiştim. Jean-Marc Barr'ı, gözle-

ri içine tüm evreni sığdıran bir çift misket, yıldızlara açılan derin bir uçurum gibi ıslıl ıslıl parlayan yunus adamı hatırlıyor musunuz? İşte karşımdaki adam onun tıpatıp aynısı. Beni mıknaatıs gibi kendine çekiyor. Bebeksi yusuvarlak yüzünü üç gün önce çenesinden saçlarına kadar tıraş makinesiyle tıraş etmiş. Gözlerinde aynı şiirsellik var. Dedim ya adamın bire bir aynısı! O da bir hayalperest. Tek farkı, günlerini suyun altından ziyade üstünde geçiriyor. Eli hiç boş kalmıyor. Didinip duruyor. Hiç ara vermeden ağın düğümlerini çözmeye çalışırken güneşin altında kavruluyor.

Bekliyorum.

Kaç yaşında olabilir? Benden en fazla on yaş falan mı büyük?

İşveli cilveli kızlar gibiyim. Güneşin altında orta derecede pişmesini beklerken onu hayal ediyorum. Bronz kollarıyla ıslak tişörtünü başından çıkardığını, kumaşın nemli kaslarının üstünde kırıştığını, ellerinin...

“Gelsene.”

Bana sesleniyor. Tanrım... Enselendim!

“Gelsene,” dedi tekrar. “Tavsiyeye ihtiyacım var. Bir bak bakalım, sen ne diyeceksin.”

Sen olsan ne yapardın?

Hiç ahkâm kesme, gelecekteki sevgili okurum. Tabii ki de benim yaptığımı yapardın! Gazetemi ve *walkman*'imi banka bıraktım, güneş gözlüğümü başıma taktım ve teknesine doğru ilerledim.

“Fikrine ihtiyacım var. Ne düşünüyorsun?”

İster inanın ister inanmayın, çocuk cidden de yunus adam çıktı. Yüzünden mi okudum ne? Deniz memelileri nasıl ses dalgalarıyla iletişim kuruyorsa, birbirinin beyinlerini okuyabiliyorsa biz de onlar gibi telepati kurmuştuk

sanki. Oturduğum bankla teknesi arasında beş metre ha var ha yoktu, kabul. Ama biz de bir yerden başlamıştık işte... Yunus adamımla beraber çok çalışırız, bu telepatiyi geliştiririz, daha iyi oluruz ve bir gün bir okyanustan diğere iletişim kurabilecek hâle geliriz.

“Bakıyor musun?”

Ahşap levhaya çizilmiş mavi bir poster gösterdi. Pırıl pırıl parlayan denizin üstünde üç siyah yunus gölgesi vardı.

Deniz Safarisi-Yunuslarla yüzün

Ağustos sonuna kadar her gün turumuz var.

Aryon

Stareso Limanı

04 95 15 65 42

“Ne düşünüyorsun?”

“Güzel olmuş.”

Aslına bakarsanız, poster *Derinlik Sarhoşluğu* afişinin tıpatıp aynısıydı. Özel bir çaba sarf etmişti. Besson onu dava etse yeriye.

Devam ettim:

“Desem de inanmayın.”

Kışkırtmayı severim. Yunus adamın bakışları, tişörtümdeki ölubaş kelebeğine kilitlendi. Etrafta dolaşarak ilham ararken yüzünü kapının camına toslayan bir şair gibi suratı düştü.

“Cidden böyle mi düşünüyorsun?”

“Aynen.”

Ellerini yanaklarına götürüp iki yandan gerse de yüzü yine de harika gözüküyordu. Yanakları, tam ısırılmalık iki elma gibiydi. Yüzünde beliren gülümseme beni benden aldı.

“Hadi ya. İşte bu yüzden sana sordum. Posterin, senin gibi deniz kızlarının ilgisini çekmesi lazım.” Bir dilim kar-

puzu andıran gülüşünün üzerindeki böğürtlenler göz kırptı. “Açık denizde yunuslarla yüzmek isteyen denizkızlarını çekmek istiyorum.”

Denizkızı avcısına hayretle baktım. Ne olta atıyordu ama! “Dalga mı geçiyorsunuz?”

Başını sallayıp kahkahalara boğuldu.

“Aslında o kadar da saçma bir fikir değil. Akdeniz’de binlerce, Korsika civarında yüzlerce yunus var. Porto, Cargèse ve Girolata’da tekne turu düzenleyenler seni Scandola Doğa Koruma Alanı’ndan geçirerek yunusları göstereceklerini söyleyebilirler ama öyle kalabalık bir teknede yunusun yüzgecini dahi göremezsin. Yunuslar, balıkçı teknelerini severler. Ağları delip balık çalarlar.”

“Hiç gördünüz mü?”

Bu da soru mu şimdi? der gibi başını salladı.

“Akdeniz’de balık avlayan herkes gibi. Fakat balıkçılar ve yunuslar genellikle pek iyi anlaşamazlar.”

Annemin çarşıda pazarlık yaparken yaptığı gibi gözlerimi devirdim.

“Ama siz anlayabiliyorsunuz. Hatta şimdi bana onları eğittiğinizi bile söyleyeceksiniz.”

“Onları eğitmek zor değil. Yunuslar insan ve bot sesini tanıyacak kadar zeki hayvanlar. Güvenlerini kazanmak için sabretmek gerek sadece.”

“Eğitebildiniz mi peki?”

“Evet...”

“Atıyorsunuz!”

Yine gülümsedi. Sanırım inatçılığım hoşuna gitti. Aslında doğruyu söylüyor. Bence bu balıkçı, tüm hayatını odasında bir başına yunusları hayal ederek geçiren küçük bir çocuktan farksız. En sonunda onları bulmanın, yaklaşmanın ve sevmenin bir yolunu bulmuş. Bence...

“En iyisini yapıyorsun Clotilde. Kimseye hemen inanmamak lazım. Hiç kimseye!”

Vay canına, adımı da biliyor!

“İnsanları eğitmek zordur ama eminim deden sana bunu öğretmiştir.”

“Dedem mi?”

“Sen Cassanu’nun torunu değil misin? İdrissi’leri burada herkes tanır, bilirsin. Ayrıca sen de bu kılık kıyafetinle pek gözden kaçacak bir tip değilsin.”

Kılık kıyafetim mi? Eğer gözleri bu kadar güzel olmasaydı, saç sakalı olmadığından seve seve kirpiklerini yolabilirdim.

Ne varmış kılık kıyafetimde!

Anlaşılan bu köylü, *Beterböcek*’i hiç izlememiş, hayatında sinemaya adımını bile atmamış, bir kitabın kapağını açmamış biri. Tek tutkusu balıklar olsa gerek. Tanrım, böyle erkekler kaldı mı?

Saldırıya geçtim.

“Ne olmuş kılık kıyafetime?”

“Bir şey yok aslında. Fakat tişörtündeki kurukafayla yunuslara yaklaşabilir misin, bilemedim.”

“Siz ne tercih ederdiniz? Üstünde fosforlu güneş, pembe bulut, altın rengi melekler olan bir tişört falan mı?”

“Yoksa tüm bunlar tişörtünün altında mı? Tüm bu renkleri herkesten saklıyor musun?”

Deli mi ne! Üç beş laf ederek foyamı meydana çıkardı. Abur cubur yemesi yasak ama yine de dudaklarının kenarında *Nutella* olan küçük bir kız durumuna düştüm.

Tam vereceğim cevabı hazırlamıştım ki, tekne sallandı.

“Umarım canınızı sıkılmıyordur?”

İnanamadım!

Annem gelmişti. Hiç çekinmeden tekneye binmiş, muhabbete dahil olmaya çalışıyordu.

Bu noktadan sonra her şey deðiřti tabii.

En başta da yunus adam.

Sanki tekne de, dişi geyik gibi ürkek gözlerle can kurtaran sandalına bakan, yerdeki ağlar ayakkabısının topuğuna dolanmış, elbisesi ıstakoz kovanının içine girmiş, korkmuş sıçan gibi viyaklayan annemden başka kimse yoktu.

Orada olduğumu çoktan unutmuştu.

Ya da belki daha da kötüsü.

Sanki beni yanına, annemi k teknesine çekebilmek için çağırmıştı. Olta attığını anlamıştım da yakalamak iste diği balık değil, oltanın ucuna taktığı yem olduğumu anlamamıştım.

Bir solucandım ben!

Annemi avlamak için kullandığı solucan.

Derinlik Sarhoşluğu aşişine baktı ve pişmiş kelle gibi sırtarak, “Yunuslarla ilgili atıp tutmayın,” dedi annem. “Asi görünüşüne aldanmayın, aslında yufka gibi bir kalbi vardır.”

şimdi de yufka olmuştum! Annem de kendi oltasının ucuna yufkasını taka dursundu o zaman.

Ondan nefret ediyorum!

“Anlattıklarım gerçek Bayan İdrissi,” dedi hayalperest balıkçı. “Kulağa ne kadar tuhaf gelse de asıl işim yunuslar. Bir yunus çifti, yavrularıyla beraber Revellata açıklarına yerleşti. Bana güveniyorlar. Görmek isterse kızınızı da götürebilirim.”

Annem oturdu. Çıplak bacaklarını sımsıkı birleştirdi. Lazer gibi parlayan yıldızlı gözleriyle düello yapmak istediği her hâlinden belliydi.

“Ona sormalısınız.”

Bacak bacak üstüne attı.

Bense kollarımı kavuşturup surat astım. Aptal bir sp-rnt gibi.

Bir sessizlik oldu.

“Belki bir dahaki sefere,” dedi ayağa kalkarken. “Gidelim mi canım?”

Gidelim.

Yunus adam hiçbir şey söylemedi. Gerek de yoktu.

İskeleyle inmesine yardım etmek için anneme elini uzattı. Diğer eliyle belinden tuttu. Annem kahraman şövalyesinin çıplak bronz koluna yaslandı. Annemin eteği havada, bacaklarını yüz seksen derece açarak tekneyle iskele arasındaki boşluktan atlamasıyla dansları sona erdi. Önceden çalışılmış bir dans gösterisi gibiydi.

“Clotilde fikrini değiştirirse size haber verebilir miyim?”

“Elbette, Bayan İdrissi.”

“Palma de lütfen. Buralarda Bayan İdrissi denince akla ana kraliçe geliyor.”

“Bayan İdrissi, deyince benim aklıma bir prenses geliyor ama.”

Prensес tavuk gibi gıdaklasa da hakkını verelim, cevabı hiç gecikmedi.

“Fakat prensesler asla ana kraliçe olamazlar,” dedi prenses. “Ancak yunusların* hâlâ kral olma şansları var en azından... Öyle değil mi Bay... Bay?”

“Angeli. Natale Angeli.”

Bungalova dönerken bir kez daha emin oldum.

Kendime ettiğim bir itiraftı bu aslında.

Evet, annem, babamı aldatabilecek bir kadındı.

Onu, bu adamla aldatabilirdi.

Natale, Natale Angeli'yle. Denizkızı, prenses ve yunus avcısı adamlar.

* Fransızca'da yunus anlamına da gelen *dauphin* kelimesinin bir diğer anlamı da veliaht prens. (ç.n.)

Fakat zırnık kadar umurumda değil!

Ne de olsa bu satırları kimse okuyamayacak. Gelecekteki sevgili okurum, sen aslında yoksun, biliyorum.

Fakat o beni seviyor. Ben de onu seviyorum.

İlk görüşte anladım bunu.

Yalvarırım dalga geçme benimle. Gülme bana. Durum çok ciddi. Tüm gözyaşı pınarımı bu deftere akıtıyor olmam ciddi bir durum.

Natale'e âşık oldum.

Hayatımda ilk defa âşık oldum.

Bunu hiçbir erkek değiştiremeyecek.

* * *

Defterin eğri büğrü sayfasını kapadıktan sonra bir süre öylece oturdu.

Oscelluccia Plajı'ndan tekno müzik sesleri yükseliyordu.

Daha iyi duyabilmek için patikada biraz ilerledi.

17 Ağustos 2016

02:30

Franck saatine baktı.

Nerede kalmışlardı?

Denizden gelen esinti, elektronik müziğin sesini taşıyor, Franck bas gitardan ısrarla yükselen boğuk titreşim sesini işitebiliyordu. Sanki denize davul zarı geçirilmişti de dalgalar her yükselişinde *dum, dum, dum dum*, diye vuruyordu tokmağı. Sonu yoktu ritmin.

Yine de kamp alanındaki herkes uyuyordu. Bungalovların, gezerevlerin ve Finlandiya tarzı ahşap evlerin kapısını, penceresini kapatınca gürültünün neredeyse hiç duyulmadığını kabul etmeliydi Franck. Gerçek manada kamp yapanlar ne yapsındı! Belki de bu gece kulübü, çadırcıları kaçırmaya ve işgal ettikleri alanların kârını ona katlamaya yarayacak bir taktikti aslında.

Nerede kalmışlardı? Clotilde sabaha kadar bu kafa ütüleyen tekno müzikle dans edecek değildi ya?

Franck bir yarım saat daha bekledi. Kamp alanında dolaşırken, onun gibi uyuyamayan, köpeklerini gezdiren,

kafası David Guetta'yı kaldıramayan, çocukları için endişelenmiş birkaç kişiyle karşılaştı.

Clotilde'in telefonunun feneri, yolun diğer ucunu aydınlattığında saat tam 03:04'tü. Polis sorsa buna yemin edebilirdi zira dakika başı telefonunun saatine bakmıştı. Franck, Clotilde'i bahçelerinin girişindeki lambanın altından geçtiği an tanıdı.

“Valou nerede?” diye sorar sormaz önce, “Gecen nasıl geçti?”, “İtalyan kadının performansı nasıldı?”, “Deniz kıyısındaki gece kulübünü beğendin mi?” gibi bir şey sormadığına pişman oldu.

Ama Clotilde tek başınaydı.

Bitkin gözüküyordu. Gözleri kapanmış, omuzları çökmüştü. Ağzından tek bir kelime bile çıkmadan, hiçbir açıklama yapamadan olduğu yere serilecekti sanki. “Yarın konuşuruz, yarın, hiç hâlim yok,” der gibiydi. Bu tavrı, kayıtsızlığı Franck'ın hiç hoşuna gitmedi. Hatta tiksindi. Adam yerine konmamaktan, buna rağmen haklılığını kanıtlamak zorunda olmaktan nefret etti.

“Valou nerede?” diye tekrarladı.

Clotilde sandalyeye çöktü. Franck'ın canını sıktığı her hâlimden belli oluyordu.

Karısı sonunda açtı ağzını, çünkü ona başka bir seçenek bırakmamıştı. Kelimeler ayaklarını sürüye sürüye, yavaş yavaş çıkıyordu dışarı.

“Orada kaldı. Arkadaşlarıyla beraber. Kamptan arkadaşlarıyla. Beraber döneceklermiş.”

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

Hesapsız kitapsız, depar atarak çıktı ağzından bu sözler. Peşinden atlılar kovalıyormuşçasına.

“Bilmem farkında mısın ama o artık on beş yaşında!”

Kellesinin peşindeydi atlılar.

Gözleri, Clotilde’i makineli tüfek gibi taradı.

“Ben gidiyorum. Gidip onu bulacağım.”

Clotilde hiçbir tepki vermeden otururken, Franck çoktan gecenin karanlığına karışmıştı.

Franck döndüğünde Clotilde uyuyordu.

Uyumuyorsa bile üstünde *Charlie’nin Çikolata Fabrikası* tişörtüyle pikenin altına kıvrılmıştı.

Gözlerini yummuştu.

Bungalovun penceresini açık bırakmıştı. Franck kapatmaya cesaret edemedi. Loş odanın içinde bir çırpıda soyundu ve karısına sarıldı.

“Valou gayet iyi. Yatağında.”

Dudakları mühürlüydü.

Franck başını Clo’nun çıplak omzuna yasladı ve elini tişörtünden içeri sokup sol göğsünü kavradı.

Kalbinin perdeleri kapalıydı.

Nefes alıp verişini avcunun altında hissedebiliyordu. Açık pencereden içeri dolan müziğin ritmi, kalp atışlarının milyon defa yükseltilmiş sesi gibi duyuluyordu.

“Özür dilerim Clo. Seninle o şekilde konuşmamam gerekirdi. Ama Valentine için çok endişelendim. Orada bir sürü sarhoş erkek var. Esrar var. Ne bileyim, sahil, deniz, kayalar...”

Müziğin ritmi artarken, kalp atışları yavaş yavaş duruldu.

Dudakları aralandı sonunda...

“Ne dedi?”

“Valou mu? Hiçbir şey. Bu kadar geç kalabildiğine o da şaşırmıştı.”

Dum dum dum dum.

Bu sefer gözleri kocaman açıldı.

Clotilde yavaşça döndü ve gözlerinin içine baktı.

“Endişelenmiştin, hepsi bu. Kapatalım gitsin. Sen... Sen harika bir babasın.”

Franck elini tekrar tişörtünün içinde gezdirdi ve diğer eliyle göğsünü daha sert kavradı.

“Ve berbat bir koca?”

Onu okşamasına, kalbini şevkle, dudaklarını inlemelerle, belini zevkle doldurmasına izin verdi. Kalbinin perdeleri birer birer aralanırken, “Sus artık, şapşal,” diye mırıldandı.

Sessizce sevişmeye başladılar. Dışarıdakiler, Valou, hiç kimseler duymasın diye gizlice sevişen gençler gibiydiler.

Çok kısa sürdü.

Clotilde hemen arkasına dönüp yatağın ucuna kıvrıldı.

Birbirine dönük sırtlar. Kırışmış çarşaf. Kıvrılmış bedenler.

Franck ereksiyonunu kaybetmişti.

Clotilde ondan uzaklaşmıştı.

En başından beri kaderlerinde bu mu yazılıydı?

Clotilde ile tanıştığı günü düşündü Franck. Yaklaşık yirmi sene evveldi. Ortak bir arkadaşlarının evinde verilen bir maskeli partide tanışmışlardı. İkisi de sevgililerinden yeni ayrılmışlardı. Clotilde, Morticia Addams olmuştu, o da Drakula. Böyle tuhaf bir tesadüf yaşanmasaydı, belki de Clotilde onu hiç fark etmeyecekti. Hayat ne tuhaf ilerliyordu. Bir maskeyi takıp takmamanıza bağlı olabiliyordu her şey. Franck partiden önceki akşama kadar Peter Pan kostümü bakıyordu kendine. O kostümü giyseydi, akşam evine Peter Pan olarak geri dönecekti...

Franck'ın aleti yumuşak, ıslak, çirkin bir şeye benziyordu. Koparıp atası geldi. *Tanısmalar hep tesadüfen*, diye düşündü. Zar atar gibi. Eğer çiftler, şans eseri bir araya

geldikten sonra bir şekilde yollarına devam edebiliyorsa, kader hükmünü başka türlü verseydi o kişi bir başkası da olabilirdi. Yani hiçbir aşk, bir diğerinden daha farklı değildi. Binlerce farklı hayat mümkündü. Belki daha iyi, belki daha kötü. *İşin aslı*, diye düşündü Franck yıldızsız gökyüzüne açılan pencereden bakarken, *gerçek aşklar bir tarafın en başından hile yapmasıyla, şansını zorlamasıyla, kendini gizlemesiyle, doğru kostümü giyip, doğru maskeyi takmasıyla ve çıkarmak için yıllarca beklemesiyle mümkün olabiliyor*. Karşı tarafın tuzığa düşmesini, şartlanmasını, alışmasını beklemekti işin sırrı.

“İtalyan güzeli arkadaşın nasıldı?” diye usulca sordu Franck arkası dönük sırta.

“Güzel. Hâlâ güzel...”

Franck aklını yitirecekti. Clotilde ise sadece endişeliydi. Huzursuzdu. Bunu aşabilirlerdi. Franck’ın dirayetli olması gerekiyordu. Parmağını karısının sırt çizgisi boyunca gezdirdi.

“Güzel,” diye sürdürdü Clotilde. “Fakat tuhaf, Nicolas’ı hatırlayamadı.”

Parmağı zikzak çizerek ilerledi biraz.

“Aradan yirmi yedi sene geçmiş. Nesi tuhaf? Sen hatırlıyor musun sanki tüm arkadaşlarını? On beş yaşındayken tanıdığın insanları?”

Clotilde bir an tereddüt etti.

“Hayır, hatırlamıyorum. Haklısın.”

Franck’ın parmağı, Clotilde’in boynuna ulaşmadan durdu. Hayal kırıklığına uğramıştı.

Clotilde yalan söylüyordu.

19 Ağustos 1989, Cumartesi: Tatilin on üçüncü günü, onun gözleri gibi mavi bir gökyüzü

Gelecekteki sevgili okurum,

Sana Korsika'dan bir kartpostal yazacağım. Biraz kısa olacak. Ne yalan söyleyeyim, bugünlerde yazmaya pek vaktim olmuyor.

Çok meşgulüm.

Hayal âlemindeyim.

Birkaç günlüğüne seni yalnız bıraktıktan sonra artık birkaç havadis vermeye zorluyorum kendimi. Fakat biraz Vercors'taki yaz kampına gittiğimde annemin zoruyla tüm amcalarına, halalarım ve kuzenlerime yazdıklarım benzeyecek bu kartpostal. Annemin zorla elime tutuşturduğu, üstünde herkesin adresleri yazan pullu zarflara koyduklarım.

Madem illa yazmak zorundayım...

Herkese merhaba,

Hâlâ Korsika'dayım.

Her şey yolunda. Eğleniyorum. Bir sürü arkadaş edindim.

Bir de âşığım. Düünden önceki günden beri.

Bir yunus avcısına âşık oldum. Aklım hep onda.

*Ama o bilmiyor. Asla da öğrenmeyecek. Beni asla sevmeyecek.
Benim yerime annemi sever belki.
Hayatım büyük bir yanlış anlaşılmadan ibaret.
Onun haricinde her şey yolunda.
Sevgiler ve öpücükler,
Clo.*

Evet, kısa oldu, biliyorum... Kusuruma bakmazsın artık!

Natale ile tanıştığımdan, kalbimin ritmi teknesini sallayan dalgalarla bir olduğundan beri, gençlerin grubunda olup bitenlerden biraz uzak kaldım. Uzaktan Maria Chjara'yı görüyorum şimdi. Tuhaf, poposunu maviye boyamış. Kot rengine. Cepleri, fermuarı, dikiş yerleriyle oldukça inandırıcı. Tabii ben kanmadım, o güzel poposunu nasıl cildi kadar sımsıkı saran bir şorta sığdırmış olabilir ki? Erkekler, sokak köpekleri gibi peşindeler. Onu koklamak için yanıp tutuşuyorlar... Maria Chjara ufak dikiz aynasından onları takip ediyor. Sutyenini ve külotunu ormana saçarak ilerlerken, Parmak Kız gibi taliplerini aç devler gibi peşinde koşturuyor.

Maria Chjara bekâretini henüz kaybetmedi ama 25 Ağustos'ta Bari'ye uçacağını ve havaalanına gitmeden kızlık zarına veda etmiş olacağını herkese duyurdu. Yani altı gün içinde. Erkeklerin, halihazırda ergenlikten kaynaklanan kanlarının altını bir de o harladı.

Fikrimi soracak olursan, bence açık ara farkla önde olan ama en yavaş koşan kişi alır bu yarışı. Kendisi, diğer rakiplerin yorulmasını bekliyor. Abim Nicolas'ı tutuyorum tabii ki! Her iddiasına varım, Maria Chjara abimi seçecek. Vakti gelince. Bunu o da biliyor, abim de. Bu durum abimi pek bir mağrur yaptı. Kendini beğenmiş ukalanın teki olup çıktı.

Ama ben artık tarafsız davranamıyorum.

Çünkü âşık oldum.

Natale'i tekrar görmek istiyorum. Teknesiyle açılalım istiyorum. Beni özlesin istiyorum.

Böyle bir hissin gerçek olabileceğini bilmiyordum. İnsanın sadece on beş dakika gördüğü, iki kelime sohbet ettiği birini aklından çıkaramayacağını bilmiyordum.

Söylesene, aşk böyle bir şey mi?

Umurunda bile olmadığı, muhtemelen beni çoktan unutmuş, sırf anneme yakın olabilmek için bana yaklaşmış olan bir adam için acı çekmemin anlamı ne?

Bu arada yarışı annem önde götürüyor. Dün 23'ünde ne yapacaklarını konuşmuşlar. Uzun pazarlıklar sonucu babam en sonunda pes etti. Önce dedemlerle Arcanu Çiftliği'nde bir iki kadeh içki içecekler, sonra da yıldönümlerini kutlamak için *Casa di Stella*'ya gidecekler.

Tüm kuzenler A Filetta'nın konserine gidiyor... Biz hariç.

Galip gelen annem oldu. Azize Rosa gününde, yaban gülü buketini almaya hak kazandı. Böylece o da kendini beğenmiş ukalanın teki olup çıktı. Neyse, en azından çoksesli koroya gitmekten kurtulmuş olduk.

Nasıl olduğunu anlatırım ama önce 19 Ağustos'tan bahsedelim.

19 Ağustos 1989'da olanlardan... Yani bugün.

Buradan çok uzaklarda ama annemin kalbine çok yakın bir yerde çılginca bir şey yaşandı.

* * *

19 Ağustos 1989, diye düşündü bir kere daha.

Hiç kimse o gün yaşananların ayırında olmasa da, o günden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Ne de olsa insanlığı alt üst eden devrimler her zaman gizliden gizliye yaşanmıştır.

19 Ağustos 1989'da yeni dünyanın şafağı söktü.

Fakat kimse umursamadı, herkes tatil havasındaydı.

O günü, Palma İdrissi dışında umursayan olmadı.

17 Ağustos 2016, 10:00

“Seni bekliyordum, Clotilde. Çok daha önceden gelirsin diye düşünmüştüm. Hatta ilk bana uğrarsın demiştim.”

Clotilde, Punta Rossa’daki villanın büyük cumba penceresinden denize baktı. Manzara her zamanki gibi baş döndürücüydü. Ev, sanki uçurumun kenarına asılıydı. Akdeniz’e dalmak için Fransız pencerelerden atlamak yeterdi. Etrafında dönüp, tam karşısındaki pencereden bakınca Balagne Dağı’nın tüm sırtı ayaklarının altındaydı. Önde Notre Dame de la Serra Şapeli, arkasında Capu di a Veta ve en arkada Cinto Dağı.

Zaman nedir bilmeyen bir güzellik.

Anlaşılan, zaman bir tek Natale için işlemişti. Yaşlanmıştı.

Epey bir yaşlanmıştı.

Clotilde deniz fenerinin yanında dikilen turistlere gözükmemeye dikkatederek, Punta Rossa kayalıklarının üstündeki seyir terasına doğru ilerledi. Franck’a, Calvi’ye gidip Yüzbaşı Cadenat’ya cüzdanıyla ilgili bir gelişme olup olmadığını soracağını söylemişti. Yalan da sayılmazdı. Sonuçta bu evde

de bir jandarma kızı yaşıyordu. En azından Balagne Hastanesi'nin acil bölümünde mesaide değilken. Aurélia Garcia, Calvi'deki hastanede hemşire olmuştu. Sabah erkenden işe gidiyor, öğle arasına kadar eve uğramıyordu.

Natale ona kahve ikram etmeyi teklif etmiş, Clotilde de kabul etmişti.

Zaman kazanmaya çalışıyordu.

Aradaki buzları eritmek biraz zaman alacaktı.

Clotilde saçlarının rüzgârda dalgalanmasına izin verdi. Terasta hâlimden memnundu. Evin içine girmeye hiç niyeti yoktu. *Sıradan*, diye düşündü, *dışarıdan bakınca evler ne-kadar da sıradan gözüktüyor. Bölünmüş arsaların üstüne kondurulmuş tek tip evler, birbirine benzeyen apartman-lar...* En zengin semtlerde bile birbirinin aynıydılar. Fakat sıkıcı duvarlarının ardında geçen en mahrem anlar, eşyalarla dizili odalar, çerçevelerin süslediği duvarlar, kitaplarla dolu raflar, içinde yaşayanların kim olduğunu anlatıyor. İçinde yaşayanların zevkini ve ruhunu gözler önüne seriyordu.

Punta Rossa'daki ev diğer evlerden tamamen farklıydı!

Kızıl kayalıkların üstündeki tuhaf dağ evi, sadece ahşap ve camdan yapılmıştı. Natale daha taş çatlasa yirmi yaşındayken kütük üstüne kütük, cam üstüne cam koyarak evi tek başına inşa etmişti. Sentiers des Douaniers patikasının tepesinde yürüyüş yaparken evi her fark eden, bu evde sıra dışı bir adamın yaşadığını düşünüyor olmalıydı. Sütunlara yerleştirilmiş deniz kabuklarından kirişlerdeki yunus heykellerine kadar evin her bir detayı muazzam bir yaratıcılıkla düşünülmüştü. Punta Rossa villasının fotoğrafları binlerce kişi tarafından çekilmiş, Google'da aratılmış, Facebook'ta paylaşılmıştı. Clotilde aradan geçen onca yılın ardından arama motoruna *Punta Rossa* yazarak düşleyebiliyordu bu

mimarlık harikası evi... Bir de onu inşa edeni. Yine de evin iinin bu kadar zevksiz ve sıradan olabileceği kimin aklına gelirdi? Aynı IKEA küplerinin farklı şekilde bir araya gelmesiyle olumu kütüphanenin, televizyon ünitesinin, büfenin, taburelerin ve orta sehpanın üstünde, lake mobilyaların beyazına renk katan birkaç tablo asılıydı: Klimt'in *pck*', Renoir'ın *Piyano Başında Kızlar*'ı, Monet'nin *Nilüferler*'i.

"Kahven, Clotilde."

Natale biraz acelesi olduğunu söyledi. Mesaisi on birde balıyordu. Lumio'daki Super U Marketi'nin balık reyonundan sorumluydu.

"Bana yle bakma, Clotilde."

"Nasıl?"

"Seni hayal kırıklığına uğratmıım gibi. Beraber olduğum kişiden dolayı."

"Neden? Neden hayal kırıklığına uğrayayım ki?"

"Daha da zorlatırma, lütfen."

İçeri girip birkaç dakika sonra elinde bir bardakla geri döndü. Diki yüksüğü boyutundaki kadeh, ağzına kadar pembe bir sıvıyla doluydu.

Acaba likör müydü yoksa urup mu?

Clotilde, Natale'in ellisini geçtiğini bilse de hâlâ yakışıklı buluyordu onu. Yirmi beş yaşındaki hâlinden bile daha yakııklıydı. Kırgın. Melankolik. İyiliğe tüm inancını neredeyse yitirmiş. Terastan ayrılıp içeriye, Natale'in yanına gitti. Sürgülü cam kapaktan, içindeki yumurtalık koleksiyonu, rulo hâline getirilmiş kumaş peçeteler ve çay kutuları gözüken büfenin üzerinde Aurlia'nın fotoğrafı asılıydı. Clotilde fotoğrafa gözlerini dikti. Aurlia gülümsüyordu. stnde marka logolu bir elbise vardı. Cildi bronzdu. Kaları alınmıştı.

"Hayal kırıklığına falan uğramadım, Natale. aırdım sadece."

“Ben de öyle.”

Arkasını döndü. Dikiş yüksüğü bir doldu bir boşaldı. Clotilde bu kez şişeyi görebildi. Yeri, ilaç dolabının rafı da değildi üstelik.

Damiani Mahzenleri. Mersin likörü. Alkol %40,0 hacmen.

Clotilde meseleyi bu şekilde bırakamazdı. Bunca yıl bekledikten sonra asla.

“Natale...”

Artık dönüşü yoktu. Gözlerini Aurélia’nın fotoğrafından aldı.

“Natale, artık seninle açık açık konuşabilirim. Geçmişe mazi derler, bilirsin ama aradan geçen onca yıla, birbirimize hiç yazmamış, hiç telefon etmemiş, hiç konuşmamış olmamıza rağmen bendeki yerin hiç değişmedi. On beş yaşında olduğum ‘89 yazından, tekne gezintilerimizden, Revellata Körfezi’nde yaşadıklarımızdan bahsetmiyorum. Sonrasından bahsediyorum. ‘89 yazından sonraki hayatımdan. Sen benim için hayatta her şeyin mümkün olabileceğinin kanıtıydın. Pusulam gibiydin. Dört değil, beş ana yönü olan. Yıldızlara giden yolu da gösteren.”

“Keşke öyle olmasaydım Clotilde. Bunu hak etmiyordum... Hayat dediğin böyle bir şey değil mi zaten? Gençken beğendiğin insanların nasıl yaşlandığını, hatalar yaptığını ve bir gün öldüklerini görmek değil mi?”

Clotilde’in içi sızladı. *Bu saatten sonra*, diye düşündü, *geçmişti dilediğimce eşeleyebilirim.*

“Ne fark eder, sana âşıktım ben.”

Bir dikiş yüksüğü daha.

“Biliyorum... Ama daha on beş yaşındaydın.”

“Evet. Kurukafa biriktiren, zombi gibi giyinen, hayaletleri seven bir kızdım.”

Natale belli belirsiz başını salladı ve Clotilde devam etti.

“Ama sen anneme âşıktın. Bu beni deli ediyordu. Sırf babamı düşündüğümden.”

Natale, Clotilde’e yaklaştı. Elini omzuna koymadan önce bir an tereddüt etti.

“Annenden öyle çok nefret ediyordun ki. Öte yandan babanı da bir o kadar fazla seviyordun. Aslında mantıklı olan, tam tersi olmasıydı. Fakat on beş yaşındayken bunu anlayamazdın.”

Clotilde geri çekildi. Neredeyse korkuluklara kadar.

Anlayamazdın.

“Anlayamazdın da ne demek?”

“Hiç, Clotilde. Hiçbir şey. Geçmiş kurcalamanın kimseye faydası yok. Bırakalım, annenle baban huzur içinde yatsın.”

Natale bakışlarını Akdeniz’den çekip dağa, Capu di a Veta’ya kadar tırmandırdı.

“Annemden nefret etmiyordum,” diye sürdürdü Clotilde. “Kıskanıyordum sadece. Şimdi düşününce çok gülünç geliyor. Ardından olanları düşününce daha da gülünç...”

Natale’in bir an için gözleri tutuşunca, Clotilde kendini yine on beş yaşında gibi hissetti. Natale ona bakmadan konuştu.

“Aptaldın desek, daha doğru! Siyah kıyafetlerin, asi genç hâllerin, kolunun altında taşıdığın defterin ve romanların hoşuma gidiyordu. Benim gibiydin. Aykırıydın. Farklı türde, farklı renkte...”

Bu söyledikleri, Clotilde’in aklından geçen diğer kelimelerle çarpıştı. Bir başka zamanda, Oscelluccia Plajı’nda Natale’in ağzından dökülen, hiç unutmadığı o kelimelerle.

Senle ben, aynıyız Clotilde. Tüm dünyaya karşı çıkan hayal avcılarıyız.

Natale dikiş yüksüğünü bir kere daha doldurup patlıcan rengi korkunç kadife koltuğa oturdu.

“Daha sonra *Beterböcek*’i ve *Makas Eller*’i tekrar tekrar izledim. Ve her seferinde seni düşündüm, Clotilde. Hayaletlerle konuşan o çılgın Lydia Deetz’i. Hâlâ Winona Ryder için deli oluyor musun?”

Hiç kuşkun olmasın hayatım!

“Tabii ki! Beş yıl önce kızım Valentine ile *Siyah Kuğu*’yu izlerken bir kere daha gördüm onu. Gerçi o ne filmi ne de oyuncuları sevdi ama ben bayıldım.”

Bir dikiş yüksüğü daha. *Damiani Mahzenleri* şişesinin seviyesi o kadar azalmamış olsa da bu kadarı yeterliydi. Clotilde kazmayı küreği tekrar aldı eline.

“Biliyorsun, Winona Ryder, neredeyse otuz yaşındaki Johnny Depp’e âşık olduğunda on sekizinde bile değildi. Birliktelikleri dört sene sürdü. Nişanlanmışlardı bile. Johnny Depp ona öyle delicesine âşık olmuştu ki, *Winona Forever*’ diye dövme yaptırmıştı, inanabiliyor musun?”

Natale hiçbir şey söylemedi. Ardından Winona ve Johnny’nin ayrıldığı düşünülürse, sessizliği de başlı başına bir cevaptı. Johnny, dövmesinden kurtulamayınca dövmeyi *Wino Forever*** olarak değiştirmişti.

Gençlik yanılışmaları.

Kandıran, hayal kırıklığına uğratan ve yitip giden hisler. Mersin liköründe boğulan yanılışmalar.

Natale’in söyleyecek bir şeyi kalmamıştı.

Clotilde’inse daha bitmemişti söyleyecekleri. Kolayca pes etmeye hiç niyeti yoktu. Bacaklarına kısa gelen koltukta oturan Natale’e baktı. Ayağa kalkıp, dondurulmuş balık reyonunda deniz salyangozu ve morina satmaya gidebilmesi pek mümkün değilmiş gibi gözüküyordu.

* (İng.) Sonsuza dek Winona. (ç.n.)

** (İng.) Sonsuza dek ayyaş. (ç.n.)

“Dün gece Maria Chjara’yı gördüm. Oscelluccia Plaji’n-
da sahnede idi.”

“Biliyorum. Posterleri görmemek için kör olmak lazım.”

“Sesi hiç fena değildi aslında. *Aryon*’u da gördüm dün
gece.”

“Doğrudur, hâlâ oraya bağlı. O da zar zor tutunmaya
çalışıyor işte.”

Elindeki boş bardağı doldurmaya mecali kalmamıştı
sanki.

“Cervone’yi de gördüm. Aslına bakarsan her gün gö-
rüyorum onu. Euproctes Kampı’nda kalıyorum. Başta kim
olduğunu çıkarmasam da Orsu’yu da gördüm. Ve tabii
Cassanu Dede’mle Lisabetta Nine’mi. Speranza’yı hatırla-
yamadım ama...”

“Neyin peşindesin Clo?”

Seni kışkırtmanın. Harekete geçirmenin. Mersin likörü-
nü duvara fırlatıp kendini Akdeniz’e bırakmanın, ayılmanı
sağlayabilmenin. İçime dert olan tüm gizemli olayları se-
ninle paylaşabilmenin. Senden yardım istemenin. Çünkü
sen güvenebileceğim tek kişisin.

“Gerçekleri mi duymak istiyorsun Natale? Bu mu yani iste-
diğin? Gerçekler! İstersen sana her şeyi anlatabilirim. Revella-
ta’ya tekrar geldiğimden beri başımdan geçen her şeyi. Çavuş
Garcia’yı, kayınpederinin bana, birinin babamların *Fuego*’su-
nun direksiyonunu sabote ettiğini söylediğini. Cüzdanımın
bungalovumuzdaki kilitli kasadan çalındığını. Hem de hiçbir
zorlama olmadan. İmkânsız ama oldu işte ve herkes bunu çok
normal karşıladı. Aldığım mektupları da anlatabilirim ister-
sen. Belki sen de beni deli zannediyorsundur, ne yapalım! Öte-
ki dünyadan mesajlar alıyorum, Natale. Palma’dan.”

Natale titriyordu. Eliyle dikiş yüksüğünü en yakın ma-
saya koydu. Sanki kor gibi yakmıştı elini.

“Bir daha söyler misin?”

“C29 numaralı bungalova benim adıma bir mektup gelmiş. Bir hafta önce biri yollamış. Bu mektubu sadece annem yazmış olabilir.” Zoraki bir gülümsemeyle devam etti. “Böyle bir mektup insanı hayaletlere inandırmaz mı, Natale? Keşke Lydia Deetz’in yeteneğine sahip olabilseydim.”

Natale ayağa kalktı. Emin adımlarla ilerledi. Sanki aniden ayılmıştı.

“Onlar zaten var, Lydia.”

“Lydia?”

“Clotilde, demek istedim. Onlar var.”

“Kimler?”

“Hayaletler.”

Belli ki o kadar da ayılamamıştı.

“Sana bir sır vereceğim, Clotilde. Daha önce kimseye söylemeye cesaret edemediğim bir şey. Ne Aurélia’ya ne babasına. Eğer bu evde hapis hayatı sürüyorsam, Aurélia’yla yaşıyorsam, tüm hayallerimden birer birer vazgeçtiysem, bunun tek sebebi hayaletler. Özellikle de bir tanesi. Sen haklıydın, Clotilde. Hayaletler gerçek. Onlar gerçekten var ve hayatlarımızı mahvediyorlar. Delirdiğimi düşüneceksin biliyorum ama umurumda değil. Artık gitmelisin. Aurélia öğle arasında burada olur ve seni burada görmek hiç hoşuna gitmez.”

Hiç almayayım, diye düşündü Clotilde.

Natale onunla kafa mı buluyordu?

“Neyse, onunla her şey yolunda mı? Ayrıca bana hayaletlerden bahsetme.”

Cumba pencereden dışarı, Capu di a Veta’nın tepesindeki haça baktı.

“Çok tuhaf, Clotilde. Nihayetinde, hayat seni benden daha çok büyüttmüş. Artık tuhaf ve akıldışı şeylere inanma-

yan kişi sen olmuşsun. Onca işarete rağmen hem de. Ama madem benim hayaletimden bahsetmek istemiyorsun, sana kısaca, en sonunda Aurélia'nın bana yaklaşma çabalarına boyun eğdiğimi söyleyebilirim. İyi nedenlerim vardı. Beni buna zorlayan nedenlerim.”

Gözlerinde beliren kıvılcımlar tamamen söndü.

“Mantık birlikteliklerini bilirsin,” diye devam etti. “Hiçbir ekim, yanılsama olmadan başlayan ilişkiler, en uzun soluklu olanlardır. Bunun tek bir nedeni var, Clotilde. Tartışmasız! Böyle bir ilişkide insan asla hayal kırıklığına uğramaz. İşler beklediğinden daha iyi ilerler hatta. Gerçek aşkta bu mümkün mü? Tutkulu bir birliktelikte bu mümkün mü? Bitişi, başlangıcından daha iyi olabilir mi gerçek aşkın?”

Bir ses Clotilde'in kafasında çığlık çığlığa haykırdı. İmdat! Hayır, Natale, hayır. Bu sözler herkesin ağzından çıkabilir. Her aptal söyleyebilir bunları... Ama sen değil!

Yıllar boyunca, işler ne zaman sarpa sarsa hep onu düşünmüştü Clotilde. Natale Angeli'yi. Denizkızı avcısını. Yunus terbiyecisini. Yıldızlara, okyanus kadar engin hayallerine inanan, bu inancını o küçük kıza da aşılayabilen, her şeyin en başından yitik olmadığına inandırabilen o adamı.

Natale Angeli'yi.

İçinde yanılsamalarını boğduğu dikiş yüksüğünü bir kenara koymuş, Super U'daki mesaisine gitmeye hazırды. *Mare ve monti** arasında bir camdan diğerine bakan, hayvan parkına hapsedilmiş bir Korsika semenderi gibi ürkekti bakışları. Onu alıp götürecektir hayaletin hangi köşeden ıkacağıını kestiremiyordu sanki.

“Ya sen, Clotilde? İlişkinde mutlu musun?”

Ve BAM! Mutlu muydu?

* (Ko.) Deniz ve dağ. (.n.)

Ona bilmişlik taslayan, kendini beğenmiş ukala kadın.
Kurukafalı, kuzguni saçlı asi genç kız mutlu muydu?

Onun cevabı da Natale'i hayal kırıklığına uğratacak mıydı?

19 Ağustos 1989, Cumartesi: Tatilin on üçüncü günü, Prusya mavisi bir gökyüzü.

Tuhaf.

Öğleden sonra oldu ama insanlar televizyonun başındalar; yani bazıları.

Ciddi bir şey olmuş gibi ekrana kilitlenmişler. Patikadan geçerken İtalyanlara ait gezerevlerin içine bakmaya çalıştım. Dev bir televizyon yerleştirdikleri, kapılarının önüne beton merdiven yaptırdıkları, tuğla bir patika döşettikleri bahçenin etrafına hercai menekşelerle sardunyalardan bir duvar örmüşlerdi. Yılın dokuz ayı burada yaşıyorlardı.

Ekranda hiç ama hiçbir şey göremedim.

Aslında gördüm ama çok sıradan sahnelerdi. Ne suikast girişimi olmuştu ne de savaş ilan ediliyordu. İnanmayacaksınız ama minik tepelerin arasındaki tarlaya serdikleri ufak örtülerin üstünde piknik yapan insanları izliyorlardı.

Bu muydu yani? Diğerlerinin yemek yemesini mi izliyorlardı?

Sonunda sözü bir gazeteci aldı ama ne dediğini duyamadım. Sadece altındaki yazıyı okuyabildim.

“Şopron’dan canlı aktarıyoruz.”

Şopron mu?

Sen fazla şaşırmamışsındır herhalde ama ben Şopron yazısını görür görmez yerimden sıçradım. Şopron, Macaristan’da, Avusturya sınırında, altı bin nüfuslu ufak bir kent. Coğrafya bilgimin sular seller gibi olduğunu düşünme sakın. Hatırlarsan, sana anne tarafımın oradan geldiğini söylemiştim.

Çılgınca, değil mi? Sana söylemiştim.

Dünyadaki tüm kameraların Şopron’da ne işi vardı?

Soluğu C29’da aldım. Kaldığımız bungalovda.

Herkes 25 numaradaydı. Almanların bungalovunda. Jakob ve Anke Schreiber’in yanında. Hermann’ın anne-babası.

Herkes 25 numaradaydı, çünkü televizyonu vardı. Bizde yoktu.

“Neler oluyor an...”

Annem beni parmağıyla susturdu. Kimse dönüp bana bakmadı. Oturdıkları plastik sandalyelerde ekrana kilitlenmişlerdi. Üstünde spor kıyafetleriyle tavuk budu yiyen ve bira içen bir aileden başka bir şey yoktu ekranda. Bu neyin kafasıydı? Şopron’da neler oluyordu?

Sissi mi dirilmişti? Dünyanın sonu mu gelmişti?

Piknik örtüsünün üstüne içinde karınca kadar uzaylılar olan bir uçan daire mi inmişti?

Herkesin bakışlarının neden öğle yemeği yiyen bu köylülere kilitlendiğini anlamam uzun dakikalar aldı. Köylüler, Almanya’dan Macaristan’a tatil yapmaya gelmişlerdi. Daha doğrusu Doğu Almanya’dan. Hemen yanlarındaki tepeler de Avusturya sınırları içindeydi..

Çaktın mı köfteyi? Tam olarak değil mi? O zaman sana en başından anlatayım olanları.

Bugün 19 Ağustos 1989. Macar yetkililer sınırları açmaya karar verdi. Demir Perde'yi kaldırmaya. Birkaç haftadır Macarlar için sınır zaten kalkmıştı. Batı'da biraz gezdikten sonra evlerine dönebiliyorlardı. Fakat bu kez ulus ayrımı gözetmeksizin, herkes için kalkıyor sınırlar. Üç saatliğine, akşamüzeri üçten altıya kadar. İnsanların "Pan-Avrupa Pikniği" dedikleri büyük bir şölen verebilmesi için yeterli bir süre. Ordu eli kolu bağlı bekliyor.

Piknikle ilgili söylentiler etrafa yayılınca Doğu Almanya vatandaşları tabii ki yerlerinde duramadılar.

O esnada tesadüfen Macaristan topraklarında tatil yapan altı yüzü aşkın Doğu Almanya vatandaşı, kapılar tekrar kapanmadan sınırı geçmiş ve gazetecilere göre, hemen dönmek gibi bir aceleleri yokmuş.

Gazeteciler, asıl amaç Rusların tepkisini ölçmek de olsa, bunun tarihi bir an olduğunu, bugün Doğu ve Batı Almanya arasındaki duvara ilk gediğin açıldığını üstüne basa basa söylüyorlar.

Sonuç belli.

Ruslardan hiçbir tepki gelmedi.

Gorbaçov'un umurunda bile olmadı.

Öfkeden köpürenlerin sadece Doğu Almanya'yı yönetenler olduğunu söylüyor televizyon. Alman Demokratik Cumhuriyeti'nin büyük patronu Erich Honecker'in öfkeden kudurmuş görüntüleri ekranda belirdi. Eli kalbinin üstünde, parmağı ceketinin dikişinde, kasketinin siperliği baş ve işaretparmağının arasına sıkışmış, arkasından baş sallayan Stasi ordusuyla Doğu Berlin'den canlı olarak kameraların karşısında avazı çıktığı kadar bağırıyor:

Berlin Duvarı yüz yıl daha ayakta kalacak!

Die Mauer bleibt noch 100 Jahre!

Aynı şeyi tekrar etti:

Die Mauer bleibt noch 100 Jahre!

Hatırlanması, tekrarlanması, taşlara kazınması gereken tarihi bir gerçeklikmiş gibi haykırıyordu.

Die Mauer bleibt noch 100 Jahre!

Bu sözler tarihe altın harflerle yazılacaktı sanki.

* * *

Bu sözleri aklında tekrarlarken, gülesi geldi.

Die Mauer bleibt noch 100 Jahre.

19 Ağustos 2016

09:00

Güneş ışığı zeytin dallarını aşır, metal kutuları yakıcı güneşin altında unutulmuş konserve gibi ısıtınaya başlar başlamaz, bungalovların içi nefes alınmayacak kadar sıcak olmuştu. Clotilde benmari usulü *cannellioni** gibi pişmeyi severdi. Ter içinde kalana kadar yatakta tek başına dönme-ye ve sıcaklık çekilmez olana kadar ısındığını hissetmeye bayılırdı. Kalkar kalmaz duşa ya da daha da iyisi havuza atardı kendini.

Franck koşuya çıkmıştı. Valou hâlâ uyuyordu. İlgili babası, küçük sevgilisine öğlene kadar gölge olan odayı vermişti.

Fakat bugün, heyecanlı bir genç kız gibi hisseden kişi Clotilde'di. Telefonunun tuşlarına basarken parmakları titriyordu. Gece, saat 04:05'te gelen birkaç satırlık mesajı tekrar okudu.

* Rulo şeklinde yapılan lazanya çeşidi. İçi genellikle ıspanak, ricotta peyniri ve kıyılmış etle doldurulur ve beşamel sosla kaplanır. (ç.n.)

Seni tekrar gördüğüme sevindim.

Çok güzel olmuşsun Clotilde. Fakat yine de Lydia Deetz hâlini tercih ederim.

Çünkü o zamandan beri hayaletlerle yaşamayı öğrendim.

Natale

Vereceği cevabın her kelimesini aklında tartarken yazdığı satırları tekrar tekrar okudu.

Seni tekrar gördüğüme sevindim.

Hâlâ çok yakışıklısın Natale. Fakat yine de yunus avcısı hâlini tercih ederdim.

Çünkü o zamandan beri hayaletler olmadan yaşamayı öğrendim.

Clo

Leziz bir coşku sarmıştı içini. Natale, hatırasını özenle sakladığı o adama benzese de tuhaf bir şekilde içindeki hayal kırıklığı yavaşça sönüyor, buharlaşıyordu. Işıltılı bir posterde muhteşem vücuduyla poz veren, gençken hayran olduğu bir şarkıcı, sanki posterinden aşağı inmiş ve tüm kusurları onu daha da çekici kılmıştı. Daha insan, daha sevilesi...

Clotilde'in aklında onu deli eden bir Natale kalmıştı. On beş yaşındayken kurduğu erişilmez bir hayal. Bugünse karşısında kırılğan bir adam vardı: Hayalleri yerle bir olmuş, yanlış anlaşılmış, yanlış sevilmiş, yanlış bir evlilik yapmış.

Yani özgür bir adamdı!

Hâlâ özgürdü! Yatağının içindeyken, bu ifadeyi çelişkili buldu Clotilde. Natale hâlâ özgürdü... Çünkü bir kadın onun özgürlüğünü çalmıştı! Kendi kendine güldü. İşin aslı her âşık, özgürlük hırsızıydı. Beyaz Atlı Prens'in hayalini kurarlar, bulunca da adamı bodrum katına kapatırlardı.

Telefonunu komodine bıraktı. Hamamda örtünmek için kullanılan peştamallar gibi nemli ve sıcak çarşafların arasına kıvrılıp biraz daha uyukladı.

Franck'ın sesiyle yerinden sıçrayana kadar ne kadar süre geçmişti?

“Kahvaltı için teşekkürler.”

Yarım saatten daha fazla!

Clotilde sıçrayarak uyandı. Franck alnına bir öpücük kondurdu. Franck'ın Notre Dame de la Serra Katedrali'ne çıkarken akıttığı ter, Clotilde'in fırının içinde tembellik ederken döktüğü tere karıştı.

Nadiren kondurduğu bu öpücüğün nedenini bulmaya çalıştı.

Kahvaltı için teşekkürler.

Ayağa kalkınca şaşırdı.

Sofra kurulmuştu!

Taze ekmek, kruvasanlar, kahve, çay, bal, meyve suyu ve reçellerle bezenmişti masa.

Franck? Onu etkilemek için mi hazırlamıştı kahvaltıyı? Yoksa “Kahvaltı için teşekkürler” onu uyandırmak için söylediği ironik bir şey miydi? Cesur ve sportmen kocası, uyku tulumu karısını kendine getirmeye mi çalışmıştı?

Clotilde'in gözleri, yatağın yanındaki telefona takıldı. Kendini suçlu hissetti.

Her şeyi berbat etme...

O da Franck'ın boynuna bir öpücük kondurdu.

“Teşekkürler.”

Franck şaşırmış gibi gözüküyordu.

“Niçin?”

“Bu harika kahvaltı için. Tek eksiği, vazoda bir gül.”

Franck bu sefer kesinlikle afallamıştı.

“Sen hazırlamadın mı?”

“Hayır... Uyuyordum.”

“Ben de şimdi geldim.”

Şaşkın bakışları, aynı anda kızlarının kapısına yöneldi.

Valou mu?

Anne babasına böyle bir jest yapmış olma ihtimali, kahvaltıyı ev cinlerinin hazırlamış olma ihtimalinden daha düşüktü. Franck genç kızın odasının kapısını araladığında, bunu homurdanarak teyit etmiş oldu.

Ne Valou ne Franck ne de o...

O hâlde kim hazırlamıştı bu sofrayı?

Clotilde üstüne sabahlığını geçirip masaya baktı. Başta fark etmediği detaylar aklını karıştırdı. Ufak masaya yerleştirilen tabaklar, çatal bıçaklar, peçeteler üçer tane değil dörder taneydi. Fakat diğer tesadüflerin yanında bu bile önemsiz kalıyordu.

Franck, Valentine’in odasından çıkınca, Clotilde ona pembe meyve suyu dolu bardağı ve yanına konmuş süt kâsesini gösterdi.

“Nicolas her zaman buraya, masanın başına otururdu. Kahvaltıda hep bir bardak greyfurt suyu ve bir kâse süt içerdi.”

Franck’tan bir yanıt alamayınca, Clotilde buharı hâlâ üzerinde tüten kahve demliğiyle fincanı göstererek devam etti.

“Babam da tam karşısına, şuraya otururdu. Sade kahve içerdi.”

Bir demlik ve iki poşet çay.

“Annemle ben çay içerdik. Stareso Limanı’ndaki marketten incir ve kocayemiş reçeli almıştı.”

Ekmeğin yanına yerleştirilmiş kapları yavaşça çevirdi.

İçlerinde incir ve kocayemiş reçeli vardı.

Clotilde eliyle masaya yaslandı. Başı dönüyordu.

“Bu masada hepsi var, Franck. Hepsi. Sanki...”

Franck gözlerini tavana dikti.

“Yirmi yedi yıl öncesi gibi mi, Clo? Yirmi yedi yıl önce yediğin bir reçelin tadını nasıl hatırlıyor olabilirsin ki? Çayın markasını? Kahvenin...”

Clotilde’in bakışları Franck’a kilitlendi. Neredeyse kinle dolmuştu gözleri.

“Nasıl yani? Bunlar ailemle geçirdiğim son zamanlardı! Beraber yediğimiz son yemeklerdi. Öldüklerinden beri hiç peşimi bırakmadı bu hatıralar. Binlerce gece, binlerce gün... Ne zaman tek başıma kahvaltı yapsam anne-babamın ve Nico’nun hayaletleriyle paylaştım soframı. Sen uzaklardayken, isteyken... Evet Franck, hatırlıyorum. Her bir detayı hatırlıyorum.”

Franck anında geri adım attı. Saldırı yapabileceği açığı daha iyi tayin edebilmek için kurnazca bir hamleydi onunki.

“Pekâlâ, Clo, pekâlâ. Fakat bunun bir tesadüf olduğunu kabul et. Kahvaltıda çay, kahve, meyve suyu ve yerel reçeller olması çok normal. On aileden dokuzu, kahvaltıda bunları yiyor.”

“Peki ya masa? Kim bu şekilde kurmuş olabilir masayı?”

“Hiçbir fikrim yok. Belki de Valou bir şaka yapıyordur. Kötü bir şaka, kabul. Ya da arkadaşın Cervone veya hizmetçisi Hagrid bir jest yapmıştır sana. Sonuçta adam sana bayılıyor.”

Clotilde, Orsu’ya taktıkları adı duyunca irkildi. Masanın alüminyum ayaklarını tekmeleyip, her şeyi soğuk kahve ve erimiş tereyağı fışkırtarak patlatmamak için kendi zor tuttu.

Franck’ın sakinliği, durumu daha da çekilmez kılıyordu.

“Biri sana geçmişi düşündürmeye çalışıyor, Clo. Bu oyuna gelme. Kim olduğunu bulmaya da çalışma...”

Clotilde kocasının söylediklerini dinlemiyordu bile. Sandalyenin üstünde ikiye katlanmış bir gazete olduğunu fark etti.

Le Monde. Bugünkü baskısı.

Alev alacakmış gibi baktı gazeteye.

“Ya bu gazete?”

“Aynı şekilde,” diye sürdürdü Franck. “Oyunun bir parçası. Dünyada tatile çıkan herkes gibi annenle baban da her sabah gazete okuyorlardı eminim.”

“Hayır, hiç okumazlardı!”

“Bak, gördün mü? Gizemli garsonumuz hata yapmış. Bu da demek oluyor ki...”

“Hiç okumazlardı!” diye kesti sözünü Clotilde. “Annemle babam tatildayken hiç gazete okumazlardı. Bir istisna hariç. Sadece bir sefer. Babam bir sabah Calvi’ye gidip gazete bayisinden *Le Monde* almış ve annem uyanmadan geri dönmüştü. Gazeteyi onun sandalyesine bırakmıştı. Ailece yaptığımız son kahvaltıydı bu. Dördümüzün beraber yediği son yemektir. Ertesi gün babam birkaç kuzeniyle birlikte Sanguinaires Adaları’na doğru yelken açmıştı. 23 Ağustos’a, kaza gününe kadar geri dönmemişti.”

Franck bir anlam veremedi sandalyedeki gazeteye baktı.

“19 Ağustos 1989’da, Macarlar, ilk defa Demir Perde’den geçmişlerdi. Annemin memleketi Şopron’daki Avusturya sınırından. O gün, annem hayatında ilk defa gazete okumuştur. Gazeteyi babam getirmişti. 19 Ağustos gününün gazetesiydi, Franck. Ağustos’un on dokuzu. Bugün. Bunun bir tesadüf olması mümkün değil! Ama...”

“Ama ne?”

Clotilde bir an için Franck’ın ona oyun oynadığını, bu sofrayı onu uyandırmadan başka kimsenin kuramayacağını düşündü. Bu fikri aklından savuşturduktan sonra devam etti:

“Ama bunu kimse bilemezdi. Ben, Nicolas, annem ve babamdan başka kimse bilemezdi. Aile arasında geçen önemsiz, kısa bir andı sadece. Babamın aklına esmiş, tek başına

gidip bir gazete almış, annem de yarım sayfalık makaleyi beş dakikada okumuş, sonra da öğlen yaptığımız mangalı yakmak için kullanmıştı. Bu detayı kimse bilemez. Dördümüzden başka kimse. Anlıyor musun, Franck? Gazeteyi annemin sandalyesine her kim koyduysa dördümüzden biri olmalı. Hâlâ hayatta olan biri.”

“Bu annenin sandalyesi değil, Clo...”

“Evet,” diye yanıtlıyacaktı Clotilde. Haykıracaktı, “Evet öyle,” diye.

Valou ondan çabuk davrandı.

“Birbirinize bağırmanız bitti mi?”

Betty Boop sabahlığına sarınmış dikiliyordu. Saçları darmadağınık, yüz ifadesi yorgundu. Sofraya, Nicolas’ın hayaletine ait olan sandalyeye oturdu. Uzanıp gazeteyi eline aldı, kahveyi dudaklarına götürüp suratını buruşturdu.

“İy! Soğukmuş!”

Clotilde onu dehşet içinde izledi.

“Parmak izi alsınlar, Franck.”

Franck derin bir nefes aldı. Kızını sevecen gözlerle süzdükten sonra karısına deliymiş gibi baktı. Diğer gençliği, güzelliği, yaşama sevinci ve aklıyla ötekinin yerine kesinlikle geçmiş gibi baktı.

Kızı, kuvvetli bir hamleyle reçel kavanozunu açtı. İştahla ekmekten kocaman bir ısırık aldı. Geç saate kadar uyuyup güneşli sofrada kahvaltısını ederken, günü büyük bir zevkle mideye indirmeye hazırlanıyordu. Gösterişli bir tatil. Hayal gibi bir hayat! Ancak Clotilde’in içi hiç rahat değildi. Valou dokunduğu her objeyi kirletiyor, her hareketiyle masanın gizemini ve kutsallığını mahvediyordu.

Franck haklıydı. Clotilde deliriyordu.

“Kocanız burada değil mi?”

“Hayır. Galéria Körfezi’ne dalışa gitti.”

Yüzbaşı Cadenat'nın oraya gelmesi üç saat sürmüştü. Franck bir saat bile beklemeden pes etmişti. Jandarma, telefonda bu kahvaltı sofrası olayından hiçbir şey anlamadığını ama yine de geleceğini, hem böylece çalınan cüzdan meselesinin de açıklığa kavuşacağını söylemişti. Birkaç soruşturma yapmış ama hiçbir şey bulamamıştı. Ne bir kanıt ne de ufacık bir ipucu vardı.

Bungalovu tavaf etmesi iki dakika bile sürmedi.

“Peki ya kızınız?”

“Çıkması olmalı. *Canyoning* yapmaya gidecekti.”

Yanında dikilen Cervone Spinello başıyla onayladı. Kamptaki gençlerin yarısı, öğleden sonrayı geçirmek üzere minibüsle Zoicu Kanyonu'na gitmişti.

“Başka ne yapabilirim bilmiyorum, Avukat Hanım.”

Parmak izi alsana, aptal! Sonra da onu kampta kalan tüm turistlerin parmak iziyle karşılaştı. Çünkü içlerinden biri bana oyun oynuyor. Tanıkları sorgula, bu sabah bungalovumun önünden geçmiş olabilecek herkesi. Hepsinden de önemlisi, bana kıt zekâlıymışım gibi davranmayı kes.

Güzellikler Adası'na sürgün edilmiş ragbi oyuncusu, kollarını iki yanına düşürmüş, onu izliyordu. Cervone tüm hikâyeyi ona özet geçti. Yirmi yedi yıl önceki kazayı, canlanan anıları, kazadan sağ çıkan ama keçileri biraz kaçırmış olan kadını.

Cervone elini jandarmanın omzuna koydu. Erkekler arasında bir hareket. Üçüncü devreden sonra susamış sporcuyla, içecek bir şeyler ısmarlama sırası ona gelenin arasındaki suç ortaklığı.

“Gitmeden önce size bir kadeh içki ısmarlayabilir miyim?”

Ragbi oyuncusu jandarma hayır demedi.

Uzaklaşmalarını izlerken Clotilde ne jandarmanın ne de başka birinin ona yardım edebileceğini anladı. Bu meseleyi

onun çözmesi gerekiyordu. Tek başına. Acil toplantılar düzenlemesi, tanıklarla görüşmesi, onları sorgulayıp konuşturması gerekse bile yapacaktı bunu.

Maria Chjara kaltağı, hayalet görmüş gibi yüzüne çarpmıştı kapıyı.

Cassanu Dede'si en başından beri arabanın sabote edildiğini biliyordu.

Ve Natale. Onun da Clotilde'den sakladığı bir hayalet vardı.

Gizemler derinleştikçe, Clotilde çözümün 1989 yazına ait hatıralarında saklı olduğuna ikna oldu. Fakat hepsi, kâbuslarının filtresinden geçmişti. Bölük pörçük, belli belirsiz izlenimler kalmıştı aklında. Bu hatıralara nasıl güvenebilirdi? Somut hatıralara, elle tutulur olaylara, güvenilir tanıklara ihtiyacı vardı. O yaz olanları, detayı detayına yazdığı ve ona asla geri gelmeyen günlüğünü okuyabilmek için her şeyini verirdi.

Neden günlüğü ona geri gelmemişti?

Nereden başlaması gerektiğini bilmesi gerekiyordu. Düğümü çözebilmek için ipin ucunu bulması, filmin devamını görebilmek için önce başını izlemesi gerekiyordu. Nasıl yapacağını biliyordu!

Clotilde tekrar kahvaltı sofrasına baktı. Patikanın biraz aşağısında, Orsu elinde tırmık ve kürekle ona bakıyordu. Sanki masayı kaldırmak için bekliyordu. Sanki biliyordu. Sanki her şeyi görmüş ama tek bir kelime bile söyleyemiyordu.

Bu, bekleyebilirdi. Delilleri saklayan kişi Orsu değildi. Ne o ne Maria Chjara ne de Cassanu.

Onlar da bekleyebilirdi.

Bunun daha önce aklına gelmediğine pişman oldu Clotilde. Yüz adım ötesinde, üç patika ve üç gezerevi geçtikten sonra Euproctes Kampı'nın tüm hatıralarının kaydedildiği

bir arşiv vardı. Tüm yaşananlar, tüm yüzler, tüm gözler oradaydı.

Elli yıllık bir geçmiş.

Yapması gereken tek şey, müze bekçisini büyü kitabını açmaya ikna etmektir.

19 Ağustos 1989, Cumartesi: Tatilin on üçüncü günü, ateş mavisi bir gökyüzü.

Sevgili güvenilir ve görünmez okurum, meğer bugün üçüncü kez elime kalemimi alıp yazıyormuşum sana. Şopron'daki telaşlı koşuşturmaca bitmişe benziyor. Demir Perde tekrar kapandı. Perdenin güzel tarafında kalanlar için seviniyorum. Televizyon Avusturya ve Macaristan tepeleri yerine jeopolitik uzmanlarının çıktığı tartışma programını vermeye başlayınca, annem plaja güneşlenmeye gitti. Ben de Veaux Marins Mağarama geldim. Günbatımını bekliyorum. Sana henüz söylemedim ama ayıbalığı aslında bildiğimiz fok balığının farklı bir türü, ancak soğuğa karşı daha hassas. Suyun yirmi beş derece olmasını ve kayalıkların üstünde güneşlenmeyi sever... Sene-ler önce hepsi öldürüldü, ben de şimdi onların yuvasındayım! Biraz idrar ve tuzlu yosun kokan, dalgaların insanın ayaklarını yaladığı bu mağaraya, kayalıklardan biraz tırmanınca ulaşılabilir. Buradan kimseye görünmeden her şeyi görebiliyor insan. Arada sırada ıstakoz, karavide ve denizkestanesi toplamaya gelen balıkçılar oluyor sadece.

Ben de biraz öyleyim.

Bir çeşit denizkeşanesi.

Sadece birkaç kelime karalamak istiyorum. Artık cümle kurmaya bile hâlim kalmadı. Cümleler kurmayı söyleyecek sözü olanlara, dünyanın öbür ucundaki perdenin yı-kıldığından bahseden *Le Monde* gazetecilerine, hâlâ Niceli işadamından bahseden *Corse-Matin* gazetecilerine bırakıyorum. Drago Bianchi'yi sonunda buldular. Daha doğrusu, paçavraya dönmüş kıyafetlerin içindeki cesedini. Ajaccio Körfezi'nde bir feribotun altında kalmış.

“Her şey yolunda mı Clotilde?”

Önce oltanın ucunu, ardından da oltayı tutan Basile Spinnello'yu gördüm. Kampın patronu. Dedemin arkadaşı. Ona, ondan bahsetmeyi ve ardından size anlatmayı çok isterim.

“Bir sorun mu var Clotilde?”

“Şey...”

“Sen böyle üzgün olmazdın, Clotilde. En azından belli etmezdin.”

Ağzından sihirli bir kelime çıkmış olacak ki birden kendimi ona hayatımı anlatırken buldum.

“Âşık oldum.”

“Eh, artık o yaşlara geldin canım.”

“Öyle. Ama keşke kendi yaşıtımla bir salağa âşık olsaydım.”

“Kendi yaşıtların bir salak derken kimi kastediyorsun tam olarak?”

“Şey...”

“Oğlum Cervone mi?”

“Hayır, o değil!”

Basile kahkahayı patlattı. O dev kahkahasına bayılıyorum. Mağaramın sarkıtları neredeyse yere düşecekti.

“Biliyorsun güzelim,” dedi göz kırparak, “Korsikalıların tek bir kusuru vardır. Ailelerini taparcasına severler. Bu

kimsenin değiştirmeyeceği bir şeydir...” dedikten sonra durdu. Sözüünün devamını getirmeye cesaret edemedi.

Korsikalılar ailelerini taparcasına severler, bu kimsenin değiştirmeyeceği bir şeydir.

Fakat oğlun aptalsa, elden ne gelir! Aptaldır, işte.

Basile konuyu değiştirdi.

“Kime âşık oldun öyleyse?”

Nasıl olduğunu bile anlayamadan, “Natale Angeli,” diye çıkıverdi ağzımdan.

“Aha!!!”

“Onu tanıyor musun?”

“Evet... Daha kötü birine de âşık olabilirdin. Natale ne tembel ne aptal ne de çirkin bir çocuk. Hem de iyi bir aileden geliyor. Babası Pancrace, boşanıp Riviera’ya gitmeden evvel uzun süre Calvi’deki kliniğin patronuydu. Sonra orada da bir klinik açtı. Büyük büyükbaban Antoni İdrissi, yaptığı baypas ameliyatıyla ömrünü beş yıl uzattığı için ona Punta Rossa’da bin metre karelik bir arazi vermişti. Boşandıklarında, Natale babasına çok öfkelenmiş ama burada aile her zaman ailedir. Pancrace İtalya’ya gitmeden önce Punta Rossa’yı oğluna bırakmış. Burada yaşayan herkes, deniz fenerinin aşağısındaki villası ve yunuslarıyla Natale’i kibar ve aydın biri olarak görüyor. Onun biraz palavracı bir idealist olduğunu düşünüyorlar. Fakat benim fikrimi soracak olursan, Natale pek açık davranan biri değil. Hayalperesti oynayarak, kimseyi korkutmamaya çalışıyor. Yunuslar için yapacağı koruma alanı, düzenleyeceği tekne turu tutabilir. Natale içten biri. İnsanlar bunu hissediyorlar. İnsanlar böyle şeylere para ödemeye hazır dırlar. Yani evet, senin Natale biraz paragöz; bir gün turnayı gözünden vuracak ve hiçbir şey olmamış gibi ıslık çalmaya devam ederken insanların ruhu bile duymayacak. Fakat Natale aynı zamanda müzmin bir bekâr. Senden çok büyük Clo’cuğum.”

Basile tüm bunları inanılmaz derecede nazik ve özenli bir şekilde söyledi.

“Biliyorum... Farkındayım. Fakat o hayalimdeki erkek.”

“Sabırlı olmayı, hırslarına yenilmemeyi bilersen, onu elde edebilirsin.”

“Yarın sabah Revellata açıklarına gidip yunusları görmeyi teklif etti.”

“Evet de öyleyse. Balıklama atla! Hatta sana ihtiyacı vardır belki.”

“Bana mı? Neden?”

“Bir düşün bakalım. Sen hiç aptal bir kız değilsin. Sana neden ihtiyacı olabilir? Hatta bana kalırsa, annene de.”

Basile, annemle Natale’in birbirine kur yaptığını zaten biliyor muydu yani? O kadar mı aptaldım? Gerçek burnumun dibindeydi de bir tek ben mi göremiyordum?

“Düşün, Clotilde. Natale’in aklında büyük bir proje var. Yunuslar için bir koruma alanı. Onları eğitebileceği, koruyabileceği, bakabileceği bir park. Bir nevi yunus müzesi. Denizin içine inşa edilmesi gereken bir çevre parkı. Haydi, beraber düşünelim, annen ne iş yapıyor?”

“Mimar...”

“Parkı yapacağı alan kime ait?”

“Dedeme...”

“Evet, dostum Cassanu’ya. O çatlak ihtiyarı çok iyi tanırım. Natale’in projesi tutabilir ama Cassanu şüpheli ve tedbiri elden bırakmayan biridir. İkna etmesi güç bir adamdır. Değişimi pek sevmez.”

Yani Natale, Cassanu Dede’yi yumuşatmak için annemle beni mi kullanıyor?

Ya da Basile saçmalıyor...

“Dedem şüpheli olmakta haklı değil mi sence de Basile? Buraya senede bir kere de gelsem, Euproctes’a, Oscelluccia

Plaji'na, Revellata Yarımadası'na bayılıyorum ve hiç değişmesinler istiyorum. Burada olmadığım on bir ay boyunca, hiç kimse dokunmasın istiyorum. Eylül'de buradan ayrılırken, ben Temmuz'da geri dönene kadar, herkesi sihirli değneğimle *Uyuyan Güzel* gibi uyutmak istiyorum.”

“Fakat her şey değişir, Clotilde. Emin ol, sen bile. Sen de değişeceksin. Hatta bu manzaradan daha hızlı.”

“Öyle olmak zorunda değil. Mesela sen Basile, sen hiç değişmedin.”

Bu sözler Basile'in hoşuna gitti.

“Evet, doğru! Fakat bu, aslında bir meziyet değil, bir kusur. Belki de Korsikalıların en büyük kusuru asla değişmemeleri. Bu yönden dedene benziyorum. Varsa yoksa, şerefimiz, geleneklerimiz, itibarımız. Fakat biz istesek de istemesek de her şey ilerlemeye devam etme eğiliminde. Çünkü biz sonsuza kadar yaşamayacağız. Ne o ne de ben. Ben buralardan göçtükten sonra her şey büsbütün değişecek.” Dairesel bir hareketle, kamp yerindeki direklere kadar manzarayı şöyle bir süzdü. “İtiraf edeyim, bu değişime tanık olacak kadar yaşamak istemiyorum.”

Ancak hâlâ hayattaydı.

Ve zaten tanık oluyordu.

Mağaranın yukarısından, denize kadar inen patikadan günbatımına yetişmek için acele eden bir genç kaflesi geçiyordu. Başı, beyaz danteller içindeki Maria Chjara çekiyordu. Hermann, her zamanki Cyclopsluğu ve omzunda Modern Talking'den *You're My Heart, You're My Soul* çalan radyosuyla onu takip ediyordu. Maria Chjara aşağı inerken her zikzak çizişinde radyo bir omzundan diğerine geçiyordu. Cervone ve Estefan, Hermann'ın arkasından içi bira kutuları dolu el arabasını itiyordu. Nicolas biraz geride kalmıştı. Birkaç adım arkasından Aurélia belirdi. Ve ardından Tess, Steph, Lars, Filip, Candy, Ludo...

Sürü göç ediyordu. Alga Plajı'na doğru sanırım.

* * *

Defteri kapadı ve avcunu mağaranın soğuk taşına dayadı.
Basile kolon kanserine direnmeyerek en iyisini yapmıştı.
Çünkü o zamandan beri cennet, ahmaklara kalmıştı.

9 Ağustos 2016, 15:00

*Her şey yolunda,
Valou.*

Mesaja, Valou'nun olağanüstü bir şelalenin tepesinde bir grup gençle beraber kafasında kasket, üstünde koşum takımıyla fotoğrafı eklenmişti. Clotilde'in endişelenmesini gerektirecek hiçbir sebep yoktu. *Canyoning* sporu güvenilir eğitmenler eşliğinde yapılıyordu ve Valentine spora yatkın bir kızdı. Fakat yine de etrafında artarak devam eden gizemli olayları, üzerlerindeki tuhaf sinsi baskıyı düşündükçe, Clotilde'in içi bir türlü rahat etmiyordu. O gün Galéria açıklarında dalışa giden Franck en azından bir konuda haklıydı. Aynı noktaya takılıp kalmamalıydı. Önüne bakmalıydı.

Pembe çakıl patikadan, kamp alanının en bakımlı yeri olmasıyla bilinen A31 numaralı gezerevin yolunu tuttu. Evin sahibi, çatıya güneş panelleri, direğin tepesine, Alman bayrağının hemen yanına yağmur suyu fıçısı ve ufak bir rüzgâr jeneratörü bile yerleştirmişti.

Jakob Schreiber, Euproctes Kampı'nın en eski sakiniydi. Oraya ilk defa 1960'ların başında, karısıyla beraber sırtlarında çantaları ve altlarında bir motosikletle gelmişlerdi. Ardından 1970'lerde *Audi 100*'leri ve üç kişilik bir çadırıla tekrar gelmişlerdi. Oğulları Hermann o zamanlar henüz üç aylık bile değildi. Sonrasında Euproctes'a her sene gelmeye başladılar. A31 numaralı gezerevi, ilk kez 1977'de kiraladılar ve 1981'de satın aldılar. O yıllar en güzel zamanlarıydı. Jakob evi kendi zevkine göre düzenledi, bahçesini ekti, bir veranda yaptırdı. 1990'lardan itibaren zaman geri işlemeye başladı. Başta Hermann'ın on dokuzuna gelmesi, Almanya'da kendi dairesinde kalmayı tercih etmesi ve yaz aylarında Bayer'de çalışmaya başlamasıyla Jakob ve Anke tatillerini sadece ikisi geçirir oldular. Ardından Anke'nin hastanede gözlerini son kez yummasıyla, Jakob, 2009'dan itibaren, Euproctes'a tek başına da olsa gelmeye devam etti ve yılın üç aydan fazlasını orada geçirir oldu.

Nasıl her köyün, tüm geçmişlerini koruyan yaşlı bir bilgesi, nasıl her şirketin senelerce arşiv kayıtlarını tutan yaşlı bir çalışanı varsa, kampın da tüm görüntüleri saklayan yaşlı bir turisti vardı.

1961'den beri, neredeyse altmış yazdır.

Jakob çektiği en güzel fotoğrafları kamp yöneticilerine vermiş, onlar da bu siyah beyaz fotoğrafları resepsiyonun duvarlarına, bara, çardağın altına asmışlardı. Modası çoktan geçen bikiniler giymiş kadınlar, İspanyol paça pantolonlarıyla dans eden insanlar, 1962'den 2014'e kadar Fransa-Almanya futbol maçı akşamları, gülümseyen çocuklar, dev barbekü partileri... Jakob tam bir fotoğraf tutkunuydu. Manyaklık ve takıntı derecesindeydi tutkusu. Zaman içinde neredeyse dilsiz bir tanığa dönüşmüştü.

Jakob Schreiber, Clotilde’i biraz eski moda bir nezaketle içeri davet etti. Gezerevinin duvarlarında belirli bir sıralaması olmayan yüzlerce fotoğraf asılıydı. İçeri girer girmez Clotilde’in içinden fotoğraflara rasgele bakarak onu ilgilendiren yılları aramak geldi. Fakat nezaket gereği kendini tuttu.

“Bay Schreiber, bakmak istediğim bazı fotoğraflar var. 1989 yazı çekilenlerin tamamını görmek istiyorum.”

Jakob ağır Alman aksanıyla, “Ailenin kaza yaptığı yaz çekilenler mi?” diye sordu. Müzik değil, sunucunun tekdüze konuşmasını yayınlayan radyonun gürültüsünü bastırmak için yüksek sesle konuşuyordu.

“Anlıyorum, anlıyorum.”

Daha konuşmaları bitmemişken cebinden telefonunu çıkarıp tuşlarına basmaya başladı. Bu, otuz saniyeden fazla sürünce Clotilde kibarlığı bir kenara bırakıp ayağa kalkmayı ve görmek istediği fotoğraflara bakmayı düşündü.

Clotilde tam ayağa kalkacakken, “Özür dilerim, Bayan İdrissi,” dedi Jakob. “Ben çocuk gibi hobileri olan yaşlı bir adamım işte. *Kim Salonundan Milyoner Olmak İster?* yarışmasını biliyor musunuz?”

Clotilde hayır anlamında başını salladı.

“Televizyon yarışmasının radyoya uyarlanmış hâli. Telefondan yarışmaya abone olup, uygulamasını indirmek gerekiyor. Sonra da sunucunun sorduğu soruları üç saniyeden kısa süre içinde yanıtlıyorsun. Böylece internetten cevabına bakacak vaktin olmuyor... A, B, C veya D şıkkını işaretliyorsun. Doğru yanıt verirsen yarışmaya devam ediyorsun. Sadece son üç soru çoktan seçmeli değil.”

“Peki, tüm soruları bilersen cidden milyoner oluyor musun?”

“Evet, öyle gözüküyor. Reklam gelirleri zaten ödülü karşılamaya yetiyor. Program, Almanya’da çok popüler. Yüz

binlerce abonesi var. Fakat çoğu Alman gibi ben de onuncu sorudan ileri gidemedim.”

“Ya şimdi?”

“Dokuzuncu sorudayım. On ikinci soruda ikinci barajı geçiyorsun. Fakat vaktim var, sıradaki soruyu on beş dakikadan önce sormazlar. Dediğim gibi, tüm geliri reklamlar! ‘89 yazıydı, değil mi?”

Jakob ayağa kalktı. Yetmişlik adam hâlâ dinç gözüküyordu. Gezerevinin başka bir odasına girdi.

“Hermann’ın odası,” dedi. “90’ların ortasında burayı karanlık oda yaptım.”

Hepsi numaralandırılmış ve etiketlenmiş onlarca klasör kutusu tertipli bir şekilde raflara dizilmişti.

61 yazı.

62 yazı...

Klasörler, 2015’e kadar devam ediyordu. Son yıllara ait fotoğraflar, birkaç dosyaya kaldırılmıştı.

“Her sene iki yüz-üç yüz fotoğraf çekerim,” dedi Jakob. “Özellikle de her şey dijitalleştiğinden beri. Öncesinde her yaz onlarca fotoğraf filmi bitirirdim. Şimdi ‘89’a bir bakalım...”

Taburenin üstüne çıktı, klasör kutusunu çekip Clotilde’e döndü.

“Eğer annenle baban bir kazaya değil, cinayete kurban gittiyse, katilin yüzü mutlaka bu fotoğraflardan birinde vardır.”

Clotilde başta ciddi olduğunu düşünse de, hemen ardından yaşlı Alman ona gülümsedi.

“Bu durumda ben de katilin ortadan kaldırmak istediği şahit olurum. Fakat, bana kalırsa sen buraya geçmişî yâd etmek için gelmişsin. Bazen kampın eski ziyaretçileri gelir bana. Doğum günü ya da yıldönümü fotoğraflarını sorarlar.”

Tekrar telefonuna baktı. Bu galiba artık bir tik olmuştu, çünkü radyodan hâlâ Almanca reklam müzikleri yükseliyordu. Ardından kutuyu açtı.

Clotilde bir an için Jakob'un oracıkta kalp krizi geçireceğini düşündü.

Valentine kendini boşluğa bırakmak için sırasını bekliyordu. O kadar da zor gözükmüyordu. Önce halatla yedi metre aşağı inmesi, şelalenin ortasında asılı kalması ve ardından burnunu kapayıp derin bir nefes aldıktan sonra sıçraması gerekiyordu. Eğitimcilerin dediğine göre aşağıdaki su havzası, Zoicu kanyonundaki en geniş doğal havuzdu. Üç metre derinliğindeydi.

Nils ve Clara çoktan aşağı atlamış, önünde sadece Tahir kalmıştı.

Valentine bunu bilemezdi. Belki de böylesi, en iyisiydi.

Valentine koşum takımına bağlı, ortasından onu tutmaya yarayan halat geçen karabinanın kopmak üzere olduğunu, ani bir hareketiyle güvenlik koşumunun çözüleceğini, kancanın açılacağını bilemezdi.

Valentine korkuya mahal vermeden kendini heyecanla boşluğa baktı. Tahir az önce rampadan şelaleye atlamıştı. Su yüzeyine çıkar çıkmaz attığı hayvani çığlığın yerini bir kahkaha tufanı aldı.

Saf mutluluk. Valentine adrenalinle dolup taşı.

Atlamadan birkaç dakika önce ona verilen ekipmanların sabote edildiğini bilemezdi.

Sıra ondaydı.

Canyoning eğitmeni Jérôme halatı beline bağlayıp bileğinden tutarak Valentine'i boşluğa itti.

Üstünde '89 yazı yazan kutunun içinde hiçbir şey yoktu.

Dosya boş çıkmıştı.

İçinde ne tek bir fotoğraf ne de herhangi bir fotoğrafın negatifi vardı.

“An... Anlayamıyorum,” diye kekeledi Jakob.

İçinde gizli bir bölme olup olmadığını kontrol edermiş gibi kutunun içini eliyle yokladı. Durum neredeyse komik bir hâl aldı. Tekrar tabureye çıkıp diğer kutuları iterek arkaya düşmüş bir şeyler olup olmadığına baktı. Fakat hiçbir şey bulamadı.

Scheiße, Verdammte,*** diye söylenerek yanındaki kutuları teker teker açtı. Kutunun boş olduğunu görmek, onun için zil düzen bir hayatın altüst olması demekti. Diğer klasör kutularının içindekiler de birbiri ardında devrilen domino taşları gibi devrilecekti sanki. Clotilde, Jakob’a boş vermesini söyleyecekti. Bunun onun arşiv düzeniyle ilgisi yoktu. Kabahat onda değildi. Birisi fotoğrafları çalmıştı. Arşivinden bir hayalet geçmişti.

Kasadan cüzdanını çalan, annesinin ağzından mektup yazan, kahvaltı sofrasını hazırlayan o hayalet gibi.

Jakob tekrar, “Anlayamıyorum,” dedi.

Radyodan yükselen program müziği onu düştüğü çıkmazdan kurtarmış gibiydi. *Kim Salonundan Milyoner Olmak İster?* kaldığı yerden devam ediyordu.

Onuncu soru.

Jakob dondu kaldı. Sunucu, tuhaf ve anlaşılmaz bir ses tonuyla soruyu sorduktan sonra şıkları sorudan da hızlı sıraladı.

A: Goethe, B: Mann, C: Kafka, D: Musil.

*Ein, Zwei, Drei...****

Jakob’un telefonundan bir zil sesi yükseldi!

* (Alm.) Kahretsin. (ç.n.)

** (Alm.) Lanet olsun. (ç.n.)

*** (Alm.) Bir, iki, üç. (ç.n.)

“Ja, Antwort B,* tabii ki bir tek Thomas Mann, Davos’taki Berghof Sanatoryumu’nda kalmıştı!”

Yarışmanın coşkusu, birkaç dakikalığına keyfini yerine getirse de ayağının dibinde duran kutu onu acı gerçeğe geri döndürdü.

“Belki de aklımı yitiriyordumdur, Bayan İdrissi. Bu lanet dosyaları düzenlemek için günlerce uğraştım ve şimdi tam birinin işine yarayacakken...”

“Önemli değil, Bay Schreiber. Sizin de dediğiniz gibi, geçmişî yâd edecektim sadece.”

“Belki de aklımı çoktan yitirdim. Fakat sizin de gördüğünüz gibi *Fräulein*,** *verdammt**** hafızam hâlâ sağlam.”

Sunucu, “Antwort B, Thomas Mann,” diye cevabı onayladıktan sonra program bitmek bilmeyen bir reklam arasına daha girdi.

Clotilde ayağa kalktı.

Bir çıkmaz yola daha girmişti. Sırada Maria Chjara ve Cassanu’yla konuşmak vardı. Çavuş Cesareu Garcia’yla da tekrar konuşacaktı. Hatta belki kızı Aurélia’yla da görüşmesi gerekecekti.

Bir zil sesi daha.

Bu kez çalan Clotilde’in telefonuydu.

Natale.

Sevgilisiyle konuşurken yakalanan bir genç kız gibi kullaklarına kadar kızardığını hissetti. Telefonunu kapattı. Daha sonra okuyacaktı mesajı. Neden Veaux Marins Mağarası’nda tek başınayken okumasındı?

“Bir kere daha söylüyorum Bay Schreiber, cidden önemli değil.”

* (Alm.) Evet, cevap B şıkkı. (ç.n.)

** (Alm.) Hanımefendi. (ç.n.)

*** (Alm.) Lanet olası. (ç.n)

Alman, tek tük gri saç telleri kalmış kafasını kaşıdı.

“Eğer çok acelesi yoksa, aradıklarınızı Bulut Sürücüsü üzerinden bulabilirim.”

“Ne üzerinden?”

“Bulut Sürücüsü. İnternet üzerinden veri depolamaya yarayan bir teknoloji. Senelerimi de alsa, 1961’den beri çektiğim tüm fotoğrafları taratıp bu sanal depoya yükledim. *Landhaus*’um* yansa ya da fırtınada sürüklense neler olabileceğini hayal edebiliyor musun? Bulut Sürücüsü ile dosyalar sonsuza dek arşivlenmiş oluyorlar. Mezarlıkta ebediyen parsellenen bir mezar gibi. İyi bir Wi-Fi bağlantısı ve bir USB’yle size istediğiniz her şeyi bulabilirim.”

Clotilde bilgisayardan pek anlamazdı. Yine de kamp alanında dolaşan görünmez hayaletin bulutlara tırmanıp meleklerin muhafaza ettiği dosyaları çalabilmesi zor bir ihtimal gibi gözüküyordu.

Umudu tazelendi.

“Laptopumla resepsiyona gitmem lazım. İnternet en iyi orada çekiyor. Cervone Spinello’dan bu akşam için bana bir yer ayarlamasını isteyeceğim. Burada fotoğrafların çıktısını alabileceğim bir yazıcım da var. Her şey yolunda giderse, fotoğraflar yarın sabah elinizde olur. Sizin için de uygun mu?”

Clotilde neredeyse Jakob’un boynuna atlayacaktı.

Kendini tuttu. Radyodan yine programın salak müziği yükseldi. Sunucunun bir soru daha sormasını, böylece gitmek için mazeretinin hazır olmasını diledi.

Fırlayarak uzaklaşmak için. Telefonunu açıp gelen mesajı mağarasında okuyabilmek için.

Radyoda ilk defa şarkı çalmaya başladı.

“Çay alır mıydınız Bayan İdrissi?”

* (Alm.) Ev. (ç.n.)

Jérôme, Valentine'in inişini takip ediyordu. Beline bağladığı halatı ufak ufak, onar santim onar santim salıyordu.

Bu işi de kıvırmıştı, küçük Valentine.

Gözünü daldan budaktan sakınmayan çıtı pıtı bir kızdı.

Gözünü ayırmadan kızı kontrol etti. Beş metre sonra halatı bırakıp rampadan şelaleye atlayabilecekti. Suya önce ayakları girsin, çarpmayla boynu ya da omurgası kırılmasın diye eğitimcilerin öğrettiği gibi sopa yutmuş gibi dimdik durarak.

Küçük Valentine, gerçekten güzeldi.

Jérôme'un bir anlığına dikkati dağıldı. Biraz daha uzun sürseydi bile hiçbir şey değişmezdi.

Önce halatın gevşediğini hissetti. Sanki ucunda hiçbir yük yoktu. Ardından aynı saniyede halatın ellerinden kayan bir yılan gibi boşlukta sallandığını gördü.

Valentine aşağı düşüyordu.

Sopa yutmuş gibi dimdik değil. Top gibi yuvarlanarak, taş gibi döne döne baş aşağı düşüyordu.

19 Ağustos 1989, Cumartesi: Tatilin on üçüncü günü, Şakacı Şirin mavisini bir gökyüzü.

Saat: Tam gece yarısı.

Yer: Euproctes Kamp Alanı, Alga Plajı, anne-babadan uzak.

Gündem: 23 Ağustos 1989 komplosu

Katılımcılar: Elebaşının davet ettiği herkes

Sevgili görünmez sırdaşım, aman dikkat, bu gizli bir plan. Sana güvendiğim için her şeyi anlatacağım ama senden başka kimse bilmeyecek bunları!

Her şeyin üstüne yemin eder misin?

Neyse, her halükârda bunu 23 Ağustos 1989'dan sonra okuyor olacaksın ne de olsa. Gerçi belli de olmaz, belki de 2000'den sonra okuyacaksın bu satırları ama o zamana kadar çoktan 1989'a geri gitmeni sağlayacak bir zaman makinesi icat etmiş olacakları için sen de komplodan birkaç gün öncesine gelip müdahalede bulunabileceksin.

İnan bana, kimsenin kılına bile zarar gelmeyecek.

Çetenin elebaşı Nicolas. Evet, abim. Küçük Nico saman altından su yürütüyor. Annemle babamın, büyüklerin ve kızların karşısında süt dökmüş kedi gibi olsa da tüm haytalıklar onda. Bu komployu başlatan, geliştiren, hayata geçiren onun ta kendisi.

Özetlemek gerekirse, Nicolas'ın Azize Rosa günü için bir planı var.

Dâhice ve kusursuz bir plan. Zamanlamasını bile Las Vegas'ın en büyük kumarhane soygununu yapmaya hazırlanıyormuş gibi ayarladı.

19:00'dan itibaren...

Arcanu Çiftliği'nde, Cassanu Dede ve Lisabetta Nine'nin evinde, annesi, babası, kuzenler ve komşularla birkaç kadeh içki içilecek.

20:00-21:00 arası...

Anne ve babası *Casa di Stella*'ya yemeğe gidecek ve geceyi orada geçirecekler. Âşıklar ertesi sabah geç uyanacaklar.

Saat 21:00'den sonra...

Revellata Körfezi'nde yaşayan Korsikalıların neredeyse tamamı, özellikle de o akşam çiftlikte yiyip içenler, makinin içinde kaybolmuş Santa Lucia Şapeli'nde verilen çoksesli koro konserine gidecek. Şapelin büyüklüğü düşünüldüğünde, yer bulabilmek için kimse geç kalmak istemeyecek.

21:00'den sonrasını özetlemek gerekirse:

Özgürlük!

Freedom!

Freiheit!

Libertad!

Libertà!

“Tüm tatil boyunca, annemle babamın ortalarında olmayacağı tek aralık bu,” dedi Nico, Mafioso aksanıyla. “Bu şansı tepemeyiz.” Nico, yetişkinler arkalarını döner dön-

mez civardaki en büyük gece kulübüne gitmeyi teklif etti. Calvi'yi geçince, çam ormanına doğru giden yolun üzerindeki La Camargue'a. Anlayacağınız Nico iş çevirmekle, öngörülerde bulunmakla, planlar kurmakla meşgul. Görevimiz Tehlike'deki gibi, komando birliğini toplayıp Fuego'nun içine doluşacak gençleri seçmesi gerekiyor.

Zavallı geri zekâlılar.

Her soygun filminde olduğu gibi, çete liderinin tek amacının onlara kazık atmak olduğunu anlayabilmiş değiller. Gizli planın ardında her zaman bir gizli plan daha vardır. Dört sivilceli ergenin, La Camargue'ın dans pistinde kıvrıtabilmesi Nicolas'ın umurunda bile değil. Gece kulübü, köpük partisi ya da *lambada*, Nico'yu hiç ama hiç ilgilen-dirmiyor. Onun çalmak istediği tek bir hazine, o akşam ele geçirmek istediği tek bir mücevher var. O da Maria-Chjara'nın tangasının içinde saklı.

23 Ağustos büyük akşam. Nico'nun harekete geçeceği, büyük ikramiyeyi kazanacağı akşam.

Bunu o da biliyor.

Maria Chjara da.

İkisi de biliyor.

Bu onların gizli planı.

Azize Rosa gününe özel bir sır daha. Nico her şeyi babam gibi yapmayı hep sevmiştir zaten.

Ben mi?

Beni merak ettiğin için teşekkür ederim gelecekteki sevgili okurum... Beni merak eden tek kişi sensin.

Ya ben? Ya ben, ya ben, ya ben?

Her zamanki gibi...

Ağzını kapalı tutan, sessiz tanık rolünden memnunum. Şafak vakti kalkıp, beni yunuslarla yüzeceğime inandıran palavracı balıkçının peşine takılacağım için bütün gece

hayal kuracak olmaktan memnunum. Her şeyi bilen ama hiçbir şey söylemeyen tanık. Bilirsin, filmde ilk meraklı karakterin ipi çekilir.

On beş yaşımdayım.

Onlarla gece kulübüne gidebilmek için çok küçüğüm, biliyorum. Nicolas bunu uzun uzadıya açıklama yapmadan da anlamamı sağladı.

Ona çok sinir oldum...

23'ü akşamında, planlarını uygulamadan hemen önce yakalanırlarsa hiç üzülmem.

* * *

Defteri kapattı ve ayağa kalktı.

Dikkatinin dağılmasına müsaade etmemeliydi. Clotilde adım adım gerçeğe yaklaşıyordu.

Artık sadece gözlemlemesi yetmeyecekti. Harekete geçmeliydi.

Bir şeyler yapmalıydı.

Susturması gereken biri vardı.

19 Ağustos 2016, 18:00

Clotilde beşinci kez hastaneden yanıt almaya çalışıyordu.
“Açın şu telefonu, lütfen! Açın artık!”

Sırtını zeytin ağacına yaslamış, gözleri yaşlı, sırtı çizik, kalbi patlamanın eşiğindeydi. Otomatik yanıt servisine sayıp sövmesi on dakikadan fazla sürmüştü. 1’e bastı, sonra 2’ye, ardından kareye sonra da yıldıza. Üstüne bir de yanlış kişiye bağladılar, hiçbir suçu günahı olmayan hemşireyi haşladı. O da onu tekrar resepsiyona yönlendirmeye çalıştı.

Bip bip bip...

“Lanet olsun! Beni kızıma bağlayın artık!”

Operatör, onu hatta bekletirken başka biri aradı.

Arayan, sonunda Franck’tı.

“Franck? Neredesin?”

Kocasının verdiği yanıt, bir sivilce için danışılan meşhur bir cerrahinkinden daha küçümseyiciydi.

“Calvi Hastanesi’nde, Valentine’in yanıdayım.”

“O nasıl?”

Bir cevap ver, lanet olası, bir cevap ver artık!

“Yanımda Cervone Spinello var. Valou’yu kampın 4x4 *Touareg*’iyle apar topar buraya getirmiş. Cervone neredeyse bir saattir sana ulaşınaya çalışıyor. Her seferinde sesli mesaj çıkmış. Lanet olsun Clo, ne diye telefonunu kapat-tın? Bu ne sorumsuzluk! Valentine’i senin yanında bırak-mıştım. Sen nerelerdeydin?”

Bir saat boyunca Jakob Schreiber’in yanındaydı. Tele-fonunu kapattığını unutmuştu. Hiç durmadan kendinden, oğlu Hermann’dan ve onun başarılarından bahseden yaş-lı Almandan kurtulmak imkânsızdı. Oğlu, Bayer’e bağlı HealthCare AG şirketinde mühendis olmuştu. Bir opera sanatçısıyla evlenmiş, Schreiber’ların, II. Wilhelm’den beri devam eden soyu gibi sarışın üç çocuğu olmuştu.

“Nerelerdeydin?” diye bir kere daha sordu Franck.

Odaklan. Kendini koyuverme. Sonuçta Franck da orta-larda değildi. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Valou’yla Cervone’nin ilgilenmesi gerekmişti. Clotilde sesini yükselt-medeen bir daha sordu.

“Valentine nasıl?”

Franck hiçbir şey duymuyor gibiydi... Ama aklından ge-çenleri okuyordu sanki.

“Neyse ki Cervone bana ulaşabildi! En sonunda dalış kulübünün santral görevlisini aramış. O da teknedeki eğit-mene haber vermiş. Beni sudan çıkarıp herkesi, gezi için para ödeyen on beş kişinin tamamını Galéria’ya geri ge-tirdiler. Elimden geldiği kadar çabuk dönmeye çalıştım. Valentine düştüğünde, suyun on metre altındaydım, Clo. Sense kamp alanındaydın ama yine ben...”

Her şeye bir cevabı vardı. Bir tek sorduğu soruya yoktu. Clotilde bu sefer patladı.

“Kes artık! Valou nasıl?”

“Şimdi onun için endişelenesin mi geldi?”

Franck'ın sesindeki imalı ton, kalbine damlayan sülfürik asit etkisi yarattı.

Göt herif! Kızımın nasıl olduğunu söylesene!

“Lütfen Franck,” diye yalvardı Clotilde.

Artık istediğini aldın! Sesimdeki çaresizliği duydun. Bu, seni rahatlatıyorsa söyle artık.

“O iyi,” diye teslim oldu sonunda. “Dirseklerinde ve ayaklarının altında ezikler var sadece. *Canyoning* eğitmeni Jérôme ona hayran kalmış. Birkaç saniyeden kısa sürede vücudunu dik pozisyona getirmeyi başarmış. On metre yüksekten düşmesine rağmen tek bir çizdiği bile yok. O zeki bir kız. Hiçbir kız ya da erkek, bu kazadan böyle kurtulamazdı. Biliyorsun, olağanüstü bir kızın var. Sıradışı. Güzel. Cesur. Akli başında.”

Tamam Franck, ne demek istediğini anladım. Harika bir kızın var ve annesinin, onun kafasını şişirmeyi bırakması gerekiyor.

“Ne zaman dönersiniz?”

“Hemen değil. Doktorlar yine de biraz dinlenmesini istiyorlar. Doldurulması gereken bir sürü evrak da var. Durum çok daha vahim olabilirdi, Clo. Bir felaket yaşanabilirdi... Bilmem farkında mısın ama!”

Farkındayım... Pislik!

Clotilde duştan çıktığında *Passat*'ın bungalovun önünde olduğunu fark etti. Saat neredeyse akşam sekize gelmişti. Valentine'in adımları yavaşlarken onunkiler hızlandı. Clotilde hiç düşünmeden kızını kollarının arasına aldı. Yüzü, Valou'nun boynuna anca yetiyordu. Kızı amma da uzundu. Fakat bu Clotilde'in, “Zavallı kızım benim, kıyamam sana canım kızım, Tanrı'ya şükürler olsun ki iyisin,” deyip durmasına engel olmadı.

Valou biraz utanmış gibiydi.

“Sırılsıklamsın, anne.”

Clotilde sonunda kızını bıraktı. Sarındığı havlu, Valou’nun Adidas tişörtünü ıslatmıştı altı üstü.

“Üstümü değiştireyim...”

Aradan iki dakika geçmeden Valentine tişörtünü fosforlu yeşil bir üstle; eşofmanını, dizinin bir karış üstünde bir etekle değiştirmiş olarak geri döndü. Saçlarını güzelce dağınık topuz hâlinde tutturmuş, dudaklarına ve gözlerine makyaj yapmıştı.

“Bizimkilerin yanına gidiyorum.”

Ölümden dönmüştü ama anlaşılan umurunda değildi. Ölüm, onun için karşılaştığında kibarca selam verdiği ve bir daha asla görmeyeceği yaşlı bir kadındı sanki. İnsan on beş yaşındayken kendini ölümsüz sanırdı.

“Sizinkiler kimmiş?”

“Tahir, Nils, Justin. Kimliklerini de görmek ister misin?”

Clotilde cevap vermedi. Bir kere daha duygularını, etraflarında tehlikenin kol gezdiği hissini bastırmaya çalıştı.

Franck kendine bir kadeh *Pietra* şarabı koydu. Hastanede geçirdiği saatlerin onu yorduğu her hâlden belliydi. Fakat Clotilde, onun bu hâline üzülemiyordu bile. Telefonda üstü kapalı ettiği ithamları henüz hazmedememişti. Sonuçta endişelenen tek kişi o değildi. Valou’nun başına gelen kazayı duyduğunda, Clotilde’in de yüreği en az onun kadar ağzına gelmişti. O da korkudan kendini yiyip bitirmişti. Hâlâ sakinleşmeye çalışıyordu. Franck ne sanıyordu ki?

Franck işten yorgun argın dönmüş gibi Clotilde’in sorduğu soruları yarım ağız yanıtlarken, bir yandan da yeşil, kırmızı ve mavi şekerleri eşleştirerek *Candy Crush* oynuyordu.

Evet, karabina kopmuştu. Hayır, nedenini bilmiyordu. Anlaşılan *canyoning* ekipmanları eskimiş ama kimse fark etmemişti. Hayır, eğitmenin bir suçu yoktu. Aksine, duru-

mu çok iyi idare etmişti. Evet, hepsi çok üzgündü ama ne yapalım, bazen böyle tatsız olaylar yaşanabiliyordu. Hayır, ortalığı velveleye verip haklarında şikâyetle bulunmaya niyetleri yoktu. Evet, mesele sorunsuz kapanmıştı. Güzel bir uyku çekip, bu konuyu kapatmalıydılar.

Franck'ın söylediği sözler, hâlâ Clotilde'in kafasında yankılanıyordu.

*Bu ne sorumsuzluk! Bilmem farkında mısın ama! Nere-
lerdeydin?*

Franck sapladığı bıçakları çıkarmayı unutmuştu bu kez. Öfkesi yatıştığında bile özür dilememişti. Clotilde ağlamamak için kendini tuttu. Bir yerde okuduğu bir söz geldi aklına: *Sevdiği adamın karşısında ağlayan kadın istediği her şeyi alır, artık onu sevmeyen bir adamın karşısında ağlayan bir kadın ise istediği her şeyi kaybeder.*

Clotilde başta tereddüt etse de ağzındaki baklayı çıkardı.

“Bunun bir kaza olduğuna emin miyiz?”

Franck aniden üçü yan yana gelince konfetiler çıkarak patlayan şekerlerini bir kenara bıraktı. Göz açıp kapayınca kadar sesinin tonundan bakışındaki ifadeye kadar tüm tavrındaki bezginlik, yerini saldırganlığa bıraktı.

“Ne demeye getiriyorsun?”

“Hiç... Sadece üst üste çok fazla tesadüf yaşanmaya başladı. Valou'nun düşmesi, karabinanın kopması, altı gün önce kimliğimin çalınması... Bu sabahki kahvaltı sofrası...”

“Kes!”

Telefonunu masaya öyle sert vurdu ki, titreyen plastik ayaklarından toz kalktı.

“Kes! Kızın neredeyse ölüyordu, Clo. Artık ayakların yere bassın. Eski anılarla, eski mektuplarla, kaybedip tekrar bulduğün eski arkadaşlarıyla kafayı bozmayı kes artık! Yetti be Clotilde, bırak şu saçmalıkları. Yoksa çok fena patlayacağım.”

Ayağa kalkarken plastik sandalyeyi fırlattı.

Franck'ın asabı bozulmuştu. İlk defa böyle bir şey oluyordu. Çünkü ilk defa bu kadar gerilmiş, kızının öleceğini ya da ömür boyu felç kalacağını düşünmüştü.

Çünkü Clotilde, onun kadar sarsılmamıştı.

Çünkü o kötü bir anneydi.

Franck telefonunu masadan alıp cebine koydu ve arkasını döndü.

“Ayrıca bir daha duşa girerken telefonunu yatakta bırakma.”

Lanet olsun!

Clotilde'in aklına hemen Natale'in yolladığı mesajlar geldi. Kızının durumunun iyi olduğuna emin olduktan sonra, duşa girmeden önce Natale ile biraz mesajlaşmışlardı. Natale ile yarın tekrar görüşeceklerdi. Bir hayaleti, çaya davet ediyordu. Kendi deyişiyle, Lydia Deetz'den başka kimseyle konuşmak istemeyen bir hayaleti. Yazışmalarında uygunsuz bir şey yoktu ama Franck aptal değildi. Her sözünün altında ima edilen başka bir şey olduğunu anlamıştı.

“Ben telefonumu yatakta unuttum ve sen de açıp baktın, öyle mi? Telefonumu mu kurcaladın sen?”

“Neden? Sakladığın bir şey mi var?”

Buna cüret etmiş miydi?

Franck karanlığın içine doğru üç adım attı.

“Barda poker gecesi varmış. Birkaç kişi olacağız. Cerve ne davet etti. Sanırım oraya gideceğim.”

Geceye tamamen karışmadan önce bir kere daha arkasına döndü. “Son kez yalvarıyorum sana Clotilde, her ne olursa unut artık! Kızınla ilgilen. Kocanla ilgilen. Bugün olanlarla ilgilen. Gerisini unut!”

20 Ağustos 1989, Pazar: Tatilin on dördüncü günü, uçurum mavisi bir gökyüzü.

Palavracı. Diğer tüm erkekler gibi.

Söylediklerinin hepsi yalan dolan.

Amacı beni tuzağa düşürmek.

Aryon dalgalarda sallanmaya devam ederken, Natale konuşmaya devam ediyordu. Yorulmak nedir bilmeden yunuslardan, denizgergedanlarından, bayağı musurlardan, beluga balinalarından, Akdeniz'deki tüm memeli hayvanlardan, doğal ortamlarından, bir efsaneden ibaret olmayan zekâlarından ve öğrenme kabiliyetlerinden bahsediyordu. Onları nasıl bulabileceğimizi daha önce hiç duymadığım bir kelimeyle anlattı: *Upwelling*! Yani yunuslar, denizin derinliklerinden gelen akıntının kuvvetli olduğu ve eğer yanlış anlamadıysam, besinlerin dipten yüzeye yükseldiği yerlerde olurlarmış. Denizde sürekli akıntı olsa da yunuslar, bunları birbirinden ayıracak kadar zekilermiş. Natale de öyle! En önemlisi de Revellata kıyı şeridinin on kilometre uzağından geçen Liguro-Provençal* akıntısıymış.

* İtalya'nın güneyindeki Palermo şehrinden başlayıp önce Napoli Körfezi'ne sonra Cenova'ya ulaşan ve oradan da Korsika'ya kadar devam eden bir Akdeniz akıntısı. (ç.n.)

Bunu kim yer?

Ben yemem valla. Fakat bunu yutturabileceği bir sürü kız bulabilir kendine. Yunusların arasında yüzebileceğine gerçekten inanan Hello Kitty elbiseli, Barbie bikinili, Minnie Mouse şapkalı kızlar... Fakat korsan bakışları, savaşı kaskları, gemileri bile altüst edebilen gülüşüne rağmen bana bunu yutturamaz. Evcil yunuslarını kaçırmamam için giyim tarzımı değiştirmemi bile ima etmişti. Artık benim kılıktan kılığa girebilecek bir kız olmadığımı anlamıştır herhalde. Altımda siyah kot pantolon, üstümde *Denizin Dişleri* tişörtü, kafamda *Shark!* şapkası vardı. Yunuslardan çok köpek-balıklarının çağırmaya elverişli bir kılık.

Koruma alanının tam ortasına geldik. Tek fark, yanaklarıma vuran rüzgârın şiddetlenmesi ve belki de daha çok sallanmamızdı. Revellata Deniz Feneri, uzaktan *Île-Flottante** tatlısına batırılmış bir kürdan gibi gözüküyordu. Natale, *Aryon*'un motorunu durdurdu ve dua etmeye başladı. Öyle değilse bile bir dua kadar içtendi söyledikleri.

Ama bu bir duaydı, biliyordum.

Denizin dibine inmeliisin. Artık suyun mavi olmadığı, gökyüzünün çok uzaklarda kaldığı yere. Orada, sessizlikte asılı kalırsın. Durur ve onlar için ölmeye karar verirsin. Ancak bundan sonra ortaya çıkarlar. Gelir, seni kutlar ve onlara olan aşkının muhakemesini yaparlar.

Devamını ben getirdim. Natale etkilenmişe benziyordu:

Aşkın samimiyse,

Safsa,

Sözleri, onun bitirmesine izin verdim:

*Seni alıp sonsuzluğa götürürler.***

* (Fr.) Yüzer ada. (ç.n.)

** Luc Besson'un yönettiği *Derinlik Sarhoşluğu* filminden alıntılanan diyaloglar © 1988, Gaumont.

Gerçekten çılgınca bir andı. Denizin ortasında, *Derinlik Sarhoşluğu*’ndan bir replik okumanın nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyor musun?

Natale bir sigara yaktı. Bana teklif etmeden. Onun gözünde bir çocuk olduğuma dair bir işaret daha.

“Fazla beklemeyeceğiz,” dedi iki fırt arasında. “Küçük Prens’in hikâyesini biliyor musun? Tilkiyi nasıl eğittiğini? Yaptığı en önemli şeyin ne olduğunu hatırlıyor musun?”

“... ”

“Her gün yanına aynı saatte gitti. Yunusların da tilkilere benzediğini göreceksin, prenses. Onlar da kalplerini hazırlarlar ve her gün aynı saatte gelirler. Bekle biraz...”

Yavaşça parmağını kaldırdı ve sol tarafı işaret etti.

Hiçbir şey göremedim. Elimden tutup, beni göstermek istediği yöne çevirdiğinde de yine tek amacı beni cezbetmektir.

“Orası... Sakın kıpırdama...”

Tanrım... İşte oradaldı. Gördüm onları!

Evet, doğru okuyorsun. Şu an sana bunları yazarken önümde duran kalem kadar gerçeklerdi. Onları GÖRDÜÜM!

İkisi büyük, ikisi küçük tam dört yunus! Sadece yüzgeçlerini değil, yüzmelerini, sıçramalarını, dalmalarını, suda belirip kaybolmalarını izledim.

Ağladım.

Yemin ederim, aptal gibi hüngür hüngür ağladım. O sırada Natale onlarla konuşuyor, balık atıyordu. Gözlerimi sildim. Gözyaşlarımı saklamaya çalıştım. Rimelim parmaklarımda simsiyah izler bıraktığını fark ettim.

“Çok mu acıktın Orophin’im? Sevgiline de biraz bırak! Ufaklıklara da! Haydi İdril, yakala kızım! Galdor, Tatië siz de hareketlenin biraz.”

Yemin ederim, dört yunusla aramızda üç metre bile yoktu. Neşe içinde çılgınlık atıyorlardı. Ne Marineland’de ne de başka aptal bir tema parkındaydık. Onların evindeydik. Sadece ikimiz. Onlar da bizimleydi işte. Biraz daha donmuş balık atmamızı istiyorlardı.

“Onlara katılmak ister misin?”

“Katılabilir miyim?”

Rimeli akmış ıslak gözlerimle, hiç olmadığım kadar aptal gözüküyordum.

“Elbette. Yüzmeyi biliyorsan tabii.”

Yüzmeyi biliyorsam mı?

Bacaklarımı pişiren siyah kot pantolonumu, dişli tişörtümü üstümden sıyrıp attım. Natale beni bikiniyle görünce, kendine engel olamadan gülümsedi. Yavaşça değil, küçük kızının pijamasının altında hâlâ prenses kostümü olduğunu fark eden bir babanın yüzünde beliren türden bir gülümsemeydi bu.

Üstünde safır payetler ve incilerle süslü çiçekler olan bikinimi incelemesine fırsat vermedim.

Hemen suya atladım.

Hatta onlara dokundum. En çok da bebek yunuslara: Galdor ve Tatië’ye.

İnanmıyor musun yoksa? Umurumda bile değil, bu ânı yaşayan bendim! Yüzgeçlerine dokundum, kaygan derileri avcumun içinde kayarken pütürlü dokusunu hissetmeye çalıştım. Kuyruklarını vurarak on metre derine daldıklarında suyun altına baktım, denizi ikiye yararak tekrar yukarı çıkışlarını izledim. Su sıçratarak zıpladıklarında onlara dokundum. Bu bir rüya değildi, gelecekteki sevgili okurum. Rüyalardan bile güzel bir şeydi... Görüp görebileceğim her şeyden daha güzel...

Yunuslarla yüzdüm ben!

“Haydi,” dedi Natale motoru tekrar çalıştırırken. “Görmeni istediğim bir şey daha var.”

* * *

Güneş, C patikasındaki bungalovların arkasından battı.

Defteri kapatıp barın yukarısına asılı ‘61 yazına ait fotoğraflara baktı. Buna bir son vermenin zamanı gelmişti. Geçmiş, sonsuza dek susturacak, tüm izleri odunların üstüne yığacak, yakacak ve küllerini etrafa savuracaktı.

Hiç var olmamış gibi.

19 Ağustos 2016, 20:00

“Biranız, Herr Schreiber.”

Euproctes barının genç garsonu Marco, Jakob’a *Bit-burger*’ı servis etmeden önce şişenin soğuk olup olmadığını kontrol etti. Patronu, sadece kampın en eski müşterisi için her yaz bu biradan altı kasa getirtirdi. Bismarck zamanından süregelen özel bir ayrıcalıktı bir nevi.

“*Danke.*”

Alman gözlerini bilgisayarından ayırmamıştı bile. Schreiber, Marco’nun en çekemediği müşteri tipi idi. Kendini ilginç zanneden, kibirli bir gülümsemeyle bakan, en ufak şeyin bile nedenini nasılını açıklayan, geçmişte her şeyin daha güzel olduğunu anlatan: eski garsonların, espresso-nun, Akdeniz’in... Jakob Schreiber’da laf edemeyeceği tek özellik, yetmiş yaşında olmasına rağmen bir delikanlı gibi diri ve meraklı olmasıydı. Karbon petank topunun paslanmaz çelikten, analog fotoğrafın dijitalden, butik biranın fabrikasyon üretimden üstün olduğunun ispatıydı.

* (Alm.) Teşekkürler. (e.n.)

Kamptaki günlerini, sahaya 4-4-2 dizilen Mannschaft* takımından bile daha disiplinli geçiriyordu. Sabahları pe-tank oynar, öğlenleri on ila yirmi arası fotoğraf çeker, akşamüzerleri otuz üçlük bira içerdi. Hayat şekli asla şaşmazdı.

Yirmi yıl daha bu şekilde içlerini bayacağı düşünülüyöünde...

Yan odadaki poker oyununa katılacak türden bir adam değildi.

Fakat o akşam, Jakob'un canı bilgisayar ekranı başında da sıkılıyordu. Alışık olmadığı şeyler yapmak o yaştaki bir adam için sakıncalıydı. Yavaşça yeşile dönen çubukta, *Dosyaların %67'si kopyalandı*, yazıyordu. Fotoğraflar yeni nesil polisiye dizilerin, *Derrick* dizisinin bir bölümü boyunca verilen görüntülerin toplamını jeneriğinde verdiği anlar kadar hızlı geçiyordu ekrandan. Yükleme hızı yine de Jakob'u tatmin etmemişti. Bulut'tan '89 yazına ait, 300 DPI çözünürlüğünde kaydedilmiş daha sekiz yüz fotoğraf indirmesi gerektiğini hesapladı. Eski laptopu ya da Euproctes barının interneti can çekişiyordu.

Ekranda, *İndirme işlemi on bir dakika içinde tamamlanacak*, yazsa da bu, sırada daha ne kadar bekleyeceğinizi söyleyen ya da trafiğin ne zaman açılacağını söyleyen yalancı bildirimlerden birine benziyordu. Öte yandan, Jakob'un saatinin saniye ibresi hiç durmadan dönmeye devam ediyordu.

21:12

Kim Salonundan Milyoner Olmak İster? yarışmasında son sorunun sorulmasına yarım saatten az kalmıştı.

Dosyaların %73'ü kopyalandı.

Burnunu barın duvarlarına dikti ve önce Basile'e sonra da oğlu Cervone Spinello'ya hediye ettiğı beş fotoğrafa ba-

* (Alm.) Almanya milli futbol takımı. (ç.n.)

karak huzursuzca bekledi. Karşılığında pretzel ve içmeyi tercih ettiği birayı servis etmelerini ve Renanya'dan ithal edilen *Knackwurst* sosisi bulundurmalarını istemişti sadece.

1961, '71, '81, '91, 2001 yazları.

Kanada tarzı ilk çadırlardan otomatik kurulumlu iglo çadırlarına, plaja serdikleri uyku tulumlarından otomatik şişen matlara, odun kömüründen elektrikli ızgaralara, aradan geçen zamanı genel bir bakış açısıyla gözler önüne seren fotoğraflarına gururla baktı. En beklemediği anda, daha *Bitburger*'ını bile bitirememişken indirme işlemi aniden hızlanıp %76'dan %100'e geldi.

Scheiße!

Birasını bir dikişte bitirdi, eline bir avuç pretzel aldı ve laptopunu bir kolunun, petank topu çantasını diğer kolunun altına sıkıştırdı. Prestige Carbone 125 Yarisert toplarını asla yanından ayırmazdı. Almanlara göre bu toplar ağırlıklarınca altın değerindeydi. Herr Schreiber'ın *Prences ve Bezelye Tanesi*'ndeki gibi toplarını şiltesinin altına koyarak uyuduğu dedikodusu bile çıkmıştı.

Karanlık çöküyordu. Zeytin ağaçlarına saklanan circır-böcekleri, bin minareye tünemiş bin müezzin gibi günün sona erdiğini duyuruyordu. Cırıltıların ve alacakaranlığın içinden ilerleyen Jakob Schreiber, arkasından gelen adım seslerine hiç aldırmış etmedi. Büyük bir kararlılıkla ilerlemeye devam etti.

Çoraplarının sarıp sarmaladığı ayakları ve çoraplarını sıkıca saran sandaletleri tek başlarına da evin yolunu bulabilirlerdi. Bunu daha önceden, Almanya'nın Dünya Kupası'nı kazandığı gün, her milletten turistle beraber sekiz kasa *Bitburger*'ı bitirdiği gün de başarmışlardı. O günlerde Anke ve Hermann da yanındaydı. O yazın geri kalanında fıçı *Pietra* birası içmiş ve bir daha o kadar içmeyeceğine yeminler etmiş-

ti. İki sene önce ülkesinin bir kere daha Dünya Kupası kazandığına şahit olmuştu. Bu sefer Mario Götze'nin uzatmalarda attığı golü kutlamak için bile bir şişe bira açmamıştı.

Artık Hermann ve Anke yoktu.

Jakob, gezerevinin kapısını açar açmaz, petank toplarını masanın ayağına koyup transistörlü radyosunu açtı. Hazırlanacak süresi vardı. Radyo hâlâ reklam veriyordu. Sıradaki soruya daha en az dokuz dakika vardı. Salondaki masaya yerleşti, laptopunu açtı ve '89 Yazı dosyasına tıkladı ama akıllı, hiç çelişkili bulmadan kolaylıkla yanıtladığı 9, 10 ve 11. sorulardaydı. Yedi yıldır bu yarışmayı takip etse de onuncu sorudan sonrasını hiç görememişti... Clotilde İdrissi, ona şans mı getirmişti ne? Onuncu soruyu doğru bilene, yirmi dört ciltlik Brockhaus Ansiklopedisi veriyorlardı. Halihazırda evindeki kütüphanesinde bu ansiklopedi setinden yetmiş iki cilt, yani üç set vardı. Hatta bir tanesini yirmi sekiz metre karelik ikinci evine getirmeyi ciddi ciddi düşünmüştü.

On ikinci soru, üçüncü baraj demekti. İnternet sitesindeki istatistiklere göre bir milyon yarışmacıdan sadece biri bu barajı geçebiliyordu. Para ödülü vermeseler de Münih'teki Pinakothek Müzeleri'ne VIP giriş hakkı veriyorlardı. Halka kapalı olan koridorları görebilmek ve restorasyon atölyelerine katılmak ve hepsinden önemlisi, müzeden ayrılmadan önce bir heykeltıraşın, daha sonra özel bir salonda sergilenmek üzere büstünüzü yapması da cabasıydı. Şimdiye kadar sadece kafası bilgiyle dolu on yedi Alman bu şerefe nail olabilmişti.

On sekizinci kişi olabilmek için Jakob'un önünde sadece bir soru vardı.

Aklı tüm bunlarla meşgulken, '89 yazına ait fotoğraflara göz attı. Küçük Clotilde'i, Nicolas İdrissi'yi, Maria Chja-

ra'yı, Aurélia Garcia'yı hiç zorlanmadan tanıdı. Sadece bir yazlığına oraya gelen, Estefan, Magnus ve Filip'in ise adlarını, geç de olsa hatırlayabildi. Manzaraların, yetişkinlerin ve gündelik hayattan karelerin olduğu fotoğrafları hızla gezip gençlere odaklandı.

Fotoğrafların çalınması onu endişelendirmişti. Çünkü adı üstünde, çalınmışlardı. Ne olduğunu tam olarak bilmesede bunun Clotilde İdrissi'nin adaya tekrar gelmesiyle bir ilgisi vardı. "Her şeyin bir vakti var," dedi kendi kendine. Şimdi yarışmaya odaklanması gerekiyordu. Ondan sonra fotoğrafları doğru düzgün incelerdi.

Hiç olmadığı kadar odaklandı.

Gezerevinin önünden gelen çakıl taşı seslerini duyamayacak kadar yarışmaya odaklanmıştı.

Radyo sunucusu, meşhur on ikinci soruyu bir dakika içinde soracağını duyurdu. Jakob sağ eliyle telefonunu sımsıkı kavradı, sol eli hafifçe titriyordu. Titremeye yenik düşmemek için fareye tıklayarak slayt gösterisini oynatmaya devam etti.

'89 yazı gözlerinin önünden akıp gidiyordu. Günbatımında Alga Plajı, sabahın erken saatlerinde Veaux Marins Mağarası, petank maçı, gençlerin dansı, kamp alanının resepsiyonu, park yeri.

*Noch 39 Sekunden,** anonsu yükseldi radyodan.

Jakob'un kaşları çatıldı. Fotoğraftaki bir şey dikkatini çekmişti.

Evin kapısının hafifçe aralandığını duymadı.

Noch 15 Sekunden.

Jakob büyülenmiş gibi Euproctes Kamp Alanı'na park etmiş birkaç arabaya bakıyordu. İçlerinden en aşına olduğu, İdrissi ailesinin kırmızı *Fuego*'suydu. Fotoğraflanmasının

* (Alm.) Son otuz dokuz saniye. (ç.n.)

üstünden yirmi dört saat bile geçmeden Petra Coda'nın kayalıklarına çarpacak olan araba. Fotoğrafın altında, 23 Ağustos 1989, yazıyordu. Fakat yaşlı Almanın asıl dikkatini çeken araba değil, gözlerini dikmiş ona bakan gençti, yüzünde öyle bir ifade vardı ki...

Noch 5 Sekunden.

... öyle bir ifade vardı ki neler olacağını önceden biliyordu sanki.

Noch eine Sekunde.

Jakob gözlerini kapayıp başparmağını hafifçe kaldırdı. Şimdi sadece sunucunun, MG 08 makineli tüfek hızında sorduğu soruya odaklanmıştı. Yanıtlamak için üç saniyesi vardı.

Antwort A: Mönchengladbach. B: Kaiserslautern. C: Hamburg. D: Köln.

Ein.

Jakob cevabı buldu!

Zwei

Genellikle pimpirikli de olsa cevaptan emindi. Parmağının ekrana basıp doğru cevabı işaretleyişi, gazetecilerin ona ulaşmaları, adının yerel gazetenin manşetlerine çıkışı, bir rüya gibi gözlerinin önünden geçti.

Neue Pinakothek Müzesi'nin geniş koridorunda bronz kafatasının sergilendiğini gördü.

Drei.

Bu, beyinde canlanan son görüntüden bir öncekiydi.

Jakob asla üçüncü barajı geçemeyecekti.

Parmağının ekrana basmasına birkaç milimetre kalmıştı ki Prestige Carbone 125 çantası sağ şakağına indi. Jakob masası, laptopu ve telefonuyla beraber yere devrildi.

A31 numaralı gezerevin dar koridoruna, kan ve et parçaları saçıldı.

Almanın gözleri, kapanmadan önce alnından fışkıran lâl rengi sıvıyla doldu ve yanına, yüzünün birkaç santimetre ötesine düşen bilgisayarda gözüken son resme kilitlendi.

Ekranda hâlâ aynı fotoğraf vardı. Park alanındaki *Fuego* ve o akşam direksiyon mekanizmasının bozulacağını biliyormuş gibi gözlerini arabaya diken o kişi. O delikanlıyı tanıyordu. Hatta bu akşam karşılaşmışlardı. Bu geç saatte neden kablosuz internete bağlanmak istediğini sormuştu ona.

Cervone Spinello.

Dakikalarca, ağır ağır geçen dakikalarca tereddütte kaldı.

Fotoğraflardan kurtulmak çocuk oyuncağıydı. Hepsini silip, çıkarken laptopu yanına alarak en yakın çöp konteynırına atıp tüm izleri ve delilleri temizlemesi yeterliydi. Petank toplarından kurtulmak da hiç zor değildi. Suç aletini asla bulamayacaklardı.

Peki ya Almanın cesedi? Ondan nasıl kurtulacaktı?

Karanlıktan mı faydalanacaktı? Sessizlikten mi faydalanacaktı?

Fakat vakit epey geç olmuştu.

Dışarıdan, A patikasından gürültülü bir grubun yaklaştığını duydu. Muhtemelen oyunları bitmiş, blöflerden, acemi şansından, rest çekmekten dem vuran poker masalarından biriydi.

Masalar boşaldıkça diğerleri de peşlerinden gelecekti.

Başka bir çözüm yolu düşünmesi gerekiyordu. Fakat bugünkü bu kadardı. Şimdi sükûnete ihtiyacı vardı.

Ellerine, petank toplarına bulaşan kanı, gezerevin yerlerindeki kırmızı lekeleri temizledikten sonra yürüyerek uzaklaştı. Yeterince ıssız bir sokak lambası bulana dek yürüdü ve günlüğü tekrar açtı.

Kırmızı, her şey kıpkırmızıydı.

Bir tek defter, içindeki mavi, koyu mavi kelimeler bu kırmızılıktan muaftı.

* * *

20 Ağustos 1989, Pazar: Tatilin on dördüncü günü, Delfinidin mavisi bir gökyüzü.

Delfinidin, gelecekteki okurum, çiçeklere mavi rengini veren pigmentin bilimsel adı. İnanılmaz, değil mi? Güllerde bu pigment yok. Bu yüzden gerçek bir gül asla mavi olamaz!

Ama ben gül değilim.

Oscelluccia Plajı'nın kayaları üstünde kurumaya çalışıyorum. Henüz tişörtümü giymemiştim. Bu kez Natale, masum su perisi bikinime dilediğince bakabilirdi. Ne kurukafa, ne iskelet ne de en ufak bir siyahlık, mavinin her tonundan başka bir renk yoktu üstümde.

Aryon hemen yanımda, kayaların arasındaki demir hal-
kaya bağlıydı. Oscelluccia Plajı, sadece denizden ulaşılabil-
len gizli bir koy değil. Buradan Euproctes Kamp Alanı'na
kadar uzanan ufak bir patika var. Dik, parmak arası terlik-
lerle ve şemsiyeyle yürünemeyecek kadar dik bir yamaçta
ama Alga Plajı kadar kalabalık olmuyor burası.

Şimdilik yalnızdık.

Natale Angeli hiç durmadan konuşmaya devam etti. Fa-
kat bu kez, dinledim onu.

“Gördüğün gibi Clotilde, orası koruma alanım için biçil-
miş kaftan. Başta bir dubalı köprü, birkaç palamar ve belki
de bir bilet büfesi yaptırsam yeter. Mauritius Adası'ndaki
Tamarin Koyu gibi olacak. Orayı duymuş muydun hiç?”

Başımı salladım. Gözlerimi yumdum. Artık istediğini
anlatabilirdi...

“Onlarca yunusun olduğu bir koy. Her sabah tekne tur-
ları düzenleniyor. İnanılmaz yoğun bir ilgi var. Tekne sa-
yısını sınırlamak zorunda kaldılar hatta. Başlı başına bir
sektör oldu ama burada öyle olmayacak. Turların sayısı
sınırlı olacak. Ücretleri yüksek tutacağız. Turlara katılmak
bir ayrıcalık olacak. Binlerce kişinin arasından sadece bir-
kaçını seçeceğiz. Ardından eğer turlar tutarsa, para getirir-
se, daha büyük düşünmeye başlarız. Kalıcı bir bina, deniz
suyu havuzu, bakım merkezi, ufak bir araştırma ekibi...”

Ardından bana yaklaştığını, üzerime düşen gölgesinin
altında üşüdüğümü hissettim.

“Bu konuyu dedene açar mısın? Benim için yapar mısın
bunu?”

Gözlerimi açtım. Ya da Natale gözlerimi açmamı sağladı.

Karşımdaydı. Şort mayosu, bronz teni, sifıra vurduğu
başındaki bandanası ve kumlara iz bırakan çıplak ayak-
larıyla bir korsan kadar yakışıklı ve ulaşılmazdı. Tanrım,

benden bir iyilik isteyen bu çocuk, yunuslarla konuşmayı biliyordu! Elimden tutmuş, içinden fırladığı romanın ya da filmin dünyasına çekiyordu beni.

“Elbette yaparım. Dedem neden hayır desin ki?”

“Çünkü ne yunusları ne turistleri ne de beni umursar. Ama sevgili torunu ona yalvarırsa...”

Meseleyi masaya yatırmam, pazarlık etmem, şartlarımı ifade etmem gerektiğini bilsem de yapamadım. Ellerimi cırpıttım sadece.

“Nasıl istersen! Müzeni nereye yapıyorsun bakalım?”

Natale dur durak bilmeden konuşmaya, hiç bilmediğim kelimeler telaffuz etmeye başladı. ISO standartları gibi bir şeylerden, kompozit malzemelerden, geri dönüşüm sistemlerinden falan bahsetti. Hatta bütçesini bile anlattı. Tüm bunlar çok teknik meseleler olduğu için sıraladığı planların tam ortasında yerimden sıçramama neden olan bir kelime dudaklarından dökülene kadar araya girmedim. *Annem.*

Sanırım ilk defa onunla senli benli konuşuyordum.

“Bunları anneme de anlattın mı?”

“Tabii ki. Ne de olsa annen mimar, çevre dostu yapılar alanında uzman. Bu işten anlıyor ciddi. Ona göre şuraya ve şuraya güneş panelleri koyarsak, başka bir enerji kaynağına ihtiyacımız olmazmış.”

Parmağıyla yassı kayaları gösteriyordu.

Neye uğradığımı şaşırdım!

“Onu buraya mı getirdin?”

Harika sazan taklidi yapıyordu. Ya da gözleri bön bön bakan herhangi bir balık taklidi...

“Evet. Annen çok yetenekli. Hatta bir deha. Eğer bu projeyi yapacaksam, dizaynını ondan daha iyi kimse yapamaz.”

Lafını böldüm.

“Madem annem bu kadar harika, neden dedemle konuşmasını ondan istemiyorsun?”

Robinson Crusoe edasıyla yanıma oturdu. Bacaklarını karnına çekerkenki bu havalı tavrına bayıldım. Gücün ve çocukluğun karışımını gördüm onda. Kendine güvenen bir adam da olsa hâli ve tavrıyla hâlâ küçük bir çocuktuktu.

Bu dünyada ondan sadece bir tane vardı ve ben onu bulmuştum. Ancak on yıl geç doğmuştum bu dünyaya.

“Annen, şey, sevilen bir gelin değil... Nasıl desem? Korsikalı olmaması bile başlı başına bir sorun. Fakat aşılamayacak bir sorun değil aslına bakarsan. Asıl mesele, babanı peşinden anakaraya sürüklemiş olması. Hem de Marsilya’ya ya da Aix-en-Provence’a bile değil, en kuzeye, Paris’in de yukarısına götürdü onu. Buradaki İdrissi’lerin gözünde o, babanı çalan kadın.”

“Ben de Paris’in kuzeyinde yaşıyorum ama.”

“Evet ama senin kanında Korsikalılık var. Sen bir İdrissi’sin, hem de birinci dereceden! Bir gün buranın tamamı, seksen hektarlık bu yer senin bile olabilir. Belki bu, dedeni ikna etmek için yeterli bir sebeptir...”

Eğer hâlâ anlayamadıysan, itiraf ediyorum, ona gerçekten âşık oluyordum. Bir erkek için her şeyini vermenin, onun için tüm değerlerini, onurunu, özgür bir kadın olacağına dair verdiği sözleri, ettiği yeminleri, attığın naraları feda etmek istemenin nasıl bir his olduğunu tadacaktım. Tüm bunların ne demek olduğunu parça parça anlamaya başlasam da bu esnada Darvinci bir dişi refleksle kaskatı kesildim. Sanki binlerce yıl boyunca hayatta kalabilen kadınlar en şüpheli, en atılgan olanlardı. Tüm fevri ve saf olanlar, evrim zincirinde yok olmaya mahkûm kalmışlardı. Hayatta kalmak için ikinci doğalarını şüpheli olmak üzerine geliştirmişlerdi.

“Sana neden yardım edeyim Natale? Senin gözün annemde. Eminim bana yunusları gösterirken yaptıklarının hepsini

ona da yaptın. O da seninle açıldı, denize atladı. Sonra onu da bu sahile getirdin. Sen onu tercih ederken ve gözünde hiçbir değerim yokken neden sana yardım edeyim?”

Natale bana öyle bir baktı ki, nasıl çözeceğimi bilmesem de bir yerden tanıdık gelen bu bakışları aklıma kaydettim. Tüm hayatım boyunca bir erkeğin bana bakmasını istediğim türden bir bakıştı bu. Şaşkın ve ilgili. Hem endişeli hem de büyülenmiş. Rakibinin elini merak ettiği için hiç durmadan bahsi yükselten bir poker oyuncusu...

En sonunda bir cevap verebildi.

“Clotilde, kartları açık oynayalım. Sen on beş yaşındasın. Evet, yaşıtın kızlardan daha olgun, özgün, dik başlı ve yaratıcısın. Kişiliğini beğendiğim türden bir kızsın ama on beş yaşındasın. Bu yüzden sana şöyle bir önerim var; benimle ortak olmaya ne dersin? Sıkı fıkı işbirlikçiler olalım. Ne dersin? Ortak bir hayalimiz olsun sadece. Yunusları, gezegeni, evreni kurtaralım. İnan bana, bir kez olsun senden başka hiçbir kıza böyle bir teklifte bulunmadım.”

Dokuz yaşındaki bir çocuğa sayı atmış bir yaz okulu animatörü gibi elini kaldırdı ve avcuma bir beşlik çaktı.

Bense o sırada başka bir şey hayal ediyordum.

Elimi tutmasını.

Dudaklarını dudaklarıma götürmesini.

Tenini tenime dayamasını.

“Senle ben, aynıyız Clotilde. Tüm dünyaya karşı çıkan hayal avcılarıyız.”

Annemi buraya getirmiş.

Belki onu öptü.

Belki onu soydu. Seviştiler belki.

Belki annemin bedenini arzuluyor. Hangi erkek arzula-maz ki? Fakat onu okşarken, kulağına onu sevdiğini fısıldarken, içine girerken hayal ettiği kişi belki de benim.

Belki ahlak ona engel olsa bile o beni seviyordur.

“Bir sözleşme istiyorum, Natale. Seni otuz yıl bağlayacak bir sözleşme. Elde ettiğin gelirin yüzde otuzunu, üstünde adım yazan bir tekne, denize bakan camedân bir ofis, bana ait iki yunus ve dilediğim gibi giyinebilmeyi istiyorum. Eğer tüm bunları sağlayabileceksen, dedemin kucağına atlayıp bu çılgın fikrini ona anlatırım.”

Gölmekten kırıldı.

“Hepsi bu kadar mı?”

“Evet... Ha, bir de yanağıma bir öpücük.”

20 Ağustos 2016

08:00

Deniz boş şişeleri, ıslak konfetileri ve dans etmekten yorgun düşünlerin, hayal kırıklığına uğramak üzere olan parti düşkünlülerinin gecenin sonunda vazgeçtikleri hayaller gibi kırık süsleri alıp götürdü. Sabah olunca dalgalar onları geri getirecekti.

Renkleri solmuş hâlde.

Henüz şafak sökmemişti.

Aryon, çöplerin ortasında yüzüyordu. Natale'in düşüncelere daldığı her hâlimden belliydi. Sanki dalgaların, yıllar önce içine hayalini koyup denize attığı şişeyi geri getirebileceğini ummayı bırakalı uzun zaman olmuştu.

Clotilde geç kalmıştı. Yine de Oscelluccia Plajı'na inmeden hemen önce bir an durdu. Zamanda geriye gidebilmek için birkaç saniye bekledi. Kumlar yirmi yedi yıl önceki gibiydi. Çakıl taşları, dalgaların köpüğü, deniz serpintisinin buruk tadı, kayalıklardaki oyukların içinde açan çiçeklerin ıtırılı kokusu aynıydı. *Roc e Mare*'nin şantiyesinin ya da Tropi-Kalliste'in kulübesinin olduğu yöne bakmayınca hiçbir şey değişme-

miş gibi gözüküyordu. Kalbinin içinde yine bir şeyler alabora oluyor, dalgaların savurduğu şu tekne gibi yalpalıyordu.

Tanrım, Natale nasıl da yakışıklıydı.

Sadece orada olması, lagün mavisini gözleriyle ufku taraması yetiyordu; okyanusları renklendirebilmek ve kahkahalar attırabilmek için dünyadaki tüm mercan resiflerini patlatıp tüm çotira ve palyaço balıklarını serbest bırakan gözleriyle.

Natale somon rengi kapüşonlu bir eşofman üstü, üstüne biraz büyük gelen bir kot pantolon ve deri sandaletler giymişti. Clotilde onun, bu şekilde heykel gibi dururken, vazgeçtiği hayallerinde büyülü bir güç sakladığını düşündü. Uçup giden birkaç saniye içinde, kafasından gerçekliği daha güzel bir şeye dönüştürmeye yarayan o büyülü gücü geçirdi. Bununla yetinmeyi öğrendiğini düşündü. Lumio'daki Super-U balık reyonunu el değmemiş bir deniz koruma alanına, arabaların tampon tampona dizildiği Ajaccio'daki Cours Napoléon'u tek kişilik transatlantik bir yola, her gün yanında uyuduğu kadına karanlığın içinde üstünkörü sarılışını, vaktiyle yoldan geçerken karşılaştığı biriyle bir zamanlar Aryon'a binen yolculardan biriyle aşk kokan yıldızlı bir geceye dönüştürmekle yetinmeyi öğrendiğini.

Yakışıklı. Sağlam karakterli. Kırılğan.

“Natale?”

Kalçalarında dalgalanan lila rengi bir elbise giymişti. Hâlâ serin, neredeyse ıslak olan kumların üzerinde yürümek için sandaletlerini çıkardı.

Natale arkasına döndü, gözleri gözlerine kilitlendi.

Yakışıklı. Sağlam karakterli. Kırılğan.

Tehlikeli.

Lagün bakışlı erkeklerden daha tehlikeli hiçbir şey yoktur, diye düşündü Clotilde. Mercan resiflerini patlatmak, ailelerin güven içinde oynadığı korunaklı sulara deniz canavarlarını salmak demekti aynı zamanda.

Aralarında onları ayrı düşüren son bir metre kalana dek birbirlerine yaklaştılar.

“Benimle burada buluşmak isteyerek ateşle oynadın,” dedi Natale. “Bir daha asla bu sahile ayak basmayacağıma yemin etmiştim.”

“Sen daha ne yeminler etmiştin...”

Cevap vermedi. Bakışları hâlâ kayalıklara bağlı olan *Ar-yon*’a kaydı.

“Aynı zamanda şanslısın da. Bugün boşum. Yarın sabaha kadar mesaim yok.”

Clotilde dudaklarını ısırdı.

“Ben değilim. Kocam koşuya çıktı. Yarım saat, haydi bilemedin bir saate Notre Dame de la Serra’dan dönmüş olur. Benim de o dönmeden Euproctes’ta olmam lazım. Durum... Durum biraz karışık... Ona burada küpemin tekini kaybettiğini söyledim. İri, gümüş halka bir küpe. Ayrıca yalan da değil, geçen geceki konserde kaybettim gerçekten.”

Natale’in yüzündeki tüm ince çizgiler, koreografisi sadece gülümsemesini karşı konulmaz kılmak için hazırlanmış bu dansa bunca yıldır çalışan dansçılar gibi ahenk içinde hareket etti.

“Aramana yardım edebilir miyim?”

Elini tuttu. Son derece doğaldı tavrı. Bakışlarını aşağı indirip yavaş yavaş yürüdüler.

“Hatırlıyor musun?” diye sordu Clotilde.

“Tabii ki. Koruma parkıma sık sık kız getirdiğimi mi sanıyorsun?”

Evet, öyle sanıyorum, yakışıklı denizkızı avcısı. Bir zamanlar buradan hiç eksik olmazlardı!

Gözlerini denize dikti.

“Hâlâ yunus var mı?”

Natale gözlerini kumdan ayırmadı. Cevap vermedi. Clotilde devam etti. Söyleyecekleri bittikten sonra susacaktı, sözdü. Konuşmasına, açıklama yapmasına izin verecekti. Onu dinleyecekti sadece. Eskiden olduğu gibi.

“Galdor ve Tatië hâlâ yaşıyor olmalı,” dedi. “Orophin ve

İdril de. Yunusların elli yıldan fazla yaşayabileceğini söylüyorlar. Ve fil gibi hafızaları varmış! Hatta onlarınkinden bile güçlüymüş. Memeli hayvanlar arasında en güçlü duygusal hafıza onlardaymış. Bir yerde, aradan yirmi yıl geçse bile eski eşlerinin ısıklıklarını hatırlayabildiklerini okumuştum. Bunu yapabilecek tek bir erkek tanıyor musun?”

Gözleri kumdaydı. Hâlâ.

Neden o aptal küpeden bahsetmişti ki?

Karşılarında kapalı duran Tropi-Kalliste’i inceledi. Önüne çöpler yığılmış, gri karavan zincirlenmişti. Posterde yazana göre Maria Chjara turnesine adanın batısında devam edecekti. Önceki akşam Sartène’de, bu akşamsa Propriano’da olacak, ama iki gün içinde Calvi’ye geri dönecekti.

“Bu saçmalık da neyin nesi? Bu iğrenç gece kulübü, bu çirkin kulübe? Burada senin dubalı köprüünün, koruma parkının, deniz memelileri müzesinin olması gerekiyordu. Anlat bana Natale, neden kazanan Cervone Spinello oldu? Nasıl senin projeni yenebildi?”

Havada ağzı açık plastik poşetler uçuşuyor, etrafta bira tenekeleri yuvarlanıyordu. Tüm bunları temizlemesi, temizlik ekibinin saatlerini alırdı ve ertesi gün geldiklerinde yine aynı manzarayla karşılaşacaklardı. Dedesi Cassanu bu saygısızlığa nasıl göz yumabilmişti? Natale Angeli’nin yunus parkından- sa bu sahil çöplüğünün büyümesine nasıl izin verebilmişti?

“Bu çok eski bir hikâye, Clotilde. Geçmişte kaldı. Lütfen beni zorlama.”

Tamam, adamın üstüne gitme, Clotilde.

“Annemi de buraya getirmiştin.”

Clotilde anında içinden, *Delisin sen!* diye bağırıp söylediğine hemen pişman oldu. Buna üstüne gitmemek mi diyordu?

Fakat bu kez Natale tepkisiz kalmadı. Hâlâ içinde küpenin tekini bulma umudu varmışçasına ayaklarıyla kumları karıştırıyordu.

“Evet... Sen de tırnaklarını çıkarmaya, dişlerini ve dikenlerini göstermeye hazır küçük bir kirpi gibi anneni kıskanmaktan çatlayacaktın.”

“Böyle hissetmem çok doğal değil mi sence de?”

“Hayır!”

Yürümeyi bırakıp arkalarına döndüklerinde karşılarında *Aryon*’u buldular.

“On beş yaşındaydım evet, ama aptal değildim. Anneme bakarken gözlerinle... Nasıl anlatsam... Gözlerinle resmen onu soyuyordun. O da sana aynı arzuyla bakıyordu. Hiçbir adama öyle baktığını görmedim. Babama bile.”

Natale başparmağıyla yavaşça onun avcunu okşadı. Nasıl bir kelebeğin kanat çırpışı, dünyanın diğer ucunda bir tsunamiye sebep olabiliyorsa, cildindeki bu ufak dokunuşlar da karnında derin hisler uyandırıyordu.

Sesini aniden yükselterek, “Doğru, Clotilde,” dedi Natale. “Şu maskeleri bir kenara bırakalım artık. Yüzlerimizdeki kırışıklıklar kadar eskimiş ve yıpranmışlar. ‘89 yazında ben yirmi beş, annense kırk yaşındaydı. Evet, aramızda bir çekim vardı. Fiziksel bir çekimdi bu. Fakat annen, babana ihanet etmedi ve inan bana her ne kadar baştan çıksa da aramızda hiçbir şey olmadı.”

“Kuzular gibi uslu uslu yani...” diye iğneledi Clotilde.

Natale bu söylediğini duymamış gibi devam etti.

“Eğer annen babanı aldatsaydı, bu ne bana âşık olduğu ne de babanı sevmediği anlamına gelirdi.” Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. “Hatta durum, tam tersiydi.”

“Tam tersi miydi? Hiçbir şey anlamıyorum, Natale.”

“Annen bana yaklaştı, kur yaptı, baştan çıkardı, görmeyen, bilmeyen kalmasın diye benimle herkesin içinde gözük-tü... Ama onun sevdiği kişi babandı! Şimdi anlıyor musun?”

“Hayır, hâlâ anlayamıyorum. Üzgünüm...”

“Annen, babanı kıskandırmak istiyordu! Bu kadar basit,

Clotilde. Benim koruma alanımla, yunuslarımla, balık kokan ellerimle ilgilendiği falan yoktu. Yalnızca babanın bir tepki vermesini istiyordu.”

Clotilde, Natale’in elini bıraktı. Rüzgârın, hiçbir erkeğin gösteremeyeceği kadar büyük bir sabırla bacaklarını ve yüzünü okşamasına izin verdi.

“Annenle babanın arasına geçenler de karmaşıktı, Clotilde.”

Clotilde daha fazlasını duymak istemiyordu. Ne yeri ne de zamanıydı.

“Bu, dünya kadar eski bir mesele, Clotilde. *Tehlikeli İlişkiler*’i hatırla. Stareso Limanı’nda, bankta, Aryon’un karşısında okuduğun kitabı. Annen benimle oynuyordu. Başka bir adamı sevdiği için beni kullanıyordu... Ve ben, salak gibi hiçbirini göremedim, tongaya düştüm. Palma çok çekici, zarif bir kadındı. Projeme ilgi gösteriyordu ve mimardı. Çok somut fikirleri vardı. Neredeyse projemi beraber hayata geçirebileceğimize inanıyordum. Aramızda bir bağ oluşmaya başladığını düşünüyordum. Oysa...”

Sahili gözleriyle tarama sırası Clotilde’deydi. Kumların arasında hiçbir takı yoktu, sadece izmaritler, bira kutuları hatta biraz daha eşelerse prezervatifler vardı.

“Oysa,” diye sürdürdü Natale, “asıl bağ senle benim aramızdaydı... Palma’yla değil... Senle... Bence bu da önemliydi.”

Clotilde boşlukta Natale’in elini aradı ve kavradı. Kendine çekince Natale, etrafında dönerek onunla yüz yüze geldi. Madem oyun sona ermişti, madem maskelerini denize atıyorlardı...

“Annesi hakkında düşler kurarken, kızının da seni düşlüyor olması biraz çarpık bir durum değil mi sence de?”

“Hayır, Clotilde... Hayır... Taş çatlasa on üçünde göster sen de on beşinde bile çok hoş bir kızdın. Buna ne şüphe. Hiçbir şüphe yoktu buna. Tahmin etmiştim.”

“Neyi?”

Ayaklarıyla kumu eşeliyordu. Utanmıştı. İnanılmaz tatlı gözükiyordu utangaçlığı.

“İleride böyle olacağını. Hayallerle dolup taşan, akıllı, uçar, hayata göğüs geren muhteşem bir kadın olacağını. Yaşı ilerlese bile hayata benimle aynı çerçeveden bakan bir kadın.”

Clotilde’in kafasında uzaklardan gelen bir ses yankılandı: *Senle ben aynıyız Clotilde. Tüm dünyaya karşı çıkan hayal avcılarıyız.*

“Fakat ben senden on yaş büyüktüm, Clotilde, az buz değil, on yaş... Kesişen iki eğri gibiydik. Seninki çekiciliğin zirvesine çıkarken benimkisi inişeydi.”

“Kes!”

Bacaklarının arasına saklanmak ister gibi aniden yere eğildi.

“Kes, Natale. Her şeyi karartmayı, kendini perişan etmeyi kes artık. Sen de çok iyi biliyorsun ki...”

Lafını tamamlamasına izin vermeden doğruldu. Başparmağıyla işaretparmağı arasında gümüş bir halka vardı.

“Bu senin mi?”

İnanılmazdı!

Mucize! Düpedüz mucizeydi bu!

“Teşekkür ederim.”

Mucizelere karşı savaştırmamak gerek, diye düşündü Clotilde. *Bu uğursuzluk getirir.* Düşünceleri aniden bir sıraya girdi. Natale’in yüzündeki efsunlu çizgiler gibi.

Yapması gereken şey açıktı. Onu öpmeliydi.

Yirmi yedi yıllık bir sözleşmeyi yerine getirmek için sadece bir öpücük.

Yirmi yedi yıllık hayaletleri kovmak için sadece bir öpücük. Sadece bir öpücük, hepsi o kadar.

Bir aptal olarak ölmek için. Elden ayaktan düşmeye başlayacağı önündeki uzun yıllar boyunca pişmanlık duymak için.

Bir kez olsun dudaklarının tadına bakabilmek için...

Clotilde dudaklarını yavaşça Natale'in dudaklarına bastırdı.

Bir anlığına, sadece bir anlığına.

Ardından dudakları, anlaşmışlar gibi, bu anlaşılabilir bir durummuş gibi aynı anda aralandı.

Bir anlığına. Sadece bir anlığına.

Parmakları gümüş halkanın etrafında birbirine dolanmadan, Clotilde'in eli, Natale'in ensesini ve Natale onun belini kavramadan, ağızları eriyerek bir olmadan, dilleri kaybolmuş zamanın izinde birbirine dolaşmadan ve bedenleri iç içe geçmek için yaratılmış gibi birbirine yaslanmadan hemen önce.

Sanki bundan böyle bir başlarına var olabiliyorlarmış gibi...

Uzun süre, Clotilde'in göğsü Natale'in gövdesine yaslı, zamanı geri almak için ne yapacaklarını bilemeden öpüşerek öylece kaldılar. Başını Natale'in omzuna koyduğunda Clotilde'in bakışları palamara bağlı *Aryon*'a kilitlendi. Balıkçının parmakları, yürümeyi yeni öğrenen beşiz bebekler gibi yorulmak bilmeden, aceleci ve sakar bir şekilde sırtında geziniyordu.

“Onu dalgalarla yeniden buluşturalım, Natale. Haydi açılalım, yunuslarla geri dönelim. Filmin devamını çekelim. En az beş *Denizin Dışları* filmi var. Biz de gayet *Derinlik Sarhoşluğu 2*'yi çekebiliriz.”

Natale'in yüzünde üzgün bir gülümseme belirdi.

“Bu imkânsız, Clotilde.”

“Neden?”

Nefessiz kalana dek tekrar öptü onu. İçi hayatla dolup taşı.

“Bunu sana söyleyemem, bu imkânsız.”

“Neden? Neden *Aryon*’u buraya zincirledin, Natale? Neden Aurélia’yla evlendin? Neden bugün hayaletlerden korkan ben değil, sensin?”

“Çünkü gördüm. Bu kadar basit, Clotilde.”

Clotilde, “Kahretsin Natale, hayalet diye bir şey yok. On beş yaşında, Lydia Deetz gibi giyinirken bile buna inanmıyordum. Bu sadece bir oyundu. Hayaletler, vampirlerin tam tersidir. Bir öpücükle kaybolurlar,” dedi ve Natale’i öptü.

“Gördüm, Clotilde.”

“Kimi gördün?”

Clotilde dudaklarını tekrar yaklaştırdı ama Natale onu kendine yaslamak için bel çukuruna koyduğu elini çekmeden başını çevirdi.

“Aklımı kaçırdığımı düşüneceksin.”

“Zaten öyle düşünüyorum. Başka bir bahane bul.”

“Şaka yapmıyorum. Daha önce bunu kimseye söylemedim. Aurélia’ya bile. Ama o zamandan beri hiç aklımdan çıkmıyor.”

“Ne zamandan beri?”

“23 Ağustos 1989’dan beri.”

Clotilde, Natale’in omzuna yapıştı.

“Anlat bana, Natale. Anlat bana.”

“Punta Rossa’daydım. Evde benden başkası yoktu. İçiyordum. Bugün içtiğim kadar değil ama içiyordum yine. En azından o akşam. O gün Palma’yı göremeyeceğimi biliyordum. Nedenini sen de biliyorsun. Annenle babanın tanışma yıldönümüydü. Azize Rosa günü. Onların kutsal günü. Ben de kıskançlığımı mersin likörüyle öldürmeye çalışırken gözlerim, Capu di a Veta’nın zirvesine takıldı. Hayalet tam 21:02’de tepenin üstünde belirdi. Saatten adım kadar eminim Clotilde. O sırada televizyon açtı, *Thalassa* yeni başlamıştı ve ekranda saatin kaç olduğu yazıyordu. 21:02.

Hayalet tam o anda evin yaklaşık yüz metre uzağında, Sentier des Douaniers patikasında dikiliyordu.”

Clotilde dondu kaldı.

21:02... 23 Ağustos 1989.

Titreyerek Natale’in alev alev yanan bedenine sokuldu. Başını kapüşonuna gömdü.

Fuego, saat tam 21:02’de boşluğa yuvarlanmıştı. Jandarmanın ve ambulansın tuttuğu tutanaklar da bunu doğruluyordu.

“Buna inanmanın mümkün olmadığını biliyorum, Clotilde. Aklımı kaçırdığımı düşüneceğini de biliyorum. Ama arabanız Petra Coda kayalarına çarptığı ve abinin, babanın ve annenin hayatını kaybettiği o anda, annenin penceremde belirdiğini gördüm. Şu an seni gördüğüm kadar net gördüm onu. Uzaklara uçmadan evvel, son defa görmek ister gibi bakıyordu bana. Aramızdaki son birkaç metreyi geçmeye cesaret edemeden uzun süre orada dikildi. Hareket etmeyeceğini anladığımda, dışarı çıkıp yanına gitmeye karar verdim. Bardağı masaya koyup, kapıyı açıp ona koşana kadar ortadan kaybolmuştu.”

Beşiz parmakları, Clotilde’in sırtını sımsıkı sardı.

“Ailenin kaza geçirdiğini ancak birkaç saat sonra öğrenebildim,” diye sürdürdü Natale. “İşte o zaman anladım. Gördüğüm annen olamazdı. O esnada benden dört kilometre uzakta ölüyordu. O hâlde gördüğüm onun hayaleti olmalıydı. Fakat buna kim inanırdı ki?”

“Ben.”

Clotilde, ona inanabilmesi için içinden defalarca, *İnanıyorum, sana inanıyorum!* diye haykırdı. *Tabii ki sana inanıyorum. Çünkü o hayalet bana mektup yazdı. Arcanu’daki meşenin altında dikilirken beni izledi. Burada kahvaltısını yaptı, gazetesini okudu. Sıkılmamak için bir köpek sahiplendi.*

Clotilde, Natale'in boynuna uzun bir öpücük kondurdu. Ardından yavaş yavaş birbirlerinden ayrıldılar.

Pişmanlık içinde.

"Gitmem lazım... Franck çok geçmeden dönmüş olur. Her şey... Her şey çok karmaşık olacak. Tekrar görüşebilmemiz, gerçek manada görüşebilmemiz çok zor olacak."

Devam etmeden önce gülümsemeye çalıştı.

"Yeni başlayanlar için aldatma kılavuzlarının hepsinde bir numaralı kural, eşinle ve kızınla aile tatilindeysen sakın sevgili yapma, olmalı."

Clotilde'i huzursuz eden bir özgüvenle, "Yarın sabah çalışıyorum," dedi Natale. "Ama bu öğleden sonra boşum. Bana eşlik edebilirsin."

"Bu mümkün değil, Natale," dedi gümüş halkayı gözüne doğru sallayarak. "İnandırıcı bir bahane bulamam. Franck zaten işkilleniyor ve..."

"Öğlen birde," diye araya girdi balıkçı. "Belvédère de Marcone'da. Kocan tek başına gelmene izin verecek."

Belvédère de Marcone.

Natale haklıydı.

Franck asla orada sevgilisiyle buluşacağından şüphelenmezdi.

Belvédère de Marcone, kabristanıyla ve Balagne'daki en varlıklı Korsikalı ailelerin anıtmezarlarıyla meşhurdu. İşlerinden en heybetlisiyse İdrissi'lere aitti.

Anne ve babasının mezarı.

21 Ağustos 1989, Pazartesi: Tatilin on beşinci günü, ateş olmayan yerden yükselen, duman mavisi bir gökyüzü.

Bu sabah sana yazmayacağım. Sadece bir yazıyı aynen geçireceğim!

Doğruya doğru.

Bu yazıyı, bugün *Corse-Matin* gazetesinde okudum. Cebi betonla mı yoksa altınlarıyla mı doluydu, onu tam hatırlamıyorum ama denizin dibini boylayan Niceli iş adamıyla alakalı. Olan bitene cuk oturan bir röportaj olduğunu söylüyor gazeteciler. İşte bu yüzden yazıyı aynen geçirmeyi tercih ediyorum, çünkü ne düşüneceğimi pek de bilemiyorum. Kıyı Koruma Ajansı'nın yönelttiği suçlamaların tamamını, imar planlarıyla ilgili sonu gelmeyen prosedürleri, biyolojik çeşitliliğin korunması için belirlenen bölgelerin kesin ölçülerini kapsayan koca bir dosya var. *Corse-Matin*'in bu sabahki sayısını okuduktan sonra dedemi sevmeli miyim, yoksa yine de ondan biraz korkmalı mıyım, bilemiyorum. Kararı sana bırakıyorum.

Corse-Matin, 21 Ağustos 1989 Sayısından Alıntı
Çobanın Talih Kuşu. Cassanu İdrissi Kim?
Röportaj: Alexandre Palazzo

“Cassanu” Kelt dilinde, Oksitancada, eski Korsikacada meşe ağacı anlamına gelen en eski kelime. Merhum Pancrace İdrissi, oğlu meşe ağacı gibi güçlü, uzun ömürlü ve köklü olabilsin diye Arcanu Çiftliği’nin ortasında yetişen bu üç asırlık yaşlı meşenin şerefine, 1926’da doğan tek erkek çocuğuna bu ismi verdi.

Altmış üç yıl sonra, yaşlı aile reisinin dilekleri hayallerinin de ötesine geçmişti. Cassanu İdrissi, sınıflandırılmaz ve alışılmamış bir şahsiyet olsa da Balagne Bölgesi’nin en nüfuzlu, en sembolik figürlerinden biri hâline geldi. Arcanu’nun çobanı, herhangi bir köyün muhtarı değil, ailesinin ne yerel bir mecliste yeri ne meclis üyesi ne de bir kurul başkanı unvanı var. Cassanu kendini basit bir çoban olarak tanımlıyor: Calvi’nin sınırında, bir kamp alanı ve üç villadan başka bir yerleşimi olmayan seksen hektarlık bir toprakta hüküm süren bir çoban. Cassanu İdrissi yalnız bir adam.

Atletik yapılı bu mülayim emekli, gelenleri Arcanu Çiftliği’nde büyük bir misafirperverlikle karşılıyor. Mütevazı eşi Lisabetta kendi elleriyle yiyecek bir şeyler hazırlarken, Cassanu göz alabildiğine uzanan her yerin, yani neredeyse her şeyin ona ait olduğunu anlatarak ziyaretçilerine etrafı gezdiriyor. Hemen ardındansa tüm bunların aslında hiçbir şey ifade etmediğini, nasıl çöller Tuareglere aitse, bozkırlar Moğollarımsa, aslında hiçbirinin ona ait olmadığını, buranın sadece koruyucusu olduğunu söylüyor. Bu toprakların ona miras kalmadığını, çünkü miras yoluyla sahip olmanın, buranın sahip olunabilecek, isterse reddedebileceği, satılabileceği, parçalara bölünebileceği bir şey olduğu anlamına

geldiğini ifade ediyor. Hayır, Cassanu İdrissi bastonunun ucuyla Capu di a Veta'nın zirvesini göstererek, bu toprakların ona emanet edildiğini ve sadece sorumluluğunu yerine getirdiğini açıklıyor. Ardından, Lisabetta size kestane çayı, fiadone* ve bademli ve kuru üzümlü canistrelli** ikram ederken, Cassanu masaya kimisi Pascal Paoli, Sampiero Corso ve Napoléon Bonaparte'ın zamanına kadar dayanan bazı eski haritalar ve mülkiyet senetleri yayıyor ve bunların pek de mühim olmadığını söylüyor. Ona göre, yönetimin biriktirmeye bayıldığı güncel şehir planlarının da bunlardan daha meşru bir tarafı yok. Sonuçta hepsi insanların çizdiği sınırlardan, büyük kâğıtlara attığı birkaç çizikten ibaret. Sanki öteki dünyaya bir kum tanesini, bir damla suyu, bir avuç çimi götürebileceklermiş gibi. Sanki cennetin büyük mucizeleri gerçekmiş de oraya valizlerle girilebiliyormuş gibi. Sanki bizden sonra dünya, var olmaya devam etmeyecekmiş gibi. Eğer suyun ve ateşin, ağaç köklerinin ve rüzgârın kudreti, en büyük duvarları bile yıkmaya, Ceneviz kulelerini çatlatmaya, nehirlerin üstündeki taş köprüleri aşındırmaya yetiyorsa, birkaç kâğıt parçasına kalemle çizilen bu çizgilerin ne gibi bir hükmü olabilir? Tabiat, onun adına korumaya talip olduğumuz mirası hiç ama hiç umursamıyor.

İyice hararetlenerek ve elini kolunu sallayarak, “Yani,” diye sözlerine devam ederken çoban, eşi bardakları ve fincanları korumaya çalışıyor. “Yani, dilediğiniz kadar alanlar, çevreler, sınırlar çizebilir, okyanusları ve buzulları, gökleri ve yıldızları, dağları ve nehirleri birbirinden ayırabilirsiniz. Eğer sizi bu hoşnut ediyorsa, size kendinizi önemli hissettiriyorsa ve hayatımıza anlam katıyorsa, her çakıl taşının, zeytin ta-

* Brocciu peyniriyle hazırlanan Korsika usulü cheesecake. (ç.n.)

** Korsika usulü çiçek şeklinde bir unlu kurabiye. (ç.n.)

nesinin, hasekiküpesi yaprağının kime ait olduğunu tayin edebilirsiniz ama gerçekliği zerre kadar değiştirmezsiniz. Bu topraklar, bize emanet edildi. Benim toprağımsa bana emanet edildi. Dolayısıyla, hiçbir beşeri kanun, benim rızam olmadan bu emanete sahip çıkmamdan beni alıkoyamaz.”

Corse-Matin: Kesinlikle, Bay İdrissi. Hazır siz de beşeri kanunlardan bahsetmişken, son zamanlarda gazetelerden Drago Bianchi cinayeti hiç düşmüyor. Maktul, Revellata Burnu’nun tepelerine lüks bir otel inşa etme projesi olan Niceli bir işadamıydı ve gazetemize bir aydan kısa süre önce valinin, Bölge Yönetimi’nin ve Yerel Turizm Komitesi’nin desteğini aldığını büyük bir keyifle duyurmuştu. Bu cinayet hakkında düşünceleriniz neler?

— Buradaki çoğu Korsikalıdan farklı düşünmüyorum. Kaybolduğu haberini aldığında ağlamadım, cenazesine çelenk yollamadım ama hatırladığım kadarıyla vali, bölge başkanı, yerel turizm komitesi başkanı gibi dostlarım da böyle şeyler yapmadı. Gazetede okuduklarımıza ve bizi koruyacağını sandığımız olgulara karşı daha ihtiyatlı olmalıyız. Size yanıtım budur. Fakat belki de sorunuzu yanlış anlamışımdır. Şayet öyleyse, üzgünüm, soru yanlış ve gereksiz. (Gülümsüyor) Eşimin elleriyle hazırladığı canistrelli’leri tadarken cinayeti benim işlediğimi itiraf edebileceğime inanmıyorsunuzdur herhalde?

Corse-Matin: Elbette. Elbette, Bay İdrissi. Bu meseleyi unutalım ve prensiplerinize, değerlerinize geri dönelim. Topraklarınızı korumak için ne kadar ileri gidersiniz? Bu noktada biraz acımasız olacağım ama birini öldürecek kadar ileri gider misiniz?

— Bu sorunuzu neden acımasız bulayım? Aynı soruyu sormuyor musunuz ne de olsa? (Bir gülümseme daha.) Gücenmeyin ama yine yanlış soruyorsunuz. Kimsenin ölmesini istemediğim besbelli. Nasıl birinin denizde beş yüz tonluk bir feribotun altında ezilmesini ya da nişanlısının gözünü önünde bir kafenin terasında vurulmasını ya da çocuğunu okula bıraktıktan hemen sonra arabasının altına kurulan bombanın patlamasını isterim? Kim böyle hazin bir olayı ister veya onaylar ki? Hele barış içinde yaşamaktan başka bir isteği olmayan yaşlı bir adam, asla. Bende bir fenalık aramayın. Farklı bir gündem, tuhaf bir güç ihtiyacı, para ve kadın peşinde koşan adamlarda arayın bunu. Korsika'da güç, para ve kadın, sahip olduğunuz mala, mülke, toprağa ve taş a bakar. Eğer o adamlar, onlara bahşedilen hayatla yetinmek yerine insanların mallarına göz dikmeyi, topraklarını ele geçirmeyi, spekülasyon yaratmayı tercih ediyorlarsa ben ne yapabilirim? Ekstrem sporlardan keyif alan o deliler gibi, hayatlarını yalnızca tehlike içindeyken ilgi çekici buluyorlarsa ben ne yapabilirim? Doğanın düzenine meydan okuyabileceklerini sanıyorlar. Dalgaları, pervasız bir sörfçüyü öldürmekle suçlayabilir misiniz? Ufalanan bir kayayı, dikkatsiz bir tırmanışçrı kandırmakla suçlayabilir misiniz? Keskin bir virajı, aceleci bir sürücüyü öldürmekle suçlayabilir misiniz?

Corse-Matin: Teşekkürler Bay İdrissi, dediklerinizin satır aralarını okuyabiliyorum sanırım. İnsanların bu açgözlülüğünü göz önüne alarak, endişelenmiyor musunuz, yani sahip olduğunuz bunca, özür dilerim, size emanet edilen bunca mal mülk varken, bunları elinizden almak isteyen birileri olamaz mı? Daha açık konuşmak gerekirse, sizi öldürmek isteyen birileri olamaz mı?

— Hayır, Bay Palazzo. Hayır. (Kısa bir sessizlik.) Kaybedebileceğim bir şeye sahip olsaydım endişelenmek en tabii hakkım olurdu. Ancak buraların yalnızca koruyucusu olduğum için eğer bir gün gidersem, yerime başka bir adam geçer. Ondan sonraysa benimle aynı değerleri ve onuru paylaşan bir eş, dost, başka bir adam veya kadın. Aileme mensup kişiler; ve benim kanımdan olmayan ama bir gün başıma talihsiz bir şey gelirse ne yapması gerektiğini bilen kişileri de ailemden sayıyorum. (Uzun bir sessizlik.) Tıpkı onların başına bir talihsizlik gelirse benim yapacağım gibi.

Corse-Matin: Kan davası gibi mi? Böyle mi düşünüyorsunuz? Cevabınızı bu şekilde özetleyebilir miyim?

— Kan davası mı? Tanrı aşkına, kim size böyle bir şey söyledi? (İç çekiyor.) Gazetecilerden başka hâlâ kan davalarından bahseden var mı? Köşelerinizde yayımladığımız cinayetleri, haydutlar, eşkıyalar, mafya mensupları, birkaç banknot, birkaç gram uyuşturucu, birkaç çalıntı araba için işliyorlar. Bunların benimle ne ilgisi var? Bir tutam esrarın, Yugoslavyalı bir hayat kadınının, Ajaccio Limanı'nda konteynırdan düşen bir Minitel kutusunun bile neye benzediğini bilmeyen, çiftliğinde köşesine çekilmiş bir emekliyle bunun ne gibi bir ilgisi olabilir? Kan davasıymış, Tanrı'm, böyle hikâyeler, tam Mérimée'nin Colomba'sını okuyan turistlere göre. (Gülümsemesi geri geldi.) Her şey çok daha basit. Kimse toprağıma, aileme el sürmezse, ben de dünyanın en barışçıl, en zararsız çobanı olurum.

Corse-Matin: Yoksa? Biri ailenize ya da toprağına el sürerse ne olur?

— Yoksa? Yoksa ne? Sorunuzu bir kere daha yanlış soruyorsunuz, Bay Palazzo. (Gülüyor.) Bu, bir ordu komutanına, saldırı durumunda nükleer bombayı patlatacak kırmızı tuşa basıp, tüm dünyayı yok edip etmeyeceğini sormaya benziyor. Size cevap vermeyecektir. Çünkü böyle bir şey olmayacaktır. Şunu anlamamız lazım; ben, kimse-nin toprağıma el sürmek istediğini düşünmüyorum. Hele aileme asla. Ve gazeteniz bir amaca hizmet etmek istiyorsa, bu da okuyucularınıza bunu hatırlatmak olmalı. Buyurun, canistrelli'lerden alın. Karım sizin için pişirdi.

Corse-Matin: (Ağız dolu bir şekilde) Tosekkurler, Bay İzissi.

Son cevabı ve ondan bir önceki cümleleri ben ekledim. Eğer gazeteci, ciddiye bunu yazmaya cüret etseydi çok komik olmaz mıydı sence de? Fakat bana kalırsa gazeteci son sorusunu sorar sormaz, Ninemin kurabiyelerinden yemek-tense son vites oradan kaçmayı tercih ederdi.

* * *

Defteri kapattı.

Zararsız bir emekliymiş...

Aman ne komik!

20 Ağustos 2016, 11:00

Clotilde bungalova döndüğünden beri Franck'ın ağzını bıçak açmamıştı. Ne zamandır orada olduğunu kestirmek zordu. Çoktan düşünmüş, spor ayakkabılarını kaldırmış, kendine kahve koymuştu.

Gümüş halka küpesini göstererek, "Buldum," dedi sadece Clotilde.

Alaycı gülüşünün altında ne yattığını tahmin etmek de zordu.

Kocası kendi kabuğuna çekilip, iletişim kurmayı reddederken, biraz kapalı beklemesi gereken elektrik süpürgesi gibi tıkanıp kaldığında her kadının yaptığını yaptı. Sessizliği süsledi, her şey normalmiş, yolundaymış gibi havadan sudan, Valentine'den hatta yemek pişirmekten konuştu.

"Salamuraya ne dersiniz? Size uyar mı? Markete gideyim, öğlen yemeğinde hazırlarız. Patates kızartmasına biraz çeşitlilik getirir."

Aslında Franck'ın beklediği tek şey buydu. Her şeyin normale dönmesini, Clotilde'in tekrar normal bir eş olma-

sını, hayatlarının normalleşmesini istiyordu. Bugün için, en azından bugün için Clotilde kendine düşen rolü oynayabilirdi.

“Benimle gelen var mı? Valou? Franck?”

Cevap gelmedi. Alışverişe tek başına çıktı.

Görev tamamlanmıştı. Normal bir hayat.

Alışveriş poşeti bir ton ağırlığında da olsa, Clotilde aldıklarından memnundu: *Piperade** için karabiber ve zeytinyağı, *stufatu*** usulü marine edilmiş sığır kaburgası, meyve salatası için mango ve ananas. Franck’tan mangalı yakmasını da isterdi. Böylece herkes, bu güneşli tiyatro oyunundaki rolünün hakkını sonuna kadar verebilirdi. Baron ailesi tatilde. Ciro sunun %80’ini yazın iki ayında yapan Calvi’deki Intermarché Marketi’nin kasasında, doğal olarak sonu gelmeyen bir sırada beklerken, alışveriş listesinin arkasına bir şeyler karaladı. Bir soru listesi idi bu. Hiçbirinin bir cevabı yoktu.

“P.” diye imzalanan mektubu ona kim yazmıştı?

Cüzdanını kim çalmıştı?

Arcanu’daki Paşa’nın adını kim koymuştu?

Dün, kahvaltı sofrasını kim hazırlamıştı?

Paspası o şekilde kullanmayı Orsu’ya kim öğretmişti?

Ailesinin Fuego’sunun direksiyon mekanizmasını kim sabote etmişti?

Valentine’in kayışının karabinasıyla kim oynamıştı?

Natale’in 23 Ağustos 1989’da saat 21:02’de gördüğü hayalet kimdi?

* Fransız usulü menemen. (ç.n.)

** Et ve makarna yemeklerinde kullanılan Korsika mutfağına özgü bir sos. (ç.n.)

Bunları yapanın aynı kişi olması imkânsızdı. Annesi olması imkânsızdı.

Bu soruların yarısının cevabının annesi olmaması da imkânsızdı...

Şüphesiz, Franck haklıydı. Bir insan mutlu olmak istiyorsa soru listesi değil, alışveriş listesi yapmalı, sayfanın arka yüzündeki boşluk yerine ön yüzündeki önemsiz maddelere odaklanmalıydı.

Hayatın sadece ön yüzünü okumalıydı.

Muhtemelen, alışveriş arabasına bir sevgili de atsa fena olmazdı.

Aldığı kararların sonuçlarını tartarken, mantığı az da olsa tekrar devreye girdi. Dönüşte yolu otuz metre uzatarak, C patikası yerine A'dan gidip, A31 numaralı gezerevin önünden geçerken Jakob Schreiber'in orada olup olmadığına bakıp, Bulutu'ndan fotoğrafları bulacak zamanı oldu mu diye sorabilirdi.

Fotoğraflara bakmak için değil, sadece Jakob'a sormak için.

Kimse yoktu.

“Jakob?”

Belki de yaşlı Alman sağırdı? Belki de o sıkıcı radyo programını dinliyordu?

Yetmiş ikinci soru, aya seyahat kazandınız.

“Jakob?”

Evin kapısını böyle açık bırakmak hiç Alman'a göre değildi. Yirmi sekiz metrekarelik kutunun içinde saklanıyor olmasını hayal etmek de güçtü. Tuhaftı... Clotilde, Herr Schreiber elinde petank topu ya da boynunda kamerasıyla geri dönerse her şeyi riske attığının farkındaydı. Yaşlı Alman, birinin izinsizce evine girmesinden pek de mutlu olmazdı. Özellikle de akşamının bir kısmını, o kişi için eski

fotoğraflara bakmaya ayırdıysa.

Aptal olma, uzaklaş buradan. Git biberlerini soy. Öğleden sonra geri gelersin ya da yarın...

Clotilde tam gitmek üzereydi ki gözü duvara asılmış fotoğraflardan birine takıldı.

Abisi, Nicolas.

Clotilde yaklaştı. Aslında gezerevin duvarlarına bantla yapıştırılmış yüzlerce fotoğrafın içinden 1976'dan 1989'a kadar kamp alanında geçirdiği yılları ayırt etmek hiç de zor değildi. Ne bronz tenler ne deniz ne dalgalar ne ön plandaki Calvi Hisarı ne de arka plandaki Korsika Burnu değişmişti. Fakat kıyafetler, özellikle de mayolar, fotoğrafların kaç yıllarında çekildiğini açıkça ele veriyordu. Şort mayonun uzunluğu, kasketin markası, kumaş parçalarının göğüsleri ve kalçaları ne kadar örttüğü... Yıl be yıl başka hiçbir şey bu kadar bariz değişmezken, kıyafet detaylarının bu denli değişmesi hayret vericiydi doğrusu. Clotilde'e, her haziran, bir önceki eylül ayında dolaba kaldırdığı kıyafetlerin aynı-sını çıkarıyormuş gibi gelirdi hep.

Aptal olma, uzaklaş buradan.

Alışveriş poşetini yere koydu. Dışarıdan kampçıların geçtiğini duydu.

Bu fotoğrafta Nicolas, beş yaşından daha küçüktü. Nefesi kesildi. Kendini de gördü. Annesinin kollarındaydı. Bir yaşında bile yoktu. Yanakları elma gibi kırmızıydı. Kafasında lacivert renkli korkunç bir şapka vardı. Çenesini sıkan elastik ip, onu rahatsız ediyormuşa benziyordu. Küçük tombul ayaklarınınnsa sıcak kumlarda veya soğuk suda yürümekten başka bir arzusu yok gibiydi. Fotoğrafta babası yoktu. Gözleri onu aradı ve başka bir fotoğrafta buldu onu. 15 Ağustos'tu. Tüm kamp, havai fişek gösterisi için Oscelluccia Plajı'na toplanmıştı. Nicolas on bir, o sekiz ya-

şındaydı. Karede gece kulübünün kulübesi yoktu ama kalabalığın arasındaki yüzlerden Natale’i tanıdı. On sekizinde inanılmaz yakışıklıydı. Saçları kalçasına kadar inen olağanüstü güzel bir sarışının elinden tutuyordu. Bu kızı daha önce hiç görmemişti. Kalabalığın içinde yan yana dikilen Basile Spinello’yu, Cesareu Garcia’yı, Lisabetta’yı ve Speranza’yı da tanıdı.

Dışarıda ayak seslerinin iyice yaklaştığını duydu ama önemsemedi. Kamptayken komşular sizin evinizde yaşıyor-muş gibi hissetmeye alışmak gerekiyordu. Fotoğrafla dolu duvarı gözleriyle taramaya devam etti. ‘89 yazına ait olanları da buldu. O zaman çekildiklerinden emindi. Annesinin *Benoa* marka siyah elbisesini hemen tanıdı. Üzerinde kırmızı gül desenleri olan o elbiseyi babası Calvi’deyken almıştı. Fotoğraf kazadan birkaç gün önce çekilmiş olmalıydı.

“Annen çok güzeldi.”

Clotilde sıçrayarak arkasına döndü.

Buz gibi bir el çıplak omzuna dokundu.

“Sakin ol, Clotilde. Sakin ol. Cidden, sence de annen çok güzel değil miydi?”

Cervone Spinello! Kamp müdürünün ta kendisi!

Bu yılan sürünerek içeri sızmıştı. Sessizce. Orada ne işi vardı? Daha da kötüsü, niye aynı soruyu Clotilde’e sormuyordu? Onu orada görünce şaşırması gerekiyordu. Fakat aksine gezerevin her köşesini endişeyle incelerken, Clotilde dışında her şeyle ilgileniyor gibiydi.

“Jakob burada mı?” diye sordu sadece.

Clotilde başını salladı.

“Kahretsin,” dedi Cervone. “Bu Prusyalı ne halt yiyor? Serge, Christian ve Maurice petank kortunda onu bekliyorlar. Otuz yıldır hiç geç kalmamıştı.”

Omuz silkip bakışlarını yere indirdi.

“Makiye kadın turist kaldıracak yaşı da geçti ama jandarmaya haber vermeden yine de biraz daha bekleyelim.”

Cervone fotoğraflarla dolu duvarı inceledi.

“Belki de hep aynı yerin fotoğraflarını çekmekten sıkılmıştır. Fotoğraf makinesini de alıp farklı bir yerlere gitmiştir.”

Clotilde sessizliğini korudu, Cervone konuşmaya devam etti.

“O yaşlı Alman kamp alanının en sıkıcı müşterisi de olsa, hakkını vermek gerek, fotoğraftan çok iyi anlıyor. Her şeyin videosunu çekse, insanın anılarını bu kadar iyi su üstüne çıkaramazdı. Baksana...”

Cervone parmağıyla bir dizi fotoğrafı gösterdi.

Bir grup genç, kamp ateşinin etrafına toplanmıştı. Clotilde, bu fotoğrafın Alga Plajı’nda, kazadan bir gün önce çekildiğini hatırladı. Nicolas gitar çalmaya çalışırken, Maria Chjara başını omzuna yaslamıştı. Alevlerin arasından tüm ekibin yüzü seçilebiliyordu. Dizlerinin arasında darbukayla Estefan, elinde kemanıyla Hermann ve tüm müzisyenlere, özellikle de Nicolas’a, zeytin gözlerini büyük bir iştahla diken Aurélia.

“Ne günlerdi ama!”

Cervone aniden küçük bir çocuk gibi neşelendi ama Clotilde’in yüzündeki gergin ifadeyle karşılaşınca buz kesildi.

“Özür dilerim, Clotilde. Bazen cidden aptallıkta sınır tanımıyorum.”

Bazen...

“Kendi gençlik yıllarımı, kızları, partileri ve tabii ki seni hatırladım...”

“Boş ver, Cervone. Böyle şeyler duymak istemeseydim, Euproctes’a asla gelmezdim.”

“Bir de gerçeği öğrenmek istemeseydin.”

Bu kez Clotilde ona yoğun bir bakış attı.

“Gerçek hakkında ne biliyorsun?”

Cervone ayağının ucuyla evin kapısını kapattı. Elinde, içinde yarısı paslanmış üç petank topu olan bir çanta vardı. *Neyse ki içinde silah yok; file çantam ve üç biberimle kendimi savunamam*, diye düşündü Clotilde. Espri yapmaya çalıştı ama kampın müdürü onu gerdikçe geriordu. Burada ne işi vardı? Onu takip mi etmişti? Sac levha ve kalas duvarların ardında ona bir şey yapmaya kalkışırsa, çılgığı basıp sesini insanlara duyurabilirdi. Aklına gelen ilk sima Franck’a aitti, Natale’e değil. *Çünkü Franck buraya daha yakın*, diye düşündü aptalca.

“Baksana.”

Gezerevin loş ışığında bir fotoğrafı gösterdi Cervone.

Euproctes’un park yerindeki arabaların önünde birkaç adam petank oynuyorlardı. Clotilde onları tanıyamadı ama arkalarındaki şeyi görünce şok içinde titredi. Sapasağlamdı kırmızı *Fuego*.

“Çavuş Garcia’yı görmeye gittin mi? Eminim sana teorisini anlatmıştır.”

Cervone biliyor muydu? Direksiyon mekanizmasının sabote edildiğini biliyor muydu? Ama Cesareu Garcia ona soruşturmasını gizli tuttuğunu ve sadece Cassanu İdrissi’yi bilgilendirdiğini söylememiş miydi? Başka hiç kimseye söylememişti. Kızına bile. Öyleyse Cervone Spinello’nun bu meseleyle ne alakası olabilirdi?

Zaman kazan.

Hiçbir şey bilmiyormuş gibi, “Ne teorisi?” diye sordu Clotilde.

Kamp müdürü, gözlerini *Fuego*’dan ayırmadan gülümsemi.

“Babanın arabasının direksiyonunun bozulması. Dur-

duk yere. Ve bunun bir talihsizlikten ibaret olmaması.”

Ve bam!

“Tabii yaşlı çavuş, aslında ne olduğunu tam olarak bilmiyor,” diye ekledi.

Spinello parmağını fotoğrafta gezdirdi. İşaretparmağı, sırtı kameraya dönük adamda durdu.

“Babana iyi bak. Arkasına bak. Zar zor gözüküyor ama...”

Haklıydı. Bu babasıydı. Petank toplarını almak için eğilmişti.

Biraz arkasında, iki oyuncunun arasında, neredeyse tüm bedeni gizlenmiş olsa da gözden kaçması mümkün olmayan biri vardı.

Nicolas.

Abim oyunla hiç ilgilenmiyordu ama tüm dikkati arabanın üzerindeydi.

Cervone’nin keyfi yerine geldi.

“Bu fotoğraflar, inanılmaz değil mi? Eğer ön planı, arka planı, yüzlerdeki ifadeleri, tavırları uzun uzun incelersen, sana tüm hikâyeyi anlatıyorlar. Üst üste koyunca, bir sırrı ifşa ediyorlar.”

“Ne demeye getiriyorsun, Cervone?”

“Hiçbir şey, Clotilde. Hiçbir şey. Bana bayılmadığını biliyorum. Babanı ne kadar seviyorsan benden o kadar nefret ediyorsun. Senin gözünde ben, hayatta kaybettiğin aşağı yukarı her şeyi temsil ediyorum. Yitip giden hayallerin, gençken verilen ve birer birer unutulmuş sözlerin, bu boktan dünyada tüm gücü elde eden ahmakların vücut bulmuş hâli gibiyim. Ama bunun için senden özür dilemeyeceğim, Clotilde. Bu hayattaki düzenimi tek başıma kurabildiğim için senden özür dilemeyeceğim. Çünkü hiçbir hayal kırıklığım yok, Clotilde. Hiçbir pişmanlığım yok.” Park yerinde

petank oyunu oynayanlara dönmeden önce, kamp ateşinin etrafındakilere baktı. “Bugün, hiç olmadığım kadar mutluyum. Geçen zaman beni daha kendine güvenen, güçlü, zengin hatta daha yakışıklı bir adam yaptı. Anlayacağın, sende özür dilemeyeceğim. Ben olduğum yere alnımın teriyle geldim. Bu yüzden benden hoşlanmıyorsan, şunu bil ki bu karşılıklı bir şey değil. Ben kimseye öfke veya hınç beslemiyorum. Herkese karşı sempati var. Bir şeyler başarabilen insanlara sempati duyuyorum. Sana da.”

Petank toplarını bıraktı. Diğer avcu, Clotilde’in öteki çıplak omzunu kavramak üzereydi. Cervone’nin iki eli de bir diğerini şaşırtmak için biraz daha ileri gitmeye hazır gibiydi. Clotilde bir adım geri attı. Belki de suratına biberlerle vurmak o kadar da kötü bir fikir değildi.

“Neyse, Cervone. Vaaz vermeyi bir kenara bırak. Ne biliyorsun?”

“Söyleyeceklerimi yanlış anlama, Clotilde. Bana inan. Önce senin bir soruyu yanıtlaman gerekiyor. Tek bir soru. Gerçeği öğrenmek istiyor musun?”

“Sen biliyor musun sanki?”

“Mahkemede değilsin, Clotilde. Şimdi kostümünü çıkar, maskeni bir kenara koy ve sadece sorumu yanıtla. Gerçeği öğrenmek istiyor musun?”

“Annemle babamın geçirdiği kazayı mı? O lanet olası mafsallı kimin kurcaladığını öğrenmek istiyor muyum?”

“Evet.”

“Sen biliyor musun?”

“Evet ve hiç hoşuna gitmeyecek. Gerçekleri duymak hiç ama hiç hoşuna gitmeyecek.”

“Bunca yıl, yalanlar da hiç hoşuma gitmedi.”

Gülümsedi ve son kez fotoğraflara baktı.

“Otur, Clotilde. Şöyle otur. Her şeyi anlatacağım.”

II

Azize Rosa Günü

21 Ağustos 1989, Pazartesi: Tatilin on beşinci günü, Lotus ve Bouche Cousue* mavisini bir gökyüzü.

Öğlen olmuş olmalıydı. Veaux Marins Mağarası'nın serinliğinde, *Tehlikeli İlişkiler* kitabının üstüne oturmuş, gizlice *Bitmeyecek Öykü* romanını okuyordum ki Nicolas beni azarlamaya geldi. Mağarama girdiğinde önce beni korkutmak, sonra da okumamı engellemek için güneş ışığını kesen dev bir ayı gibiydi. Karanlıktan istifade, Bastien'in mantar kafa saç kesimini hızlıca Valmont ve Markiziyle değiştirebilirdim. Nico hareket eder etmez siyah silueti, arkasında asılı duran güneşten ayrıldı. Polisin, lambanın ampulünü suçlunun gözüne tuttuğu filmlerdeki gibi vurdu yüzüme.

“Seninle konuşmam lazım, Clo.”

Konuş o hâlde...

Ciddi bir tavır takındı ve ne zaman böyle yapsa altından dudakları uçuklatacak kadar aptalca bir şey çıkardı.

“Olup biteni gözetlemeyi, casusluk yapmayı, küçük bir fare gibi kimseye gözükmeden işler çevirmeyi ve hepsini defterine yazmayı sevdiğini biliyorum. Ama bu kez, bu meseleden uzak duracaksın. Çenenin kapalı tutman gerekiyor

* Yönetmenliğini Jean Boyer'in yaptığı 1960 yapımı Fransız filmi. (ç.n.)

demiyorum; hepten öğrenmeye çalışmayı bırak artık.”

“Neyi öğrenmeyi?”

Abimi sinirlendirmeye bayılıyorum.

“Ben ciddiym, Clo.”

Biraz eğildi. Ya itiraf etmek üzere olduğu şeyin ağırlığı onu aşağı çekmiş ya da mağaranın tepesine kafasını çarpmak istememişti sadece. Sonuç her türlü aynıydı. Güneş yüzüme iyice vurdu ve başkomiser ekledi:

“Âşık oldum!”

Haydi canım...

“Kime? Chjara’ya mı?”

Ona böyle dememe sinir oldu. Abim, ona Maria ya da Mary veya İngilizce telaffuzuyla MC derdi: Em-Si.

Ona bakışından da hiç hoşlanmadı hatta bu onu daha çok sinirlendirdi. Sanki karşısında annemle babam vardı ve onlara okulu bırakıp futbolcu olacağını söylemişti. Fakat ben, yine de kitabımı burnuna doğru sallamaya devam ettim.

“İki şeyi birbirine karıştırma abiciğim. Seninkisi aşk değil, heyecan. Erkeklerin arasındaki yarışmanın yarattığı heyecan. Memelerine ilk kim dokunacak diye heyecanlanıyorsunuz.”

Abime kaba davranmayı seviyorum.

“Erkeklerin senin sahanda yumurta memelerine dokunmak için peşinde koşacak hâlleri yoktu ya?”

Aptal! Bu kısmı olduğu gibi yazdım. Çünkü tam olarak böyle söyledi. Umarım dürüstlüğümleri seni etkilemiştir, galaksinin öbür ucundaki sevgili okurum.

Kaldığımız yerden devam ettik. Abimle arayı düzeltmeyi de seviyorum.

“Pekâlâ, Kazanova, benden ne istiyorsun?”

“Hiç... Sadece fazla ayak altında dolaşma, mesafenin kuru, annemle babamın dikkatini üzerime çekme... Hat-

ta mümkünse onları benden uzaklaştı, ben etrafta yokken bir şeyler uydur. Estefan ve Filip'le, Oscelluccia Plajı'nda olduğumuzu ya da Belloni Ormanı'nda ağaç ev yaptığımızı falan söyle, ne bileyim. Beni iki günlüğüne idare etmeni istiyorum sadece. 23'ü akşamına kadar.”

“Azize Rosa günü mü? O akşam ne var ki? Babamın yaptığı gibi yaban gülü mü toplayacaksın? Zafer buketi olarak? Tombalanın büyük ikramiyesi olarak? *Lambada* dansından sonra *La Foumoila* mı yapacaksınız? Kuku-Chjara'ya doğru Foumoila Foumoila!”

Abime karşı kabalığın sınırlarını zorlamaya bayılıyor. Tek söz edemez. Bana bunların hepsini öğreten bizzat kendi.

“O gece bir yerlere sıvışacağım canım kardeşim ve nereye gittiğimi bilemeyeceksin. Belki yıllar sonra kara kutunun gizemine ulaşabilirsin.”

“Maria Chjara'yla evlenip çoluk çocuğa karışınca mı diyorsun yani?”

Nico yer değiştirip bir kere daha güneşle arama girdi ve negatif moda geçti.

Bir gölgeden ibaretti.

“Aynen öyle. Merak etme, düğüne seni de davet ederim.”

Üstelemek istemedim.

“Öyle olsun... Peki emin misin?”

“Neyden emin miyim?”

“O güzel orkideyi koklayacak ilk kişi olduğuna? Çok sıkı bir rekabet var da gördüğüm kadarıyla...”

“Evet, eminim!”

“Ya rakiplerin?”

“Bu satranç oyunu gibi, tatlım. Birkaç hamle ötesini görmek gerekir.”

“Stratejini bana da anlatır mısın?”

Gölge eğilip yanıma oturdu ve beni koruyucu kollarıyla

sarıp sarmaladı. Bana her şeyi öğretti. Hayatımın makisinde yeni bir patika açtı.

“Kurnazca davranıyorum, küçük kardeşim. Okuyormuş gibi yaptığın kitaptan, *Tehlikeli İlişkiler*’den, sen de bunu biliyor olmalısın. Taslağını çıkarıyorum, planımı yapıyorum, aklımda bir şema oluyor. Basit bir şema. Gruptaki herkesin adının yazdığı bir daire çiziyorum. Bir kıza bir erkek düşecek şekilde herkesi birbiriyle eşleştiriyorum. Herkes birini öldürmek zorundayken, bir başkası tarafından öldürülebileceği o oyundaki gibi. Kolay olduğu kadar çılgınca da bir oyun. Kızın kulağına, diğer çocuğun onun peşinde olduğunu ya da çocuğun kulağına diğer kızın onunla ilgilendiğini fısıldayacaksın, o kadar. Ve bam! Artık hamleni yapmış olursun. Mesela ben benimle çıkmak isteyen Aurélia’yı, Maria Chjara’yla çıkmak isteyen Cyclops Hermann’la eşleştirdim. Maria’ya gelince, o da Cervone’den hoşlanıyordu. O küçük Spinello’da ne bulduğunu anlayamasam da... Babasının erkek kuzusunu, babasının dişi kuzusuyla eşleştirdim: Aurélia’yla. Nasıl çapkın bir şey, inanamazsın. Ve ta da, dairemiz hazır...”

Aurélia! Kalın kaşlarıyla, küçük dağları ben yarattım edasıyla dolaşan o kız, hareket eden her şeyin üstüne atlamaya hazır olacaktı ve Maria-haydi-şimdi-çak-bana ise, Nicolas dışında kimseyle yatamayacak mıydı? Yoksa kamp alanının Valmont’u yalnızca kendi kafasında senaryo mu yazıyordu? Eminim narin parmaklarıyla daha Maria Chjara’nın tangasının telini bile titretememiştir hâlâ.

Her ne kadar öyle yaptığına inansa da.

“Ee, söz mü? Yardım edecek misin? Beni idare edecek misin?”

“Durum tam tersi olsaydı, benim bir erkek arkadaşım olsaydı, sen aynısını benim için yapar mıydın?”

“Yapardım tabii... Memelerin çıktığı zaman.”

Adi şey!

Üstüne atlayıp onu yumrukluyormuş gibi yapmayı

seviyorum. Genellikle, odamdayken tüm yumuşak oyuncaklarımı yüzüne fırlatırım ama burada fırlatacak bir şey bulamadım. Üstüne sıçrayıp boğuşmaktan başka bir seçeneğim yoktu yani.

Tamam, abi. İki günlüğüne, 23 Ağustos'a kadar seni özgür bırakıyorum. Normalde her türlü sözü verir, yine de seni gözetlemeye devam ederdim ama bu sefer umurumda değil. Herkesin herkesle çıkmak istediği bu ergen çember umurumda bile değil. Bu arada, çıkmak, cidden de doğru kelime. Kimin kiminle çıktığı hiç önemli değil. Önemli olan çemberden çıkabilmek.

O yüzden çocuklar, sizi çember hâlinde oturup yağ satarım bal satarım oynamakla baş başa bırakıyorum.

Yağ satarım, bal satarım, ustam ölmüş ben satarım...

Ustamın kürkü sarıdır. Satsam on beş liradır. Zambak, zumbak dön arkana iyi bak...

Benim yapacak daha iyi bir şeyim var. İlgilenmem gereken bir sözleşmem var!

Yanağıma alacağım bir öpücük var!

Hiçbir çemberin içine düşmeyecek, asla esir alınmayacak, bana gerçek özgürlüğün ne olduğunu öğretecek bir adamdan hem de.

Bir sözleşmem var. Bir görevim var. Natale Angeli bana söz verdi.

Cassanu Dede'mi ikna etmem lazım. Ve hâlâ beni tanıyamadıysan, bunu başaracağıma emin olabilirsin!

* * *

Defteri kapattı ve ceketinin altına sakladı.

Bir cinayet oyunu, bir ölüm oyunu ilan etmişti Nicolas İdrissi, oyunların efendisi.

Bu en hakiki gerçektir.

20 Ağustos 2016, 12:00

Clotilde bekledi. Cervone Spinello'nun tuvaletten çıkması beş dakika sürmüştü. Belki biraz aynanın karşısında oyalanmıştı ya da onu biraz daha bekletmek istemişti sadece. Geçen yirmi yedi yıla birkaç dakika daha katmak istemişti. Son bir intikam daha.

“Ne yaşandığını hâlâ öğrenmek istiyor musun gerçekten?”

Cevap vermesini beklemedi. Clotilde'e bakmadan fotoğrafları incelemeye devam etti.

“23 Ağustos gecesini hatırlıyorsun, Clotilde. Abin Nicolas, Calvi'nin hemen ilerisindeki gece kulübüne, Camargue'ya gitmeyi teklif etmişti. Annenle baban geceyi *Casa di Stella*'da geçireceklerdi. *Fuego*'yu Arcanu Çiftliği'ne giden yola bırakıp tırmanarak oraya gitmeleri gerekiyordu aslında. Nicolas gizlice arabalarını alıp, herkesi içine doluşturmayı planlıyordu. Tabii bu planın bir de B aşaması vardı hatırlarsan. Diğerlerini dans pistinde bırakıp, kendine ve Maria Chjara'ya bir loca ayarlayacaktı. Sonra da birkaç Mojito ve esrarın yardımıyla İtalyan güzelini daha rahatsız

ama daha تنها bir yere götürecekti. Bunları hatırlıyorsun değil mi, Clotilde?”

Tüm detaylarıyla, evet.

“Evet.”

“Sonra... Nasıl anlatsam? Nicolas’ın pek de övünerek anlatamayacağı bir şey oldu. Özellikle de sevgili kız kardeşinin önünde. Maria Chjara ayak diredi. Loca, esrar, romlu kokteyller ve sonrasında ikisinin de yapmak istediği şeylerden dolayı değil. Maria Chjara epey istekliydi aslında.”

Parmağını Alga Plajı’nda yanan odun ateşinin olduğu fotoğrafın üstüne koydu. Nicolas gitar çalarken, Maria-Chjara başını omzuna yaslamıştı. Cervone’nin işaret parmağı İtalyanın açık bıraktığı uzun siyah saçlarından kısa kesimli beyaz bluzuna, oradan da gün ışığıyla gece ateşinin bakır rengine boyadığı teninden aşağı kaydı.

“Hayır, Clotilde,” diye sözlerini sürdürdü. “Maria Chjara tek bir sebepten dolayı ayak diriyordu. Araba. Nicolas’ın ehliyeti yoktu. Sadece yaklaşık on saat sürüş dersi almışlığı ve birkaç yüz defa babasının arabasını sürmüşlüğü vardı. Mesele bu kadar basitti. Dar yollar, virajlar, dağ geçitleri ve vahşi hayvanlar, Maria Chjara’nın aklına takılmıştı. Kısacası, ölmekten korkuyordu.”

“Ve gece kulübüne gitmediler.”

“Hayır, gitmediler, 23 Ağustos akşamı değil, sen de biliyorsun. Nedenini de biliyorsun. Fakat öncesinde olanları hiç kimse bilmiyor. Nicolas, Maria Chjara’yı ikna etmek için, bunun o kadar da tehlikeli olmadığını kanıtlamak istedi.”

Görünmez bir böcek ordusunun, ayaklarını hareketsiz bırakmasıyla Clotilde’in bedeni yavaşça donmaya başladı.

“Arcanu’ya gitmeden birkaç saat önce annenle baban epey meşgullerdi. Annen romantik akşam için hazırlanıyor, baban da tekne turundan dönmüş, Cassanu’yla görüşmek

istediği bir dosyanın üstünden geçiyordu. Bu muhteşem bir fırsattı. Eline geçen tek fırsattı hatta. Abin *Fuego*'nun anah-tarını alıp, Maria Chjara'ya biraz gezmeyi teklif etti. Çok değil, Galéria'nın aşağısına, birkaç kilometre gideceklerdi. Birkaç sert virajdan geçerek sevgilisine direksiyon sallayabilmek için küçük bir kâğıt parçasına ihtiyacı olmadığını, dikkatli olduğunu gösterecekti.”

Etobur arılar, Clotilde'in bacaklarından yukarı tırmandılar. Kimisi nefesini kesmek için vıcır vıcır sürü hâlinde ciğerlerine dolmayı başardı.

“On dakika sonra döndüler. Nicolas, *Fuego*'yu aynı yere park etti. Arabadan indiler. O sırada resepsiyona ben bakıyordum. Benden başka gören olmadı.”

Soluk borusunun tepesine toplanan arılar, sadece gülünç, hafif bir inleme sesiyle konuşmasına müsaade ettiler.

“Ne gördün?”

“Onları gördüm ve duydum. Nicolas eğilip arabanın altına baktıktan sonra Maria Chjara'yı ikna etmeye çalıştı. ‘Bir şey yok, hiçbir şey yok,’ dedi. Gres yağı ve toz bulanmış siyah ellerini, dantelli beyaz elbisesine yaklaştıınca, Maria Chjara vebalı birini görmüş gibi geri sıçradı ve açtı ağzını, yumdu gözünü. Hepsini dinledim ve ne olduğunu anladım.”

Clotilde yutkundu. Boğazında binlerce küçük ayak itiş kakış ilerledi, alnına tırmandılar. Sağır edici vızıltılarla, iç-neleriyle kulak zarını deldiler. Fakat o kadar da sağır edici değildi vızıltıları. Asla duymak istemeyeceği o kelimeleri bastırmaya yetmedi.

“Nicolas arabayı çarpmıştı. Dümdüz ilerlerken daha üç viraj bile almamıştı ki *Fuego*'nun şasisini Capo Cavallo taraçasının kayalarına boydan boya sürttü. Araba durdu, kayalara sıkıştı. Nicolas arabayı geri vitesle takıp oradan çıkmaya zorladı. Altını neye sürttüğünü, neyin eğilip bü-

küldüğünü, dağların arasına karışan kulak tırmalayıcı çatır çatır seslerle kaputun ve tekerleklerin altından neler söküldüğünü bilmeden.”

Tükür. Kus. Böcekleri mide asidinin magmasıyla dağıt.

“Ancak birkaç gün sonra olayları birbirine bağlayabildim. Mahalleden birkaç adamın fısır fısır direksiyon rotunun ayrıldığından, mafsalın fırladığından, cıvata somununun gevşetilmiş olduğundan bahsettiklerini duyunca.”

Clotilde tam karşısında kustu. Gezerevin eski muşamba döşemeleri, alışveriş filesi, biberler, marine edilmiş et ve ayak-kabıları kustumuk içinde kaldı. Cervone bakışlarını kaçırmadı.

İnanma.

Bunun doğru olabileceğini bir saniye dahi aklına getirme.

Nicolas belki de tehlikenin farkında değildi. Kimse ona kızmasın diye sessiz kalıp, gizlice arabanın anahtarını yerine koymayı tercih etti.

“Gerçeği öğrenmek istedin, Clotilde. Bunu sen istedin. Özür dilerim.”

Nicolas’ın yüzü gözlerinin önüne geldi. Çarpmadan, *Fuego* boşlukta süzülmeden birkaç dakika önceki ifadesi. Bunca yıl boyunca aklından çıkmayan, Nicolas’ın onun bilmediği bir şeyler bildiğini söyleyen o inatçı yüz ifadesi. Nicolas biliyordu. Araba dönmeyince hiç şaşırılmamıştı. Sanki neden öleceklerini biliyordu.

“Bir şey istemiyor musun?”

Franck’ın sorusunda alaycı bir tını vardı.

Clotilde her şeyi, biberleri, *stufatu* usulü marine edilmiş sığır kaburgasını, egzotik meyveleri çöpe atmıştı. Karısının vaat ettiği ziyafet, üç beş parça jambon, söğüş domates ve biraz ekşimiş mısır konservesine dönmüştü.

Franck resepsiyondan patates kızartması, kahveli *Magnum* ve çilekli *Cornetto* alması için Valou'ya 20 avro vermişti. Ya Clo ne isterdi?

“Teşekkürler. Bir şey istemiyorum.”

Clotilde konuşmamaya karar vermişti. Hemen değil. Şimdi değil. Bu şekilde değil.

Tek bir isteği vardı.

Güçlü kolların arasında erimek. Yumruklarını mert bir göğse indirmek. Bir omzun kuytusunda hüngür hüngür ağlamak. Karşılığında ona teskin edici aşk dolu sözler mırıldanacak birinin kulağına bağıra bağıra hayata lanet okumak. Kendini onu anlayacak, hiçbir şey söylemeden, onu sadece sevecek bir adama bırakmak.

O adam Franck değildi.

Ayağa kalktı, tabakları topladı, sofrayı kaldırdı. Eline sünger, leğen ve kurulama bezi aldı.

“Bulaşıkları yıkadıktan sonra annemle babamın mezarına gidiyorum. Belvédère de Marcone'a. Fazla geç kalmam.”

Korsikalılar hayaletlere inanır. Mezarları bunun kanıtıdır. Başka niçin böyle heybetli mezarlar inşa etsinler ki? Yaşadıkları evlerden bile daha ihtişamlı aile mezarları yaptırırsınlar? Neden en güzel arazileri, yedi neslin kemiklerinin dip dibe sığışacağı ikinci evlerine ayırırsınlar? Ölülerinin, kayalara vuran dalgaların, dağların arasından gözüken çan kulelerinin silüetlerinin, Calvi Hisarı'nın tepesinden batan güneşin tadını çıkarabilmesi için değilse niçin en güzel manzaraları mezarlıklarına ayırırsınlar ki? En azından hâli vakti yerinde olanlar? Kabristanın en ücra köşelerine, güneşin alnındaki kayaların arasına itilmiş, düşen her yıldırımla çamur tabakasının mezarlarının üstünü kaplayabilecek ya da tabutlarını önüne katıp sürükleyebilecek olanlar değil...

İdrissi ailesinin anıtmezarı, kötü hava şartlarına sonsuza dek dayanabilirdi. Gök mavisi kubbesi ve korint sütunları, Marcone Mezarlığı'nın duvarlarından öyle bir azamete yükseliyordu ki, sahil yolundan geçen hiç kimse soyadlarını ve şanlı atalarını unutamazdı. İdrissi'lerin en eski ataları arasında bir amiral (1812-1887), bir belediye başkanı (1876-1917) ve Clotilde'in büyük büyükbabası Pancrace (1898-1979) vardı.

Bir de üç sıradan insan:

Paul İdrissi (1945-1989)

Palma İdrissi (1947-1989)

Nicolas İdrissi (1972-1989)

Natale yoldan gözükmeyecek şekilde hemen mezarlığın içinde, kireç taşı ve alçı duvarların gölgesinde bekliyordu. Clotilde, kendini Natale'in kollarına attı, onu öptü, ağladı, ağladı, ağladı... Ve en sonunda denizden esen rüzgârın gövdesini büküğü en yakın porsuk ağacının altına bıraktı kendini. Çıplak bacaklarına batan yassı dikenler umurunda bile değildi. Mezarlıkta, elinde az önce çeşmeden doldurduğu su kovasını zar zor taşıyarak ilerlerken en uçtaki mezarların yanında eğilen yaşlı bir kadından başka kimse yoktu.

Clotilde ancak konuşabilirdi. Natale elini tutmuş, yanında oturuyordu. Bedenleri birbirine değmiyordu. Bir tek parmaklarıyla bağlıydılar birbirlerine. Clotilde içinde ne var ne yoksa döktü. Cesareu Garcia'nın anne-babasının arabası hakkında anlattıklarını, tüm hayatının karanlık bir oda oluşunu, Franck'a duyduğu sevginin yitip gidişini, asla ona benzemeyecek olan ve onu cidden sevip sevmediğini sorgular olduğu kızının onu görmezden gelişini, geçmişini, gülle gibi içine oturan geçmişini, kıskandığı annesini, taptığı babasını, asla unutamadığı yunuslarla konuşan o

adamı (bunu söyledikten hemen sonra öptü onu) ve abisi Nicolas'ı, önündeki tüm tozları silerek ona hayatta yol gösteren, yol çok dik olduğunda onu sırtında taşıyan, kestirme yolları öğreten, onu orada, Revellata'da bırakan ve ondan sırrını saklamasını isteyen, konuşmaya cesaret edemeyen ve bir ölüm tuzağı olduğunun farkında olmadığı arabaya sessizce binen abisini. Farkında olmamak, işte tüm mesele buydu. Farkında olmamak.

Clotilde tüm korkularını, kırgınlıklarını, içinde bir tonluk bir yük yaratıyorlarmış da onları atmadan asla bir balon kadar hafif olamayacakmış gibi içinden söküp attı. Natale elini uçan bir balon tutarmış, çok kırılgan bir canlıyı taşımış gibi tuttu.

İdrissi ailesine ait alan, çiçeklerle bezeliydi. Çoğu yeni toplanmış yaban gülü, zambak, orkide buketleriyle doluydu. Mezarlığın en renkli köşesi burasıydı. Uzak ataları amiralden tek oğullarına kadar hiçbir İdrissi hayaletinin burnuna, bulanmış suda solmuş çiçek kokusunun gelmesine, Cassanu ve Lisabetta'nın içi el vermezdi. Cayır cayır yanan güneşin altında, su kovası taşıyan yaşlı kadın onlara yaklaşıyordu.

Clotilde, Natale'in parmaklarını sararken, kendine sormaya devam ediyordu. Balon bedeni, özgürlüğüne kavuşmak istiyormuş gibi gözüküyordu. Nicolas neden hiçbir şey söylememişti? Duyarlı, akli başında bir çocuktuk Nicolas. Herkesten ve her şeyden gelebilecek darbelere göğüs gerebilecek bir örs kadar sağlamdı. Nicolas örnek alınası, Nicolas dimdik ve bir o kadar mütevazı biriydi. Nicolas yakışıklıydı, kibardı, hiçbir eksiği yoktu. Neden *Fuego*'nun anahtarlarını çalmıştı? Ehliyetsiz araba kullanmıştı? Çılgın gece kulübüne gitme planını neden bu denli kafasına koymuştu?

Cevap basitti. Zalim, acınası, aşağılık ve mide bulandırıcıydı.

Bir poğaça için. Gerçekten sevmediği bir kızı ikna etmek için. Bir çift memeyi avuçlayabilmek için. Herkese kapalı olsa da ona açık olabileceğini düşündüğü bir vajinaya penisini sokabilmek için. Çünkü Nicolas, akli başında Nicolas, diğer tüm erkekler gibi küçük, basit bir hayvandı. Kıvrımlı, bronz bir ten görür görmez, çakmak çakmak bakan bir çift göz, gözüne değer değmez, aralı dudaklardan dökülen sessiz vaatleri ıstır ıstırmez, tüm ilkelerini, gördüğü eğitimi, okuduğu tüm kitapları bir kenara bırakmıştı. Evet, işte mesele bu kadar gülünçtü. Nicolas annesini, babasını, kendini öldürmüş ve onu ömür boyu sürececek bir cezaya çarptırmıştı. Tüm bunları, bir kıza ilk defa sahip olabilmek için yapmıştı. Bir kıza bile değil, bir bedene, bir objeye, olsa olsa bir oyuncak bebeğe.

Clotilde o akşam Nicolas'ın adını telaffuz edip, kazadan söz ettiğinde, giyinme odasının kapısında dikilen Maria-Chjara'nın yüzündeki korku dolu ifadeyi hatırladı. Sessizliğini. İnkârını. Kaçışını. Artık anlıyordu. Bu sırrın bunca zamandır Maria Chjara'nın omzunda ne kadar ağır bir yük olduğunu anlamıştı. Böyle olmasını o istememiş olsa da her şeyi tetikleyen kişi, yine de oydu. O sadece ortaya bir izmarit fırlatmıştı. Güneş parlıyorsa, rüzgâr kuru otların arasından esiyorsa, ölen ağaç yere devrildiyse onun ne suçu vardı?

Yangını başlatan da oydu, masum olan da.

Bir obje suçlanamazdı. Hele bir oyuncak bebek, asla.

“Söyle bana, Natale. Bana her erkeğin böyle olmadığını söyle. Söz ver bana...”

Aralarında birkaç santim kalmıştı ki, durdu dudakları.

“Kusura bakma.”

Yaşlı kadın ilerlerken su kovaşından yere dökülen su damlaları, büyülü bir şekilde birkaç saniye içinde koyu sarı toprak patikada kayboluyordu. İşte o an Clotilde, elbisesi gibi siyah baş örtüsüyle çevrelenmiş simayı tanıdı.

Speranza. Arcanu'daki cadı. Orsu'nun büyükannesi. Lisabetta ve Cassanu'nun günlük işlerine bakan kadın.

Onlara bir bakış bile atmadan mezarın üstündeki beş vazodan birinin içindeki suyu boşalttı, itinayla çiçekleri birer birer çıkardı, vazunun içine taze su doldurup çiçekleri yerine koydu, birkaç yaprağını kopardı ve cebinin derinliklerinden çıkardığı budama makasıyla solmuş sapları kesti. Ardından yavaşça ikinci bukete geçti.

Aniden, hiç şaşmayan mekanik hareketlerinin altında yoğun bir endişe gizliyormuş gibi arkasına döndü.

Kelimeleri, sessizliği deldi geçti.

“Burada olmamalıydın!”

Clotilde titredi.

Speranza sadece ona bakıyordu. Sanki Natale orada değildi. Su kovağını yere indirdi ve anıtmezarı kazınmış harflerin üstünde parmaklarını yavaşça gezdirdi.

Palma İdrissi (1947-1989)

“O da öyle.”

Bu ilk kelimeler Speranza için telaffuzu en zor olanlardı. Sonrası, mantarın arkasında biriken şampanya köpükleri gibi en sonunda fışkırarak dışarı çıktı.

“Burada olmamalıydı. Adı, buraya ait değil. İdrissi ailesinin yanına gömülmeye layık değil. *Steria*, yani dağ cadısı olan ben değil, annen! Hiçbir şey bilmiyorsun. O zaman doğmamıştın bile,” hızlıca istavroz çıkardı. “Annen ona büyü yaptı.”

Speranza'nın bakışları, Paul İdrissi'nin mezarının üstünde yazan isme kilitlendi.

“İnan bana, kadınlar böyle şeyler yapabilir. Annen, babana büyü yaptı ve onu kontrolü altına alır almaz, onu bizden çaldı. Uzaklara götürdü, kapanına kısırdı, onu sevenlerden çok uzaklara götürdü.”

Çok uzaklara dediği yer Vexin'di, diye düşündü Clotilde. Paris'in kuzeyinde kalan o yere hektarlarca çim satmaya gitmişti. Babasının ailesinin, bu seçimi kabullenmekte ne kadar zorlanmış olabileceğini daha önce hiç düşünmemişti.

Natale elini sımsıkı tuttu. İtinayla, güven vererek, müdahale etmeden. Speranza bir hışımla ikinci vazoyu da boşalttı. Solmuş yapraklar, pastel rengi konfetiler gibi üstüne saçıldı.

"Baban, onunla tanışmasaydı," diye sözlerini sürdürdü Speranza, bir yandan budama makasını onlara doğru sallarken, "burada evlenecekti. Çocukları burada doğacaktı. Yuvasını burada kuracaktı. Annen, çıkageldiği cehenneme onu da peşinden sürüklemeseydi eğer..."

Eliyle üç gülün, iki turuncu zambağın ve bir yabani orkidenin başını kopardı. Sesi ilk defa yumuşadı.

"Bu senin suçun değil, Clotilde. Buralara yabancısın. Korsika hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Annene benze miyorsun. Kızın benziyor ama. Uzun boylu kızın da onun gibi cadı olacak. Ama sen babanın gözlerini, bakış açısını, kimsenin inanmadığı şeylere duyduğu inancını almışsın. Sana kızgın değilim."

Speranza ilk defa Natale'e baktı. Kırıksık eliyle gergin bir şekilde kavradığı budama makasını, aldıkları oksijeni kesmek istiyormuşçasına havada açıp kapıyordu. Ardından, aniden, makasın ucuyla mezarın mermerini hedef aldı ve taşı çizerek Palma İdrissi'nin adını oradan silmeye çalıştı. Makasın çeliği, gri mermerde beyaz bir iz bırakarak A ve M harflerini parçaladı.

Yaşlı kadın bakışlarını üstündeki isme kaldırdı.

Paul İdrissi

Speranza bir kere daha istavroz çıkardı.

“Paul burada yaşayacaktı. Annen onu öldürmeseydi eğer. Burada yaşayacaktı, duyuyor musun? Yaşayacaktı. Buraya ölmek için dönmeyecekti.”

Natale, Clotilde’e arabaya kadar eşlik etti. Mezarlıktan ayrıldıklarında, uğursuz bir ruh peşlerinden geliyormuş gibi yaşlı Speranza’nın hâlâ Palma’nın hatırasına sayıp sövmesini duyabiliyorlardı.

Passat’ın açık kapısının önünde uzun uzun öpüştiler. Yolun kenarındaki beton korkuluk, ortama bir istasyon peronu havası veriyordu. Sanki her an bir tren, kalkışını haber vermek için düdüğünü çalabilirdi. Clotilde bunun üzerine bir espri yapmaya zorladı kendini.

“Belli ki annem buralarda pek sevilmiyor. Ne ölüsü ne dirisi. Anlaşılan onu seven tek Korsikalı senmişsin.”

“Tek değil. Baban da seviyordu onu.”

Bak sen!

“Gitmem lazım.”

Peronda son öpücük.

“Anlıyorum... Seni arayacağım.”

Son bir soru sorma hakkını buldu kendinde. Ne de olsa, treninin makinisti oydu.

“Korsikalıların nefreti, Natale... Korsikalıların ikinizi, nasıl desem, fazla yakın gördüklerinde anneme duydukları nefretin, tekneni terk etmenle, jandarmanın kızıyla evlenmenle bir ilgisi var mı? Bu yük, baskı ve Korsikalı tüm yaşlı kadınların ettiği beddualar, seni buna zorlamış olabilir mi?”

Gülümsemekle yetindi.

“Git buralardan prenses. Hapsedildiğin şatoya dön. Cesur şövalyen cadıları oyalarken kaç, kurtar kendini.”

Clotilde yaşı gözlerle sürdü arabayı. Sanki deniz, yarından geçtiği kayaları yutuyor, şeklini bozuyordu. Aldığı her virajda, sadece onun gözlerinin gördüğü sisin içinden Revellata Yarımadası biraz daha belirginleşiyordu. Nemli manzara soldu, ıslak elektrik direkleri iç içe geçti ama Clotilde yavaş kullanıyordu arabayı. Her direğe asılmış posterlerden, Maria Chjara'nın yüzünü seçebilecek kadar, saatte otuz kilometreden daha yavaş.

Seksenler konseri, Tropi-Kalliste, 22 Ağustos, Ocelluccia Plajı.

Yarından sonraki gün. Dört gün öncekiyle aynı konseptte. Cervone'nin, aynı yerde uzun süre kaldığı nadiren görülen tatilciler için başarı tarifini değiştirmesini gerektiren hiçbir sebep yoktu.

Fakat Clotilde bu fırsatı kaçıramazdı. Oraya tekrar gidip İtalyan şarkıcıyı görmesi lazımdı. Onunla konuşmanın, kapısında bekleyen korumadan kurtulmanın, 23 Ağustos'ta abisiyle arasında neler geçtiğini öğrenmenin bir yolunu bulmalıydı. Araba gezintilerini, hasar gören direksiyon mekanizmasını, hiçbir şey söylememelerinin nedenini öğrenmeliydi. Cervone'nin anlattıklarını ancak Maria Chjara doğrulayabilirdi. Fakat bunu yapmasını nasıl sağlayabilirdi? İtalyan için bunu itiraf etmek, suça ortak olduğunu, üç insanın ölümünden doğrudan sorumlu olduğunu kabul etmek demekti. Muhtemelen inkâr edecekti.

Hiçbir zaman gerçekten emin olamayacaktı.

Gözyaşları yanaklarından özgürce akıyordu ve artık saatte yirmi kilometreden yavaş ilerliyordu. Hollanda plakalı dev bir karavan arkasında sabırsızlanıyor, arabasının dibine giriyordu. Daha da yavaşlamaya kalkarsa arabayı uçurumdan aşağı itmeye kararlıydı anlaşılan. Clotilde ap-

talca bir refleksle sulu bakış açısını silmek için silecekleri çalıştırdı.

Ancak o zaman arabanın ön camıyla silecek arasına sıkıştırılmış bir zarf olduğunu fark edebildi. Belki de bir el ilanıydı. Tek ucundan sileceğin altına tutturulmuş kâğıt parçası, aşağı yukarı bir tur attıktan sonra uçup gitti.

Clotilde freni kökledi.

Arkadaki karavan, Bastia Limanı'na yaklaşan bir feribottan bile daha yüksek sesle korna çaldı. Ön koltukta oturan kırmızı kafalı kadın Felemenkçe küfür ederken, arkadaki çocuklar burunlarını cama yaslayıp, tuhaf bir hayvan görmüş gibi onu izlediler.

Clotilde'in umurunda olmadı. *Passat*'ı, iki tekerleği asfaltta kalacak şekilde mucurlara gelişi güzel park etti. Kapıyı açık bırakıp, bir kayadan diğerine yapışarak ilerleyen zarfın peşinden koştu. En sonunda böğürtlen çalısının dalına takılınca, kolunu çizerek ve aptallığına söylenerek zarfı oradan aldı. Franck haklıydı. Gittikçe sağduyusunu kaybediyordu. Duyguları kontrolden çıkıyordu. Bir reklam, bir sonraki pazar gerçekleşecek bir süpermarketin özel açılışı, ikinci el eşya pazarı ya da bir konser, belki de Maria Chjara'nın konseri için neredeyse kendini öldürüyordu.

Altı üstü bir kâğıt parçası için.

Elleri titriyordu.

Zarf bembeyazdı. Üstündeki bir kelime hariç:

Clo'ya.

Bu bir kadının elyazısıydı. Nerede görse tanırdı bu yazıyı. Annesinin elyazısıydı.

Pazartesi, 21 Ağustos 1989: Tatilin on beşinci günü, kırık kristal mavisi bir gökyüzü

“Tavsiyelerine uydum, Basile. Natale ile yunusları görmeye gittim.”

Ve süsledikçe süslediğime inanabilirsin. Euproctes barı, hıncahınç doluydu. İçki servisi saatiydi. *Casanis* ve *Pietra* şişeleri su gibi akıyordu. Kâselerin içinde o kadar çok zeytin vardı ki, adanın doğusundaki ağaçların tamamı çıplak kalmış olmalıydı.

Muhtemelen yirmi müşteri vardı barda. Hepsi de erkekti. Onlara *Aryon*’daki gezintimi, Orophin, İdril ve yavru-ları Galdor ve Tatië’yi anlattım. Natale’in onlarla konuşa-bildiğini, bir nevi sihirbaz olduğunu söyledim ve biraz da *Derinlik Sarhoşluğu*’ndan bahsettim. En genç olanlar hariç hiç kimse filmi izlememişti. İzleyenler de muhtemelen Ro-sanna Arquette’in uzun kalkık burnu ve çilli kalçasından başka bir şey hatırlamıyordu.

Git. Git ve gör aşkım!”

* Luc Besson’un yönettiği *Derinlik Sarhoşluğu* filminden alıntılanan diyaloglar © 1988, Gaumont.

Zekiyimdir, hazırlığını yapmıştım. Özellikle giydiğim, kan kırmızı WWF yazısının altında kafası kesik bir panda amblemi olan siyah beyaz tişörtümle, hepsi sakallı, bıyıklı ve göbekli olan bu kıllı hayvan ordusunu biraz ürküttüm sanırım.

Suratımda, kanlı kıyafetime tamamen ters düşen abartılı bir masumiyet ve aptal bir gülümsemeyle sunumumu yapıyordum: “Bu projenin en zor kısmı yunusları ikna etmek değil, koruma parkını inşa etmek olacak.”

Müşterilerin umurunda değildi anlattıklarım. Yunus safarisinin gerçek olabileceğine duydukları inanç, denizayılarının hayata dönebileceğinden fazla değildi.

“Natale Angeli gibi ben de Korsikalıyım. Yani beton kullanmamız söz konusu dahi olamaz. Başka şeylere, farklı malzemelere ihtiyacımız var. Ahşap, cam, taş gibi güzel malzemelere! Alanı tahrip etmeyeceğimize hiç şüpheniz olmasın. Orası dedemin toprakları!”

Anason, mersin ve tütün kokuları arasında dünya, Korsika ve maki meselelerini konuşan bu adamların karşısında büyükbabama “dede” demek hoşuma gitti. Onlar için Cassanu İdrissi, heykel gibi hazır ola geçmeden, ismini ağızlarına alamayacakları bir başkomutanmış gibi geldi bana. Bense, adalarında zombi kıyafetlerimle belirivermiş, imparatorlarına “dede” diyordum!

Beklemede kal, henüz gizli silahımı kullanmadım.

“Proje üzerinde ailece çalışacağımız için şanslıyız,” diye sürdürdüm. “Dedem toprağı verir, annem de, ki kendisi mimar, yunus parkını inşa eder.”

Devam edip etmemek arasında kaldım. Patavatsızlık etmekten korktum. Ama hayır, su birikintisinin etrafına toplanan zebra sürüsü gibi içkinin dibine vuran erkeklerden tilki çıkmazdı.

“Hem annemle Natale de iyi anlaşıyorlar! Tuvalet var mı burada?”

Hopluya zıplaya aşağı indim. Barın tuvaleti, yaklaşık üç yüz basamak aşağıda, ucu sanki anakaraya çıkacakmış kadar uzun bir tünelin ucundaydı. Bense sadece on basamak inip, ışığın yanmasını bekledim ve yedinci basamağa geri çıktım. Tamam, kabul, yaptığım saçmalığın daniskasıydı. Art niyetli ve hastalıklı bir şeydi. Hatamı telafi etmek için sana her şeyi itiraf edeceğim.

Evet, kıskanıyorum! Annemin düşüncesi bile elimi kana bulmak istememe yetiyor. Evet, Natale ile annemin yatıp yatmadığını öğrenmek istiyorum. Evet, annem sadece babama, Natale de sadece bana ait olsun istiyorum. Bu yüzden meraklı ve biraz da asabi küçük bir fare gibi karanlıkta bekliyorum.

Fazla beklemedim. Sürü hâlinde içince erkeklerin çenesi hemen düşer. Bu konuda erkeklerle kadınlar arasında pek bir fark yok aslında. Tek fark içkinin alkol oranı olabilir. Bir de cinsellik mevzusu açıldı mı...

İlk ses duyuldu. Makide yaşayan bir adama göre fazla ince bir sestti. Bebek ağlaması gibiydi. Biraz da Elmer’in sesine benziyordu, Tex Avery’nin yarattığı şu salak avcıya.

“Şu Natale de ne korkusuz adammış. Cassanu’nun gelinine göz dikmek...”

Kahkahalar birbirine karıştı ve ördek vaklamasına benzeyen genizden gelen bir ses duyuldu.

“İtiraf edeyim, Paul’ün karısını görünce benim bile çevre dostu olasım geliyor.”

Çekirdeksiz zeytin kâselerinin etrafında gergin bir sessizlik oldu.

“O çevreciler, yirmi yıl sonra ormanda kurtlar tekrar kol gezsin istiyorlar,” dedi Daffy Duck. “Ama bu dişi kurda hayır demem valla.”

Gülüşmeye devam ettiler, detaylara girmiyorum. Basi-
le'in sesini tanıdım. Ortalığı yatıştırmaya çalıştı.

“Belki de mimar olarak görüşlerine ihtiyacı vardı ger-
çekten,” dedi kampın müdürü. “Hatta belki Palma'nın da
onunla biraz fazla içli dışlı olmasının başka sebepleri vardır.”

Muhtemelen benim yaşlarımda olan, henüz büyüklerin
ağız dalaşına müdahale edecek kadar büyümemiş olanın
sesi, Tweety'ninkine benziyordu. Ama ona teşekkür borç-
luyum. Sanki ona ben sordurmuşum gibi bir soru sordu.

“Ne gibi bir sebebi olsun ki?”

Anlaşılan Daffy Duck'ın söyleyeceği güzel bir şey vardı.
Cevap vermeden önce en sevdiği kahkahasından bir tane
daha patlattı.

“Ufaklık, buralarda bir söz vardır: Revellatta'da çoban-
lar kışın hayvanlarına, yazınsa Paul İdrissi vapurdan iner
inmez karılarına sahip çıkarlar.”

Kahkahalar bir bomba gibi yüzümde patladı.

Başımı, yüzümü, kulaklarımı kollarımın arsına gömme-
den önce Elmer bir el bombası daha fırlattı.

“Senede iki ay ava çıksa da en güzel hayvanları hep o
kapıyor.”

“Arkadaşlarına da avdan bir iki parça bir şey bıraksa
keşke. Av köpekleri bile avdan payını alıyor.”

Mayınlar patladı. Etrafımdaki duvarlar yıkılmaya baş-
ladı. Siren sesleri duyuldu. Ama kımıldayamadım, kaçama-
dım, gürültüsüz bir yere sığınamadım. Hava geçirmeyen bir
kutuya, sessizliğe ulaşamadım.

“Palma da o kadar güzel ki...”

“Aynen,” diye bir kere daha pimi çekti Daffy Duck.
“Natale ona yunuslarını, o da ona balinalarını gösteriyor.
Hani şu bikini üstünün altında sakladığı balinaları...”

Bir kahkaha tufanı koptu. Binlerce kahkaha, yara bere
içinde kalmış bedenime yağdı.

“Yine de,” diye sürdürdü Elmer, “Natale daha genç bir kadın bulabilirdi. Özellikle de daha az evli...”

Ani bir sessizlik.

“Şşş,” diye mırıldandı bir ses.

Bir an için beni gördüler sandım. Ama hayır, hemen ardından bir bebek çığlığı duydum. Bildiğim yeni doğmuş tek bebek, dedemle ninemin ev işleriyle ilgilenen anneannesinin bebek arabasıyla her yere götürdüğü şu engelli ufaklıktı.

Bitmişti.

Sesler kesilmişti.

Siyah merdiveni, her basamağında tökezleyerek indim. Sonu gözükmeyen, sonsuzluk kadar uzun tünele, çocukluğumdan geriye kalanların üstüne parmak ucuyla basarak ilerledim. Tuvalet varana kadar neredeyse bir ömür geçti. İçeri girdiğimde Akdeniz’in, insanlığın, Samanyolu’nun diğer ucuna geçmişim gibi hissediyordum. Klozete oturdum. Işığı açmadan, içeri sızan cılız ışığa güvenerek defterimi çıkardım ve az önce siyah bir bomba olarak patlayan kelimeleri buraya geçirdim. Kuyruklu harfler çizdim. Capcanlı, kıpır kıpırdılar sanki.

Tekrar tekrar yazdım.

Satır satır. Kendimi cezalandırmak için. Ailemin işlediği suçun kefareti için.

Siz de tekrarlayın. Benimle beraber binlerce defa tekrarlayın.

Babam annemi aldatıyor.

Babam annemi aldatıyor.

Babam annemi aldatıyor.

Babam annemi aldatıyor.

Babam annemi aldatıyor.

* * *

Bu şekilde üç sayfa devam ediyordu.

Sayfaları çevirmek hoşuna gitti.

Eğer bu günlüğü bir gün yayımlanırsa, acaba editörü ne kadarını aynen korurdu?

20 Ağustos 2016, 15:00

Arabalar, uçurumun kenarından kıvrılarak geçerken, arabasını d oneme li sahil yolunun ortasına g or nmeyecek şekilde park eden dikkatsiz  of re hakaret ederek kornaya basıyorlardı.

Clotilde onları duymuyordu.

Parmaklarının arasında zarfı tutarken, yıldırım  arpımı a d onm   t . Yavaşça açtı.

 lkokul birinci sınıf öğrencisinin, emekli bir öğretmenin elyazısını okuma hızıyla okudu, yazılanları çözmeye çalıştı.

Clo'cu um,

Teşekkür ederim, iste imi yerine getirdi in için teşekkür ederim. Me e ağacının altında durdu un için teşekkür ederim. Gelmeseydin seni tanıyabilir miydim, bilmiyorum. B y m   , çok hoş bir kadın olmu sun. Kızın da öyle, hatta belki daha da güzel. Bence bana benziyor. En azından bir zamanlar olduğum kadına.

Seninle konuşmayı çok isterim.

Bu akşam. Eğer gelebilirsen, bu akşam konuşabiliriz.

Gece yarısına doğru, Casa di Stella'ya giden patikanın aşağısında ol.

Orada bekle. Gelip sana yolu gösterecek.

Sıkı giyin. Şüphesiz, hava soğuk olacak.

Seni karanlık odama getirecek. Kapıyı açamayacağım. Fakat belki de duvarlar sesini bana duyurabilecek kadar incedir.

Geceleyin, Betelgeuse yıldızının ışığında görüşmek üzere.

Öpücükler,

P.

Clotilde günün geri kalanında neşesi yerindeymiş gibi davranmaya zorladı kendini.

Franck, öğle yemeğindeki sessizliği, birden anne-babasının mezarını ziyaret etmek istemesi, çalkantılı ruh hâli, unuttuğu telefonu ve okumuş olabileceği mesajlar hakkında hiçbir şey söylemedi. Öğleden sonraları, savaşa ara verilmiş bir gün gibi geçti. Gerçek anlamda tadını çıkaramadılar. Clotilde canı sıkılana dek sahilde durdu. Sonra yürüyerek bungalova döndü, ıslak havluları astı, terastaki kumları temizledi, meyve salatası yapmak için meyve soydu ve genelde onu sinir eden günlük işleri yaparken harcadığı vakitten neredeyse keyif aldı.

Franck'ın yanına gidip elini omzuna bile koydu. Bu hâlini tatlı buldu. Her gün kahvaltılıkların olduğu raflara doğru yeni bir yol açan karınca kolonisiyle savaşmak için yere diz çökmüştü. Şekeri, kahveyi, bisküvileri düzenledi. Ambalajlarının hava alıp almadığını kontrol etti ve tüm paketleri teker teker düğümledi. Böceklerin kurnazlığı ve sabrı karşısında neredeyse çaresiz kalmış bir çocuk gibiydi.

Clotilde elini çıplak omzundan çekti. Hareketinin altında biraz suçluluk duygusu, biraz korku ve büyük bir strateji yatıyordu. Natale'den dolayı değil, o an için değil, gece yarısındaki buluşmadan dolayı böyleydi.

Tüm bunlar, sesinde de kendini gösteriyordu.

“Bana sadece biraz zaman vermen lazım, Franck. Yakında sana açıklayacağım. Bazı bilgiler edindim. Yeni bilgiler.”

Biraz tereddüt etti. Belki de uzun bir süre. Franck'ın hâlâ arkası ona dönüktü. Yere eğilmiş karıncalarla konuşuyordu.

“Bu sefer hayalet hikâyeleri yok Franck, emin olabilirsin. Sadece gerçekler var. Eski fotoğraflar, kanıtlar ve acımasız gerçekler.”

Başta tereddüt etse de eğilip ensesini öptü. O an bu hareketi tuhaf bir şekilde içten buldu. Eski öpücüklerden, bir sevgilisi olmadan önceki öpücüklerden daha içten. Franck arkasına dönüp uzun uzun ona baktı. Düşüncelerini anlamaya, evlendiği bu çatlak kadının beyninde dolaşan karınca kolonilerini incelemeye çalışıyor gibiydi. Kendi kendine, eğer hava almayacak şekilde paketlerse, hezeyanlı fikirlerini de saklayabileceğini düşünüyordu sanki.

“Nasıl istersen, Clo. Nasıl istersen...”

Bu bir tuzak mıydı?

Clotilde düşüncelerinde kaybolmuştu.

“Mayonezi uzatır mısın anne?”

Gece yarısına doğru, Casa di Stella'ya giden patikanın aşagısında ol.

Orada bekle. Gelip sana yolu gösterecek.

“Kızlar, yarın yelkenliyle açılıyoruz değil mi?”

Bu akşam. Eğer gelebilirsen, bu akşam konuşabiliriz.

Baş aşağı düşmek üzere olduğu kocaman, yeni bir tuzak mıydı bu? Kafasında sorular birbiri ardına dönüyordu. Sanki bu sıralı ve önceden tasarlanmış soruları, biri kasıtlı olarak sorduruyordu ona. C29 numaralı bungalova gelen ilk mektup, cüzdanının çalınması, başka bir hayatta sahip olduğu köpekle aynı ismi taşıyan o köpek, hazırlanan o kahvaltı sofrası, arabanın ön camına bırakılan o mektup...

“Clo, Valou, beni duydunuz mu? Yarın için 4,70 metrelik bir yelkenli ayarladım. Bayılacaksınız. Rüzgâr, sessizlik, özgürlük...”

Nicolas’ın yüzünde gördüğü o ifade hâlâ aklından çıkmıyor, kalbini sızlatıyor olsa da Cervone’nin anlattıkları tüm sorularını yanıtlamıyordu. Fakat Nicolas’ın yüzündeki ifadeyi şimdi anlamıştı. Aynı anda hem bir katil olduğunu hem de öleceğini anlamıştı. Hangi açıklama bu iki deliliği, Nicolas’ın Maria Chjara’yı ayartmak için yaptığı planla öteki diyardan gelen bu mektupları birbirine bağlayabilirdi?

Tek bir açıklama, diye düşündü Clotilde. İkisinden de daha delice, tek bir açıklama.

Annesi hayattaydı.

23:00

Akşamı pusulasını, deniz haritasını, ufak ve kusursuz denizcilik kılavuzunu kontrol ederek geçirdikten sonra yatağa gitmişti. Yarın erken kalkacaklardı. Neredeyse altı ay önce o 4,70m yelkenliyi 21 Ağustos için ayırtmıştı. Franck hiçbir şeyi şansa bırakmazdı. Gerekli belgeleri edinmiş, eğitimi almış, dün bile günün büyük bir kısmında bilgilerini gözden geçirmişti. Clotilde oturmuş, kum saatinden akan

taneleri izler gibi romanının satırlarını sayarken, kocasını inceliyor, düşüncelerin içinde kayboluyordu. İyi tanıdığınız takdirde, maceraperestler özlerinde çok sıkıcı insanlar olmalıydılar. İster tırmanışçı ister sörfçü isterse kaptan olsun, titiz insanlar talihe, bilinmeyene, daha önce görülmemiş şeylere asla şans tanımazlardı.

Kocasının havlusunu dörde katlamasını, faraşla küreği itinayla iç içe geçirip kaldırmasını izledi.

Aksi doğru değildi.

Tüm titizlik manyakları maceraperest değildi.

“Yatalım mı?”

Franck, bir günlüğüne kaptan olmak için yaptığı listedeki maddeleri işaretlemeyi yeni bitirmişti.

“Geliyorum. Sen git. Ben biraz daha kitap okumak istedim.”

“Yarın erken kalkmamız lazım, Clo,” diye biraz üstü kapalı söylendi.

Clotilde bunu bir gülümsemeyle karşıladı. Özgüvenine kendi de şaşırmıştı. Rahatlıkla yalan söylemesine, yalan değilse bile gerçekleri tamamen anlatmamasına.

“Biliyorum... Yarın, yelkenlinin güvertesinde üstsüz güneşlenirken yanımda bana buzlu Mojito getiren centilmen bir adam olacak. Geçen kış rezervasyon yaptırırken böyle anlaşılmamış mıydık? Unutmadın değil mi, hayatım?”

23:45

Clotilde kitabını bahçe masasında açık bıraktı. Fazla uzaklaşmadığına, geri döneceğine inandırmak için neredeyse tadına bile bakmadığı çay fincanını yerine koydu. Franck horluyordu.

Yavaşça, sessizce karanlığa karıştı.

Zeytin ağaçları altındaki ıssız patikaya çıkmak için Euproctes'tan apar topar ayrılırken kampın sessizliği, yerini gecenin gürültüsüne bırakmıştı. Güneşten korkan tüm çekingen ve çirkin canlılar uyanıyordu. Korkak orman fareleri, casus baykuşlar, şehvet düşkünü karakurbağaları... Clotilde, on dakika iPhone'unun feneriyle yürüdükten sonra küçük toprak park yerine dikilmiş ahşap tabelanın da belirttiği üzere, *Casa di Stella*'ya çıkan patikanın başına vardı.

Durdu.

*Orada bekle. Gelip sana yolu gösterecek.
Sıkı giyin. Şüphesiz, hava soğuk olacak.*

Söz dinleyen küçük bir kız gibi, bu tavsiyeyi veren gerçekten annesinin hayaletiymiş gibi ekru rengi pamuk bir süveter giymişti.

Komik!

Hâlâ kaçacak, soyunup, Franck'a sarılıp ona mektubu gösterecek, olanları anlatacak zamanı vardı.

Komik...

Altı ay önce ajandasında 21 Ağustos'u halka içine almıştı. Hiçbir şey, bu mektup bile, kocasının ailesiyle denize açılmasına mâni olamazdı. Sevgilisi olduğunu itiraf etse bile bu mümkün değildi.

Uzaklardan bir karakurbağası vırakladı. Hüzünlü bir aşk ya da acı çılgılığıydı bu.

Bir sevgili, diye düşündü tekrar Clotilde. En iyi çözüm Natale'e bir mesaj atmak değil miydi? Her şeyi ona anlatmak, her şeyi bırakıp yanına gelmesini, yanında olmasını, onu korumasını istemek değil miydi?

Komik.

Bu saatte, cesur şövalyesi jandarmanın kızının kollarında uyuyordu. Çünkü o, süpermarkete gelen donmuş balık kasalarını karşılamak için, karısıysa Calvi'deki kliniğe gitmek için şafak söker sökmez erkenden uyanıyordu.

Komik.

Tüm hayatı, zırvalıktan başka bir şey değildi. Öyle ki, onunki gibi gerçeküstü hikâyeler anlatan romanlarda, sayfaları çevirdikçe yavaş yavaş kadın kahramanın deli olduğunu, şizofren ya da çoklu kişilik bozukluğundan mustarip olduğunu, kendisine gelen mektupları, kendisinin uydurduğunu, elleriyle yazdığını anlardınız.

Hiçbir ses duymuyor, hiçbir gölge görmüyordu. Karşısındaki gece, aniden açıklayamayacağı bir şekilde ona daha karanlık, daha derin, daha yoğun gelmeye başladı sadece.

Calvi Körfezi'nin ve Revellata Deniz Feneri'nin ışıkları aniden kayboldu.

Sonra Akdeniz'e yıldız gibi serpilmiş yatların ışıkları sönmünce birden tekrar belirdi.

Gecenin karanlığı hareket ediyordu!

Tökezleyerek bir adım ileri attı, artık duyabiliyordu.

Işığı kesen büyük cüsse, karşısında dikiliyordu. Telefonunun fenerini kötürüm koluna, boynuna ve yüzüne tutana kadar kim olduğunu anlayamadı Clotilde.

Hagrid... Her ne kadar bunun için kendinden nefret etse de Hagrid oldu aklına gelen ilk isim.

“Orsu?” diye fısıldadı.

Devden cevap gelmedi. Sağlam kolunu, belli belirsiz ona uzatarak, fareye hortumunu sallayan bir fil gibi korku dolu bir ifadeyle gözlerini ona dikti. Ardından yolu gösterdi.

Fenerini açtı. Işığı, Clotilde'in telefonundan on metre daha ileriye aydınlatabiliyordu. Kaskatı kesilmiş tek baca-

ğına rağmen, onu âdeta protez bir baston gibi kullanarak, şaşırtıcı bir hızla Clotilde'in önünden ilerlemeye başladı. Birkaç dakika sonra, başında *Casa di Stella* tabelası olan patikayı geçmiş, makinin arasına karışmışlardı. Süpürgeçâlılarının ve kocayemişlerin yumuşak dalları karanlıkta bacaklarını okşuyordu. Bu tırmanın sonu yok gibiydi. Orsu bir kez olsun konuşmamıştı. Clotilde yamacın ortasında, ona soru sorsa mı bilemedi.

Nereye gidiyorlardı? Onları kim bekliyordu? Annesini tanıyor muydu?

Bir şey söylemedi. Orsu'nun muhtemelen cevap vermediğini biliyordu ya da belki de ânın ciddiyetini bozmak istemiyordu. Sanki anlamını, derin manasını kavrayabilmek için bu yürüyüşü sessizce yapmalıydılar. Bu durumda üstü kapalı bir kesinlik çıkıyordu ortaya.

Onu bekleyen kişi annesiydi.

Seni karanlık odama getirecek.

Başka kim bu kelimeleri kullanabilirdi?

Ufak bir derenin yanından geçtiler, kelleşmiş çalıların arasından yokuş aşağı ilerlediler. Orsu sık sık arkasına döndü. Peşlerinden gelen biri var mı diye kontrol ediyor gibiydi. Clotilde de içgüdüsel olarak aynısını yaptı. Takip ediliyor olmaları imkânsızdı! Patikanın yüz metre yukarısındaydılar. Önlerini fenerleri sayesinde görebiliyorlardı ve gecenin karanlığında ışık olmadan ilerlemek mümkün değildi. Ne kadar uzakta da olsa, onlarınkinden başka bir ışık olsaydı en azından Çobanyıldızı kadar parladığını görebilirlerdi.

Kesin olan bir şey var, diye düşündü Clotilde. Yalnızlardı.

Kesin olan bir başka şeyse, tedbirsiz davrandığıydı.

Kendi rızasıyla, mezardan gelen bir çağrıya cevap vermek için, ilk gördüğü andan beri ona güven veren bu topal ve sessiz devin peşinden makinin içine karışıyordu. Bilme-

diği bir yere yaptığı bu hac yolculuğu, bu ritüel, hakkın-
da hiçbir şey bilmediği Tanrı'ya yaptığı bu yöneliş bir saat
daha sürecekti.

Artık kısa fundalıkların içinden, tepenin yamacından iler-
liyorlardı. Karşılarında, uzaktan ışıkları gözüken Calvi Hi-
sarı, karayla arasındaki tek bağlantı limandaki mekânların
parlak ışıklarının oluşturduğu ipmiş gibi gözüken, surlarla
çevrilmiş bir adaya benziyordu. Tekrar ormanın içine gir-
meden evvel, sırtlarını denize vererek uzun bir süre daha yü-
rüdüler ve küçük bir açıklığa çıktılar. Orsu ladenlerle bezeli
bir halı gibi ilerleyen patikayı aydınlattı, taş basamaklardan
birkaç adım aşağı indi ve durdu. Fenerini karşısına tuttu.

Clotilde'in kalbi güm güm atmaya başladı.

Devin tuttuğu ışık, küçük bir çoban kulübesini aydın-
latıyordu. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdi burası. En
azından ona öyle gelmişti. Belki de Orsu, gecenin içinde ona
geniş bir tur attırarak, yola çıktıkları yere geri getirmişti. Ku-
lube oldukça bakımlı gözüküyordu ve Orsu nasıl iyi muha-
faza edildiğini göstermek istermiş gibi fenerini kusursuz ke-
silmiş taş duvarlarına, kiremit çatısına, kapalı panjurlarına,
doğal ahşap kapısına doğrulttu. Clotilde'in içinden, feneri
elinden kapıp kulübeye koşmak geldi. Hatta daha da iyisi,
feneri yere fırlatıp kırmaktı. Böylece panjurların ve kapının
arasından dışarı ışık süzölüp süzölmediğini görebilirdi.

Çünkü orada yaşayan biri vardı.

Çünkü içinde onu bekleyen biri vardı.

O.

Palma.

Annesi.

Çok yakınında olduğunu hissedebiliyordu Clotilde.

Orsu onun müttefikiydi.

Seni karanlık odama getirecek. Kapıyı açamayacağım. Fakat belki de duvarlar sesini bana duyurabilecek kadar incedir.

Kulübenin kapısının önü, düz ve temizdi. Orsu sanki düşüncelerini okumuş gibi geri çekildi ve fenerini söndürdü. Clotilde dışarı sızan ışığı görebilmek için gözlerini kısıtı. Kapının açılmasını bekleyerek yürümeye devam etti.

Acaba annesi nasıl gözüküyordu?

Tuhaf bir şekilde şu an kaç yaşında olduğunu hiç hesaplamamıştı. Kesin saçlarına ak düşmüş, yüzü kırışmış, sırtı biraz kamburlaşmıştı. Hayaleti yaşanmamışsa, hâlâ hatırladığı, onu kışkandıran, Natale'in âşık olduğu o göz alıcı kadın değilse tabii.

Çok hoş bir kadın olmuşsun.

Kızın da öyle, hatta belki daha da güzel.

Bence bana benziyor.

Evet, yalnızca annesi, sadece onun ölümsüz genç hayaleti, kızına böyle yaralayıcı kelimeler yazabilirdi. Yine de kapı açılacak ve birbirlerinin kollarına atlayacaklardı. Clotilde ilerlemeye devam etti.

Ancak karanlıkta beliren ışık ne karşısındaki kulübeden ne de arkasındaki Orsu'nun fenerinden geliyordu. Keskin nişancı gibi önce onu yandan hedef aldı, ardından namlusunu tam şakağına doğrulttu ve iki kaşının ortasına yerleştirdi.

Ayak sesleri.

Hızlı. Öfkeli. Soluk soluğa.

Attığı adım, aldığı soluk, hissettiği heyecan, geçerken kırdığı dallar ve ayağının altında ezilen taşlar, her şey, yaklaşan gölgenin öfkesini ele veriyordu.

Öfkeden de beter bir şey vardı onda. Nefret.

Ona doğru koşan şey, bir canavardı. Kızgın bir canavar.

Bu bir tuzaktı. Orsu ortadan kaybolmuştu. Birkaç kâğıt para karşılığında onu buraya getirmişti.

Hemen otuz metre uzağındaydı. Clotilde asla çoban kulübesine ulaşamayacağını biliyordu. Canavar aniden karşısında dikildi.

Clotilde onu tanıyordu.

Ne öfkesi ne de nefreti onu şaşırtmıştı.

Ancak canavar, makide peşlerinden gelmiş olamazdı. Onları burada beklemişti.

Nasıl bilebilirdi?

Artık bir önemi yoktu. Kaybolmuştu.

Babam, annemi aldatıyor.

Kelimelere, satırlara, aynı basit cümleyi sonsuz kere tekrarlayan arkalı önlü sonu gelmeyen sayfalara göz attı. Ardından, dikkatlice defterdeki siyah çizimlere baktı: örümcekler ve örümcek ağları. Aradan geçen onca yıla rağmen kurumuş mürekkep hâlâ onu sokabilirdi sanki.

Yazılar sakinleşmeye başladı. Yavaşça dinen bir öfke gibi.

Ama onunki dinmemiştir.

* * *

*Pazartesi, 21 Ağustos 1989, tatilin on beşinci günü,
Ağzı açık çöp poşeti mavisi bir gökyüzü.*

Ben aldatıyorum.

Sen aldatıyorsun.

O aldatıyor.

Plajda, sayfaları çeviriyorum.

Annem güneşleniyor, babam uyuyor.

Babam, bizi Port'Agro Plajı'na götürmek için ısrar etti. Petra Coda'nın kayalıklarının ötesine saklanmış, neredeyse gizli küçük bir koy burası. Buraya ulaşmak için, makinin ortasından geçen keçi yolunu takip edip biraz tırmanmak, sonra da dikenleri, bir alay sivrisinekten daha fazla can yakan ardıçların arasından yürüyüp, harabeye dönmüş Ceneviz kulesini geçtikten sonra en ufak bir gölge olmaksızın bir kilometrelik bir yol kat ederek, doğrudan denize inen tozlu dik patikada bileğini burkmak ve kum tepeceğinin içine düşmek gerekiyordu. Plaj, ancak o zaman karşına çıkıyor. Topu topu on maceracının gelmeye cesaret edebileceği meşhur bir cennet köşesi.

Neredeyse ulaşılmaz olduğunu düşünüyor olmalısın!

Robinson Crusoe'culuk oynamak için son bir gayret daha... İşte bu kadar! Yemin ederim, plaj turistlerle dolu. En az yüz kişi saydım. Tam karşımızda ufku kaplayan yelkenliler, yatlar ve şişme botlar var. Onlarcası. Hepsi, yüzme alanının sınırını gösteren dubaların ilerisine demir atmış. Teknelerin gövdeleri ve beyaz yelkenleri manzarayı kirletiyor. Buruşturulup suya fırlatılmış kâğıtlar gibiler. Robinson Crusoe'culuk mu oynuyorlar? Dalga geçiyor olmalısın! Belki de bu Robinson Crusoe'nun yazlık versiyonudur. Robinson Crusoe şişelere mektup koyar ve bil bakalım, içinden ne çıkar?

Biz aldatıyoruz.

Siz aldatıyorsunuz.

Onlar aldatıyorlar.

Palma, havlusunu en büyük yatlara bakacak şekilde yere serdi. Biz de onu takip ettik. *Blu Castello*. Üç saattir vernikli

gövdesine bakıyorum. Kadının *chihuahua*'sı, adamın hasır şapkası var. Gino denizci tişörtünün üzerine kaptan şapkası takmış. Şişko Teresa'nın elinde tüyden süpürgesi ve havlular var. Şezlongundan bir kez olsun kalkmamış olan benim yaşlarımda bir kıızınsa bana anlattığı tek bir şey var.

Yatlar çok sıkıcı!

Doğru. Düşünsene, en boktan kampın en küçük alanı bile, en büyük kamaralı teknelerden daha geniş. Otuz metrelik bir yatın bile tamamını çok kısa sürede tavaf edebilirsin. Yaz boyunca bir bungalovun içine tıklamak gibi bir şey bu. Ne tek başına takılabileceğin bir yere gidebilirsin ne lombarndan kaçıp hovardalık yapmaya gidebilirsin ne de kapıyı çarpıp kendini odana kapatabilirsin. Her yer su, etrafında kilometrelerce sudan başka bir şey yok. Açıklara demirlenmiş *Blu Castello*'ya baktıkça bu bariz ve çığınca gerçeği daha iyi anladım. Bu dünyadaki en zengin insanlar, kendilerini hapse tıkıyorlar. Satın aldıkları hapislere. Milyon dolarlık hapislere. Har vurup harman savuracak gücü olunca, insan plaja yürüyerek gitmek, bebeği sürekli ağlayan bir ailenin yanında kamp yapmak, birbirine karışan mangal kokularına maruz kalmak istemiyor. Zenginler de, tüm bunlardan rahatsız oldukları için, adayı terk edip sürgün hayatı yaşıyorlar. Yani kısacası, o zengin züppeleri suyun üstünde kendi hâllerinde bırakmak, hiç de fena bir fikir gibi gelmiyor bana. Her ne kadar ufku biraz kirletseler de...

Blu Castello'daki kız şezlongdan kalktı. Üç adım ilerleyip, güvertede koyun koyuna uzanan anne babasıyla konuştu. Bir sancağa bir iskele yönüne, üç dört defa volta attı. Ardından dönüp aynı yere oturdu.

Onun yerinde olmak istemezdim. Gerçi en azından onun annesiyle babası birbirini seviyor. Belki de para hiç değilse bu işe yarıyor.

Ben aldattım.

Sen aldatıyorsun.

Onlar aldatacaklar.

Annem uyuyor, babam etrafı kesiyor.

Bir insan nasıl aldatır?

Beraber yaşadığı insanı aldatıp nasıl hayatına devam edebilir?

Kendimizi aldattığımız için mi başka birini aldatırız? Hem eşimize, hem hayatımıza, hem hayallerimize ihanet etmiş olmaz mıyız?

Ben de hayatıma ihanet edecek miyim? Bir gün ben de birini aldatacak mıyım?

20 Ağustos 2016, gece yarısı

“Sen?”

“Başka birini mi bekliyordun?”

Clotilde cevap vermekle, bağırarak öfkesini geceye kusmak arasında kaldı.

Çoban kulübesinin karşısında, karanlığın içinde yüz yüze birbirlerine efelendiler. İki boksör gibi.

Köpek ve kurt.

Av ve avcı.

Hırsız ve polis.

Karı koca.

O ve Franck.

Clotilde şaşkınlığını üzerinden atar atmaz, silah sesini duyunca uçuşan serçeler gibi aklındaki darmadağınık düşünceleri bir araya getirmeye, arapsaçına dönmüş düşünceleri çözmeye çalıştı. “Kim?” ile başlayan sorulardan sonra “Nasıl?” ile başlayanlara odaklandı.

Burada olacağını Franck nasıl bilebilirdi? Bu çorak alanda fark edilmeden onu takip etmiş olması imkânsızdı. Yani kocası, makinin ortasında kaybolmuş bu kulübenin önünde onları beklemişti. Nerede buluşacaklarını biliyordu. Daha bir saat önce Euproctes'tan usulca kaçarken uyuduğunu sanıyordu. Rol yapmıştı. Her şeyi o ayarlamıştı.

İlk yumruğu Franck indirdi.

“Çayın soğuyacak. Gitmeden önce masada unutmuşsun.”

“Ne yapıyorsun burada?”

Kahkahalar attı.

“Hayır, Clotilde. Bu kez olmaz. Rollerini değiştirmeyeceğiz.”

“Ne yapıyorsun burada?” dedi tekrar.

“Bırak şunu bir kenara, Clo... Hırsızlar, suçüstü yakalanınca, polise neden doğru zamanda doğru yerde olduğunu soramaz.”

“Ama ben bir polisle evli değilim! Söyle, nereden biliyordun?”

“Seni takip ettim.”

“İmkânsız, başka bir şey bul!”

Franck bir an bocaladı. Hiçbir şey söylemeden geri dönse mi diye düşünüyordu sanki. Kaldı.

“Lütfen, Clotilde.”

“Lütfen ne?”

“Her şeyi açık açık konuşmak mı istiyorsun? Hadi, öyleyse. Sevgili karım, tüm gün telefonuna gelen mesajları cevaplıyor. Sevgili karım, sevgilisiyle buluşmak için binlerce bahane uyduruyor. Buna, anne-babasının mezarına gitmesi de dahil. Sanki yeterince vakit geçirmiyorlarmış gibi bir de geceyi onunla geçirmek için benim uyumamı bekliyor.”

Clotilde patladı.

“Bana tuzak mı kurmak istedin? Öyle mi? Mektubu, sileceğin altındaki mektubu sen mi yazdın? İlk geleni

yazdığın gibi?”

Franck bir iç çekti.

“Evet, Clotilde. Madem böyle düşünmek istiyorsun. Başından beri herkesin, aslında ben olduğumu düşün. Hem kocanım hem kızının babasıyım hem de mezardan dirilen annenim... Sevgilimdir bir de üstelik. Natale Angeli denen o adamdan gelen mesajları da ben yollamışımdır belki?”

Franck mesajlarını okumuştur!

Üstelik itiraf etmişti. Daha da kötüsü, bu durumu kabullenmişti.

“Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum, Clo. Hiç hoşlanmadığım şeyler yaptırıyorsun bana. Asla yapmam dediğim şeyleri. Evet, Angeli denen o adamın yazdıklarını okumak için telefonunu kurcaladım. En azından sen telefonunu yanından eksik etmemeye başlamadan önce.”

Ona bunu ödeteceğim, diye kendine söz verdi Clotilde. Franck bunu ödeyecekti. Ama daha sonra! Franck konuşurken, Clotilde’in kolundan tutmuş, onu beraber aşağı inmeye zorluyordu. Clotilde gözünü çoban kulübesinden ayırmadan direnebildiği kadar direndi. Fakat kulübe karanlığın içinde gözüken bir suretten ibaretti artık. Orsu da kayıplara karışmıştı.

Kocası ona bir açıklama borçluydu.

“Bu gece beni takip etmiş olamazsın, Franck. Feneri olmadan kimse bunu yapamaz. Yapsa da ben fark ederdim. Nereye gideceğimi biliyordun. O yüzden lütfen Franck, söyle bana. O mektubu yazıp beni buraya sen mi getirdin? Eğer sen...”

Artık sabrı taşmıştı. Biri onu delirtmeye çalışıyordu. Başarıyordu da.

“Yeter be Clotilde! Kendine gel! Seni terk edeceğimi anlatmaya çalışıyorum sana. Çünkü sen, ben arkamı döner

dönmez başka bir adamı öpüyorsun. Ben uyurken o piçle yatıyorsun. Sen her şeyi mahvetmekle meşgulken Valou, her şeyden habersiz odasında uyuyor. Tam şu anda burada her şey mahvolmak üzere. Seninse aklın fikrin annende. Daha da beteri, annenin hayaletinde! Kahretsin...” Gülmeye çalıştı. “Erkeklerin eşlerinden kayınvalideleri yüzünden ayrıldığını duyardım da yirmi yedi yıl önce ölmüş bir kayınvalidenin buna sebep olabileceği aklıma gelmezdi hiç.”

Karısını kolundan sürükleyerek bir adım daha attı. Kulübe karanlığın içine karışmıştı.

“Söyleyecek bir şeyin yok mu, Clo? Ölüyü göm artık, yeter! Artık birlikte olmamızı istemiyorsan bile, bir kızımız var. Onu görmezden gelemezsin.”

Clotilde’in zihninde bir yelken açıldı.

Onunla konuşan, ona bağıırıp çağıran bu adam, ona tamamen yabancıydı. Maskeli baloda ona yaklaşan adamdı. Şansa bak ki partiye Drakula kostümüyle gelmişti. Onunla evlenmeyi o istemişti. Kalmayı o istemişti. Clotilde bunca yıl varlığını kabullenmekten başka bir şey yapmamıştı.

Kabullenmiş, gülümsemiş, hiçbir şey söylememişti.

“Görmezden gelmiyorum, Franck. Sadece rahat bırakıyorum. Anlıyor musun? Rahat! Madem bu noktaya geldik, sana her şeyi anlatabilirim. Evet, annemin hayatta olduğunu düşünüyorum. Bir yandan bunun imkânsız olduğunu da biliyorum... Seninle konuşmaya cesaret edemedim, Franck. Annemle babamı kimin öldürdüğünü biliyorum. Direksiyonu kimin bozduğunu, kimin...”

“Umurumda değil, Clotilde!”

Franck sesini yükseltmişti.

“O kaza umurumda değil! Yirmi yedi yıl önce annenle babanın ölmesi umurumda bile değil! Hiç görmediğim kardeşinin de! Hiçbiri umurumda değil! Benim için önemli olan tek şey, beni ilgilendiren tek şey, benden başka bir adamla öpüş-

men, seni okşamış olması ve bu akşam düzüşmek için randevulaşmış olmanız. Bunu kabul edemem, Clo. Yapamam. Buraya gelerek her şeyi berbat ettin, Clo. Her şeyi berbat ettin!”

Aşağı inmekle geçen uzun dakikalar boyunca başka tek bir kelime etmediler.

Franck, kahvesine boş boş bakıyordu. Valou’nun önünde, üstüne mısır gevreği yığılmış bir kâse çikolatalı süt, iki sahanda yumurta ve bir bardak taptaze portakal suyu vardı.

Clotilde, arkalarında hareket hâlindeydi. Franck konuşmadan önce kahvesinden bir yudum aldı.

“Güzel haberi duymak ister misin, Valou? Bugün için kiraladığım 4,70’lik yelkenliyle daha uzun açılabiliriz. İki gün, üç gün, belki bir hafta. Pazarlık edip ayarladım.”

Valou ekmeğiyle tabaktaki iki sarı gözü patlattı.

“Üçümüz bir hafta boyunca yelkenlide mi olacağız?”

“İkimiz, Valou. Annen gelmiyor. Birkaç yere uğrarız. Ajaccio’ya, Porticcio’ya, Propriano’ya... Sadece denizden ulaşılabilen koylardan söz etmiyorum bile.”

Valou başka bir şey sormadan bir parça taze ekmeği yumurtaya bandı ve birkaç günlüğüne bazı toplantılarını iptal etmesi gereken bir yönetici edasıyla telefonunu çıkardı.

Clotilde arkalarından bir görünüyor bir kayboluyordu. Valou’nun çantasına kalın kıyafetler, ilaç, diş fırçaları, güneş kremi, en sevdiği bisküvilerden, Franck’ın sevdiği bisküvilerden ikisine de yetecek kadar koydu. Düşünceli ve dikkatli mükemmel eş rolünü oynamak, olanları telafi etmeye yeter miydi?

Aptal!

Neden şimdi bunu bir rol olarak görüyordu ki? Yıllardır her gün aynı şeyi yapmıyor muydu zaten?

Franck ayağa kalktı.

“Bırak,” dedi Clotilde. “Ben toplanırım.”

08:57. Kampın minibüsü onları bekliyordu. Clotilde ve Franck sırtlarında ağır çantalarla Euproctes’un park yerine yürüyorlardı. Valentine kampta kaybolmamak için telefonuna bir navigasyon uygulaması indirmiş gibi, gözlerini telefonundan ayırmadan peşlerinden geliyordu.

Franck kaçıyordu.

Uzaklaşp, makinin arasına karışacak, tekneleri batarken cankurtaran sandalına binip tabanları yağlayacaktı. Bu şekilde düşünmek, Clotilde için asıl aldatanın kendisi olduğunu reddetmenin bir yolu muydu? Bu olanları başlatanın kendisi olduğunu görmezden gelmeye mi çalışıyordu? Yine de kendini suçlu hissedemiyordu. Olup biten her şey, yıllar önce kurgulanmış gibiydi. Bir kukladan farksızdı. Franck’ın ona casusluk etmesini, gerçeği saklamasını, kasalarından cüzdanının çalınmasından kalıvaltı sofrasına her şeyin altında onun olduğunu bir türlü aklından çıkaramıyordu. Onu delirtmeye çalışmıştı. Dün, annesini görmesini engellemişti. Bugünse kızını çalışıyordu. Birkaç saatliğine Natale’i görmeye gittiği için ona kızgındı. Kendiyse birkaç günlüğüne kayıplara karışıyordu ve nereye gittiğini dahi bilmiyordu.

Bu arayı Franck istemişti. Biraz kafasını toplamak, Valou’yu korumak içindi, öyle söylemişti. Clotilde, hayır, dememişti. Sonuçta o da böyle olsun istiyordu. Araştırıp so- ruşturmak için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Minibüs şoförü Marco, aracın önünde bekliyordu.

“Haydi, çıkalım...”

Clotilde, Valentine'i öptü. Sonra kocasının karşısında aptal gibi dikildi.

"Beni arayacaksınız, söz mü?"

Valou telefonunu elinden bırakmadan, "Bermuda şeytan üçgeninde telefon çekiyorsa tabii..." dedi.

Minibüs gözden kayboldu. Franck, *Passat*'ı Clotilde'e bırakmak için, Cervone Spinello'nun yardımıyla, onları 4,70m yelkenliyi teslim alacakları Calvi Limanı'na götürecek bir araç ayarlamıştı. Bu sabah, karısıyla bir tek arabayla ilgili konuşmuştu. Torpido gözündeki ruhsat, motor yağı seviyesi, lastiğin hava basıncı, benzin kapağının anahtarıyla ilgili anlattıklarını Clotilde yarım kulak dinlemişti. Anlaşılan artık arabadan daha iyi anlar olmuştu. Franck da ne yapsın, kendi rolünü üstleniyordu işte. Yaralı olsa da ilgili bir koca gibi davranmayı gurur meselesi hâline getirmişti.

Erkekliğini gösteriyordu.

O da en az Clotilde kadar salaktı. Belki ondan daha şüpheliydi. Arabayla ilgili bilgiler verirken, koltuğun nasıl geri yatırılacağını eklemeyi edemedi.

Arabada tek başına gidenler, karavanlar, arabalar, aileler Calvi yolundan geçiyorlardı. Clotilde karnına ağır bir yük oturmuş gibi hissediyordu. Ama bu, onu ilk yalnız bırakışları değildi. Franck her cumartesi Valou'yu basketbol maçına götürürdü. Ama birkaç saatliğine, bir haftalığına değil. O birkaç saat Clotilde kafasını dinler, elinde kitabıyla uzanırdı. Koynunda sevgilisiyle değil.

Minibüs gözden kaybolsa da Clotilde yerinden kıpırdamadı. Babasını düşünmeden edemedi. O da Petra Coda'daki kazadan birkaç gün önce yelkenliyle açılmıştı. En azından o, öyle biliyordu. Azize Rosa gününe, 23 Ağustos'a kadar geri dönmemişti.

23 Ağustos'a daha iki gün vardı.

Bir el, kolunu okşayınca dönüp baktı. Cervone Spinello arkasında dikiliyordu.

“Hiç şikâyet etme, Clotilde. Kocan, kızınla olacak. Çoğu adam karısını arkasında, kucağında bebekle bırakır.”

“Hiç başlama, Cervone.”

Spinello hiç alınmadığı gibi parmaklarını da kolundan çekmedi. Clotilde dudaklarını ısırды. Bu ahmak herfin karşısında ağlayacak değildi! Ona mendil uzatacak kişi o olmayacaktı. Konuyu değiştirmenin bir yolunu ararken, sabahtan beri Orsu’yu kampta hiç görmediğini hatırladı. Çoban kulübesine yaptıkları gece yürüyüşünden sonra nereye kaybolmuştu? Nerede olduğunu elbette Cervone’ye sorsa öğrenebilirdi ama sırrını kamp müdürüne açmaya hiç niyeti yoktu. Başka bir soru buldu.

“Jakob Schreiber’dan hâlâ haber yok mu?”

“Yok,” dedi Cervone. “Bu akşama kadar bir ses çıkmazsa jandarmaya haber vereceğim.”

Şimdiye kadar neden haber vermedi ki zaten, diye düşündü Clotilde. Yüzbaşı Cadenat’yla arası iyi gibiydi. Tam soracaktı ki Cervone müsaade etmedi.

“Sana bir mesajım var, Clotilde. Lisabetta ninenden. Resepsiyonu aramış. Sesi çok telaşlı geliyordu. Cassanu deden seni görmek istiyormuş. En kısa sürede.”

“Arcanu’da mı?”

“Hayır...”

Devamını getirmeden birkaç saniye bekledi.

“Yukarıda.”

Dağa oturmuş bulutlara baktı, Capu di a Veta’ya. Clotilde’in bakışları, dağın sırtını takip etti ve gökyüzüne iliştilmiş gibi gözükken küçük siyah haçta sabitlendi.

Zihninden akıp giden saf ve tasasız hatıraları, Cervone’nin tek bir cümlesi kirletmeye yetti.

“Çatlak ihtiyar, oraya helikopterle gitmezse haçın dibinde öleceği kesin.”

*22 Ağustos, Salı: Tatilin on altıncı günü, yıldızlardan gözük-
ken dünya mavisi bir gökyüzü*

Selam sevgili sırdaşım, uyandın mı?

Her şey yolunda mı? Bu sabah yaşadığım rüya ve kâbus gibi anları anlatabilir miyim? Sabahın köründe daha doğrusu! Saatin kaç olduğunu söylesem, aklını yitirirsin.

Görevimi, sözleşmemi, unutmadın değil mi? Ben büyük-babamı ikna edecektim, o da beni yanağımdan öpecekti. Sözümünden caymadım, Cassanu Dede'mle bir görüşme ayarladım. Bir iş görüşmesi. Arcanu'da görüşecek olmamız beni hiç şaşırtmadı ama sabahın beşinde olmasına ne demeli!

Annemle babam, öğleden önce uyandığımı neredeyse bir kez olsun görmemiştir.

Ama sabahın beşi nedir ya? Sen yok musun dede... Beni ne beklediğini bilmeden oraya gittim.

Ketum ve sabırlı okurum, bu tatilde sıra dışı duygular tecrübe ettiğimi sana söylemem gerek. Bir gün olabilecek en kötü şeyleri yaşarken, öbür gün başıma gelebilecek en güzel şeyleri yaşıyorum. Bir gün, büyüklerin yalanları

yüzünden o gri sayfaları örümcek ağlarıyla doldurmam, bir başka günse yunuslarla yüzmem gibi. Bugünse neredeyse bulutlara dokunacak, altın rengi kartalları kuyruklarından yakalayacak kadar özgür ve hafif hissettim kendimi.

Baştan anlatayım.

Saat sabah beşte, daha şafak sökmemişken dedem beni Arcanu'nun bahçesinde bekliyordu. Elinde bastonu, boynunda daha sonra benim boynuma taktığı dürbünüyle meşe ağacının altındaydı.

“Bak.”

Notre Dame de la Serra Şapeli'nden güneye, Asco'ya doğru uzanan dağ sırtını, sonra da dağın zirvesini gösterdi bana.

Zirvede bir haç vardı! Ya da ondan geriye ne kaldıysa.

“Konuşmamızı o haçın altında oturarak yapacağız, Clotilde. Hazır mısınız?” dedikten sonra gülerek Guns'n Roses tişörtüme ve spor ayakkabılarıma baktı.

Ayaklarımı yere vurarak koşmaya hazırlanıyormuşum gibi yaptım.

“Yukarıda buluşalım mı?”

Durmam fazla uzun sürmedi.

Yedi yüz üç metre! Tırmanışa, deniz seviyesinde başlayacakmışız gibi düşünebilirsin.

Başta yumuşak, ardından gittikçe dikleşen ve en sonunda dimdik bir yokuştan dört saat tırmandık. Son üç yüz metreyi dağkeçisi gibi dört ayak üstünde tamamladım. Yukarı çıkarken dedem neredeyse hiç konuşmadı. Yolu yarıladığımızda bir şeyler atıştırmak için mola verdik. Keçi peyniri ve *coppa* yerken Korsika Burnu'nun arkasından güneş doğuyordu. Tolkien'in kitaplarından bir sahnedeysen sanki. Kömür gibi siyah bir parmağın üzerinden alev rengi bir halka yükseliyordu.

Şu an sana yazarken artık sakınım. Kalp atışlarım düzene girdi. Bacaklarıma söz geçirebiliyorum. Ayaklarım artık titremiyor. Başım dönmüyor.

Sonunda haçın altına varıp oturduk. Dedem bana, adının Avusturya Haçı olduğunu, zirveye giden patikayı, elli yıl önce Viyanalı tırmanışçıların açtığını söyledi. Buraya 1969 yılında yerleştirmişler ve son yirmi yıldır berbat bir durumdaymış. Sert bir rüzgâr esse uçup gidecekmiş gibi gözüküyordu zaten.

Avusturya Haçı'ndan bahsetmek dedemi güldürdü. Korsikalıların, Viyanalıların Capu di a Veta'ya tırmanmalarına şaşırdıklarını, kendisininse büyük büyükbabam Pancrace ile zirveye ilk ulaştığında sekiz yaşında olduğunu söyledi.

Nedenini anladım.

Kelimelerle anlatmak biraz zor ama zirvede, dedemle beraber o taşların üstünde otururken, insan kendini... Dünyanın efendisi gibi hissediyor. Rüzgâr kulağına haykırarak, seni durmadan etrafında dönmeye ve üç yüz altmış derecelik bu muazzam manzaranın tadını çıkarmaya davet ediyor. Kendini bir dev gibi hissediyorsun. Ya da belki de kilden ada yapmış küçük bir çocuk gibi.

Rüya gibi bir his. Dünyada sadece hiç nefesi kesilmiş gibi gözükmeyen, hatta her yirmi metrede bir beni bekleyen dedem ve ben varmışız gibi bir his. Onunla her şeyi konuşabilirmişim gibi bir his.

Artık beni tanıyorsun. Tahmin edebileceğin gibi, lafımı hiç sakınmadan konuştum.

“Beni şaşırtan bir şey var,” dedim. “Burada herkes senden korkuyor gibi geliyor ama bence sen nazik birisin.”

Yunus operasyonu hâlâ aklımdaydı. Sadece onu yumuşatabilmeyi umuyordum.

“Nazik. İyi. Kötü. Bu kelimeler hiçbir şey ifade etmiyor kızım. İnsan, nezaketiyle felaketlere sebep olabilir. Nezaketiyle kendi hayatını mahvedebilir. Hatta nezaketiyle birini bile öldürebilir.”

Nezaketle öldürmek mi?

Tamam, dede, bunu defterime yazacağım. Felsefe okurken son senemde açıp bir daha bakarım.

Manzarayı seyretmek için başımı çevirdim. Cités des Sciences’taki* sinema salonunda izlediğimiz 360 derecelik filme benziyordu. (Geçen dönemin en HAVALI okul gezisiydi!)

“Dede, bu toprakların ne kadarı sana ait?”

“Bu topraklar *bize* ait, Clotilde. Hiçbir şey, tek bir insana ait olamaz. Öyle olması, ne işine yarar ki insanın? Tarihin gelmiş geçmiş en zengin adamı kimdir sence? Herkesi etrafından uzaklaştıran biri mi? O güne dek sahip olduğu tüm malının mülkünün tadını dünyada bir başına çıkartan bir adam mı? Böyle bir adam, dünyanın gelmiş geçmiş en zengin adamı olsa bile aslında dünyanın en fakir insanıdır. Çünkü dünyadaki kimse ondan daha az şeye sahip olamaz. Zenginliğin söz konusu olabilmesi için en az iki kişi olmak gerekir. Vahşi batıdaki koloniler gibi. Kuş uçmaz kervan geçmez bir çöle yerleşip başlarını altına koyabilecek bir yer yapan, çocuklarını orada dünyaya getiren bir çift gibi. Zenginlik aileyle büyür. Çocuklarla, torunlarla. Topraklar, evler, hatıralar bir nesilden ötekine aktarılır. Bu yüzden zenginlik, kesinlikle bir soya ait olmalıdır. Birbirine yardım eden insanlara. Eğer insanlık bir çiftin, bir ailenin, bir soyun gösterdiği dayanışmayı gösterebilirse zenginlik bir adaya, bir ülkeye, tüm topraklara ait olur,” dedikten sonra gözlerimin içine baktı. “Gel gör ki öyle değil. Asla

* Paris’te bir bilim müzesi. (ç.n.)

da olmayacak. Bu yüzden, bize ait olana sahip çıkmamız lazım. Bireylerin bencilliği ve dünyanın çılgınlığı arasındaki dengeyi gözeten koruyucular olmalıyız. Yani güzel kızım, sorunun cevabı, bu topraklar bize ait.”

Parmağını Revellata Yarımadası’ndan, Euproctes Kampı’na, Alga Plajı’na kadar boydan boya gezdirdi ve kuzeydeki Calvi’de ve güneydeki Petra Coda kayalıklarında durdu. Ardından yüzlerce metre karenin ise Kıyı Koruma Ajansı’na ve Stareso Limanı’ndaki biliminsanlarına ait olduğunu söyledi. Tuhaf bir şekilde babasının Natale’e bıraktığı Punta Rossa’daki araziden ve Oscelluccia Plajı’nın yukarısında havaya uçurulan *Roc e Mare*’den hiç söz etmedi.

360 derecelik salondaki filmi izlemeye devam ettim.

Yüz doksan derece döndüm. Cinto Dağı’nın tamamını gördüm. Korsika’nın en yüksek dağı. İki bin yedi yüz altı metre. Yunusların en sevdiği yiyeceklerin yükseldiği, Akdeniz’in dibindeki yüzlerce metrelik çukuru düşünecek olursak, toplam üç bin beş yüz metre eder. Yani Alpler kadar yüksek!

Büyükbabama döndüm.

“Seni seviyorum, dede. Sen böyle konuştuğunda bir filmden çıkıp gelmiş bir karakter gibi geliyorsun bana. Etrafındaki herkesi koruyup kollayan babaları anlatan filmler var ya.”

“Ben de seni seviyorum, Clotilde. Hayatta güzel şeyler yapacaksın, başarılı olacaksın. Hırslısın, kararlısın. Ama...”

“Ama ne?”

“Kızmayacaksın, söz mü? Beni bırakıp aşağı koşmaya başlamayacaksın?”

“Söyle, dede.”

“Sen Korsikalı değilsin! Gerçek bir Korsikalı, yani. Burada siyah giyinen kadınların kıyafetlerinde kurukafa olmaz.

Hiç ses etmezler. Burada kadınlar evlerini çekip çevirirler sadece. Söylediklerim seni yerinden sıçratacak biliyorum, küçük asi kızım ama elden ne gelir. Ben de böyle alışmışım. Kadınları böyle sevmeye alışmışım. Seni sen yapan her şey beni aşıyor, Clotilde. Özgürlük benim için her şeyden önce geliyor olsa da, beni bile aşıyor. Kırk yıl sonra doğmuş olsaydım, belki senin gibi bir kadınla evlenmiş olurdum.”

“Babam gibi!”

“Hayır, güzel kızım. Hayır. Palma gibi bir kadınla değil.” Uzun süre sessiz kaldı. “Haydi söyle bakalım, sen bana ne soracaktın?”

Kırk beş derece. Balagne’ı kuşbakışı görebiliyordum. Calvi’den Ile-Rousse’a kadar uzanıyordu. Biraz hayal gücüyle, Agriates Çölü’nün ve Saint Florent Limanı’nın, Korsika Burnu’nun dibinde olduğunu düşünebilirdi insan. Dalmadan önce son bir nefes alır gibi denize baktım ve her şeyi anlattım. Yunusları, Orophin’i, İdril’i ve yavrularını, onlarla konuşabilen Natale’i, *Aryon*’u ve bağlanabileceği ufak bir iskele olduğunu, ama ileride daha büyük bir tekne için daha büyük bir iskele, açıklara bir koruma alanı, kıyıya bir teras, bir bar yapılabileceğini anlattım ve orada durdum. Koruma parkından ve özellikle de Natale’in anlaştığı mimar kadından söz etmedim.

Dedem hiçbir şey söylemeden dinledi beni.

Üç yüz yirmi derece. Revellata tam karşımda. Yarımada, oradan bakınca uyuyan bir timsaha benziyordu. Oscelluccia Plajı başı, Punta Rossa büyük ayakları. Yan yana dizilmiş binlerce beyaz kaya ise dişleri. Yarımadanın ucu olan çenesiyle suda yüzen gri derili bir timsahtı sanki. Deniz feneriyse burnunun üstünde bir bendi.

En sonunda dedem konuştu. Dudağının kenarında ufak bir gülümseme vardı.

“Bir yunusu bu kadar sıradışı yapan şey ne?”

İşte böyle bir soru beklemiyordum!

Daldığımda, yunuslarla yüzdüğümde *Aryon*’da neler hissettiğimi açıklamaya çalıştım. Sadece o anları düşünürken bile kollarım böyle titrerken, gözlerim dolarken, bunun nasıl bir his olduğunu anlamış olmalıydı. Bundan faydalandım. Kaldı ki samimi olduğum her hâlimden belli oluyordu.

“Lütfen, evet de dede. Lütfen, evet de. Sen de kabul edersen bir sürü insan benim gibi bu mutluluğu tadabilecek. Natale bu hazineyi herkesle paylaşmak istiyor sadece.”

İşte başladık. Hiçbir şekilde “paylaşmak” ile “hazine” kelimesini aynı cümlede kullanmamalıydım. Dedem benimle tekrar aksakallı bir bilge gibi konuşmaya başladı. Söylediklerini aktaracağım gizli defterimi, bir kara büyü kitabına çevirmek istiyordu sanki.

“Güzel kızım, ister bir kadın, ister bir elmas, ister bir toprak parçası isterse sihirli bir sözcük olsun, bir hazineyle ilgili yapabileceğin üç şey vardır. Ya çok istersin ya sahip olursun ya da korursun. Tıpkı sadece üç çeşit erkek olduğu gibi: kıskanç, bencil ve korumacı. Hiç kimse hazinesini paylaşmaz Clotilde. Hiç kimse...”

Başta dedemin konuşmaları hoşuma gitse de artık rahatsız olmaya başlamıştım. Ayrıca, bu meseleyle onun canını sıkmak istemedim ama sahip olmayı seven bencillerle, paylaşmadan korumayı seven korumacı erkekler arasında ne gibi bir fark olduğunu anlayamadım. Fakat hiçbir şey söylemedim. Onu harekete geçirecek daha zekice bir şey buldum.

“Madem öyle diyorsun, sen nasıl istersen, dede. Ama bence asıl mesele, diğer tüm Korsikalılar gibi senin de denizi sevmemen. Sen yunusları sevmiyorsun. Akdeniz’i sevmiyorsun. Başını bu yöne çevirip ufku seyretmeyi sevmiyorsun. Eğer Korsikalılar gerçekten denizi seviyor olsalardı,

denizi yat sahibi İtalyanlara terk etmezlerdi.”

Güldü.

Son söylediklerim biraz fazla kaçmıştı. Kızdırmakla be-nimle dalga geçeceğini düşündüm.

“İtalyanlara bakış açını takdir ediyorum ama yanı-lıyor-sun, Clotilde. Korsikalılar ve Akdeniz hakkında söyledikle-rin yanlış. Bildiğin gibi ben her zaman çiftçi değildim. Beş yıl ticaret gemisinde çalıştım. Üç kez dünyayı gezdim...”

Yürü be Clo, işe yaradı!

İki yüz elli derece. Eğer gözlerimle güneye doğru kıyı şeri-dini takip edersem, kayaların kızıştığı ve balık kartalları-nın, volkanik dağların tepelerine gözetleme kulelerine benze-yen tuhaf yuvalar yaptıkları Scandola Doğa Koruma Alanı’nı ve Girolata Körfezi’ni görebileceğimi düşünüyordum.

“Tam karşına bak Clotilde, Arcanu’ya doğru. Düz bir çizgi olarak denizi takip edersen Petra Coda kayalıkları-nı görebilirsin. En yüksekleri otuz metre. Sana göre sudan korkan Korsikalı gençlerin hepsi, senin yaşındayken oradan denize atlardı. Ayrıca şunu da bilmelisin ki, içlerinde en gözü kara olan senin dedendi. Rekorum, yirmi dört metreydi. Yıl-lar geçtikçe daha alçak tepelerden atlamaya başladım. Önce on beş, sonra on... Ama yine de yüzebildiğim kadar yüzme-ye çalışıyorum. Petra Coda’dan Veaux Marins Mağarası’na, hatta bazen Punta Rossa’ya kadar. Denizden vazgeçmek, gençliğinden vazgeçmekten başka bir şey değildir.”

“O zaman evet de, dede. Yunuslara evet de. Gençliğime evet de. Benim için evet de.”

Gülümsedi.

“Peşini asla bırakmayacaksın, değil mi kızım? Senden çok iyi avukat olur. Söz veriyorum, bu teklifini değerlen-direceğim. Bana biraz zaman ver.” Güldü. “Her şey çok hızlı olup bitiyor. Kadınlar değişiyor ve söz hakkına sahip

oluyorlar.” Tekrar güldü. “Yunuslar değişiyor ve balıkçılarla konuşuyorlar. Korsika’m da bu kadar hızlı değişsin istemiyorum...”

“Yani evet mi?”

“Henüz değil. Merak ettiğim bir mesele daha var. Hiç değinmediğin bir mesele, tatlı kızım.”

Haçın gölgesi, üzerimize düştü.

“Natale Angeli güvenilir biri mi?”

* * *

Dişlerinin arasından fısıldadı.

Aldın, Cassanu.

Sorunun cevabını aldın.

Fakat hiç beklediğin gibi çıkmadı.

21 Ağustos 2016

12:00

“Gündoğumunu kaçırdın, Clo. On beş yaşındayken daha erkenciydin.”

Cassanu sırtını tahta haça dayamış oturuyordu. Capu di a Veta’nın zirvesine dikilmiş yedi metrelik anıtın gölgesi, üzerine düşmüştü. Sanki bir hacı, haçını dünyanın çatısına dikmek için oraya kadar taşımış, kendi mezarını da önüne kazmıştı.

Clotilde dedesine aldırış etmedi. Dört saattir tırmanıyordu ve nefesini toplamaya çalışıyordu. Onun bile canı çıkmışken, neredeyse doksanına gelmiş ihtiyarın buraya kadar tırmanabilmesine şaşırdı.

Bitkin ve öfkeliydi! Tek başına tırmanırken, manzaranın nefes kesici güzelliğine rağmen zihnini bir türlü boşaltamamış, ânın, rüzgârın, sakızağaçlarının, ağaçkavunlarının, yabanircirlerinin kokusunun tadını çıkartamamıştı. Aksine, aklındaki tüm sorular birbirine karışıp tek bir soru hâline gelmişti: Dün gece çoban kulübesinde onu bekleyen kişi annesi miydi? Franck ortaya çıktıktan sonra kapıyı çalmadığı-

na pişman olmuştu. Ânın büyüsunü kaçırmıştı. Bunun için ona ayrıca sinirlenmişti. Gece gözüne hiç uyku girmemişti. Aklını kurcalayıp duran soruya bir çözüm bulma umuduyla hiç durmadan düşünmüş, anılarını didik didik etmişti.

Annesi nasıl hayatta olabilirdi?

23 Ağustos 1989 gününü film gibi aklından geçirdiğinde, bunun sadece üç ihtimali olabileceğini fark etti.

Annesi Fuego'nun içinde değildi.

Ama annesi, arkasında Nicolas, yanında babasıyla ön koltukta oturuyordu. Clotilde onu görmüştü. Arabaya binmeden önce de, yola çıktıklarında da yolculuk esnasında da. Birbirlerine gülümsemişler, konuşmuşlardı. Arcanu'dan hep beraber ayrılmışlardı. Buna hiç şüphe yoktu.

Annesi kazadan önce Fuego'dan inmişti.

Ama *Fuego* hiç durmamıştı. Çiftlikten aşağı inerken neredeyse hiç yavaşlamamıştı bile ve Clotilde, Petra Coda'ya kadar hiç uyuklamadığına emindi. Zaten birkaç kilometre ilerleyebilmişlerdi ve *Fuego* yoldan çıktığında annesi hâlâ arabadaydı. Babası elini tutmuştu.

Annesi kazadan sağ çıkmıştı.

Fuego üç kere sekse de, her sıçrayışında bir can almış olsa da üç bedenini parçalandığını, yarıldığını, sonra da poşetlere koyulup götürüldüklerini görmüş olsa da en makul seçenek buydu. Fakat o sırada şoktaydı. Belki de annesi hâlâ yaşıyordu. Belki de acil servistekiler bir mucize gerçekleştirmişlerdi. Ama öyleyse neden öldüğünü söylemişlerdi? Nasıl hastayı diriltip, hayatını kurtardıkları hâlde hiçbir şey söylememişlerdi? Kızına bile. Neden onu yetim bırakmışlardı? Annesini korumak için mi? Yoksa onu öldürmek isteyen biri mi vardı? Aklını yitiriyordu. Kime güveneceğini bilemiyordu. Cervone'nin, abisi Nicolas ve geçirdikleri kaza hakkında söyledikleri doğru muydu? Kocası Franck

ikili mi oynuyordu? Natale gerçekten annesinin hayaletini görmüş müydü? Dedesi Cassanu bunları biliyor muydu? En başından beri ipler kimin elindeydi?

Annesiyle babasının zoruyla doğa yürüyüşüne çıkmış genç kız gibi telefonunu elinden hiç düşürmemişti. Üç kişiye ulaşmaya çalışıyordu.

Öncelikle Franck ile Valou'ya. Başaramadı. Telefonlarına cevap vermediler. Sadece hakaretlerini sabırla dinleyen sesli mesaj hizmetine ulaşabilmişti.

Yolun başındayken Natale'e ulaşabilmişti. Ona katılması için ısrar etti. Capu di a Veta'nın tepesine beraber çıkabilirlerdi ama hayal avcısı davetini geri çevirdi. "İmkânsız, Clo, akşamdan önce bir yere ayırlamam. Tüm gün markette olacağım ama Aurélia bu akşam nöbetçi. Eğer istersen, gelebilirsen bu gece görüşebiliriz," dedi.

Tamam, akşama görüşürüz o zaman, cesur şövalyem...

Aradan geçen onca yıla rağmen Cassanu'yla karşılaşmak istemiyormuş gibi gelmişti Clotilde'e. Korsanı, dağa tırmanmaya pek meraklı değildi, belki biraz da ödlekti.

Nedenini anlayamadı. Cassanu Dede son derece zararsız gözüküyordu. Sırtını devasa haça dayamış, bu çılgın tırmanıştan sonra ayağa kalkacak mecali kalmamıştı. İkisi de nefes nefeseydi. Tek kelime edecek hâlleri kalmamıştı sanki.

Clotilde yolu yarılادığında son bir arama yapmıştı. Bu üçüne kıyasla hiç beklenmedik birine. Bu sefer hattın ucundaki diğer kişi, iki kere çaldıktan sonra telefonu açmıştı. Neredeyse kusursuz bir Fransızcayla, babasınıninkinden biraz daha baskın bir Alman aksanıyla, "Clotilde İdrissi? *Mein Gott*,* onca zaman sonra sizinle konuşmak ne tuhaf," demişti.

Clotilde garipsedi. Hermann'ın sesi, onu aradığına şaşırmamış gibiydi.

* (Alm.) Aman Tanrım. (ç.n.)

“Dün babam, beni aradı,” dedi. “Ziyaretinizden sonra. Biraz ‘89 yazından konuştuk.”

Onunla resmi konuşuyordu. Biraz rahatsız edici, otoriter bir ses tonu vardı. Clotilde, acaba Hermann ona taktığı lakabı hatırlıyor mu diye düşündü: Cyclops. Senli benli konuşmamak ve ona lakabıyla hitap etmemek için kendini zor tutuyordu.

“O yazı hatırlıyor musunuz?”

“Evet, tüm isimleri, soy isimleri, hatta yüzleri bile. Yine de çok sarsıcı bir yazdı, öyle değil mi? Hepimiz için.”

Bir de bana sor, kasıntı şey!

Lafı uzatmadan, Hermann’a onu neden aradığını söylemeye karar verdi. Kısaca Cervone Spinello’dan duyduklarını anlattı: Abisi Nicolas’ın kazadan birkaç saat önce arabayı çarptığını, fark etmeden direksiyon milini ve mafsalını tahrip ettiğini. Hermann’ın sesi şaşırılmış gibi geliyordu. Duyduklarına inanamıyordu sanki. Ardından, bir süre düşündükten sonra sesi ciddileşti.

“Ölen biz de olabilirdik o zaman. Beşimiz birden. Nicolas, Maria Chjara, Aurélia, Cervone ve ben. Gece yarısı hep beraber sizinkilerin arabasına binecektik. Abin bizi o gece kulübüne götürecekti.” Devam etmeden önce uzun süre düşündü. “Evet, bu söylediğiniz çok şeyi değiştirir. Üstünden geçen onca zamandan sonra kulağa çok tuhaf geliyor. Daha sonra kaza yaptığını öğrendiğiniz bir uçağı kaçırmak gibi bir şey bu.” Bir duraksama daha. “Demek, o uçurumdan aşağı beşimiz birden yuvarlanacaktık aslında. Hâlâ hayatta olmanın sebebini, şu sorunun cevabı açıklayabilir, Clotilde. Bunu sadece siz bilebilirsiniz: Annenizle babanız o akşam neden fikirlerini değiştirdi? Neden ailece arabayla o çoksesli koronun konserine gitmeye karar verdiler?”

“Bil... Bilmiyorum.”

“Hiçbir şey tesadüfen olmaz. Hatıralarınızı gözden geçirirseniz, bu sorunun yanıtını bulacağınıza eminim.”

Hermann'ın ses tonu yine sertleşmişti. İnsanlara söz geçirmeye alışmış bir adamın ses tonuydu bu. Clotilde, son yirmi yedi yıldır tek gayesinin, gençken çektiklerinin acısını başkalarını aşağılayarak çıkarmak olduğunu düşündü. Yine de haklıydı. En önemli şey, bu kilit soruydu: Babası, neden 23 Ağustos akşamı için yaptıkları planı değiştirmişti? Buna hiçbir açıklama getiremiyordu. Anılarının saklı olduğu kuyu, maalesef o kadar derin gözükmüyordu. Belki de cevabı, '89 yazında tuttuğu günlükte saklıydı. Son âna kadar Arcanu'daki bankta bir şeyler karaladığı o defterde. Belki de tüm anılarını o günlükte saklayarak anılarını korumayı başarmıştı. Ya da belki de tam aksine, içinde hiçbir şey yoktu, yazdıkları bir genç kızın zırvallıklarından, yalanlarından, kıskançlığından ve can sıkıntısından ibaretti. O zamanlar öyle biriydi.

“İpucu bulmak o kadar zor olmamalı,” diye sürdürdü Hermann. “Korsika’da işler karışıktır, toprak ve aile, yaşam ve ölüm, güç ve iktidar meseleleri... Ama hepsinden önemlisi Clotilde, Cervone Spinello’ya güvenebilir misiniz? Başka tanıklar bulabildiniz mi? Beşimiz arasından? Eminim, hepsi hayattadır.”

Nicolas dışında, diye düşündü Clotilde. Cyclops hâlâ nabza göre şerbet vermekte ustaydı... O hâlde kısasa kısas.

“Maria Chjara’yı gördüm.”

Hermann içten bir kahkahayla, “Ah! Maria Chjara! O zamanlar bayılıyordum ona. Goethe’den alıntılar yapmanın ve kemanla Liszt çalmanın bir kızı etkilemeye yeteceğini sanıyordum. Ama ona teşekkür borçluyum. Onun gibi kızları etkilemek için çok çalıştım.” Birkaç kahkaha daha attı. “Yani onun kadar güzel kızları. Eşim ona benziyor, sarışın

hâli. Bir de Cologne Operası'nda soprano, televizyon programlarına çıkan bir şarkıcı değil.”

Clotilde aniden sohbeti kısa kesmek istedi. Gençken sevilen her şeyin ileride kötülenmesi bir çeşit lanet miydi?

“O hâlde sağlık olsun Hermann, aklınıza başka bir çözüm gelmiyor sanırım.”

“Aslında geliyor. Babamla tekrar görüşmelisiniz. Fotoğraf koleksiyonu yaptığı gibi, kamptaki herkesle muhabbeti de vardı. Sanırım en sonunda kazayla ilgili bir kaniya varmıştı. O zamandan beri bu düşünce sürekli aklını kurcalıyordu, olanları unutamıyordu bir türlü. Ama bunu sadece anneme, Anke'ye anlatmıştı. Bana bile söylememişti ne olduğunu.”

Clotilde, Jakob Schreiber'dan dünden beri haber alınamadığını söylemeye cesaret edemedi. Hermann konuşmaya devam ederken, içi içini yiyordu.

“Aslına bakarsanız, babam için endişeleniyorum. İsteddiği zaman gelip Hırvatistan'da Pag Adası'ndaki havuzlu villamızda bizimle yaşayabilir, oğluyla, torunlarıyla. Ama inatçı keçi, tek başına Korsika'da gezerevinde yaşamayı tercih ediyor.”

Cyclops'un tavan yapan özgüveni, yine rahatsız etti Clotilde'i. Çevresindekilerden kimin bu adamın bir zamanlar o utangaç, çekingen çocuk olduğu aklına gelirdi ki? Hermann herkes gibi hayatına sıfırdan başlamış ve kendi hikâyesini kendi yazmıştı. Clotilde ona geçmişte nasıl biri olduğunu hatırlatmak için lakabıyla seslenme isteğine tam yenik düşüyordu ki Alman ondan önce davrandı.

“Babamın yanına tekrar gidin,” dedi. “Kelebek koleksiyonu yapan insanlar gibi, o da tüm hayatını o fotoğraf makinesiyle geçmişin koleksiyonunu yaparak geçirdi. Ajan gibiydi. Alışılmışın dışında bir şey görür görmez, zum mer-

ceğini üstüne doğrultur, sadece tek gözüyle görürdü karşı-sındakini. Tabii sizin için asıl Cyclops bendim, biliyorum!”

“Otur şöyle, Clotilde.”

Cassanu’nun sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Hermann Schreiber’in sorduğu soruları düşünmeye daha sonra kaldığı yerden devam ederdi. Dedesinin nefesi artık düzene girmiş gibi gözüküyordu. En yakınındaki kayayı göstererek Clotilde’i yanına davet etti. Aşağılarında, kuzeyde kalan Calvi Hisarı, Balagne Dağı’nın eteklerine boylu boyunca yayılmış şehre kıyasla devede kulak kalıyordu. Clotilde’in yirmi yedi yıl önce bıraktığı gibi gözüküyordu artık.

Dedesinin sesi hiç titremiyordu. Başını çevirip, sırtını dayadığı devasa direğe baktı.

“1989 yılında burada olan haçı hatırlıyor musun, kızım? Ahşabı çürümüş, çivileri paslanmıştı. Her an üzerimize devrilecek gibiydi. Sonra yenisini koydular. O da fazla dayanmadı, sonra bir kere daha yenilediler. İşte bu. Üç yıl oluyor. Anlaşılan, Avusturyalılar kafaya bir şey koydu mu asla vazgeçmiyorlar.”

“Neden benimle burada buluşmak istedin?”

“Bunun için.”

Bakışlarıyla tüm manzarayı süpürdü. Uyuyan timsahı hatırladı. Ile-Rousse’tan Calvi’ye, Revellata Yarımadası’ndan Galéria’ya uzanan kıyı, ince bir dantel işine, özenle çekilmiş bir çizgiye benziyordu. Ancak bunun bir göz yanılsamasından ibaret olduğunun, tepeden baktığı için böyle gözüktüğünün farkındaydı. Kıyı aslında tırtıllıydı, dik ve keskin beyaz kayalar, denize doğrultulmuş binlerce keskin bıçak gibiydi.

“Bunun için?” diye tekrarladı Clotilde.

“Evet, bunun için. Bu manzara için. Son bir kez tadını çıkarmak için. Seninle. Bu buluşmayı istediğin şekilde niteleyebilirsin. İster devir teslim töreni de ister bir kutsama ayını. Sen bizim tek vârisimizsin, Clotilde. Tüm bunlar,” koluyla geniş bir daire çizdi, “bir gün senin olacak.”

Clotilde cevap vermedi. Böylesi bir miras kulağa gerçek dışı, uzak ve şu an aklını kurcalayan önceliklerine kıyasla gülünç geliyordu. Büyükbabasına meseleyi hemen açmak, *Fuego*’nun sabote edilen direksiyon milinden bahsetmek istemedi. Planına sadık kaldı. Önce emin olacak, sonra suçlamada bulunacaktı. Her iyi avukat gibi. Önce Cervone Spinello’nun doğruyu söylediğine emin olacaktı. Ancak o zaman abisi Nicolas’ı suçlayabilirdi. Bunun için de Cassanu’nun yardımına ihtiyacı vardı. Yedi yüz metrelik yüksekliğe bakarken, ses tonu öfkeli bir hemşireninki gibi çıktı.

“Bu yaşta böyle bir kahramanlığa girişmek, mantıklı bir hareket mi sence?”

“Sen buna kahramanlık mı diyorsun! Bir yerlerde okumuştum, Japonun biri sekseninden sonra Everest’e tırmanmış, ondan önce babası da doksanındayken kayarak Mont Blanc Dağı’ndan inmiş. Yani bu keçi yolundan dağın tepesine tırmanmak, pek de...”

Sesini yükseltmişti. Cassanu şaşırtıcı derecede formda gözüküyordu ama göstermemeye çalışsa da bu tırmanış onu etkilemişti şüphesiz. Uzun uzun öksürdükten sonra devam etti.

“Buraya ilk tırmandığımda, yıl 1935’ti. Ardından 1939’dan itibaren partizanlara yardım etmek için sık sık tırmanmaya başladım. Onlara yiyecek, silah ve mühimmat götürüyordum. Biz Korsika’da, Normandiya Çıkarması’ndan bile önce Nazileri bozguna uğratmıştık. Hem de Amerikalılardan hiçbir yardım almadan! Fransa’nın tasfiye edilen

ilk bölgesi olduk. Ancak tarih kitapları bunu unuttu. Sen de buraya ilk tırmandığında on beş yaşındaydın güzel kızım. Hatırlıyor musun? Elbette hatırlıyorsun, tam şeyden önceydi...”

Cassanu devamını getiremedi. Clotilde tabii ki hatırlıyordu. Boynundaki dürbünü, keçi peyniri ve *coppa* yediklerini, gündoğumunu, gökte dönüp duran alaca doğanları... Cassanu o zamanlar bile onun gözünde yaşıyordu. Fakat o dayanıklıydı, Tanrı’nın haçından bile daha dayanıklı.

Vernikli ahşabı inceledi. Şimdiden çürümeye başlamış, çivileri paslanmıştı.

Dedesesi bu haçı da devirecekti.

Belki.

“Lisabetta endişeden ölmüş olmalı,” dedi.

“O, altmış yıldır endişeden ölüyor zaten...”

Clotilde gülümsedi.

“Sana sormam gereken şeyler var.”

“Hiç şaşırmadım.”

Clotilde’in bakışları yedi yüz metre aşağı kaydı. Kıyı, birbiri ardına dizilmiş yarımadalardan ibaretti, bir böceğin yosun tutmuş dokunaçları gibi. Sanki adadaki gizli koyların, su kaynaklarının sayısının artması, bir tanrının işine geliyordu. Rantçı bir tanrıydı bu. Bir gün buraların getireceği kârı çok önceden anlamıştı.

Konuşmaya başlamadan önce Clotilde gözlerini doğuya, denize çevirdi. Euproctes’un bungalovları, *Roc e Mare*’nin temelleri, Tropi-Kalliste’in kulübesinin Oscelluccia Plajı’na düşen gölgesi gözükiyordu.

“Buraya en son beraber geldiğimizde bunların hiçbir yoktu, Cassanu. Altına çadır kurulabilecek zeytin ağaçlarından, plaja inen toprak patikadan, balıkçı teknelerinden ve Revellata Körfezi’ndeki yunuslardan başka hiçbir şey

yoktu. Nasıl Cervone Spinello'nun işlerini büyütmesine izin verebildin? Hırsının, betonlarının büyümesine nasıl izin verdin? Herkese, en kudretli İdrissi'lerin onun elinden beslendiğini söylüyor.”

Cassanu hiç gücenmedi.

“Bu karışık bir mesele, kızım. Karışık bir mesele. Yıllar içinde çok şey değişti. Fakat hepsi, tek bir kelimeyle özetlenebilir. Dört harfle. Para, Clotilde, para.”

“Sana inanmıyorum! Para senin umurunda bile olmaz. Başka bir şey bul. Bana Cervone'nin gece kulübünün neden yanıp kül olmadığını, otelinin neden havaya uçmadığını açıklayabilecek başka bir şey bul.”

Görünen o ki bulamadı.

Nefesi daralmış gibi gözüküyordu.

Clotilde telefonunun zirvede çekip çekmediğini kontrol etti. Herhangi bir mesaj gelmemişti ve en önemlisi, gerekirse ambulans çağırabilirdi. Calvi'den helikopterin buraya gelmesi beş dakikadan daha kısa sürerdi. Dağda kaybolan tırmanışçıları kurtarmak, Korsika acil servisi için gündelik bir işti. Endişeleri yatışınca, büyükbabasını sorularıyla sıkıştırmaya devam etti. Tam bu noktada, aynı konuyu ilk kez açmalarının üzerinden yirmi yedi yıl değil, yirmi yedi saniye geçmişti sanki.

“Cassanu, neden Natale'in koruma parkı yerine o domuz Cervone'nin projelerine müsaade ettin? Bana söz vermiştin. Neredeyse evet demiştin. Fikrini ne değiştirdi? Natale'in anneme âşık olması mı? Oğlunun karısının, ailenin şerefini ayaklar altına alması mı?”

“Şeref, Clotilde, her şeyini kaybettiğinde elinde kalan tek şeydir.”

Clotilde önlerindeki geniş araziye baktı, İdrissi ailesine ait seksen hektarlık araziye.

“Her şeyini kaybettiğinde mi? Bence baya bir şey kalmış, ne dersin? Ama bana hâlâ cevap vermedin, Cassanu. İdrissi ailesinde bir kadın kocasını aldatamaz, bu mu mesele? Ama erkeğe gelince...”

Cassanu’dan bir tepki bekledi.

Hiçbir şey söylemedi. Bekliyordu.

Tamam, dede, madem aile sırlarını deşmemi istiyorsun....

“Ben artık küçük bir kız değilim, Cassanu. Babamın annemi aldattığını biliyorum. Herkes biliyordu, hatta dalga bile geçiyorlardı. O hâlde neden Natale ve Palma bu kadar sorun oldu?”

Sonunda yaşlı adamdan bir tepki geldi.

“Sorun başka, Clotilde. O olaydan çok daha önce başlayan bir mesele. O zamanlar sen doğmamıştın bile. Baban, annenle hiç evlenmemeliydi.”

Buyur bakalım. Yirmi yedi yıl sonra yine aynı mesele.

“Korsikalı olmadığı için mi?”

“Hayır, çünkü baban başka bir kızla nişanlıydı. Annenle tanışmadan, ona âşık olmadan, onun için her şeyden vazgeçmeden önce.”

“Korsikalı bir kızla diye düşünüyorum?”

“Adı Salomé’ydi. Bizden biriydi, aileden sayılırdı. Babana sadıktı ve her zaman da sadık kalacaktı. Paul de adasını terk etmeyecekti. Babanın annen gibi bir kadına ihtiyacı yoktu. Mesele bu işte, Clotilde. Annen düşündüğün gibi bir kadın değildi.”

Kelimeler havada uçtu. Marcone Mezarlığı’nda Speranza’nın ağzından dökülen kelimeler, sanki rüzgârla buraya kadar sürüklenmiş, dağın bu ıssız zirvesinde asılı kalmıştı.

“İnan bana, kadınlar böyle şeyler yapabilir. Annen, babana büyü yaptı ve onu kontrolü altına alır almaz, onu biz-

den çaldı. Uzaklara götürdü, kapanına kısırdı, onu sevenlerden çok uzaklara götürdü...”

On beş yaşındayken, babasının annesini aldattığını öğrendiği gün Euproctes’taki adamların attığı kahkahalara karıştılar.

“Paul burada yaşayacaktı. Annen onu öldürmeseydi eğer. Burada yaşayacaktı, duyuyor musun? Yaşayacaktı. Buraya ölmek için dönmeyecekti.”

Cassanu öksürdü. Gürültülü bir şekilde. Geçmişten gelen seslere sıkılan birkaç kurşun gibiydiler.

“Mesele bu kadar basit, güzel kızım. Baban, annenle hiç evlenmemeliydi. Buna pişman oldu. Hepimiz biliyorduk. Ama artık çok geçti.”

“Ne için çok geçti?”

Söylediğine pişman olmuş gibi baktı Clotilde’e.

“Siz doğmuştunuz. Sen ve Nicolas.”

“Ve?”

Gözlerini uzun süre yumdu. Devamını getirse mi bilemiyordu sanki. Sonra kararını verdi.

“Ve Palma devreye girdi, meyvenin içine giren bir kurt gibi. Artık kopacak kıyameti kimse engelleyemezdi.”

Kıyamet mi?

Dedesı, kazayı mı kast ediyordu?

Başta suçu abisine yöneltmişlerdi, şimdi de sıra annesine mi gelmişti?

“Bu meseleyi daha fazla kurcalama,” diye ekledi Cassanu. “Üzgünüm, Clotilde. Aynı kandan olsak da, bu topraklar sana kalacak olsa da sen asla bizden olamayacaksın. Bunun için burada yaşamaman gerekir. Anlayamayacağın şeyler var. Öğrenmekle olmayacak şeyler.”

Clotilde tam karşı çıkacaktı ki Cassanu eliyle durdurdu onu.

“İşte, kızım, şu an bile bana acıyarak bakıyorsun. Her an bu haçın dibinde ölecekmişim gibi. Burada hiç kimse, bizden olan hiç kimse bana acıyarak bakamaz. Bana asla dede diyemezler.”

Büyükbabasından daha fazlasını öğrenemeyeceğinin farkındaydı. Ne bir beyanda ne bir itirafta bulunacaktı. Önemli değildi, bunu bekliyordu zaten. Asıl amacı başkaydı.

“Eğer fark ettiysen ben de artık sana dede demiyorum. Sana dede diyen o küçük kız 23 Ağustos 1989’da Petra Coda’da öldü, Cassanu. Ailesi öldü. Çocukluğu öldü. Sahip olduğu her şey öldü o gün. En azından seninle ortak bir noktamız var, Cassanu. İkimiz de tüm umutlarımızı ve hayallerimizi kaybetmişiz. Yani anlayacağın, buraya ne ağzından laf almak için ne de sana acıdığım için geldim.” Son kısmı bastırarak söylemişti. “Sana ihtiyacım var. Yardıma ihtiyacım var.”

Yaşlı adamın karanlık bakışları, bir kere daha alevlendi.

“Nasıl bir yardım?”

“Sadece polisten korkmayan birinin edebileceği türden bir yardım. Kendi kanunlarını kendi koymaktan çekinmeyen birinin.”

“Benim öyle biri olduğumu sana kim söyledi?”

“Sizden olmayabilirim ama yine de resmi adaletten pek hoşlanmadığının ne kadar belli olduğunu anlayabiliyorum. Valiye, noterlere, jandarmaya güvendiğin pek söylenemez...”

Bu sözler onu gülümsetti.

“Hayatım boyunca, elimden geldiği kadar adaletsizlikleri gidermeye çalıştım.”

Clotilde parmağını dudaklarına götürdü.

“Şşş... Yirmi yedi yıl önce burada ne söylediğini hatırlıyor musun? Öylesine söylenmiş bir şeydi, ‘Peşini asla bırakmayacaksın, değil mi kızım? Senden çok iyi avukat

olur.’ Oldum da. Belki de senin sayende. Bu yüzden eğer bir gün hukuki anlamda yardıma ihtiyacın olursa, bana her zaman söyleyebilirsin. Ama bunun dışında, ne denizin dibini boylayan işadamları ne yanan villalar ne bu sabah radyodan öğrendiğim üzere Crovani Koyu’nda bulunan, kimliği tespit edilemeyen ceset ne de Algajola yolunda yükleriyle beraber patlatılan kamyonlar hakkında bir şey bilmek istiyorum. Her ne kadar Cervone Spinello’nun bu listede yer almaması canımı sıkırsa da...”

Sözleri, Cassanu’yu bir kere daha gülümsetti. Gücünü topluyordu. Belki de eve helikopterle dönmesi gerekmezdi. Clotilde kendinden emin bir şekilde devam etti.

“İstediğim yardımın bunların hiçbirisiyle ilgisi yok. Bir müdahale için lazım. Pek yasal olmayan bir müdahale. Aynı zamanda tehlikeli. Bana bir avuç gözü kara adam bulmanı istiyorum. Silahlı olsunlar.”

Bakışlarını dikkatle Clotilde’e dikti. Şaşırmıştı. Hatta belki hakkındaki düşüncelerini tekrar gözden geçiriyordu. Belki torununun damarlarında az da olsa onun kanı akıyordu. Hatta bir gün aralarına katılabilirdi bile.

“Silahlı mı? Ben yaşlı bir adamım, artık fazla nüfuzum yok. Kimi...”

“Al, bakalım,” diyerek telefonunu Cassanu’ya uzattı. “Sadece birkaç arama yaparak halledebileceğine eminim. Korsikalı adamların böyle bir görev için sıraya girecektir.”

“Göreve bağlı...”

“Bir korumayı etkisiz hâle getirecekler. Belki iki. Kaslı ama silahsız.”

Gözlerini yumdu. Sahneyi zihninde canlandırıdı.

“Nerede olacak?”

“Hatıralarını canlandıracak bir yer.” Yedi yüz metre aşağıdaki sahile düşen gölgeye baktı. “Oscelluccia Plajı’nda,

Tropi-Kalliste'te. Bilmem posterler dikkatini çekti mi ama Maria Chjara Giordano'ya yaklaşmak istiyorum.”

“O kaltağa mı?”

Anlaşılan posterler dikkatini çekmişti.

“Neden onunla konuşmak istiyorsun?”

Cevabı bıçak gibi sertti.

“Gerçeği öğrenmek için! Oğlunun ölümüyle ilgili gerçeği. Babamın. Annemin ve abimin. Bunu bilen tek kişi o. Senin dahi bilmediğin gerçeği.”

Bu kez bir şok dalgası kasıp kavurdu Cassanu'yu. Aniden titremeye, gözlerini kırıştırmaya, hırıltılı nefes almaya, öksürmeye, sırtı yavaşça haçtan aşağı kaymaya başladı. Kolları iki yanına düştü. Avusturyalıların diktiği haça kafa tutmak istercesine kollarını açarak oracıkta, haçın hemen altında ölmek istiyordu sanki.

Clotilde elini tuttu, “İyi misin dede? İyi misin?” Ambulans çağırıp, ona biraz su vermeyi düşündü. “Sakin ol, dede, sakın ol.” Titreyen bacaklarını, çırpınan kalbini okşadı. “Her şey yolunda dede, bir şeyin yok.” On parmağıyla, on parmağını sarmaladı. Sanki canı, avcunun içinden uçmaya hazır bir kuş gibiydi. Cassanu'nun tamamen kendine gelmesi birkaç dakika sürdü. O birkaç dakikayı, havasız kalmış zihnindeki tüm hata raporlarını tarayarak geçirmişti sanki. Ardından yavaşça nefesi düzene girdi ve ayağa kalkıp bastonunu alabildi.

“Yardım et Clotilde. Aşağı inmemiz en az bir saat sürer. Telefonu ver, yolda birini arayacağım. Sanırım sana şu kar maskeli, silahlı adamlardan bulabilirim.”

Salı 22 Ağustos 1989: Tatilin on altıncı günü, çini mavisi bir gökyüzü.

We are the world... We are the children.

(Biz dünyayız... Biz çocuklarız.)

Diğer herkes gibi ben de bu akımın bir parçasıyım. Büyük hislerin, büyük birlikteliğini göstermek için, Alga Plajı'ndaki ateşin etrafında, yanımdakinin elini tutarak ve bir yandan da hafifçe çarparak şarkı söylüyorum. Nicolas ortada. Muhtemelen, bilmediği gitar akordunu çıkarmak için alevlerden gelen ışığın yardım etmesini umuyor. Ritme olabildiğince ayak uydurmaya çalışıyor *Brother In Arms* abim. Eğer Mark Knopfler gibi gitar çalsaydı, fark ederdik. Estefan ise Nicolas'a darbukayla eşlik ederken kendini Manu Kaché sanıyor.

Betelgeuse ve arkadaşları için vakit gece yarısı oldu. Bu akşam uslu kızların ve erkeklerin partisi. Ateşte marşmelov kızartıp, Bob Marley'den, Maxim Le Forestier'den, televizyon jeneriklerinden şarkılar söylüyoruz. Bu akşamki eğlen-

cenin amacı, yarinkini gizlemek için anne-babaların içini ferahlatmak. Fakat organizasyonunu Nico'nun üstlendiği Camargue gezisi, yalnızca reşitlere ve büyüklere özel. Yıldızların yerini lazer ışıklı disko topları, gitarın yerini tekno müzik ve Haribo'ların yerini esrar alacak.

Nico'nun planı, yirmi dört saatlik geri sayımın sonunda çocukluktan yetişkinliğe adım atmak.

Sence de biraz hızlı değil mi sevgili sırdaşım?

Sanki bu yolun sonunun nereye varacağını bilmiyor gibiler. Birbirleriyle oynamak, yatmak, ardından hep aynı kişiyle yatmak, eve çıkmak, evlenmek, sonra daha az yatmak. Önce ayda bir, sonra yılda bir ve nasıl bir his olduğunu hatırlayabilmek, hayalini kurmak için ilk seferlerinin yıldönümünde ve en sonunda bir başkasıyla, başka bir yerde çoktan yuva kurmuş biriyle yatmak için acele ediyorlar. Anne-babalarının gittiği yoldan ilerlemek için telaş hâlinde. Bakınız, benim annemle babam. Sanki onlara benzmek için acele ediyorlar.

We are the children.

Maria Chjara kendini Cindy Lauper sanarak *We are the Children*'ı herkesten daha yüksek sesle söylüyor. Hakkını vermek gerek, sesi güzel. Suratını asan tek kişi Hermann. 99 *Lutfballoons*'u söyleyelim istemişti. Fakat Hollandalı Tess ve Magnus dışında Nena'nın Almanca şarkı sözlerini ondan başka anlayan yoktu. Bu yüzden aptal gibi bir köşede oturuyordu. Kemanını bile getirmişti. Keman çalarak bize eşlik etmeyi teklif ettiğinde aldığı tek tepki, yuhalamalar oldu. Kardeşim olduğu için söylemiyorum, ama dandik de olsa onun gitarını tercih ediyoruz. Sonra Hermann yanındaki Aurélie'nin elini, Aurélie Cervone'nin elini, o da Candy'nin elini

tuttu. Gözyaşlarına boğulmadan önce tatlı bir kalp şeklinde.

Birbiri ardına şarkı söyledik:

Loin du coeur et loin des yeux,

Petite fille de casbah,

Le monde est bleu comme toi,

Au Macumba, Macumba,

Moi aussi, j'irai là-bas...

En sonunda sessizlik çökene kadar. Hermann bu fırsattan yararlanıp, itiraz etmemize kalmadan kemanını ve yayını kaparak hüzünlü ve tutkulu melodiler çaldı.

Ne çaldığını hemen çıkaramasak da hakkını yemeyelim, çok güzel keman çalıyordu. Melodiyi ilk tanıyan Maria-Chjara oldu. Şarkıyı söylemeye başladı ama bu kez herkes sustu. Sanki ikisi tüm yaz bu şarkının provasını yapmışlardı.

Forever young. I want to be forever young.

Chjara'nın sesi ve Hermann'ın kemanından süzülen melodiler, göğe yükseliyordu. Artık kimse konuşmuyordu. Betimlemeye, en iyi yazarların bile kelimelerinin kifayetsiz kalacağı anlardan biriydi. Keşke sen de orada olabilseydin, Hermann'ın kemanının ağlayışını ve Maria Chjara'nın onu teselli eden sesini dinleyebilseydin.

Tuhaf, üstünüzde *Back in Black* tişörtü bile olsa, en kötü şarkılar bile, özellikle de aşk şarkıları, güzel bir sesle söylendiğinde insanın tüylerini diken diken edebiliyor.

Nicolas centilmence gitarını kuma bıraktı. Bu kabiliyete sahip olmayan Aurélia, gece gece gürültü yaptıkları, dakika başı atılması gereken kalp atışı limitini aştıkları ve füzeleleriyle Samanyolu'na giderken emniyet kemerlerini takmadıkları için onları hücreye tıkmak isteyen kışkanç bir polis gibi, İtalyanla Almanla dik dik, Nicolas'a âşık âşık baktı ama sakar kardeşim hiçbirini yakalayamadı.

Artık son keman notaları sonsuzluğa karışıyordu ve şarkı sona yaklaşıyordu.

Herkes alkışladı.

Sonsuza kadar gençliğe...

Oysa gençliğin de bir sonu vardı, biliyorlardı.

Hermann başka şarkı çalmayıp çembere karışma nezaketini gösterdi. Aurélia'nın elini tuttu, o da Cervone'ninkini ve bu şekilde ilerledi. Nicolas gözlerini koca koca açarak bana baktı, nedenini biliyordum. Külkedisi gibi gece yarısı olmadan eve dönmem gerekiyordu ve saati çoktan geçirmiştim. Ayrıca şunu belirtmeliyim ki, balodan önce beni ziyaret eden bir peri anne falan olmamıştı, sadece Palma'dan bir tehdit almıştım.

“Gece yarısı yatakta olacaksın!”

Gönülsüzce kamp alanına döndüm. Benden üç yaş büyük küçük hanımları ve beyleri ütopyalarında baş başa bıraktım. Sahilden ayrılırken gördüğüm son görüntü, çemberin konfeti gibi dağıldığıydı. Çoğunlukla çiftler hâlinde. Hermann'la Aurélia el eleydiler. Maria Chjara başını Nicolas'ın omzuna koymuştu. Tess ve Candy, Cervone'nin etrafını çevirmişlerdi.

Ayağımı çakıllara sürüye sürüye bungalova vardım. Su aldıktan sonra buzdolabının kapısını bilerek gürültülü bir şekilde kapadım. Kurukafalı kemerim dolabın kapağına çarptı, yüzüklerim bozuk para gibi komodinın üstünde döndü. Palma gecenin nasıl geçtiğini sorunca sadece, “İyi,” dedim ve ayağımla oyuncak bebek evi odamın kapısını kapadım. Tişörtümü çıkarmadım. Pencereyi açtım, çünkü içerisi deli gibi sıcaktı. Yatağa yattım. Yemin ederim, belki de saatlerce uyumaya çalıştım ama anlaşılan uyku sadece yandaki ebe-

veyn odasına bahşedilmiş bir lükstü. Yataktan kalktım ve bu kez yatarken çıkardığım kadar ses çıkarmadım.

Kırk kilo, memesiz ve poposuz bir Barbie bebek kadar ince olmak, oyuncak bebek odasının penceresinden süzül-meye gelince işe yarıyormuş anlaşılan...

Saat sabahın dördüydü. Biliyorum, biliyorum, onu küçük bir fare gibi gözetlemeyeceğime, en azından Azize Rosa Günü'ne kadar söz vermiştim. Evet, demiştim, içten bir evetti bu. Çünkü yarın yapacak daha iyi işlerim vardı. Dedemi yunuslar için ikna etmek vesaire, vesaire...

Ama bunu zaten başardım! Bu sabah dedem, bana evet, dedi. Natale çok şaşıracak.

Yani anlayacağınız, burada kös kös oturup sıkılmaya niyetli değilim.

Sahil ıssız, neredeyse tüm gençler gitmiş, ateş neredeyse sönmüş. Közlerin yanında oturan Nicolas'tan başka kimse kalmamış. Karanlığın içinde tek başına gitarını tıngırdatıyor. Güneş doğmadan önce antrenman yapan utangaç bir cırcırböceği gibi.

Diğerleri nerede? Yatmışlar mı?

Diğeri nerede?

Bir ses sorumu yanıtladı. Sudan bir nympha, bir denizkızı, bir su perisi gibi çıktı. Sonları bir şekilde hep balıkçıların ağlarına takılmak olan tüm bu deniz canavarlarıyla kadın vücudu arasındaki farkı hiçbir zaman pek anlayamadım zaten.

“Geliyor musun?”

Maria Chjara sudan çıktı ve sahildeki ateşin sönük ışığında ve gökyüzündeki ayışığının altında önce gölgesini, sonra silüetini ardından silüetinin üzerindeki gölgeleri fark ettim. Hâlâ göbeğine kadar suyun içindeydi.

“Geliyor musun, Nico?”

“Delisin sen, su buz gibidir şimdi.”

Karanlığın içine sinerek saklandım, onları gözlemliyorum, öğreniyorum. Annelerden öğrenilmeyecek türden şeyler.

“Gel, yakala!”

Daha ben kollarının hareket ettiğini bile anlayamadan, Maria Chjara bikinisinin üstünü parmağında sallamaya başladı.

“Haydi gel, yakala!”

Dans ediyordu. Her hareketini, gölgelerin kıvrımlarını sarmalaması, okşaması için hesaplamıştı sanki. Gölgele, göğüslerini aniden ifşa etmeden önce saklıyor, meme uçlarını aydınlatmadan önce karartıyor, siyah eldiven giymiş eller gibi her göğsüne dokunuyor, yukarı kaldırıyor, birbirine bastırıyor, geceyi sertleştirmek için onlarla oynuyordu.

Nicolas ayağa kalktı.

Bu iş böyle mi yürüyordu yani? Cezbedilmek, bir fırtınaya tutulmak, başının dönmesi, havada sallanan bir ponpon gibi miydi? Atlıkarıncada ilk turu attıktan sonra hissettiklerinin aynısı mıydı?

“Çok geç,” diye kırıttı İtalyan.

Bikininin üstü havada süzüldü. Sıradan mayolardan değildi, dantelli bir sutyen gibiydi. Islak kuma denizanası gibi düştü.

Elini çabuk tut, küçük Nicolas... Kalın kafalı abimin gömleğini çıkarıp katlayarak ayakkabısının üstüne koymasısı neredeyse bir ömür aldı. Tabii bu hesaplı yavaşlığı dansın bir parçası değilse eğer.

Ben asla... Bir erkeğe gözlerimi ayırmadan böyle şehvetli bakamayacağım.

“*Seconda possibilità?*”^{*} Aynı sihirli hamleyle ufak bir dantel parçası daha Maria Chjara’nın parmağının ucun-

^{*} (İt.) Bir saniye bekletebilir miyim? (ç.n.)

da sallanmaya başladı. Su, hâlâ karnının yarısına geliyordu. Bir süre abime ganimetini sergileyerek öylece durdu. Ardından birkaç adım ilerledi. Aralı bacakları suyun tam üstünde bir köprü gibiydi. Dalgalar ve köpükler, köprüyü nazıkçe okşuyordu.

Nicolas sabrı bir kenara bıraktı. Pantolonuyla beraber iç çamaşırını da çıkardı. Burada kestiğim için özür dilerim gececi okurum, ama abimin poposunun ucunu görür görmez gözlerimi kapadım.

Ben tekrar açana kadar Nicolas ve Maria Chjara gözden kaybolmuşlardı. Sadece suyun içinde oynastıklarını, koklaştıklarını duyabildim. Gülüşmeler kesilir kesilmez, kulaklarımı tıkayacağıma, gözlerimi simsıkı kapayacağıma ya da en basiti oradan gideceğime söz verdim.

Ya da en azından yapmam gerekenin bu olduğunu biliyorum... Çok geç! Sudan ilk Maria Chjara çıktı. Çıplak. Gerçek olamayacak kadar güzel. Benim asla olamayacağım, neredeyse hiçbir kızın asla olamayacağı kadar güzel. Galaksideki tüm kızlar tarafından lanetlenecek kadar güzel... Gülmeye devam etti. Biraz yapınacıkta kakhahaları. Nicolas'ın gitar çalışı gibi ahenksizdi. Bu onu daha az seksi kılıyordu ama hakkını yememek gerek, yine de diğer her açıdan üstündü.

Bikini üstünü ve altını yerden aldı. Keten gömleği iki metre ötedeydi.

Acele et, Nico, elinden kayıp gidecek!

Yavaş yavaş oyunu anlamaya başladım... Teşekkürler, Chjara.

Nicolas sudan çıkarken o çoktan giyinmişti. Çıplaklığı beni biraz utandırdı. Büyük akbalıkçıl gibi tek ayak üstünde durarak, ayaklarını ve bacaklarını pantolonuna geçirme vakti gelmişti. Maria Chjara onu uzun uzun öptükten sonra koşarak kaçtı.

Nicolas'ın onu yakalayabilmesi için dünya sıçrama şampiyonu olması gerekiyordu.

“*A domani, amore mio,*”* diye kıkırdadı İtalyan güzeli. “*Domani, t’offrirò la mia chiave.*”**Yaramaz kız koşarken terliğinin tekini düşürdü.

Birkaç saniye sonra karanlık onu tamamen yuttuğunda, Nicolas terliği yerden aldı. Bikinili Külkedisi’nin beyaz atlı prensi gibi, elinde Chjara’nın terliğiyle öylece kalakaldı.

Yavaş yavaş oradan ayrıldım.

“Yarın görüşürüz...”

Yarın 23 Ağustos.

Aslında hayır, şu an saat sabahın beşi ve bugün yaşanacaklar daha şimdiden başladı bile.

* * *

“*Forever Young,*” diye mırıldandı.

Let us die young or let us live forever.

Ya genç ölelim ya da sonsuza dek yaşayalım.

Ona bir seçim hakkı bile vermemişlerdi.

* (İt.) Yarın görüşürüz aşkım. (ç.n.)

** (İt.) Yarın kilidin anahtarı senin olacak. (ç.n.)

22 Ağustos 2016

20:00

Oscelluccia Plajı'nın biraz uzağındaki çitlerin arkasına saklanan biri, üç arkadaşının karavanın önünde bekleyen korumaya eşlik ettiğini sanırdı. En az onun kadar cüsseli ve kaslıydılar ama kıyafetleri daha bir acayıptı. Görevi İtalyan şarkıcıyı korumak olan koruma, kömür siyahı bir takım giymiş, diğer üç adamdan ikisi av kıyafetleri, diğeri de eşofman takımı içindeydi. Her ne kadar plaj ıssız, karavan da plajdan uzakta olsa da yanlarına yaklaştığı takdirde yanıldığını hemen anlardı.

Dördünün de suratında meymenet yoktu, şüphesiz. Siyahlar içinde bir adam ve üç kar maskeli tipti onlar.

Maria Chjara bir an giyinme odasının Velux penceresinden onlara baktıktan sonra ahududu renkli koltuğun önünde dikilen misafirine döndü.

“Gorillerini makiden indirmene gerek yoktu,” dedi şarkıcı. “Onlar olmadan da kapıyı açardım sana.”

Clotilde bir adım ileri attı ve pencereden termostaki kahveyi beraberce içen ve neredeyse arkadaş olmuşa benzeyen

dört adama baktı. Tüfeklerini efendice iki çöp konteynırına dayamışlardı.

Dedesi muvaffak olmuştu! Capu di a Veta'dan aşağı yavaşça inerlerken, Clotilde'in telefonundan Maria Chjara'nın korumasını sessizce etkisiz hâle getirebilecek birkaç arkadaşını aramıştı. İki saat süren yürüyüşün ardından Arcanu Çiftliği'ne varan Cassanu, bitkin düşmüştü. Bahçenin ortasına, meşe ağacının gölgesi altındaki sandalyeye devrilmişti. Lisabetta nine hırıltılı nefesini duyar duymaz hiç itiraz kabul etmeyip, normalde Cassanu'nun grip aşısı olmak haricinde görünmeyi kesin surette reddettiği Doktor Pinheiro'yu çiftliğe çağırmıştı. Pinheiro derhal bir ambulans çağırmış ve çiftlik reisine Balagne Hastanesi'nde uzun süre gözetim altında tutulmasının ve istirahat etmesinin şart olduğunu söylemişti. Clotilde, ilk muayeneden sonra Cassanu'ya yine de birkaç gün daha yataktan kalkmaması gerektiğini söyleyecek hemşirenin hâline daha şimdiden üzülmüştü. Doksanına merdiven dayamış yaşlı Korsikalı, her gün kilometrelerce yürüyüş yapmaya ve yüzlerce metre yüzmeye devam ediyordu.

Clotilde bakışlarını pencereden ayırdı.

"O gün konserden sonra, yanımda kimse olmadan sizi görmeye gelmiştim Maria ve bana kapıyı açmamıştınız."

"İyi de o gün yanınızda Brad Pitt yoktu ki."

İtalyan, yeşil elma rengi diğer koltukta oturan Natale'in gözlerinin içine baktı.

Kirli sakalı ve dağınık sarı saçlarıyla Natale, Clotilde ile gelmek için alelacele altına yırtık bir kot pantolon, üstüne geniş polo yaka bir tişört geçirmişti. Yakışıklı ve sakin Natale, kapının önünde bekleyen iri ayılarınkinin aksine bir kedi asaletiyle Maria Chjara'ya direndi. Clotilde midesini yakan kıskançlık közlerini söndürmeye çalışsa da, Maria

Chjara körüklemeye devam ediyordu. Makyaj masasının önündeki ufak tabureye oturdu. Masada büyük bir ayna, renkli, simli, amber renkli onlarca cam şişe, makyaj fırçaları ve kırmızının, morun ve kahverenginin her tonunda rujlar vardı.

“Ne büyük zevk,” diye sürdürdü şarkıcı. “Eski arkadaşlarım çat kapı çay içmeye geliyorlar. Ancak beni mazur görün, hazırlanmam gerek. İki saat içinde konserim başlayacak. Dinleyicilerim beni bekler!”

Keyifle aynaya göz kırptı. Beyaz transparan mayosuyla havuza atlamasını izlemeye gelen ergenlerin ne kadar heyecanlı olduğunu biliyordu belli ki. Clotilde son bir kez maskeli adamlara doğru dışarı baktıktan sonra karavanın perdesini tekrar çekti.

“Üzgünüm,” dedi. “Sizinle görüşmek için güç kullanmam gerekti ama...”

Şarkıcının omzundan aşağı bıraktığı leopar desenli sabahlığı, sandalyenin üstünde unutulmuş bir av ganimeti gibi asılı duruyordu. Sadece kırmızı külotu ve sutyeniyle kalan Maria Chjara, onlara boynunun kıvrımından kalçasının çatalına kadar uzanan gül dövmesine, sınırsız bir sırt manzarası sunarken, makyaj masasının aynası daha ahlak-sızca şarkıcının ön tarafını sergiliyordu.

Natale etraflarındaki sahte mermerden yapılmış masa, şifonyer, Venüs ve Cupid heykeli kadar donuk ve tepkisizdi. Mobilyalar, zevksizlik abidesiydi. *Zengin yaşlılarla yatan sosyetik fahişelerin kaldığı daireler böyle bir şeye benziyor olmalı,* diye fesatça içinden geçirdi Clotilde. Sahte deriler, kontrplaklar ve duvar kâğıtları, artlarındaki sefaleti gizliyordu.

“Bilirsiniz,” dedi Maria Chjara şakayla karışık. “Yirmi yıl, Canale 5’e bir yıldız olarak çıkınca her türden silahlı adamı görüyor insan.”

Makyaj fırçaları, pamuklar, fondöten usta parmaklarında fır dönüyordu. Kırıksıklıklarını kapamaya ayrılan iki saat...

“Madem acil bir mesele,” diye devam etti şarkıcı, “hiç vakit kaybetmeyelim.”

Clotilde başladı. Hikâyeyi baştan sona anlattı ve Maria Chjara bir kez olsun bölmedi. 23 Ağustos 1989’a dair hatırladıklarına Cervone Spinello’nun anlattığı detayları da ekledi: Nicolas’ın Camargue’ya girme planı, *Fuego*’yu alması, yanında Maria Chjara varken sürmeyi denemesi ve yaptıkları hafif kaza. Arabada hiçbir hasar gözükmese de tahrip olan direksiyon, rot ve mafsalları...

Clotilde’in anlatacakları bittiğinde, İtalyan şarkıcı zarif bir hareketle tekerlekli taburesini döndürdü. Clotilde konuşurken, Maria Chjara’yı makyaj yaparken izlememişti. Sonuç dudak uçuklatıcıydı. Kadifemsi kırmızı dudakları, simsiyah iri gözleri, ışıltılı kalkık elmacık kemiği ve pürüzsüz çıkık alnıyla otuz yaşında bir diva gibi gözüküyordu. Mucizevi şekilde gençleşmişti. Sanki bu ânı ölümsüzleştiren iPhone kameraları önünde havuza değil, Fellini’nin kamerası karşısında Trevi Çeşmesi’ne atlayacaktı.

Taburesini yasemin desenli halıya kaydırıp cevap vermeden önce Clotilde’in elini tuttu.

“Tabii ki abinizi hatırlıyorum, tatlım. Nicolas çok içli, farklı ve yakışıklı bir çocuktur. Hatta belki daha da fazlası. İnsanı sakinleştiren bir kibarlık vardı onda. Tam beceremese de çekici olmaya çalışır, çok kötü gitar çalar, bir çocuk kadar alçakgönüllü olsa da caka satarak çıkarırdı kıyafetlerini. Kazadan önceki gün inanılmaz tatlıydı. Hatta hemen burada, Oscelluccia Plajı’nda, kamp ateşinin yanında.”

Clotilde soğukkanlılıkla araya girdi.

“Madem Nicolas bu kadar çekici, içli bir çocuktur, neden hiçbir şey söylemedi? Babamla konuşmaya neden cesa-

ret edemedi? Kaza yaptığını itiraf etmektense neden birkaç saat sonra arabaya binmeyi tercih etti?”

“Nicolas böyle bir şey yapmış olamaz.”

Clotilde elini çekmek istedi ama Maria Chjara sımsıkı tuttu.

“Nicolas böyle bir şey yapmış olamaz,” diye tekrarladı. “Siz de bunu çok iyi biliyorsunuz...”

Clotilde’in gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Sol eli, yanındaki koltukta oturan Natale’in elini aradı. Sağ eli, Maria Chjara’nın parmakları arasında sımsıcaktı. Kırmızı tırnaklı bir kartal pençesi gibi kavramıştı elini.

“Cervone’nin haklı olduğu bir nokta var. *Fuego*’yla kaçamak yapmadan önce Nicolas’ın araba sürebildiğine emin olmak istedim. Abiniz gerçekten babanızın anahtarlarını çaldı ve birkaç dakikalığına Galéria’ya kadar gitmeye ikna etti beni. Ancak sonrasında olanlar, kamp müdürünün anlattıklarından biraz farklı. Nicolas arabayı çok dikkatli, sakın ve kendinden emin kullanmıştı.” Pençeleriyle, Clotilde’in parmak kemiklerinin etrafını yavaşça kavradı. Maria Chjara bir kedi gibi tırnaklarını dışarı çıkarabiliyordu. “Ayrıca onu zor bir sınavdan geçirdiğime de emin olabilirsiniz. Boynunu öptüm, elimi şortuna götürdüm, o da benimkine. Euproctes Kampı’na sağ salım getirdi bizi. Bir kere bile şeritten çıkmadan.”

Clotilde, Cervone’nin sözlerini hatırladı. Nicolas’ın eğilip arabanın altına baktığını, “Bir şey yok, hiçbir şey yok,” deyip siyah ellerini, dantelli beyaz elbisesine yaklaştıınca Maria’nın geri sıçradığını, hakaretler yağdırdığını ve kaçtığını söylemişti.

Kim yalan söylüyordu?

Sesi titredi.

“Cervone, sizi park yerinde konuşurken görmüş.”

“Doğru... Söylediklerimi kelimesi kelimesine hatırlamıyorum ama arabadan indiğimizde Nicolas’ın testi geçtiğini, gece olunca onunla geleceğimi söyledim, ama tek bir şartla...”

Maria Chjara’nın parmakları tekrar elini sıkınca, aralarından bir elektrik akımı geçmişçesine, Clotilde de Natale’in elini sıktı.

“Tek bir şartla,” diye devam etti. “Oraya tek başımıza gidecektik, sadece ikimiz, kamptaki o aptallar olmadan.”

Maria Chjara’nın sözleri, büyülu bir güce sahipti. Migreni bir anda yok eden inanılmaz güçlü bir ağrı kesici gibiydiler.

Demek Cervone hepsini uydurmuştu!

Nicolas’ın hiçbir suçu yoktu, olanların hiçbirinden sorumlu değildi. Kaza yaptığı hikâyesi korkunç bir iftiraydı.

Clotilde göz yaşlarını tutmayı başarmış ve şimdi içini tatlı bir mutluluk kaplamıştı. Öte yandan Maria Chjara, gözyaşlarının sel gibi akmasına izin vermişti. Yanaklarından aşağı süzülen iki derecik, büyük bir sabırla sürdüğü açık kahverengi pudrayı birkaç saniye içinde mahvetti.

“Kardeşinizi bekledim, Clotilde. Ertesi gün bekledim onu. En güzel elbisemi giydim. Gözlerime yıldızlar yağdırdım, saçlarıma çiçekler taktım. Tüm gece onu bekledim. O benim ilkim olsun istiyordum. Başkası değil, sadece o. Evet, yıldızların altında bekledim. Her biri tek tek söne-ne kadar. Son yıldız da söndüğünde onun şerefsizin önde gideni olduğunu düşündüm ve erkeklerden nefret ederek yatağıma gittim. Fakat ertesi sabah uyandığımda öğrendim kazayı... Akla hayale gelmeyecek bir şeydi...” Kıpırmızı tırnakları eline battı ama elini çekmedi Clotilde. “Size yemin ederim Clotilde, size yemin ederim, ne zaman sevişsem ve Tanrı biliyor, bu farklı farklı erkeklerle sık sık yaşadığım bir şey, abinizi düşünmediğim tek sefer bile olmuyor. Eğer

yazar olsaydım kitaplarımı ona adardım. Şimdiyse, yaşadığım orgazmları ona adamayı bir kez olsun unutmuyorum. Bu hissi hiç tadamadı. Çünkü onu reddettim, aptallığımdan, kibrimden. Bugün dahi, en ahmak adamlara bile nadiren hayır diyorsam, akşamına yatağa atabileceğim çekici birini nadiren ertesi güne erteliyorsam, bunun tek sebebi Nicolas’a kendimi affettirebilmek.”

Maria Chjara’nın gözlerinden yaş, dudaklarından kelimeler dökülmeye devam etti, ama Clotilde artık dinlemiyordu onu. Aklı, sadece birkaç hakikate odaklanmıştı.

Maria Chjara’nın yalan söylemediği gün gibi ortadaydı.

Yani Cervone hepsini uydurmuştu.

İyi de neden?

Kıskançlığından mı? Garezinden mi?

Ya da Cervone’nin oyunu çok daha basit miydi? Tescillenmiş iki hakikati yan yana koymak bunu anlamaya yetiyordu: Cervone, *Fuego*’nun direksiyon mekanizmasındaki tahribatı açıklayabilmek için bir hikâye uydurmuştu. Fakat Çavuş Garcia’nın anlattıkları son derece açıktı. Mekanizmanın cıvatasının çıkarılmış, mafsalın kırılmış olduğunu söylemiş, direksiyon milinin eğrildiğinden söz etmemişti. Bunun bir sabotaj olabileceğini söylemişti sadece. Sabotajı yapan kişiden başka, annesiyle babasının geçirdiği kaza hakkında yalan söylemekte kimin çıkarı olabilirdi ki?

Maria Chjara ayağa kalktı ve gülümseyerek aynadaki felakete baktı.

“Konsere birkaç dakika kaldı. Yeni bir şaheser yaratmam zor.” Aynaya dil çıkardı. “Zaten umurlarında da değil. Ne de olsa buraya güzel gözlerimi görmeye gelmiyorlar.”

Her gün aynı hareketi yapmaya alışık bir zanaatkâr gibi, bir eliyle kolayca sutyenini açarken ötekiyle askıdaki beyaz bikinisini aldı.

“Burayla yaptığım sözleşmenin birinci maddesine göre tam olarak ikinci *Boys Boys Boys* nakaratının sonunda havuza atlamam gerekiyor. Madde 1, A fıkrası, göğüs ölçüm 80C olacak.”

Göğüslerini bariz bir şekilde Natale’e doğrulttu. Fakat bu kez Clotilde hiçbir kıskançlık hissetmedi. İtalyan anlatılarıyla, Clotilde’in derin sempatisini kazanmıştı.

“Haydi, Brad, hiç çekinme, dokun. Sana özel bir seans. Ne de olsa bana ait değiller, tadını çıkar... Yani henüz değil, her meme 3500 avro. On yıllığına benimle olacaklar. Parayla gençlik satın alabilmek harika bir icat, değil mi?”

Beyaz bikinisinin ufacık üstünün arkasını bağlamak için eğilip bükülürken Clotilde’e seslendi.

“Kızmayın bana, tatlım. Aramızda birkaç yaş olmalı, su gibi güzelsin ve yanıma büyüleyici bir sevgiliyle geliyorsun. O yüzden hiç kızma bana. Erkekler sizi gülüşünüz, enerjiniz, nezaketinizden dolayı seviyor... Beniyse on dört yaşımdan beri sadece memelerim için. Baktıkları tek şey bu. Memelerim, nasıl desem... Benim ikinci kimliğim gibi bir şey!”

Kahkahalar attı.

Bu kez elini tutan Clotilde oldu.

“Çok güzel şarkı söylüyorsunuz, Maria. Geçenlerde *Sempre Giovani*’yu söylerken dinledim sizi. Her zaman güzel bir sesiniz vardı. Erkeklerin sizde çekici buldukları şey buydu: Sesiniz, bedeniniz değil.”

Clotilde geçmiş zaman kullandığına pişman oldu ama Maria Chjara ya fark etmedi ya da hiç alınmadı.

“Teşekkür ederim, tatlım. Çok incessin. Şimdi müsaa-denle, atlamam gereken bir havuz var.”

Yine kahkahalar attı ve son kez Natale'e baktı. Şimdi-
den aşağı kaymaya başlayan bikini üstünden cetvelle çizil-
miş gibi simetrik meme uçları gözüküyordu. Ardından ısıklık
çalarak etrafında döndü. Bu sefer aynaya bakmamıştı.

Boys boys boys.

Karavandan çıkar çıkmaz, kar maskeli korumalar gece-
nin karanlığına karıştılar. Natale sahili doldurmaya başla-
yan kalabalığın içinde ilerlemesine yardım etmek için Clo-
tilde'in elinden tuttu. Metro koridorunda yürürken aniden
ters yönde ilerlemeye başlamışlar gibi, sahneye yaklaşan
genç ve heyecanlı dansseverlerle aksi istikamette ilerliyor-
lardı. Düşüncelerinin arasında kaybolan Clotilde, Nata-
le'in onu sürüklemesine izin verdi.

Gürültülü, ıslıl ıslıl, rengârenk gençler ve genç yetişkinle-
rin etraflarında oluşturduğu karnaval, dikkatini dağıtmak
ya da içini bunaltmak yerine, hıncahınç akan bu izleyici
selinin üzerinde ferahlıkla uçuşan kalbindeki dinginlik his-
sini daha da uzun soluklu kılıyordu. Akın akın ilerleyen bu
sürüyü sakince izleyen bir seyirciydi sadece.

Nicolas anne-babasını öldürmemişti.

Birinin *Fuego*'nun direksiyon mekanizmasını sabote et-
tiği aşikârdı.

Cervone Spinello gözünde bir şüpheliden çok daha öte,
suçlunun ta kendisi olmuştu artık. Babasının, annesinin ve
abisinin intikamını alacaktı. Zihnindeki karanlık noktalar
aydınlanmıştı artık. Cervone pisliği, yaptıklarını ödeyecek,
hepsini itiraf edecek, açıklayacaktı. Neden bungalovların-
dan cüzdanını çalmıştı? Neden o kahvaltı sofrasını hazır-
lamıştı? Neden P. imzalı mektuplar yollamıştı? Yirmi yedi
yılın ardından, ailesini katledişini örtbas etmek için mi?

Clotilde eninde sonunda hepsinin yanıtını bilecek, öğrenecek ve ona göre hareket edecekti.

Tropi-Kalliste'in neon ışıklarından uzaklaştıkça sahildeki kalabalık hafıfledi. Dağınık birkaç grup gençten başka kimse kalmamıştı. Clotilde fırsattan istifade telefonunu çıkardı.

Cervone meselesiyle daha sonra ilgilenenecekti.

Yarın sabah, şafak söker sökmez.

Ama önce gecenin tadını çıkarmak istiyordu.

Natale'in elini bırakıp birkaç adım uzaklaştı. Natale gençlerin biraz ilerisinde, kızların ve erkeklerin dudaktan dudağa gezdirdikleri içki şişelerine, ayırım olmaksızın imrenerek bakıyordu.

Neredesin?

Clotilde telefonunun ekranındaki *tekrar gönder* yazısına bastı. Gün içinde aynı mesajı, Valou'ya ve Franck'a onlarca defa yollamıştı ve ne kızından ne kocasından bir cevap alabilmişti. Biraz bekledi. Hiçbir şey olmadı. Mesaj falan gelmedi.

Tamam, seyir hâlindeyken telefon çok iyi çekmiyordu ama Franck ve Valou gece gece yelken açacak değillerdi ya. Valentine'in kayıtsızlığına alışmıştı. Ancak on mesaj aldıktan sonra annesine cevap verirdi ve aynı gün cevap verdiği nadir görülürdü.

Fakat Franck...

Clotilde boş ekrana son kez baktıktan sonra sahilin ıssız ve karanlık bölümüne baktı. Etrafında kıllı canavarlara benzeyen tırtıllı kayalar vardı. Taşlara adım atar atmaz aralarından çıkan kaya korukları ayaklarının altında gıcırdadı. Kıyının birkaç metre ilerisindeki sığ kayalıkların üzerinde, halatla bağlanmış küçük bir teknenin gölgesi dans ediyordu. Yıpranmış, bir halatla paslı demir halkasına bağlanmış, dalgaların tatlı tatlı salladığı *Aryon* onları bekliyordu.

Sırtlarına vuran müzik sesi, onları denize itiyordu. R zg rdan daha güçlüydü.

Clotilde, Natale'in elini tuttu.

“Beni tekneye götür.”

Natale ona bakıp gülümsedi. Tek kelime etmeden paçalarını dizine kadar sıyırdı ve onu karanlığın içine götürdü. Sanki kumdaki her eğriyi, karanlığın içinde üstüne çıktıkları her kayayı ezbere biliyordu. Suya girmeden aniden, tekneyle aralarında kalan son birkaç metreyi ıslanmadan geçebilsin diye Clotilde'i kollarının arasına aldı.

Clotilde'i katiyen suyla temas etmemesi gereken bir kutu dinamitmi  gibi itinayla tekneye koyarken, su g  s ne kadar gelmişti. Sımsıkı tutsa da kollarındaki dinamit artık ıslak bir kestanefi eğinden farksızdı. Teknenin içine kendilerini attıklarında ikisi de aynı derecede ıslanmı lardı. Oldukları yerde uzanırlarken teknenin k pe teleri, sahilde dans edenlerden tamamen saklıyordu onları.

Depeche Mode'un  arkısı, dalga seslerine ritim katıyordu. Denizden esen rüzgârla serinliyorlardı.

Bir sarhoşluk hâli aldı Clotilde'i. Sanki uzun bir k busun son anlarını ya ıyordu. Birkaç saat içinde gerçeğe uyanacaktı. Ne kadar aptalca bir fikir de olsa, belki o Cervone budalası, sonunda annesinin hâlâ hayatta olduğunu ve bunca yıldır onu beklediğini de itiraf ederdi.

Clotilde yerde uzanırken, sessiz telefonuna son bir kere baktıktan sonra, deri değiştiren bir yılan gibi  ortunu bacaklarından indirmeye başladı. Striptiz konusunda Maria Chjara kadar yetenekli olmadığını fark etti. Bunu düşünürken kendine güldü.

“İtalyan güzeli seni heyecanlandırdı mı?”

Natale de onun gibi deri değiştirerek iç çamaşırını kalçasından aşağı sıyırdı. Polo tişörtünü çoktan çıkarmış, küpeşteye asmadan önce gövdesini kurulamak için kullanmıştı.

“Hmm... *Molto molto*,” dedi Natale. “Ayrıca artık bana Brad de...”

“Asla! Benim için sen her zaman Jean-Marc olacak-sın. Hem de tek rolü, yunus-adamı oynamak olan benim Jean-Marc’ım.”

Sessizce iç çamaşırlarını çıkarmaya devam ederken başka bir şey söylemeden yan yana öylece uzandılar. Clotilde soğuk ve ıslak bedenini onunkine yaslarken, bu şekilde yan yana sevişmek zorunda olduklarını anladı. Bir kere daha sevişirlerse, yine böyle konservedeki sardalyalar gibi durmak zorunda olduklarını düşündü. Kendilerini o şekilde hayal ederken güldü. Hatta belki daha tuhaf yerlerde de sevişirlerdi: İşlek bir yolun arkasındaki çayırılıkta, Venedik’e giden yataklı trenin neredeyse tavana değen üst ranzasında, oyun hâlâ devam ederken tiyatro sahnesinin altında...

Tekne hafifçe sallandı.

Clotilde’in hayatı gibi.

“Halatı çözsek ne olur?”

Clotilde ve Natale, *Aryon*’un içinde sırtüstü çıplak uzanırlarken deniz, yıldızların altına kurulmuş beşiklerini yavaşça sallıyordu. Clotilde bugün yüzlerce yıldızın arasından Betelgeuse’u bulamıyordu bir türlü.

“Halatı çözsek ne olur?” diye sordu tekrar.

Aryon’u sadece tek halat tutuyordu. Çakı, diş ya da keskin bir tırnak darbesi, karayla arasındaki bağı koparmaya yeterdi.

* (İt.) Çok. (ç.n.)

Uzaklardan, kesif sessizliğin içinden Maria Chjara'nın tek başına *Sempre Giovanu*'yu söyleyişi duyuluyordu. Clotilde bu şarkı çalana kadar kendini Natale'e sunmamak için beklemeyi denemişti. Neredeyse otuz yıldır düşlediği bir hayalin, gençlik hayalinin gerçekleşeceği bu anı beklerken gösterdiği tüm sabrın karşılığını bir araya getirecek muazzam yoğunlukta bir haz alacağını hayal ediyordu. Fakat başaramadı. Birkaç dakika daha bekleyemedi. Kalabalık hep bir ağızdan *Joe Le Taxi*'yi söylerken boşaldı.

Hepsi bunun için miydi yani?

Halatı çözsek ne olur? diye tekrar sordu Clotilde. Fakat bu kez kendi kendine.

Natale sorusuna cevap vermemişti.

Tekrar sormayacaktı.

Sessizce uzandılar, bir yıldız kayar mı diye beklediler, zaman kavramını kaybetmişlerdi.

En azından Clotilde.

“Gitmem lazım, Clo.”

Yıldızlar dans ediyordu. Sanki yaramaz bir tanrı, onları karıştırarak kendi kendine eğleniyordu.

“Evine mi?”

“Karımın nöbeti gece yarısında bitiyor. Aurélia gelmeden evde olmam lazım.”

Karman çorman olmuş yıldızların arasından Betelgeuse'u Küçük Prens'in asteroidini, Castor'u, Pollux'u, ezelden beri aşka ilham veren herhangi bir yıldızı bulmaya çalıştı.

“Neden Natale?”

Tekne tekrar sallandı ama bu kez sabahın erken saatinde hâlâ sarhoş olan bir sevgili gibi sürünerek iç çamaşırını ve kemerini aradığı için.

“Neden bunca senedir onunla berabersin? Onun gibi bir kadınla?”

Clotilde’e gülümsedi. “Gerçekten bilmek istiyor musun?” diye sorar gibiydi. Clotilde karşılıksız bırakmadı bu gülümsemeyi.

“Sen ne kadar inanmak istemesen de Clo, Aurélia benimle beraber olabilmek için çok çabaladı. Hayatımda bana eşlik edebilmek, hayatımı düzeltmek, bir düzene koymak için. Aurélia düzenli bir kadın. İlgili, dürüst, açık sözlü, güvenilir, sevecen...”

Clotilde bakışını gökteki en göz kamaştırıcı yıldıza dikerek retinasını yakmaya çalıştı. Sesinin, demir bir levhaya sürtünen sivri bir metal gibi cırlak çıkmasına mâni olamadı.

“İyi, anladım, sana inanıyorum.”

Devam etmeden önce gevşemeye, daha ciddi davranmaya çalıştı.

“Yine de sorumun yanıtı bu değil, Natale. Aurélia hakkında söylediklerin hiçbir şeyi değiştirmiyor. Çünkü onu sevmediğini biliyorum.”

“Ne olmuş yani Clo? Ne olmuş yani?”

~

Git... Git ve gör, aşkım...

~

Natale gitmişti. Telefonuna mesaj geldiğinde Clotilde ginyineli birkaç dakika oluyordu.

Franck.

Her şey yolunda.

Planladığımız gibi birkaç güne dönmüş oluruz.

* Luc Besson’un yönettiği *Derinlik Sarhoşluğu* filminden alıntılanan diyaloglar © 1988, Gaumont.

Benim için çok önemlisin.

Natale’le yaptıkları konuşma hâlâ kulaklarında çınılıyordu. Hayatına tutulan bir ayna gibiydi.

“Onu sevmediğini biliyorum.”

“Ne olmuş yani?”

23 Ağustos 1989, Çarşamba: Tatilin on yedinci günü, deniz mavisi bir gökyüzü.

Bugün büyük gün!

Bir süredir sana 23 Ağustos'tan bahsediyordum, ezeli ve ebedi okurum. İşte bugün o gün.

Azize Rosa günü, sabahı sakın, akşamı vaatlerle, gecesi okşamalarla geçecek bir gün.

“Bugün” ile aynı harfle başlayan “boşalmak” kalın kafalı abime (nedenini söylememe gerek yok herhalde), “Çarşamba” ile aynı harfle başlayan “çirkin yalanlar” da annemle babama gelsin. Zira yıldönümlerinde birbirlerine bundan başka bir şey veremeyecekler. Hâlâ birbirlerini sevdiklerini, aşklarının baki olduğunu söyleyecekler. Sonuçta aşk dediğin şöminenin yanına konmuş hediye paketlerinden, uyumaya giden sevgililerin ısıtamayıp sadece kırıstırabildiği çarşaflardan ibaret değil mi? Aşk, büyüklerin Noel Babası gibi.

Ama umurumda değil! Ben hâlâ inanıyorum aşka!

Küçükken arkadaşlarım Noel Baba diye bir şey olmadığını söylediğinde, onları da dinlememiştım.

Bir gün sevgilim beni terk ederse ve aşk diye bir şey olmadığını söylerse, yine kulaklarımı tıkayacağım.

Ben Noel Baba'ya inanıyorum, yıldızlarda yaşayan varlıklara, tek boynuzlu atlara, denizkızlarına, insanlarla konuşan yunuslara da!

Natale de inanıyor.

Bugün yanına gidiyorum.

Onunla Stareso Limanı'nda buluşup Revellata'nın koruyucusu, Capu di a Veta'nın şahini, Balagne'ın ayısı, Arcanu'nun görkemli meşesi Cassanu dedeme tatlı sözler söylediğimi, kendime hayran bıraktığımı, onu şımarttığımı ve onun da Oscelluccia Plajı'na koruma alanı yapma planına evet diyeceğini söyleyeceğim. Natale bana, yanağıma bir öpücük kondurmaktan daha fazlasını borçlu olacak. Beni her gün öpecek. Aryon'la gezdirecek. İdril ve Orophin ile hep yüzebileceğim. Sonra büyüdüğümde yerine getireceği bir sürü söz verecek bana. O zaman Noel Baba'ya artık inanmasam da aşka hâlâ inanıyor olacağım.

Revellata'nın sırtındaki patikadan ilerliyorum. Sonra kuzeydoğuya, Stareso Limanı'na doğru ineceğim, oradan da kuzeybatıya, Punta Rossa'ya. Revellata feneri tam karşımda olacak. Orası yarımada'nın en dar ve en yüksek yeri. Dört yanı deniz. Buraya, hemen ayaklarımın dibine çişimi yapsam, yağdırdığım küçük yağmurun sağımdaki denize mi yoksa solumdaki denize mi düşeceğini kestirebilmem mümkün değil. Acaba batıya, uçuruma doğru bir şelale gibi mi akar yoksa doğuya, sahile doğru bir nehir gibi mi?

Bunu düşününce yavaşladım. Bu muazzam manzaraya her baktığımda olduğu gibi. "Acaba yarımada'yı kaplayan kırmızının her tonu, denizin mavinin her tonundaki rengi ne kadar devasa bir boya paletinden çıkmış olabilir?" diye sordum kendime. Yoksa Tanrı, dünyayı üç fırça ve bir şö-

valeyle yaratan sakallı bir ressam mı? Harika bir fikir bu! Stareso Limanı'nın gül rengi kayalıkları arasındaki evlere baktım. Ufak iskelenin karşısındaki falezlere yerleştirilmiş mağaralar gibiydiler; aynı ilkelikte ama küp şeklinde. Ar-
yon iskeleye bağlı değil.

Bu kez durdum. Denize odaklandım. Suyu düşmüş bir güneş parçası kadar sarı vapurdan başka bir şey yoktu. Duraksadım. En iyisi burada, Revellata'nın tepelerinde kalıp güneşin altında, rüzgârın serinliğinde ufku izlemek diye düşündüm. Natale'in teknesi eninde sonunda dönecek ne de olsa. *Bon Jovi* kasketimi ve güneş gözlüklerimi takıp çakıl taşlarının üstünde oturmam gerekiyor sadece.

“Sevgilini mi bekliyorsun?”

Arkamdan gelen sesle irkildim.

“Kimi?”

“Sevgilini! Şu yaşlı adamı.”

Ses, Cervone Spinello'ya aitti. Bu ahmağın beni takip ettiğini ve Natale hakkında her şeyi bildiğini anladım. Çenesini zor tutan Basile'den öğrenmediyse şaşarım.

“Sevgilim mi? Saçmalık! Natale'le aramızda sadece iş ilişkisi var.”

“Umarım senin için öyledir. Çünkü o, yaşlılardan hoşlanıyor.”

Bu ahmak karşısında kendimi savunmama bile değmezdi. Bakışları, Revellata'nın güneyindeki, rüzgâr sörfçülerinin mekânı, Recisa Koyu'na takıldı. Bazen Euproctes'un duş alanına doluşan minivanlı sörfçülere göre, rüzgârından dolayı burası, Balagne'daki en iyi sörf yeri.

“Bak,” diye sürdürdü Cervone, “Angeli'yi anlıyorum. Para en çok yaşlı kadınlarda var. Aşağıdaki koyu görüyor musun? Hani şu içinden yelkenliler çıkanı? İşte, en kısa sürede oraya yerleşmeyi planlıyorum.”

Ahmağın hakkı var. Sörfçüler, denizin üstünde çılginca bir bale gösterisi yapıyorlar. Rengârenk kanatların muazzam dansı. Öte yandan, Cervone budalasının yerleşebileceği bir yer göremiyorum. Recisa Koyu'nda kumdan çok toprak, kaya ve çakıl taşı var. Rüzgârın kumları oradan oraya, tepecikler hâlinde, hiç durmadan yığıldığı bir yer orası.

Bir yandan yarımadamdan gözcülük yapmaya devam ettim. Denizin bir o yakasına bir öbür yakasına bakarak Aryon'un dönüşünü gözledim.

"İyi de Recisa'da hiçbir şey yok ki."

"İşte tam da bu yüzden oraya bir kulübe yaptıracam. İnsanların gölgesinin altında kitap okuyabileceği, çocukların oyun oynayabileceği şemsiyeler de koyacağım."

Ona çok tuhaf bakmış olmalıyım. Kitap okumak ve çocuklar, Cervone'nin hiç ilgi alanına girmiyor çünkü.

"Böyle para kazanabileceğini mi sanıyorsun?"

"Para kazanmak isteyen kim? Bu, kızlara yaklaşmak için harika bir plan sadece."

Aklındakileri sıralamaya başladı. Anlatmam biraz uzun sürecek ve söylediklerini kelimesi kelimesine aktaracağım da söz vermiyorum. Onun nasıl biri, kendince nasıl bir deha olduğunu anlayabilmen için yazacağım sadece. İşe yarayabilecek ve bir tek onun aklına gelebilecek çarpık fikirleri olan bir deha.

Dedemin tam tersi bir insan. Natale'in de öyle.

"Saatlerce, yıllarca o koyu gözlemledim, Clotilde. Hayatlarında ilk defa Recisa Koyu'na gelenlerin hepsi genç, bekâr ve çocuksuzlar. Kaslı, bronz ve maceraperest erkekler ve Lyon'dan, Strasburg'dan ya da Brüksel'den gelmiş olsalar bile Kaliforniyalı, Avustralyalı, Hawaili gibi gözüken ateşli kızlar. Orada tanışıyorlar, aynı tutkuyu paylaşıyorlar, birbirlerini havalı ve çekici buluyorlar, âşık oluyorlar, de-

liler gibi sevişiyorlar ve evlenip bir çocuk yapıyorlar, ardından bir tane daha. Sonra üstüne sörf tahtalarını, içine çocuklarını koyabilecekleri bir minivan alıp tabii ki aynı sahile, sörf yapmak için her sene aynı yere geliyorlar. Ancak her yaz gördüğüm şöyle bir gerçek var: Erkekler asla tutkularından vazgeçmiyorlar. Asla! Hâl böyle olunca çocukla sahilde oturmak zorunda kalan kadın oluyor. Ya bu esnada baba nerede? Bak, aşağıda en hızlı ilerleyen şu kırmızı yelkeni görüyor musun? Baba işte orada! Karısıysa elinde kova, kürek, bir şişe su, bir kitapla oturmuş bekliyor. Orada bir bar olsaydı onun gölgesinde oturmayı tercih ederdi. Canı sıkılıyor. Eğer oralarda dolaşan bir adam, sempatik bir garson, bir Korsikalı olsa onunla sohbet ederdi. Özellikle de çocuğu, oradaki iki üç çocuk oyuncağıyla oynayabilecekse. İki yaşındaki sarışın minik oğlu, şimdiden atlıkarıncaya binmeye başlamıştır ve kadın, en fazla altı haydi bilemedin sekiz yaşına kadar küçük prensine kumların üstünde sarılabileceğinin farkındadır. Çünkü sonra o da dalgaların üzerindeki kahraman babasına eşlik etmeye başlayacak ve sudan çıktığında, “Bizi görmeliydin anne, babamla harika vakit geçirdik,” diyecek, kadın gülümseyecek ve mutlu olacaktır; en azından onlar adına. On yıldır rüzgâr sörfü yapamıyordur. Tüm yıl, bu üç haftalık tatili ipe çekip, kocasıyla oğlunun dönmesini beklemekten başka hiçbir şey yapmadan, orada bir başına bekleyecek. Akşamları da ıslak kıyafetlerini asıp, yara bereleriyle ilgilenecek sadece. Daha fazla detaylandırabilirim Clotilde ama bence nasıl bir planım olduğunu anladın. Bana dünyanın en güzel kızlarının tek başlarına canlarının sıkıldığı başka bir yer gösterebilir misin? Hayır! Kaslı erkekler açılmışken, bekleme salonundan faydalanmak gerek! Bazı erkeklerin doğru zamanda doğru yerde olmaktan başka bir şansı yoktur.”

Gözlerim yarımadanın bir o yakasını bir öbür yakasını taradıktan sonra Cervone’de sabitlendi. Beş para etmeyen sosyolojik tespitlerine hayretle baktım. *Aryon*’dan hâlâ hiçbir iz yoktu.

Başımın etini yedi.

“İyi, sen bana inanma Clotilde. İnanma, sen bilirsin. Kendine bir sörfçü, bir maceraperest ya da sana yıldızları vaat eden bir astronot bulunca bu meseleyi tekrar konuşuruz. Ama ben Recisa Koyu’nda kendime benden daha alımlı, ki-bar, çalışkan ve sevgi dolu bir kadın bulmuş olacağım.”

“Senden bir cacık olmaz!”

Bunu söylememeliydim, biliyorum ama ağzımdan çıkı-verdi işte. Bir anda kendimi tüm sörfçülerin eşlerinin savunucusu gibi hissettim. Sadece onların da değil, denizci, kamyon şoförü ve asker eşlerinin. Ömürleri, sevgililerinin yolunu gözleyerek geçen tüm kadınların.

Cervone resmen öfkeden kudurmuştu!

“Aptal! Ya sen, o yaşlı adamdan ne bekliyorsun? Ufka bakıp durmayı bırak, o daha gelmez. Sana *Aryon*’un nerede olduğunu söyleyeyim mi? Natale Angeli’nin nerede olduğunu söyleyeyim mi? Annen ile beraber tekne gezintisinde! Ah evet, güzelim, bugün senin kahramanın yunuslara yiyecek olarak annenin sutyenini ve tangasını atıyor olacak.”

Susmasını istedim. Ufuktan kayıp geçen beyaz yelkenlere aptal gibi boş boş baktım. Yelkenliler, sadece yelkenliler vardı. Bir tane bile balıkçı teknesi yoktu. Cervone tekrar açtı ağzını.

“Üzülme tatlım. Annene de kızma. O çok hoş ve seksi bir kadın. Kendini bazı şeylerden mahrum bırakması yazık olur. En azından uzaklaşıp açık denizde kendini Natale Angeli’ye becertiyor. Baban gibi...”

“Babam gibi ne?”

İşte tam o an Cervone Spinello galip geldi. Tek bir kelime bile eklemedi. Sağına, *Aryon*'un açıldığı Stareso Limanı'na baktıktan sonra bakışları, Sentier des Douaniers patikasında ilerledi ve Revellata Deniz Feneri'nde durdu.

“Buradaki her şey gibi, deniz feneri de İdrissi’lerin. Ben-
ce babanda da vardır bir anahtarı.”

Onu orada bıraktım.

Patikadan, yüz metre önümdeki deniz fenerine ilerledim.

Kapıyı ittim, sürgüsü çekilmemişti.

Bir adım ileri attım ve birbirine karışan gülüşmeleri
duydum.

Yukarı baktım.

Başım dönene kadar döner merdivenlerden çıktım.

Mazgalları her geçişimde gittikçe daha da baş döndürücü olan sıcaklık, yükseklik, diklik yüzünden değil, saflığımdı başımı döndüren.

Sadece babamla ikisi olurlar diye düşünmüştüm.

Babam ve metresi.

Sadece ikisi.

* * *

Bugün büyük gün, diye tekrarladı defteri kapatırken.

Bugün tanıklar ya her şeyi itiraf edecek... Ya da sonsuza
dek susacaklardı.

23 Ağustos 2016

08:00

Cervone Spinello erken kalkmayı severdi. Turistler uyanmadan önce kampta yürür, ıssız patikalarda dolaşır, çadırlardan gelen horlamaları, bazen de iç çekmeleri dinler, soğumuş mangalların altına atılmış şarap şişelerini sayar, uyku tulumuna sarınmış kampçıların yanından sessizce geçerdi. Arazisini teftiş eden bir toprak ağası edasıyla insanlarını, köylülerini selamlar, edilecek hasadı ölçüp biçer, sadece varlığıyla toprağındaki düzeni ve ahengi tesis etmiş olurdu.

Cervone erken kalkmayı severdi ama çok da erken değil. 07:30'da uyanır, 07:45'te yataktan fırlardı.

Karısı Anika ondan bir saat önce işe koyulur, resepsiyona geçer, hesap kitap işleriyle ilgilenir, stokları ve müşteri giriş çıkışlarını kontrol ederdi. Bu alışkanlığıyla gün ağarır ağarmaz kahvaltısını, gazetesini ya da o günkü turlar hakkında bilgi almak isteyen ilk müşterinin emrine amade olduğunu gösteriyordu.

Harika.

Cervone elinde kahvesiyle önünden geçerken, Anika başını Excel tablosundan kaldırmadı. Cervone, insanların arkasından konuştuğunun farkındaydı. Anika geçenlerde kırkinci yaş gününü kutlamış olsa da kampta animatörlük yapan genç bir kızın enerjisine sahipti. Tedarikçilere patronluk taslayabilecek kadar sert, çocuklara karşı yumuşak ve sabırlı, erkeklere karşı güler yüzlü ve işveli, kadınlara karşı cana yakın ve hoşsohbeti. Korsikaca ve Katalanca dahil altı Avrupa dilini akıcı bir şekilde konuşabilen bir kadındı. Anika eski bir rüzgâr sörfçüsüydü. Bir yaz, Karadağ'dan gelip Recisa Koyu'nda bulmuştu kendini. Cervone onu sevgilisinden çalmıştı. 4x4 *Chevrolet*'siyle ülkesine tek başına dönen, sonradan görme bir Kosovalıydı sevgilisi. Haliyle insanlar Cervone'nin arkasından konuşuyordu. Böylesi çekici, becerikli ve zevkli bir kadının böyle bir aptalla ne işi vardı?

Cervone'yle!

Dürüst olmak gerekirse, Clotilde de her sabah kendine aynı soruyu soruyordu. Tamam, yirmi yıl önce, evinden uzak bir sahilde aklını çelmiş olabilirdi. Fakat neden kalmıştı? Zamanla onun bir yalancı, çıkarıcı, palavracı olduğunu anlaması gerekmez miydi? Bu noktada en mükemmel kadınların, yalnızca aşk acısı çekmiş, yıkılmış, bitik adamlara âşık olabildiğini kabullenmek gerekiyordu. Hayır işlerinde bulunan milyonerler gibilerdi biraz. Belki de Anika ona acıdığı için gitmemişti.

Anika gözlerini ekrandan ayırmadan, "Aman Tanrı'm," dedi.

Her sabah yaptığı işlerin yanı sıra sabahları mutlaka yerel haberleri de okurdu.

"Ne oldu?"

"Crovani Koyu'nda boğulan adamın kimliğini tespit etmişler. Korktuğumuz başımıza geldi. Jakob Schreiber'miş."

Cervone yüzünü buruşturdu.

"Deme ya... Nasıl olmuş?"

“Hiçbir fikrim yok. *Corse-Matin*’in internet sitesinde üç satırlık bir haber geçmişler sadece.”

Cervone sağ elini cebine sokup, pantolonunda şişlik yapan anahtar demetini avcunun içinde sıkı. Hemen söyleyecek bir şey bulması lazımdı. Karısının kulağına tuhaf gelmeyecek bir şey.

“Bu sabah Calvi Jandarma Karakolu’na gideyim. Yüz-başı Cadenat’yla konuşurum. Bana daha fazlasını anlatır.”

Alelacele resepsiyondan ayrıldı. Anika’nın tüm sadık müşterilerine olduğu gibi yaşlı Alman’a da düşkün olduğunu biliyordu. Ona rol yapmak istemiyordu. En azından bu sabah.

Aklını toplamaya çalışarak en yakın patikadan aşağı indi. Clotilde’e abisi hakkında anlattığı saçmalıkların yanı sıra Alman’ın yokluğunda biraz zaman kazanmayı da başarmıştı. Fakat çember gitgide daralıyordu ve insanlar gerçeğe gittikçe yaklaşıyordu. Yine de her şeyi berbat etmenin sırası değildi şimdi! *Roc e Mare* sarayı bitmek üzereydi. Cassanu acilen hastaneye kaldırılmıştı. Kısacası güzel günler onu bekliyordu. Biraz daha dayanması gerekiyordu sadece.

Teftişine devam etti ve çöp tenekelerinin yanında durdu. Kediler çöpleri eşelemiş, her yere yağlı kâğıt parçaları, köpük strafor kırıntıları, ezilmiş süt kartonları saçmıştı. Ortalık gırla gidiyordu! Bu sokak hayvanları, her iki gecede bir aynı şeyi yapıyordu.

Bakışlarını yerden kaldırdı. Ondan daha erkenci bir Euproctes çalışanı daha vardı: Orsu. Dev canavar, hortumu peşinden sürükleyerek topallaya topallaya ilerliyordu. Görevi, güneşin sulanmış toprağı anında kurutup çatlatmasına izin vermeden, sabah dokuzdan akşam dokuza kadar tüm kampı sulamaktı.

Kamp müdürü, Orsu’nun yaklaşmasını bekledi.

“Sana kediler hakkında ne demiştim!”

Orsu patronuna hiç cevap vermeden, tepki göstermeden baktı.

“Lanet olsun, her sabah aynı terane!”

Kedilere bağırıp çağırmadığı için Cervone’nin başka bir suçlu bulması gerekiyordu. Çöpleri tekmeledi.

“İğrenç!”

Hiç kızmadan, hiçbir şey istemeden, sadece biraz söylenmesi bile Orsu ahmağının yatağını çöp tenekelerinin önüne çekip tüm gece başında nöbet tutmasına yeterdi. Orsu bir işe yaramayı, itaat etmeyi, fırça yemeyi severdi. En azından ona bir meşgale olurdu.

“Bu hayvanlardan kurtulmamız lazım!”

Bir şey istemeden, sadece biraz imada bulunsa yeterdi. Orsu, kalın kafalının teki de olsa, çiftlikte büyümüştü. Onları nasıl yakalaması, boğması, boğazlarını kesmesi gerektiğini biliyor olmalıydı.

“Senin işin bu, pislik!”

Orsu ona baktı. Cervone, yüzünde hafif bir gülümseme gördüğünü düşündü. Bu sersemin aklına daha şimdiden kedilere canice acı çektirecek bir plan gelmiş olmalıydı. Orsu katil kılıklının tekiydi. Cervone çocukluğundan beri ondan korkardı. Eninde sonunda bir gün elini kana bulayacaktı. Tabii Cassanu bugüne kadar ona böyle bir emir vermemişse.

Sonuçta, diye düşündü Cervone oradan uzaklaşırken, bu canavarı kötü işlerine alet etmek, meşgul tutmak, canı dürtülerini kedilerin üzerinden tatmin etmesini sağlamak, topluma yaptığı bir iyilikti. Bir an Veaux Marins Mağarası’na inen çamlıklara baktı. Her sabah yaptığı gibi bu sıska ağaçların yerine Akdeniz manzaralı altı yüz metre karelik bir sonsuzluk havuzu olduğunu hayal etti. Ajaccio’daki bir mimara çoktan planını çizdirmişti. İhtiyacı olan tek şey bankadan kredi almak ve... İmar izni çıkarmaktı. Evet, güzel günler bekliyordu onu.

Ancak Euproctes’un patronu, spor ekipmanlarının saklandığı deponun önünden geçerken yine beyninden vurulmuşa döndü. Kapı kapatılmamıştı! Orsu’nun kontrol et-

mediği bir şey daha. Herhangi biri içeri girip, istediği gibi nemalanabilirdi. Dalış, *canyoning* ve kano malzemeleri dahil olmak üzere içeride on binlerce avroluk ekipman vardı.

Sövüp saydı. İçeri girdi. Kötü toplanmış bir iniş halatı aldı eline. Aklına bir kere daha Zoicu Kanyonu'nda Valentine taktıktan sonra kopan kayışın karabinası geldi. Kancayı biraz gevşetip birleşme yerini gerektiği kadar bükerken az da olsa tereddüt etmişti, şimdiyse hiçbir pişmanlık duymuyordu. Her şey istediği gibi ilerlemiş, olaylar büyümemişti. Küçük Valentine'i yeterince korkutmanın, o meraklı Clotilde'i biraz uzaklaştırabileceğini ummuştu. Ama olmadı! Valentine babasıyla kamptan ayrılmış, her şeye burnunu sokan Clotilde onlarla gitmemişti.

Şimdi elinde başka ne seçenek vardı? Bungalovlarının kasasından cüzdanını çalmak da Cassanu'nun torunu hakkında daha fazla bilgi edinmesini sağlamaktan başka bir işe yaramamıştı. Onun da icabına bakmaktan başka bir seçeneği yok muydu? Her ne kadar genç bir kızı suya düşürebilecek, kedilerin öldürülmesini emredebilecek, yaşlı Alman'ın şakağına petank topunu gelişigüzel geçirebilecek şekilde işleyen bir zihni de olsa, soğukkanlı bir katile dönüşmek öyle basit bir şey değildi. Korsikalılar hakkında söylenen tüm o saçmalıklar, kan davaları, cinayetler, *Beretta* silahlarıyla susurulan insanlar, adalıların kanında şiddet eğilimi olması, uydurmadan ibaretti! Soğuk ve kararlı Cassanu İdrissi'nin Ajaccio ve Calvi arasında doksan dokuz adamı da olsa, yabandomuzu ya da çulluktan başka bir şey vuramazlardı. Yine de bu meraklı avukattan kurtulmak için başka bir çözüm bulması gerekiyordu.

Başını dışarıya çevirdi. Orsu ortalıkta gözükmüyordu. Şimdiden kedi avına mı çıkmıştı? Cervone Spinello dalgıç kıyafetlerine eğildi. Mankafalı dalış eğitmeni hiçbir şeyi doğru düzgün yerleştirememişti. Ne neopren kıyafetleri ne şnorkelleri. Zıpkınlar bile ortadaydı. İsteyen istediğini araklayabilirdi.

Kampın patronu, ekipmanları güzelce kutulara yerleştirdi, askılara astı, düzenledi, saydı. Depoda sekiz takım sualtı balıkçılığı ekipmanı vardı.

Ama bir ekipman eksikti...

Tam sekiz dalgıç kıyafeti, sekiz dalış tüpü, sekiz ağırlık kemeri saydı ama yedi zıpkın vardı. Tekrar eğilip masanın altına, dolapların altına baktı.

Hiçbir şey yoktu.

“Ne arıyorsun?”

Cervone tabii ki bu sesi tanıyordu. Elindeki zıpkını da.

Kalbini hedef almıştı.

“Daha titiz çalışmalısın, Cervone. Ayrıca çalışanlarına da iyi davransan iyi edersin. Sırlarını da bir tek kendine saklama. Böyle bir hazineyi tek başına sırtında taşımak oldukça riskli.”

Üç dakika sürdü. Birinci dakikada konuşmaya karar verdi Cervone. Geri kalan iki dakikanın neredeyse tamamıysa akla hayale sığmayan gerçeği itiraf etmekle geçti. İtirafından sonraki bir saniyeden daha kısa süren sessizlik-teyse affedilmeyi umdu.

 ç nc  dakikanın sonuna gelindiğinde itenliğinin hayatını kurtarmaya yetmeyeceğini anladı. Aklından geçen son görüntü Anika’ya aitti. Onu Recisa Koyu’nda ilk görüşünü hatırladı. Yirmi   yaşındaydı. Stefan Zweig’in *Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu*’nu okuyordu. Koparmaya kıyılamayacak bir iek kadar güzeldi. Ama o koparmıştı. Her şeyi, o zamandan beri yaptığı her şeyi, eline yüzüne bulaştırdığı her şeyi onu etkileyebilmek için yapmıştı.

Parmak tetiğe bastı.

Anika onun için üzülecek miydi en azından?

Zıpkın Cervone’nin kalbine saplandı.

Öldürmek böyle bir şey miydi?

Titremek.

Sessizliğe bürünüp tetiği çekmek ve oradan ayrılmak.

Sorunun çözüldüğünü düşünmek.

Unutmak.

Birini öldürmek böyle bir şey miydi?

Sakince oturup defteri bir kere daha açtı.

* * *

23 Ağustos 1989: Tatilin on yedinci günü, kırık akuamarin taşı mavisi bir gökyüzü.

Deniz fenerinin merdivenlerinden çıkmaya devam ediyorum. Daha iyi görebilmek için birkaç basamak daha. Meşhur bir çifti filme çeken bir kameraman gibi. Artık neredeyse tamamen görebiliyorum onları. Belki yirmi basamak var aramızda. Fenerin tepesini, demir tırabzanları ve gökyüzünün yere düşürdüğü siluetlerini görebiliyorum.

Devasa iki gölge.

Durduğum yerden babam, neredeyse deniz fenerinin kendisi kadar uzun gözükyor. Üstünde rüzgârlığı var. Fosforlu mavi kapüşonu, uçup gidecek bir çanta gibi havada dalgalanıyor. Kendime hâkim olamayıp, küçük bir fare gibi üç basamak daha çıkıyorum. Bunu yapmaya alıştım zaten. İstedğim zaman inanılmaz dikkatli bir casus kesilebiliyorum. Ne kadar canımı yaksa da.

Babamın karşısına geçti. Elini sırtında gezdiriyor. Ensesine kadar çıkıp saçlarıyla oynadıktan sonra elini omzuna koydu. Daha çok kavradı hatta. Her an tırabzanların üzerinden uçarak kaçacak, babamı da yanına götürecek sanki. Filmlerde söyledikleri gibi, göz hizası altında bir açıdan bakınca o da uzun boylu gözükyor. Her ne kadar bu perspektiften değerlendirmek zor olsa da neredeyse babam kadar belki de.

Öpüşüyorlar. Dudaktan.

Yine de tam emin değilim.

Basile'in yanındaki tüm avcıların kahkahaları hâlâ kulaklarımda. Ucu nereye çıkarsa çıksın, umarım deniz fenerinin altında bir tünel vardır. Ama daha sonra. Bu sefer kaçmayacağım, hemen olmaz. İki basamak daha çıktım. Aşağı bakmadıkları sürece beni fark edemezler. Tehlike yok! Denizden esen rüzgâra daha iyi dayanabilmek için kökleri birbirine karışan iki ağaç gibi sarılmakla, koklaşmakla o kadar meşguller ki.

Kadının sırtı kısmen bana dönük ama yüzünü görebildim. İlk defa. Esmer, çok güzel bir kadın. Üstünde hem gösterişsiz hem de seksi, açık renkli, uzun bir elbise var. Gizemli, alımlı, sevecen. Tam bir metresten bekleneceği gibi iflah olmaz bir şehvet düşkün. Tam olarak bu yüzden bu kadar nefret ediliyorlar sanırım...

Ama annemin güzelliğinin onunkinden aşağı kalır yanı yok.

Berabereler diyebilirim.

İşine geldiği kadar Korsikalı, işine geldiği kadar evinin babası olan çim satıcısı babamı şu an deli gibi boğazlamak istemeseydim, güzel kadınları kendine âşık edebildiği için biraz da olsa takdir edebilirdim onu.

Son bir adım daha.

Son adım, söz.

Önce bir tekerlek gördüm, sonra bir tane daha, sonra iki tane daha, ardından bebek arabasının tamamını ve tabii içindeki bebeği. Söylememiştim sana. Buraya ilk geldiğim-de çıtlatmışım.

Nasıl anlayamadın?

Bebeklerin yaşını tahmin etmekte pek iyi değilimdir ama bu kadar yakından bakarken birkaç aylık olduğunu, taş çatlasa altı aylık olduğunu söyleyebilirim. Ne yalan söyleyeyim, ilk şoku atlattığımda bebeğe o kadar da şaşırmadım.

Beni asıl şaşırtan şey, bebeğin seksi esmerin, babamı öpen esmer güzelin kucağında olmamasıydı.

Bu sefer anladın mı? Bebek onun kucağında değilse nerede olabilir?

Babamın kucağında tabii ki.

23 Ağustos 2016, 09:00

Clotilde uyuyakalmıştı. Şafak sökerken Oscelluccia Plajı'ndaki particiler yataklarına gittiklerinde, Tropi-Kalliste'in ışıkları söndüğünde, Maria Chjara bornozunu giydiğinde, tekno müziğin son yankıları da gelgit dalgalarının dinginleştirici seslerine karışıp boğulunca, *Aryon*'un içinde mışıl mışıl uyumuştı.

Aryon hafifçe sallanıyordu. Clotilde teknenin köşesinde duran, tuz ve mazot kokan eski battaniyeye sarınmıştı. Saatlerce yarı uyanık vaziyette yıldızları seyretmişti. Kulübeden gelen yeşil ve mor lazer yağmuruna tutulmuş, acaba annesi asteroidlerin birinde dirilip arada sırada dünyayı ziyaret ediyor olabilir mi diye düşünmüştü. Onu buraya getiren kuyruklu yıldızları hayal etmişti. Petra Coda uçurumundaki Büyük Patlama'nın arkasına saklanan anılarındaki kara delikleri keşfetmişti. Ardından uykuyla uyanıklık arasında uzun süre gidip geldikten sonra uyuyakalmıştı Clotilde.

Telefonu çalınca uyandı.

Natale!

Bu şerefsiz, karısına koşmak için kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp onu orada öylece bırakmıştı. Yoksa yüzgecini mi demeli? Giderken hayallerini de orada, *Ar-
yon*'da bırakmıştı. Mazot ve martı dışkısı kokan hayallerin üzerinde uyumuştı Clotilde. Bu şerefsiz, hayalet bir mimar uğruna hayattan elini eteğini çekmişti. Fakat Clotilde yine bir köşeye atılmış tüm dosyaları için ağzı ve diliyle beraber kalbinde, midesinde ve bacaklarının arasında ne var ne yoksa ortaya koymaya, kürtaajla alınmış kaderinin avukatı olmaya hazırdı. Fakat geç kalmıştı, çok geç kalmıştı. Neredeyse otuz yıl kadar...

En azından Natale, özür dilemek için telefon etme nezaketini göstermişti.

“Clotilde? Ben Natale. Kayınpederim seni görmek istiyor.”

Bu ne biçim özür dilemek böyle!

“Çavuş Garcia mı? Nerede? Jakuzisinde mi?”

Clotilde doğruldu. Deniz etrafında şırıldıyordu. *Ar-
yon*'un halatını çezecek kadar hafif ve özgür hissediyordu kendini.

“Hayır, benim evimde. Punta Rossa'da.”

“Yoksa ona kızını def edip benimle evleneceğini mi söyledin?”

“Clo, ben ciddiylim. Bu sabah bir cinayet işlenmiş. Kamp alanında, Euproctes'ta.”

Clotilde battaniyeyi sımsıkı tuttu. Nedenini bilmesede aklına hemen Valentine geldi.

“Cervone Spinello,” diye sürdürdü Natale. “Cervone Spinello öldürülmüş.”

Pis kokulu battaniyeyi yüzüne bastırdı.

Cervone Spinello, abisi Nicolas hakkında yalan söylemişti. Anne-babasının arabasını sabote eden kişi de muhtemelen

oydu. Öldürülmüş olması, sırlarını da beraberinde götürmesi anlamına geliyordu.

Midesinden yükselen yakıcı sıvıyı tuttu. Parmakları, kolları ve bedeni mazot, tuz, petrol ve dışkı kokuyordu. *Aryon*'un her sallanışı, kusma isteğini daha da artırıyordu.

“Kalbine zıpkın saplamışlar,” dedi Natale. “Spinello oracıkta ölmüş. Kayınpederim Cesareu seninle baş başa konuşmak istiyor. Sana söylemesi gerekenler varmış. Ailenle ilgili önemli şeyler. Karakola çağrılmadan önce ondan duymanı istiyormuş.”

“O öldürüldüğünde ben teknede uyuyordum. Tek başıma. Jandarmaya, bunu yapan kişinin kim olduğu konusunda nasıl yardım edebilirim, bilmiyorum.”

“Mesele o değil, Clotilde. Jandarmanın yardımına ihtiyacı yok.”

“Neden?”

“Katili zaten yakaladılar.”

Clotilde battaniyeyi kenara fırlattı. Sendeleyerek ayağa kalkıp en yakın kıyıya binlerce kilometre uzakta kaybolmuş bir kayıkçı gibi denize baktı.

“Kim... Kim öldürmüş Spinello'yu?”

“Kampın hademesi. Onunla karşılaşmış olmalısın. Mutlaka fark etmişsindir. Sakallı, dev gibi bir adam. Bir kolu, bir bacağı ve yüzünün yarısı felçli. Katil, Orsu Romani. Jandarma onu içeri almış bile.”

Punta Rossa'nın yamacında denize nazır evlerinin önünde, Natale'in elinden tutuyordu Aurélia. Cesareu Garcia, sollarında, iki adım ötelerinde duruyordu. *Passat*'ı birkaç metre uzağa park eden Clotilde, manzaranın kartpostala ya da dergideki bir fotoğrafa benzediğini fark etti. Parlak sayfalara

konmak için çekilmiş bir fotoğraf. Rüya gibi bir ev, önünde sarışın, yakışıklı bir adam, mavi bir çerçeve içinde otantik eski taşların modern ahşap ve camla buluşması. Aurélia bile manzarayı kirletemiyordu. Hâlâ hiçbir albenisi olmayan bir kadın da olsa ince vücudu, bir zamanlar parlak bir yüzü, güzel kaşları, ince bir beli ve uzun bacakları olan güzel bir kadınmış gibi gösteriyordu onu. Sade ve şık elbisesine, ikinci bir bronz ten gibi gözüken ince çoraplarına ve biraz burnu havada taşıdığı topuklu ayakkabılarına bakıldığında, fiziksel ve finansal fedakârlıklarla elde edilmiş bir cazibeydi bu. Aurélia'yı on beşindeyken tanımayan biri için gençken nasıl biri olduğunu kestirmek epey zor bir işti.

Clotilde aralarındaki zıtlığın ne denli şaşırtıcı olduğunun farkındaydı. *Aryon*'da geçirdiği koca bir gecenin ardından doğrudan Oscelluccia Plajı'ndan gelmişti oraya. Ne duş almış ne makyaj yapmış ne de parfüm sürmüştü ve bedeninde hâlâ Natale'in öpücüklerinin tadını, okşamalarının izini ve sperminin sıcaklığını taşıyordu.

Aurélia onu baştan aşağı süzdü.

Bir kadın, rakibinden tüm bunların kokusunu alabilir miydi? Yasak aşkın kokusunu?

Clotilde karşısına en iyi hâliyle çıkmamış olsa da önemsemi di bunu. Bir panter, bir sokak kedisi misali, düşmanı olan Ankara kedisinin bölgesine girince kopacak kıyametten keyif aldı.

Selamlaşmadılar. Cesareu onlara bu fırsatı tanımadı. Kızının ve damadının önüne geçip kartpostallık fotoğrafın önünü iri cüssesiyle kapadı.

“Gel, Clotilde. Fazla vaktimiz yok. Anahtarları ver, Aurélia.”

Kızının elinden anahtar öbeğini alıp Clotilde'i evin birkaç metre ötesindeki barakaya götürdü. Karanlık bir garaja

benziyordu. İçeride ne bir pencere ne de bir süs eşyası vardı. Dört taş duvar ve tavana asılı bir çıplak ampulden ibaretti. İçeride bir de bir sandalye, masa, duvara monte edilmiş demir raflar ve bir şarap garsonunun mahzenindeki yıllanmış şaraplar kadar düzenli dizilmiş karton koliler vardı.

“Böyle barakalar çok işe yarıyor,” dedi emekli jandarma arkalarından kapıyı kaparken. “Kıyı boyunca bunlara rastlayabilirsin. Eskiden denize doğru sürüsünü otlatan çobanlar kalırmış bunlarda. Duvarlar elli santim kalın, çatısı kiremitken klimaya ne hacet? Sığınak kadar korunaklı üstelik. Tüm arşivlerimi, eşyalarımı, hatıralarımı, emekliliğe ayrılırken karakolda bırakamadığım her şeyi burada saklıyorum. Arada sırada buraya gelip çalışıyorum. Burası evimden daha geniş, hem de serin. Aptal evim dört yandan güneş alıyor.” Ardında sadece suni aydınlatma olan dört duvara baktı. “Ne düşündüğünü biliyorum, Punta Rossa’ya gelip de denizi görmeden dört duvar arasına hapsolmanın aptallık olduğunu düşünüyorsun. Sana bir şey söyleyeyim mi, Clotilde? Sürekli denizi görmekten sıkıldım! Anlayacağın, her sabah gördüğüm çok güzel bir kadın gibi oldu benim için.”

Fazla zamanımız yok, diye tekrarladı içinden Clotilde. Jandarma konuşmak istediği meseleden başka her şeyden bahsetmişti. Doğrudan konuya girmeye karar verdi.

“Orsu, masum,” dedi aniden. “Cervone Spinello’yu kim öldürdü, bilmiyorum ama o yapmadı.”

Cesareu gülümsedi.

“Sen nereden biliyorsun ki? Orada bile değildin.”

Doğru söylüyordu. O nereden biliyordu ki?

“İstedığınız gibi düşünebilirsiniz! İster önsezi deyin ister bir kanı...”

Orsu’nun yüzü gözlerinin önüne geldi. Vücudu ve acizliği... Suçu üstüne atmak için ideal bir kurbandı. Cellatların arayıp da bulamayacakları türden bir yemdi.

Cesareu Garcia, Clotilde'e bir dosya uzattı.

“Suç aletinin üstünde parmak izi var. Cervone Spinel-
lo'nun öldürüldüğü zıpkında.”

Son yıllarda sadece sıkıcı boşanma davalarına bakıyor olsa da avukatlık dürtülerine hâkim olamadı Clotilde. İyi bir şöreti vardı, özellikle de erkekler arasında. Her zaman dostça boşanmalarından yana olmuştu. Sonuçta hiçbir erkek, nafaka ya da velayet konusunda kendini savunması için bir kadını kolay kolay seçmezdi.

“Orsu'nun parmak izleri mi?” diye sordu. “Kampın her yerinde parmak izi olmalı, dalış ekipmanları dahil her şeyi o yerleştiriyor.”

“Cinayet saatinde uyanık olanlardan biri de o,” diye ısrar etti Cesareu Garcia. “Cervone Spinello öldürülmeden önce en son onunla konuşmuş. Hatta aşağılamış desek daha doğru.”

“Tüm çalışanlar, aşağılandıkları için ellerine geçen ilk sivri cismi patronlarının kalplerine saplasalardı, dernekteki meslektaşlarını işsiz kalırdı.”

Çavuş Garcia önündeki dosyayı açmadan evvel bir kere daha gülümsedi. İçerisi serindi ama beyaz gömleği yine de terden sıırılsıklam olmuştu.

“Başka bir şey daha var, Clotilde. Jandarma, Orsu'nun evini aradı... Petank topları buldular.”

“Petank topları demek? Tek kollu bir adamın petank topu olması yasak mı? Bu Korsika'da bir suç mu teşkil ediyor? Bi-
leğin çalışmıyorsa, oyundan direkt men mi oluyorsun?”

“Bunlar öyle her yerde bulunan toplardan değil, Clotilde. Prestige Carbone 125. Kime ait olduğunu tespit etmek zor olmadı. Kampta sadece bir kişide vardı bu toplardan.”

Sessizlik.

“Jakob Schreiber. Üç gün önce ortadan yok olan Alman,” dedi alnından akan teri gömleğinin kenarına siler-

ken. Neredeyse masanın üstüne koyduğu göbeğini sergilemekten hiç çekinmedi. “Soruşturmacılar petank toplanında kan lekelerine rastladılar. Kana ve gri saç tellerine. Hepsi yaşlı Alman’a ait.”

“Bu... Buna inanmıyorum.”

“Orsu bir melek değil, Clotilde, sakat kalmış bir zavallı sadece. Yaptığı bir yığın aptalca şey var. Suçlu bulunduğu bir sürü şey yapmış. Şiddete başvurmuş, insanları darp etmiş. Birinin ona bunları yaptırmış olması çok da uzak bir ihtimal değil. Orsu’nun kanına girmek çok kolay. Daha kim olduğunu bilemeyecek yaştayken intihara teşebbüs eden bir anne, hiç tanımadığı bir baba, onu yetiştirmek için varını yoğunu ortaya koyan büyükannesi Speranza...”

Orsu’nun, Arcanu Çiftliği’ndeki meşe ağacının altında, bebek arabasındaki hâli belli belirsiz geldi gözünün önüne. Sakin ve sessiz bir bebektir. Clotilde o zamanlar on beş yaşındaydı. O yaşta oyuncak bebekler ilgisini ne kadar çekiyorsa o da o kadar ilgisini çekmişti.

Sormak istediği soru, asit gibi yaktı boğazını.

“Baba... Babasının kim olduğunu bilen var mı?”

Bu sorunun cevabını zaten biliyordu.

“Bu herkesin bildiği ama pek de kurcalamak istemediği bir sır aslında,” dedi jandarma.

Zoraki gülümsedi. Boynunu ve kollarını her hareket ettirğinde ıslak kumaş tenine bir yapışıyor bir ayrılıyordu. Devam etmeden önce içini gösteren kumaş, ıslak ve kıllı koltuk altına yapıştı.

“Kimsenin hakkında konuşmak istemediği bir sır bu. Bu yüzden buraya gelmeni istedim. Adam yaralamaktan dolayı birçok defa hapse girdiği için Orsu’nun DNA kayıtları var. Doğduğundan beri etrafta dolaşan dedikoduları teyit etmek hiç de zor olmadı benim için.”

Ne söyleyecekse söylesindi artık. Emekli jandarma bombayı patlatıyor muydu yoksa en sonunda?

“Senin de tahmin ettiğini düşünüyorum, Clotilde. Hatırlıyorsan tabii. Orsu’yla babalarınız aynı. Buna hiçbir şüphe yok. Baban, onu Salomé Romani’den peydahlamış. Salomé, 1988 Ağustosunda hamile kalmış, 5 Mayıs 1989’da doğmuş. Orsu babasını sadece iki hafta görebilmiş, sadece on altı gün daha doğrusu. ‘Görebilmiş’ demek bile fazla kaçıyor aslında. Paul evliydi, ondan çok büyük iki çocuğu vardı: sen ve Nicolas. Paul’ün onu gördüğüne bile emin değilim. Hatta varlığından haberdar mıydı, onu bile bilmiyorum.”

Uzak görüntüler dönüp durdu Clotilde’in zihninde: döner merdiven, deniz feneri, babasının kucağındaki bebek. Sık sık baskılamaya çalışsa da hiç unutmamıştı bu görüntüleri. Aklında değiştirmiş de olabilirdi belki. Birkaç sayfası eksik bir öykü kitabı gibi. Özellikle de son sayfaları. Her şeyi açığa kavuşturacak olanları.

“O... Orsu, sakat mı doğmuştu?”

“Evet. Salomé onu doğurmak istemedi ama Romani ailesinde kürtaj yasak. Olabilecek en koyu Katolik ailelerden biridir onlar. Eskilerin deyişiyle, Salomé çocuğunu elinden geldiğince hoş görmeye çalıştı. *Manon’un Pınarları*’nın sonundaki gibi: ‘Peki canlı mı doğdu?’, ‘Evet... Ama bir kamburdu.’ Orsu’nun bir kolu ve bir bacağı kötürümdü. Yüzünün yarısı da. Doğrusunu söylemek gerekirse, hiç şüphesiz beyninin bir kısmı da öyleydi.”

Orsu? Orsu onun üvey kardeşi miydi? Bunu fark edememişti. Beynini otomatik pilota alıp mesleği gereği edindiği şartlı reflekslerini devreye sokmaya çalıştı. Sadece Cervone Spinello’nun cinayetine odaklanması gerekiyordu, geri kalanıyla daha sonra ilgilenirdi. Bir üvey kardeşe sahip olmanın hayatını nasıl etkileyebileceğini ancak o zaman kendine sorabilirdi.

“Tamam, tamam,” dedi emekli jandarmaya. “Orsu istenmeyen bir çocukmuş ama bu onu katil yapmaz ki.”

Çavuş Garcia rahatlamışa benziyordu. Onun için en zor olan kısmı aşmışlardı. “Sahip olduğu kan bağı mı söyletiyor sana bunu?” Gömleği, attığı hıçkırıklı kısa kahkahayla yağlı göbeğine yapıştı. “İdrissi’lerin birbirlerini ele vermesi pek görülmüş bir şey değil zaten.”

Clotilde aniden sesini yükseltti.

“Baron! Benim soyadım Baron! Avukat Baron! Şu an Orsu’nun sadece bir avukata ihtiyacı var.”

Garcia terini silmek için gömleğinde kuru bir yer aradı ama bulamadı. Konuşmaları daha uzun sürecektse olursa yaşlı jandarma oracıkta kuruyacak, vücudu kıyıya vurmuş bir ispermeçet balinası gibi susuz kalacaktı.

“Benim de senin yardımına ihtiyacım var,” diye ekledi Clotilde.

Birden ayağa kalktı ve duvarları, dosyaları, yan yana dizilmiş karton kolileri inceleyerek odayı arşınladı. Birkaç dakika sonra Çavuş Garcia’dan ufak kolilerden birini ödünç almak için izin istedi. İçinde parmak izi almak için gerekli her şey vardı: bir fırça, biraz manyetik alüminyum ve bakır oksit tozu.

“Zıpkında Orsu’nun parmak izleri olduğuna emin olabilirsin Clotilde ama madem istiyorsun...”

“Ayrıca dosyasını da istiyorum. Ya da en azından parmak izleri olan belgeyi.”

“Bu kadar mı?”

“Bu kadar!”

Garcia ayağa kalıp yavaşça R harfli raftan ilgili dosyayı almaya gitti.

“Elimde hepsinin kopyası var,” dedi gülümseyerek. “Bu yaptığım yasak tabii ama kariyerini Korsika’da yapmış bir jandarmanın hayat güvencesi bunlar.”

Dosyayı açıp, siyah beyaz sade bir resim çıkardı.

Bir başparmak ve geriye kalan üç parmak.

“Buyur, kardeşinin imzası. Binlercesinin arasından kolayca ayırt edilebilecek bir el. Sağlıklı bir adamın iki elinden daha güçlü bir eli var dev canavarın.”

“Sağ ol.”

Kapıya doğru ilerledi. Bir an duraksayıp arkasına döndü. Sonuçta sır kutusunu açmayı Çavuş Garcia başlatmıştı.

“Sahi, senin kızın nasıl Natale Angeli’yi pençesine düşürmeyi başardı?”

Saldırısı acımasız ve beklenmedikti ama Çavuş Garcia’yı ürkütemedi. Sakince dosyayı yerine koydu ve yerine geçti. Birkaç adım atması bile bir gün alıyordu sanki. Boynu ter içindeydi.

“Aurélia onu seviyordu. Gerçekten seviyordu. Kızım, akıllı davranan bir kadındır. Her anlamda. Mesele ne olursa olsun akıllı davranır. Fakat tuhaf bir şekilde iş duygulara gelince, hep alışılmışın dışında tiplere ilgi duydu. Işığa karşı koyamayan güve misali soytarı kılıklı, laf cambazı ya da fazla derin adamlara çekildi hep. Belki de hemşire olduğu içindi. Ya da belki yatağına bir *Pierrot Lunaire* olarak hayatına az da olsa heyecan katabiliyordu.”

“Sorum bu değildi, Cesareu,” diye yanıtladı Clotilde soğuk bir tavırla. “Sana Natale’in ona neden evet dediğini sordum. Neden onun gibi bir kadınla evlendi? Aurélia’yı kötülemek gibi bir niyetim yok ama istediği her kızla evlenebilirdi Natale. Daha güzel, eğlenceli, genç...”

Jandarma gözlerini dosyalarda gezdirdi. Hayatının güvencesi yatıyordu orada. Yanıt vermeden önce tereddüt-lü gibi gözüксе de sonunda konuştu.

“Kendini korumak için, Clotilde. Bu kadar basit. Buralarda, bir jandarmanın kızıyla evlenmek yasaların koru-

ması altında olduğun anlamına gelir. Yani ordu, devlet ve Fransa tarafından.”

“Kimden korunmak için?”

“Bu kadar saf olma, Clotilde. Dedenden korunmak için tabii ki. Cassanu’dan! Annenle babanın öldüğü kazadan haftalar sonra Natale, içini kemiren anlamsız bir korkuya kapıldı.”

Clotilde, Natale’in ona söylediği abuk sabuk sözleri hatırladı.

Arabanız Petra Coda kayalarına çarptığı ve abinin, babanın ve annenin hayatını kaybettiği o anda, annenin penceremde belirmediğini gördüm. Şu an seni gördüğüm kadar net gördüm onu. Uzaklara uçmadan evvel, son defa görmek ister gibi bakıyordu bana.

Annesinin ölümü ve gördüğü şey yüzünden aklını mı yitirmişti?

Akla gelmeyecek bir mucize eseri Petra Coda’daki kazadan sağ çıkmışsa bile ambulansla Calvi’ye götürülmüş olurdu annesi. Yolda giderken serumu kolundan söküp, güle oynaya Punta Rossa’daki evin önüne gidecek hâli yoktu ya.

“Projesi için mi endişeleniyordu?” diye sordu Clotilde. Bu söylediğine kendisi de inanmamıştı. “Yunus parkı için mi? Annemle babam öldükten sonra Cassanu’nun bununla ilgilenmeyeceğini mi düşünüyordu?”

Cesareu bu argümanı elinin tersiyle yanlarındaki karton kolilerin yanına yolladı.

“Yunuslar, o an Cassanu’nun umurunda bile değildi. Kazaya kafayı takmıştı. Bu arada buna ‘kaza’ bile dememeliyim, bu bir sabotajdı. Direksiyon rotunun mafsalı, kendi kendine çıkmadı. Cassanu da benim gibi bunu yapanın bir katil olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden katilin peşine düştü.”

Clotilde aniden başının döndüğünü hissetti.

Natale? Katil o muydu? Arabanın direksiyon mekanizmasını sabote ederek rakibinden kurtulmaya mı çalışmıştı? Annemi sevdiği için babamı öldürmek mi istemişti? Bu kuşağa hiç mantıklı gelmiyordu!

“Ve... Cassanu, Cervone Spinello’dan hiç şüphelenmedi mi?”

“En iyi arkadaşının oğlundan mı? Cervone o zaman on sekizinde bile değildi. Hayır, Clotilde. Bildiğim kadarıyla, hayır. Ayrıca çocuk neden böyle bir şey yapsın?”

“Hiç...”

Kapıyı açtı. Daha fazla vakit kaybetmek istemiyordu. Bir an önce Calvi’ye gitmeliydi. Orsu’yla konuşması lazımdı. Ama önce içine doğan bir şeyi gözden geçirmesi gerekiyordu. Birkaç saniye sürecek bir test yapacaktı sadece.

Tam çıkacaktı ki Çavuş Garcia’nın yüksek sesi durdurdu onu.

“Son bir şey daha, Clotilde. Madem geçmişini araştırıcaksın, bilmen gereken bir şey var. Aurélia’nın senelerce Natale’e sorduğu bir soru vardı. O kadar ısrar etti ki, Natale en sonunda bir cevap vermek zorunda kaldı. Annenle arasında hiçbir şey olmadığına her şeyi üstüne yemin etti. Ona ben de inanıyorum. Annen, babana sadıktı, sadece babanı kıskandırmak istiyordu. Natale’i sevmiyordu.” Bir an sessiz kaldı. “Natale de onu sevmiyordu.”

Birbirine ters düşen görüntüler doldurdu zihnini. Şüphe uyandıran eski görüntüler. Jandarmanın sesi, aniden hiç olmadığı kadar yükseldi.

“Lütfen Clotilde, gitmeden önce bir saniye daha. Natale yıllar önce Aurélia’ya bir şey daha itiraf etti. Çok şaşırabilirsin. O yüzden baştan uyarıyorum seni.”

“Neyi itiraf etti?”

“Bir daha seni asla göremeyeceğini düşündüğü için itiraf etmişti bunu. Aradan yıllar geçmişti ve tüm bunların geçmişte kaldığını düşünüyordu.” Yüzünde hüznü bir

gölümseme belirdi. “1989 yılında, kalbindeki kişinin sen olduğunu itiraf etmişti.”

Clotilde karanlık odadan çıkar çıkmaz güneş yüzünde patladı. Tiyatro oyuncularını aydınlatan sahne ışıkları gibi yarımadayı çevreleyen denizin her dalgasından üstüne vuruyordu. Önünü net olarak görebilmesi birkaç saniye sürdü.

Aurélia, kendine ait kıymetli bir eşyaymış gibi Natale’in koluna sımsıkı girmişti. Dünyanın öbür ucundan getirilmiş egzotik bir hazine misali kıskançlıkla koruyordu onu. Bir anda, gözünde Aurélia’nın yirmi yedi yıl önce Oscelluccia Plajı’nda abisinin koluna yapışması canlandı. Tam olarak aynı şekilde. Natale hareketsizdi. Etrafındaki deniz lanetli bir şeymiş gibi ufka dikmişti gözlerini.

O an Aurélia’nın bildiğine emin oldu.

Dün gece, *Aryon*’da kocasıyla beraber olduğunu biliyordu.

Çok fena.

Ya da çok iyi.

Ne düşüneceğini artık bilemiyordu.

Punta Rossa’dan ayrılıp Orsu’ya, Cervone Spinello cinayetine, Jakob Schreiber’in ölümüne, anne-babasının arabasının sabote edilmesine odaklanmalıydı. Hepsi birbiriyle ilintiliydi. Öyle olmak zorundaydı.

Franck’la da konuşması gerekecekti. Valentine’le de. Gece aldığı kısa mesajdan sonra başka haber çıkmamıştı onlardan.

Her şey yolunda.

Planladığımız gibi birkaç güne dönmüş oluruz.

Benim için çok önemlisin.

Hiçbir şey söylemeden *Passat*’a doğru ilerledi. Aklına gelen o soruya mâni olamadı.

Bu Natale’i son görüşü müydü?

Filmlerde, erkekler âşık olunca sevmediği kadının kollarından sıyrılıp öteki kadına koşarlardı. Herkesin beklentisi bu yönde olurdu. Onları affederlerdi. Terk edilen kadını umursayan olmazdı. Filmlerde herkes kalbinin sesini dinlerdi, mantığının ne söylediğini umursamazdı.

Fakat Natale kıınıldamadı bile. Aurélie'nın kolundan sıyrılmak için en ufak bir çaba dahi göstermedi.

Clotilde arabaya bindi.

Natale bir mesaj atardı belki?

Belki hayatında bir kez olsun, en azından bir kez olsun azıcık cesaret gösterirdi?

Halatı çözmeye cesaret ederdi belki?

Clotilde'in kendine sorduğu son soru bu oldu.

Ardından marşa bastı.

Onlarca virajın ardından Calvi'ye vardı ve *Passat*'ı Jandarma karakolunun yüz metre aşağısına, yolun kenarına park etti. Alelacele emniyet kemerini çözüp yan koltukta-ki çantasına doğru eğildi. İçini bit pazarına döndürmeyi başardığı için kendi kendine söylendi. Çantası, en çok kâğıtlarla doluydu: eski fişler, üstüne bir şeyler karalayıp unuttuğu not kâğıtları, sokakta eline tutuşturulan el ilanları, yere atmak istemediği, daha sonra da çöpe atmaya üşendiği her türlü ıvır zıvır. Hepsini koltuğun üstüne boşaltıp aradığı şeyi eline aldı.

Mektubun ilk satırlarını tekrar okudu.

Sevgili Clo'm,

Hâlâ küçüklüğündeki kadar inatçı mısın bilmem ama senden bir şey isteyeceğim.

Sakinleş. Bir kez olsun sistematik davran. Mektubu, arabanın kontrol paneline yerleştirdi ve çantasından fırçayla tozu çıkardı. Aile mahkemesi hâkiminin talimatı üzerine polislerin muhteşem aşk mektuplarını, yasak ilişkiyi kanıtlayan pis delil parçalarına dönüştürmelerini seyretmişti.

Birkaç saniye beklemesi gerekiyordu. Bu esnada ceplerini bir daha karıştırdı. Sonra kâğıdın üstüne yapışmış birkaç toz parçası kalana kadar dudaklarının ucuyla mektuba üfledi ve kâğıdın kenarını başparmağı ve işaretparmağıyla tuttu. Sol elinde Cesareu Garcia'nın verdiği siyah beyaz resim vardı.

Karşılaştırmak için ikisini üst üste koymak yerine yan yana getirdi.

Parmakları zangır zangır titredikten sonra bir saniye içinde emin oldu.

Kelimeler, karşısında deli gibi dans ediyordu.

Tüm hayatım karanlık bir oda.

Öpüyorum,

P.

Kâğıda bulaşmış diğer parmak izlerinin arasında dev canavarınki de vardı.

Orsu.

Okuma yazma bilmeyen Orsu yazmış bunu.

Ya da en azından eline almıştı.

23 Ağustos 1989, Çarşamba: Tatilin on yedinci günü, buruşturulmuş kâğıt mavisi bir gökyüzü.

Saat akşam sekiz...

Asayiş berkemal....

Aryon limana döndü...

Babam deniz fenerinden ayrıldı...

Planlandığı üzere, herkes Arcanu Çiftliği'ndeki meşe ağacının altına, büyük aile sofrasının etrafına toplandı. Cassanu Dede, ailenin şefi gibi masanın başında oturuyor, Lisabetta Nine'yse orkestra şefi gibi ayakta dikiliyordu.

Yemek tabakları elden ele geziyordu: tatlı ve tuzlu *cannistrelli*, *salati au figatellu*,* *panzetta*,** *prisuttu**** ve *coppa dilimleri*. Tüm bu yemekleri içeriden getirip götüren Lisabetta ve adını bilmediğim yaşlı yardımcısıydı. Sofrada daha önce hiç görmediğim her yaştan uzaktan kuzenlerim de vardı. Büyükler, büyük amcamın yaptığı meşhur *Clos*

* Korsika usulü ince domuz ciğeri sosisli salata. (ç.n.)

** Korsika usulü tütsülenmiş et. (ç.n.)

*** Korsika'ya özgü, tuzlanarak kurutulmuş domuz jambonu. (ç.n.)

Columbu şarabından, küçüklerse *Coca-Cola* içiyorlardı. Bu durum dedemin hiç hoşuna gitmese de yapacak bir şey yoktu. Korsika şarabı vardı da yöreye özgü bir gazozu yok muydu sanki!

Uzun ve dar masanın etrafında, tam on beş İdrissi saydım. Dört ayaklı basit bir tahta parçasıydı ama ölçüleri, insanlar birbirlerine karışmasın diye özellikle hesaplanmıştı. Masanın bir ucunda erkekler siyaset, çevre ve miras meselelerinden konuşuyorlardı. Dinlemeyi sevdiğim konulardı bunlar ama dinleyemiyordum bir türlü. Vergi, spekülasyon, şufa gibi bölük pörçük kelimeler duyabiliyordum sadece. Masanın diğer ucundaysa gençler ve çocuklar, ortasındaysa babamın getirdiği büyük sarı gül buketleri yüzünden yüzleri gözükmeyen kadınlar oturuyordu. Kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Başka mevzular hakkında tabii ki. Çoğu Korsikaca konuşuyordu. Özellikle annem anlayamasın diye mi acaba?

Annem, babamın Calvi'den aldığı kırmızı güllü siyah elbisesinin içinde esnedi. Sıkılmıştı. Hâlini bir görseydin, Nicolas ve ben hariç tüm kemik aile kadrosu Santa Lucia Kilisesi'ndeki A Filetta'nın kaçırılmayacak konserine gitmek için arabalara doluşurken, içkilerden sonra babamı da yanına alıp baş başa romantik bir akşam geçirmek için bir saat içinde *Casa di Stella*'ya gideceği hiç aklına gelmezdi.

İşin doğrusu annem bir an önce gitmek, babamsa biraz daha kalmak istiyor gibi gözüküyordu. Hâl böyle olunca yıldönümü geceleri, biraz zoraki olacakmış gözüküyor. İki-sini de tatmin etmeyecek türden.

Evlilik hayatı böyle bir şey mi sevgili sırdaşım? Büyüklerin hayatı, zoraki görevlerden mi ibaret? Özgürlük şarabından alınan bir yudumla yetinmek mi?

Kapalı bir kutu gibi olan annemle babam oraya gidince ne konuşacaklar? Liguro-Provençal akıntısından ve *Aryon*'da gördüğü yunuslardan mı? Revellata Deniz Feneri'nden ve aydınlatma sisteminden mi? Ya da havadan sudan, bizden mi konuşacaklar? Noel akşamı tüm dünyada barış olması gibi, yemek yedikleri sofraya örtüsünden ve senede bir üstünde seviştikleri çarşaflardan beyaz bayraklar mı yapacaklar?

Bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum. Aslına bakarsanız, çoktan ayrıldım yanlarından. Bankıma attım kendimi. Kulağımda kulaklık, Mano Negra dinliyorum. Böylece sakince yazabiliyorum sana. Saate bakılacak olursa, içki faslı da birazdan biter. Akşam karanlığı çökmek üzere. Uykusuz gecenin ardından benim bile gözlerim kapanıyor.

Yazdıklarımı tekrar okudum.

Belki de o sırada biraz uyukladım.

Ortalık süt limandı, yazdıklarım akıcıydı, müzik ninni gibiydi. Aniden bir bağırışma duydum.

Bahçede kavga çıkmış gibi gözüküyor. İtişme kakışma ve ağlama sesleri de duydum sanırım.

Gidip baksam mı, diye düşündüm. Fazla uzun sürmedi. İdrissi ailesinin kendi arasındaki hesaplaşmalar umurumda değil. Kulaklıklarımı geri taktım, sesi sonuna kadar açtım.

Hatta belki uyumaya devam ederim.

* * *

Sayfayı çevirdi.

Bir sayfalık yazı daha vardı.

Son yazı.

Sonrası boştu. Sayfalar bembeyazdı.

23 Ağustos 2016, 10:00

Clotilde, Route de Porto'dan Calvi karakoluna girdiğinde içerisi epey sakindi. Genel merkezden gelen soruşturma ekibi, hiç de harıl harıl çalışıyormuş gibi gözükmüyordu. Anlaşılan Calvi'deki uzmanlar, Miami'dekilerden bile daha ağırdan alıyordu işlerini. Cadenat önünde *Corsica Cola* kutusu, *L'Equipe* okuyordu. Bakışlarını kaldırdınca yüzünde içten bir ifade belirdi. Onu tekrar gördüğüne sevinmişti.

Siftah yapan bir esnaf nezaketiyle, "Bayan Baron?" dedi.

Ancak güzel avukat, hiç hoşbeş edecek havadaymış gibi gözükmüyordu. Jandarma, gazetesini katlayıp kolasının yanına koydu. Aylaklığını telafi etmeye zorunlu hissetti kendini.

"Orsu Romani için mi gelmiştiniz? Yandaki odada. Ajaccio Adli Kolluk Kuvvetleri Bölge Müdürlüğü'nden gelen iki komiser yanında. Davayla ilgileniyorlar. Belli ki Cerve Spinoello biraz nüfuzlu biriymiş, cinayeti epey ses getirdi. Bize de bölge tugayı olarak burada zaman öldürmek

kaldı. Bir yandan da yangın haberi gelirse diye bekliyoruz. Yangın çıkmasından korkanlar var.”

Jandarma görevini tamamladığını düşünüp tekrar gazetesini açtı ama Clotilde çoktan ayrılıp Orsu’nun sorgulandığı odanın kapı kolunu tutmuştu bile. Cadenat panikle yerinden sıçradı.

“Bayan Baron, hayır...”

Söylenerek gazetesini top gibi buruşturup *Corsica Co-la*’nın yanına fırlattı.

“Girmek yasak! Büyük amirler, onu konuşturmaya çalışıyorlar.”

Clotilde bakışlarını gözlerine dikti.

“Avukatıyım!”

Ragbi oyuncusu, etkilenmiş benzemiyordu.

“Öyle mi? Ne zamandan beri?”

“Şu andan itibaren! Fakat müvekkilimin henüz haberi yok.”

Cadenat duraksadı. Clotilde Baron, blöf yapmıyordu. On gün önce ifadesini aldığından beri mesleğinin bu olduğunu biliyordu. Ayrıca avukatın sorgu odasına dalıp Ajaccio’dan gelen bu kodamanların planlarını altüst etmesi ona çok da koymazdı.

“Meselenizi onlarla halledin,” dedi. “Güney Korsika’dan gelen özel kolluk kuvveti sizi dışarı atmazsa, şimdiden bol şanslar... Müvekkiliniz pek konuşkan değil. Hatta sessizlik yemini kavramına yeni bir boyut dahi kazandırmış olabilir. Hazırlık tahkikatına bakılırsa, doğduğundan beri üç kelimedenden fazla bir şey çıkmamış ağzından.”

Clotilde odaya girdi. Orsu tam karşısındaydı. Gri takım elbiseli ve kravatlı iki polisin sırtı dönüktü. Kumarhanede poker oynayanlar gibi, biri aniden kapıyı açınca şaşkınlık içinde aynı anda arkalarına döndüler. Silahlarını çıkarırken aniden masayı devirip kalkan olarak kullanacaklardı sanki.

Hızlılardı... Ama yeterince değil!
Silahını ilk doğrultan Clotilde oldu.
“Avukat İdrissi!”

Burunlarına tuttuğu kartın üstünde Avukat Clotilde Baron yazıyordu ama adamlar okumamıştı bile. Unvanı ve soyadı onları etkilemeye yetmişti.

Diğerinden daha yaşlı, kare gözlüklü adam kendini ilk toplayan oldu.

“Bildiğim kadarıyla Bay Romani, bir avukatı olduğundan hiç bahsetmedi.”

Öyle mi dersin? Kartları açalım öyleyse!

Orsu her zamanki ifadesiz tavrıyla hiç kıımıldamadan oturuyordu. Elini biraz yukarı kaldırıncı Clotilde bu fırsattan yararlanıp zaferini ilan etti.

“Ama, öyleyim! İki nokta var, beyler, çok önemli iki nota. Öncelikle, müvekkilim Orsu Romani aynı zamanda üvey kardeşim olur. İkinci olarak, kendisi kesin surette masumdur.”

İki nokta, sessizlikte asılı kaldı.

Tek seferde hazmedilmeleri zordu.

İdrissi soyadı, başlı başına bir meseleydi. İki komiserin elinde şüpheli profiline uygun bir adam vardı. Zihinsel engelliydi ve sabıkalıydı. Göz ardı edilemeyecek kadar önemli ikinci dereceden bir kanıttı bu. Onun gibi toplumdan kopmuş, neredeyse dilsiz birini kimse savunmazdı... Şimdiyse birden nüfuzu soyadından belli bir avukat çıkagelmişti. Hem de aynı kandan olduklarını söylüyordu!

Yine de Clotilde, henüz oyunu kazanmamıştı. Kanunları biliyordu. Müvekkilinin herhangi bir suç işlemesi hâlinde, avukatın ilk tahkikata katılması zorunlu değildi. Hazırlık soruşturmasına katılmak sadece dava hakkında daha kapsamlı bilgi edinmesine yarardı. Avukat ancak bu aşamadan sonra sanıkla konuşabilirdi. En fazla otuz

dakika. Bu iki poker oyuncusuna blöf yapmaktan başka seçeneği yoktu.

“Müvekkilimle ilk tahkikatı yapacak vaktiniz olmuştur diye düşünüyorum. Onunla ben de görüşmek isterim. Yalnız.”

“Henüz bitirmedik,” dedi daha genci. Ufak bir keçi sakalı bırakmıştı.

Çevirisi: Aptal herif, bir saattir sıkıştırmamıza rağmen tek kelime bile etmedi.

“Müvekkilim sizlerle konuşacaktır. Fakat önce onunla konuşmama müsaade etmelisiniz.”

Orsu bakışlarını Clotilde’e dikmek dışında, beraber hareket edeceklerine dair herhangi bir işaret vermiyordu.

İki polis birbirine baktı.

İdrissi soyadı, onları temkinli davranmaya zorluyordu. Tehlikeli topraklarda gezindiklerinin farkındalardı. Şüphelinin çışı gelse bile ağzını hiç açmadan kırk sekiz, hatta yetmiş iki saat boyunca gözaltında kalabileceğine neredeyse kesin gözüyle bakıyorlardı. Gökten zembille inen bu avukatın onlara yardım etmesine izin verseler ne kaybederlerdi sanki?

“Sadece otuz dakika,” dedi gözlüklü polis.

Odadan çıktılar.

Clotilde ile üvey kardeşini baş başa bıraktılar.

Baş başa mı? Pek sayılmaz. Orsu’nun bir arkadaşı daha vardı: Önündeki masada dolaşan bir karınca. Tek meşgalesi, parmağını doğru noktaya koyarak, karıncanın üstüne tırmanmasını sağlamak gibi gözüküyordu. Clotilde uzun bir konuşma yapması gerektiğini düşündü. Halbuki buna hiç alışık değildi. Normalde ilgilendiği boşanma davalarında, kadın müvekkilleri boşanmak istedikleri eşlerinin kaba-hatlerini anlatırken susmak nedir bilmezlerdi.

“Senden hiçbir şey saklamayacağım. Babamız hakkın-
da da konuşacağız, eğer sen de istersen. Fakat daha sonra.
Önce, aciliyeti olan meselelerle ilgilenmeliyiz.”

Hareket ettirdiği tek şey, karıncanın yolunu kesmeye
çalıştığı sol işaretparmağıydı.

“Her şeyden önce, o ahmağı senin öldürmediğini biliyo-
rum. Yani seni buradan çıkaracağım. Bana güvenebilirsin.”

Karınca kaçmak için umutsuzca zikzak çiziyordu.

Orsu baş ve orta parmağıyla etrafını kuşattı.

“İkinci olarak, sana söylediğim her şeyi gayet iyi anla-
dığını biliyorum. Sadece göstermek istemiyorsun. O kadar
çok şey biliyorsun ki, itiraf etmek dahi istemiyorsun. *Zor-
ro*’daki Benardo karakteri gibi. Anlayacağın, eğer sana yar-
dım etmemi istiyorsan, bunu ancak ortaklaşa yapabiliriz,
sevgili kardeşim.”

Karınca daire çiziyordu. Orsu ilk defa başını kaldırıp
Clotilde’e baktı. Euproctes’un duş alanındaki baş belası
çocuklara bağırduğında baktığı gibi. Meselenin üstüne git-
memesi için yalvaran, çekingen ve korkak gözlerle. Bakış-
ları sanki, “Boş ver gitsin,” “Ben bunu hak etmiyorum,”
“Teşekkürler ama zahmet etmene gerek yok,” gibi şeyler
fısıldıyordu. Tüm bunları tek bir bakışıyla ifade etmesi
bile Clotilde’in onun güvenini kazandığını ispatlıyordu.
Yine de henüz bir yabancıyla konuşmaya hazır değildi.

Clotilde çantasını karıştırdıktan sonra masaya iki kâ-
ğıt parçası koydu. Parmağını ilk kâğıdın son satırı üstünde
gezdirdi.

Tüm hayatım karanlık bir oda.

Öpüyorum,

P.

Ardından ikincisinin.

Orada bekle. Gelip sana yolu gösterecek.

Sıkı giyin. Hava soğuk olacak kuşkusuz.

Seni karanlık odama getirecek.

Bakışlarını kaldırmadan sordu.

“Tek bir cevap istiyorum sadece, Orsu. Tek bir isim. Bunu kim yazdı?”

Ne derse desin, onun ilgilendiği tek şey masadaki karıncaydı.

“Annem mi? Annem mi yazdı bu mektupları?”

Lütfen sorunuzu sormayı, anteninizi kullanarak daha sonra tekrar deneyiniz...

“Onu tanıyor musun? Hiç gördün mü? Nerede olduğunu biliyor musun?”

Kapana kısılan, köşeye sıkışan karınca panikledi. Clotilde’in karıncayı başparmağıyla ezmesi geldi. Belki o zaman bir tepki verirdi en azından.

“Tanrı aşkına Orsu, bu onun elyazısı. Bunlar da senin parmak izlerin. Bana bu mektupları sen getirdin. O gece beni makinin içindeki kulübeye sen götürdün. Ama... Ama ben annemin o araba kazasında öldüğünü gördüm. Gözlerimin önünde kayalara çarptı. O yüzden biliyorsan, ne olursun ben aklımı yitirmeden gerçeği söyle.”

Biraz tereddüt ettikten sonra, karınca aniden Orsu’nun kıllı parmağına tırmandı.

“Campa sempre.”

Clotilde ne dediğini anlayamadı.

“Campa sempre,” diye tekrarladı üvey kardeşi.

“Ben Korsikaca bilmiyorum, kardeşim. Bu ne anlama geliyor?” Kâğıtlardan birini uzattı ve masadan bir kalem aldı. “Benim için yazar mısın?”

Kararsız ve çocuksu bir elyazısıyla yavaşça yazdı Orsu. Kolunda dolaşan karıncayı ürkütmemeye gayret etmeyi de ihmal etmedi.

Campa sempre.

Clotilde kendini odadan dışarı attı ve kâğıdı Ajaccio'dan gelen polislerin burnuna tuttu.

“Bu ne demek?”

İki adam Sümerce bir yazıya bakıyorlarmış gibi kelimelere baktılar, incelediler, sonra başlarını salladılar. Clotilde içinden söylendi. Özürlerini dinlemek istemiyordu. Anakaradan bu-
raya atanan devlet memurları olduklarını, tek kelime bile Korsikaca bilmediklerini duymak istemiyordu. İngilizce biliyorlardı, çat pat İtalyanca da ama adanın kendine has o saçma dilini... Hiç beklemeden Biterrois'lı ragbi oyuncusu-
nun yanında aldı soluğu. O da bir işe yaramazdı.

Campa sempre.

Lanet olsun, Calvi'deki karakolda onun için bu Korsi-
kaca iki kelimeyi çevirecek birini bulması gerekiyordu altı
üstü. Sokağa çıkmayı, sokağın ortasında dikilip karşısına
çıkan ilk kişiye sormayı düşündü.

Campa sempre.

Yan odadan gelen sesle irkildi.

Tuvalet kapısı açıldı. İçeriden temizlik görevlisi çıktı. Başında başörtüsü, üstünde kenarlarında altın pul işlemesi olan mavi bir tunik vardı. Bölgede yaşayan her on kişiden biri gibi Mağribiydi. Elinde kovanı ve paspasıyla ona he-
men Orsu'yu anımsattı. Clotilde yanına gidip kâğıdı kadı-
nın gözlerinin önüne kaldırdı.

“*Campa sempre,*” dedi Mağribi kadın, kusursuz bir Korsika aksanıyla.

“Lütfen, söyleyin. Ne yazıyor?”

Kadın ona yazanlar apaçık ortadaymış gibi baktı.

“Hayatta. Hâlâ hayatta.”

Çarşamba, 23 Ağustos 1989: Tatilin on yedinci günü, bere mavisi bir gökyüzü.

“Clo?”

Yüzümü buruşturarak kulaklıklarımı çıkardım. Manu’nun sesini abiminkine tercih ederdim.

“Evet?”

“Gidiyoruz.”

Nereye?

Bir iç çektim. Uyandım. Hâlâ biraz uyku sersemiydim. Duvarın taşları sırtımı, bankın kıymıkları bacaklarımı çiziyordu. Arcanu Çiftliği sessizdi. Sanki herkes gitmişti.

Ama nereye?

Gözlerimi yumdum. Sofranın etrafındaki İdrissi sülalesinin yüzleri, sarı gülleri, Clos Columbu şarabı, gürültülü konuşmalar geldi gözlerimin önüne. Gözlerimi açtım. Nico karşımda dikiliyordu. Bir sendika temsilcisi, özel kuvvetler müzakerecisi gibi. Hani şu bankaya kapanan soyguncuların rehineleri teker teker yollamaları için ikna etmeye çalışan tiplerden.

Fakat bana sökmezdi!

“*Se la traga mi corazón,*” diye bağırdı Manu Chao. Sesi tekrar açtım. Gördüğüm tuhaf rüyayı yarım bırakmak istemesem de oturup defterimi, kalemimi elime aldım.

Hâlâ sersem gibiydim. Ne kadar zamandır uyuduğumu veya nerede olduğumu bilmiyordum. Hava neredeyse tamamen kararmıştı. Uykuya daldığımdaysa hava hâlâ aydınlıktı.

Yavaşça doğruldum...

Gördüğüm rüyaya gelince, aklından uçup gitmeden anlatmamı ister misin? Tekrar uyumadan önce anlatayım mı o zaman? Bayılacaksınız!

Biliyor musun?

Sen de vardın, gelecekteki sevgili okurum. Rüyamda seni de gördüm!

Evet, doğru söylüyorum. Aslında tam olarak seni değil ama tuhaf rüyam senin zamanında geçiyordu. Bugünden çok ileri bir tarihte. On yıl, otuz yıl bile değil, çok daha ileri bir zamanda. Bugünden elli yıl kadar sonra diyebilirim.

Nicolas hâlâ karşımda dikiliyor. Canı sıkkın gibi.

“Clo, herkes seni bekliyor. Babam hiç...”

Babam?

Çok şey mi kaçırdım? Babam fikrini mi değiştirdi?

Bakışlarım gökyüzündeki aya kaydı. İkiz kardeşi, denize yansıyor. Daha da hızlı yazmaya başladım. Sevgili okurum, eğer cümlelerimden biri yarım kalırsa, kelimelerimden biri havada kalırsa, seni fazla bekletirsem, lütfen bana kızma. Bunun sebebi muhtemelen babamın beni kolumdan tutup peşinden sürüklerken defterimle kalemimi arkamda bırakmam olacak. O yüzden seni şimdiden öpüyor ve “Yakında görüşmek üzere,” diyorum. Olur da kucaklaşacak zamanımız kalmazsa...

Devam ediyorum.

Nicolas'ın yüzünden düşen bin parça. Sanki ben rüya görürken adada kıyamet kopmuş, gökten bahçenin ortasına meteor düşmüş, tsunami görkemli meşeyi söküp götürmüş.

Hızlı olmalıyım... Rüyama kaldığım yerden devam etmek istiyorum...

Rüyam uzun, uzun yıllar sonra hemen yanı başımda, Ocelluccia Plajı'nda geçiyor. Kayalıkları, kumları, koyun şeklini hemen tanıyorum. Hiç değişmemişler. Fakat ben değişmişim, yaşlanmışım. Nine olmuşum! Değişen başka şeyler de var. Kızıl kayalıklardan, tuhaf malzemelerden yapılmış garip binalar yükselmiş. Bilimkurgu filmlerindeki gibi neredeyse transparanlar. Annemin çizdiği projelere benziyorlar. Sadece havuz aynı gözüküyor. Kırıksık ayağımı içine daldırıyorum.

Hızlanıyorum, tamam, hızlanıyorum... Ayak seslerini duyabiliyorum. Babamın ayak sesleri. Rüyamda gelecekteki Natale de var. Havuzda çocuklarla oynuyor. Belki de benim çocuklarım, ya da torunlarım, emin değilim. Bildiğim tek şey mutlu olduğum, kimsenin eksik olmadığı, herkesin etrafımda olduğu. Sanki elli yıl içinde hiçbir şey değişmemiş, aramızdan göçüp giden hiç kimse olmamış. Sanki zaman masummuş, onu suçlayarak yanıliyormuşuz, o aslında katil değilmiş gibi...

* * *

Bakışları boşluğa kaydı.

Günlük şu cümleyle bitiyordu.

Katil değilmiş gibi.

Bir kere daha okudu ve defteri kapadı.

23 Ağustos 2016, 10:30

Clotilde buraya daha önce de gelmişti, ama geceleyin. Geceleyin onu Orsu getirmişti buraya.

Gündüzken çoban kulübesini nasıl bulacağına dair hiçbir fikri yoktu. Yolu belli belirsiz hatırlıyordu. Önce bir nehirden geçmişler, sonra dik yamaçtan tırmanmışlar ve çalılıkların arasından bitmek tükenmek bilmeyen bir yolculuk yapmışlardı.

Arabasını *Casa di Stella*'ya çıkan patikanın başına, o gece Orsu'yu beklediği yere park ettiğinden beri makiye bakarak geçirdiği dakikaların sonu gelmiyordu. Kapıyı açık bırakmış, kontağı açık unutmuştu. Umurunda değildi. Polisleri, Calvi Jandarma Karakolu'nda arkasında bırakmıştı.

Campa sempre.

Orsu'nun ağzından hiçbir şey alamamıştı ama çok da mühim değildi. Asıl öğrenmek istediğini öğrenmişti. Annesi hâlâ hayattaydı!

Gözlerinin önünde ölmüş olsa da, Orsu hiçbir açıklama yapmamış olsa da mühim değildi. Korsika'ya adımını attığından beri üvey kardeşi ona bir şeyler anlatıyordu sanki.

Aslında en başından beri içten içe bildiği o sırmış meğerse anlattığı.

Annesi hâlâ hayattaydı.

Onu bekliyordu.

O çoban kulübesinin içindeydi. Yüz metre aşağısında Arcanu Çiftliği'nin görüldüğü küçük tepeciğe tırmandı.

Karanlık çökmeden önce meşe ağacının altına git ve bir süre orada bekle. Böylece seni görebilirim.

Umarım seni tanıyabilirim.

Tabii ya, annesi onu görebilmek için dağda bir yere saklanmıştı, hâlâ oralarda bir yerlerde olmalıydı. Dağın hangi noktasında olursa olsun, makinin içinde, beline kadar gelen katırtırnakları ve fundalıkların arasında kimseye sesini duyurmadan herkesi duyabilir, kimseye görünmeden herkesi görebilir, kimseye yakalanmadan her şeyi gözetleyebilirdi. Clotilde aptal gibi buraya tekrar gelince, hava aydınlıkken yolu hatırlayacağını, gecenin gölgelerini, işaretleri, kayaların şeklini, ağaç gövdelerinin kavislerini, yabani güllerin dikenlerini tanıyabileceğini düşünmüştü. Mümkün değildi. Katırtırnakları ve fundalıklarla çevrilmiş bu kestane ve meşe ağacı labirentinde yolunu bulması mümkün değildi. Maki göz alabildiğine genişti. Kokusu başını döndürdü.

Pes etmek üzereydi. Aşağı inip Calvi'ye dönecek, en fazla beş dakika ayakta dikilip, Ajaccio'dan gelen adamları, Orsu'yu da yanına alarak karakoldan ayrılmaya ikna edecek, geçen gece yaptığı gibi, ona yolu göstermesini isteyecekti. Her ne kadar bu akla gelebilecek en gülünç fikir de olsa. Üvey kardeşi cinayetten gözaltındaydı. Tahkikat hâkiminden, cinayet hakkında savunmasını yapmasına olanak tanıyacak mektubun gelmesine daha haftalar vardı.

Tam vazgeçecekti ki gördü onu.

Kocayemişlerin arasında bir leke, mor bir leke vardı.

Kan iziydi bu.

Bir metre ileride bir tane daha. Bu kez kuru toprağın üstündeydi. Üçüncüsüye sedir ağacının gövdesindeydi. Sanki Parmak Çocuk'un ekmek kırıntısı ya da beyaz çakıl taşları bitmiş, onun yerine yola kanını akıtmıştı.

Ona yolu gösterebilmek için mi?

İçgüdüsel olarak kanlı patikayı takip etti. Bir kere daha kendini aptal gibi hissetti. Bu kan izleri, yaralı bir hayvana, bir tilkiye, yabandomuzuna ya da geyiğe de ait olabilirdi. Parmaklarını kırmızı izlere götürdü. Kan hâlâ tazeydi.

Önünde başka hangi ihtimaller olabilirdi? Kan, ondan birkaç dakika önce gelip çoban kulübesine doğru yola koyulan yabancıya ait olabilir miydi? Yaralı ve ondan önce oraya varmak isteyen biri? Bu hiç mantıklı değildi. Makinin içinden izleri takip ederken, fundalığın ikiye ayrıldığını, bazı dallarının kırık olduğunu fark etti.

Ya tam aksiyse, diye düşündü bir an. Ya yaralı yabancı kulübeye gitmiyor da oradan dönüyorsa? Önemli değildi. Kan izlerini takip ettikçe, bu yolun onu üç gün önce çıktığı açıklığa götüreceğine inancı daha da arttı. Orsu'nun, yerini Franck'a bıraktığı yere. Nasıl ve neden olduğunu bilmesede yolu kocası da biliyordu. Israrla aramasına rağmen sabah bir türlü ulaşamamıştı ona.

Hiç durmadan çaldırdıktan sonra her seferinde sesli mesaja düşmüştü.

Lütfen, Franck, beni geri ara.

Geri ara.

Geri ara.

Aklındaki soruları daha sonra sorardı.

Campa sempre.

En mühimi buydu. Yola devam etmesi gerekiyordu. Bazı detayları şimdi çıkarabilirdi. Yamaç düzleşmiş, maki seyrekleşmiş, mantar meşesi karşına çıkmıştı. Birkaç metre daha ilerledi. Kan lekeleri arasındaki mesafe giderek daraldı, maki aniden açıldı ve çoban kulübesi karşısında belirdi.

Clotilde'in kalbi patlamak üzereydi.

Tanrım!

Midesi kalktı, yutkundu. Geri dönme, oradan koşarak kaçma isteğine karşı koydu. Parmak Çocuk oradaydı, yerde uzanıyordu. Ona yolu göstermek için kanını akıtmamıştı.

Bıçaklanmıştı. Sağ yanı, kahverengi bir kan gölü olmuştu.

Ölmüştü ve muhtemelen üstünden epey zaman geçmişti. Solmuş leylak ve beyaz laden yaprakları arasında uzanıyordu. Clotilde bıraktığı kan izlerini takip etmemiş olsaydı, uyuduğunu düşünürdü.

Yanına yaklaştı. Eğilse mi, bilemedi. Konuşsa mı, bilemedi.

“Paşa?”

Labradorun boynuna zıpkın saplanmıştı. Köpeğin adı, çocukluğundaki köpeğinkiyle aynıydı. Sanki biri, bir kere daha köpeğini ondan koparmak istemişti.

Kulübenin kapısı açıktı.

Cesedin etrafında yabanarıları vızıldıyor, akbabaları da ziyafete davet ediyordu. Clotilde taş binaya doğru yürüdü. Gece, ahşap kapıdaki kalın sürgüyü fark edecek vakti olmamıştı. Üstünde ortaçağ şatolarındakine benzeyen madeni bir zindan kilidi asılıydı. Kulübenin, üstüne bir de masif meşe kepenk çekilmiş tek penceresinin önündeki demir parmaklıklar kadar geçilmezdi.

Taştan zindanda yaşayan biri vardı. Orada tutuluyordu. Ağlıyordu.

İçeride saklanan annesi miydi? Duvarların arasına mı hapsedilmişti? Hayatta mıydı?

Clotilde içeri girdi. Titriyordu.

Karşılaştığı manzara, beş gündür yaşadığı her şey, hayal gücünün sınırlarını zorluyordu. Bir yatak olduğunu fark etti. Ahşap bir masa. Solmuş birkaç çiçek. Radyo. Kitaplar. Ahşap raflara dizilmiş, yerlere saçılmış onlarca kitap zaten hap kadar olan odanın yarısını kaplıyordu.

Köşede, sırtı ona dönük bir kadın boynunu bükmüş taburede oturuyordu.

Uzun gri saçları, beline kadar düşüyordu. Saçındaki kurdeleyi çözünce aynaya, torunlarına ve eski bir sevgilisine gençken ne kadar güzel olduğunu sergileyen bir büyükanne gibiydi.

Fakat bu odada bunu gösterebileceği kimsesi yoktu.

Neretleyse diz çöken yaşlı kadına, soğuk taş duvarların köşesi sırdaşlık ediyordu. *Cezalı bir çocuk gibi*, diye düşündü Clotilde. Bir ömür orada unutulmuş, onu kurtarmaya kimse gelmemiş de olsa söz dinleyen bir çocuk olduğu ve hareket etmemesi emredildiği için oradan ayrılmamış, olduğu yerde yaşlanmış bir çocuk gibi.

“Anne?”

Yaşlı kadın yavaşça doğruldu.

Elleri, kolları ve boynu kan içindeydi.

“Anne?”

Clotilde’in kalbi göğsünden fırlamak üzereydi. Bu mümkün müydü sahi? Gözlerinin önünde başka bir görüntü belirdi. Bunca yıl hiç aklından çıkmamış bir görüntü. Yirmi yedi yıl önce annesinin yine kanlar içinde olan bedeni. Kayanın onu ezmeden önceki hâli. Fakat işte karşısındaydı annesi. Tüm kanılara, tüm kanıtlara rağmen. Başka türlü olamazdı.

Yaşlı kadın sonunda arkasına döndü.

Clotilde biliyordu. Hissediyordu. O annesiydi.

Anne?

Fakat bu kez sözcükler boğazında düğümlendi.

Yalvaran, affedilmek için yalvaran gözlerle ona bakan kadın seksenini geçmiş olsa bile hâlâ güzel, ağırbaşlı ve gururluydu. Bunca yıl ne çileler çekmişti üstelik.

Fakat bu yaşlı kadın annesi değildi.

III

Sempre Giovanu

23 Ağustos 2016

Aynı hızda yaşlanmayan ikiz kardeşler gibiydiler. Biri- nin boynunun etrafında gömleğinin yakası, diğerininkinin- se kürekkemiğine kadar uzanan yılan dövmesi vardı. Biri burnuna şişe dibi gibi kalın bir gözlük, diğeriye halka bir hızma takmıştı. Biri fitilli kadife kumaştan şık bir kıyafet, diğeri Ajaccio'nun renkleri gibi kırmızı-beyaz, dardar bir eşofman takımı giymişti.

Castani Kardeşler, İkinci El Araba ve Araba Parçaları, yazıyordu tabelada.

Boynu yakalı olan kamyonla, dövmeli olansa kırmızı bir arabayla gelmişti.

Boynu yakalı olan paraları saydı, dövmeli olansa çökük kaputu kaldırdı.

“1500 avro,” dedi ellerini tertemiz eşofmanlarına sile- rek. “Ama sizi anakaraya kadar götürmesini beklemeyin.”

Müşterileri fazla konuşkan değildi ama ödemeyi nakit yaptı. Bocca Serria Ormanı'nın kenarındaki su deposunun park yerinde gizlice buluşmalarını şart koşmuştu sadece.

Sonuçta adamın onları öldürecek hâli yoktu ya. Yola ı-kabileceği bile şüpheli antika bir aracı, muayene belgesi ve ruhsat bile talep etmeden satın almak istiyordu altı st.

Boynu yakalı olan parayı cebine soktu.

“Siz yine de dikkatli olun... Araba senelerdir garajda yatıyor. Kaza yapmanızı istemem.”

Dvmeli olan kaputu kapadı.

“Elimden geldiği kadar kontrollerini yaptım. Direksiyona, tekerlek ayarlarına, frenlerine baktım. Sizi bir süre götürür. Fakat çevirmeye girmemeye dikkat edin!”

Anahtarları uzattı.

“Gle gle kullanın.”

Dvmeli olan, yakalıya göz kırttı ve ikiz kardeşler hiçbir soru sormadan kamyonlarına geri bindiler. Genellikle bu tarz antika araçları ya elinden her iş gelen insanlara ya da amatör motor tamircilerine satarlardı. Fakat anlaşılan bu müşteri motordan pek anlamıyordu. Dvmeli gaza basarken, yakalı dikiz aynasından arabanın kaybolmasını izledi. Sonuçta, adamın o antika arabayla ne yapacağı onları hiç ilgilendirmezdi.

Castani kardeşlerin kamyonunun Cavallo Burnu'nda kaybolmasını bekledi. Neredeyse gözlerine inanamayarak bir süre arabaya baktı. İnternette birkaç saat arama yapınca sihirli lamba cininin bile getiremeyeceği şeyleri bulabiliyordu insan. Ormandaki Korsika amlarının arkasına park ettiği 4x4'öne doğru yürüdü. Hurdacılarla buluşmak için burayı seçmiş olması tesadüf değildi. İssız bir yerdi ve arabasını yola park etmese de olurdu. 4x4'n kapısını açıp n koltuktan defteri aldı ve az önce satın aldığı arabanın n koltuğuna koydu.

Bu noktaya kadar iyi gelmişti.

Zorlu kısım asıl şimdi başlıyordu.

Çamların altına park ettiği arazi aracının bagaj kapağını açtı. İğnelerine aldırış etmeden dalları kenara ayırıp eğildi.

“Arabaları değişelim mi?”

Kadın gözlerini kocaman açtı. Orada saatler geçirdikten sonra kollarını ve bacaklarını esnetti. Çam kokusunu içine çekti.

“Arabaları değişelim mi?” demişti adam.

Neden değişsinlerdi ki?

Arazi aracının bagajında iki büklüm durmaktan her yerine ağırlı girmiş, neredeyse felç olmuştu. Adam dışarı çıkmasına yardım etti. İlk birkaç adımını atarken elinden tuttu. Nereye gittiğini bilmeden kör gibi ilerledi. Işık, güneşe alışmaya çalışan gözlerini kamaştırdı.

Yavaş yavaş alıştılar.

Ardından arabayı gördü. Tam karşısındaydı.

GTS model kırmızı bir *Fuego*.

Adam, dizlerinin bağının çözüldüğünü hissedince hemen tuttu onu. Çok şaşıracağını tahmin etmişti zaten.

“Bu araba size bir şeyler hatırlatıyor mu, Bayan İdrissi?”

23 Ağustos 2016, 11:00

Bu yaşlı kadın, annesi değildi.

Clotilde'e baktı. Yüzünden hâlâ kan akıyordu. Şişmiş berelerinden kırmızıya çalarak çizgi çizgi akan gözyaşları değilse tabii bunlar. Günahkâr kadın Mecdelli Meryem gibi, uzun gri saçlarıyla sildi hepsini.

Hatıralarının içine dalarak, *Hayır*, diye düşündü Clotilde. Karşısındaki gözü yaşlı kadın annesi olamazdı.

Karşısındaki kadın daha yaşlıydı. Bir nesil daha yaşlı.

Karşısındaki kadın Lisabetta'ydı, büyükannesi.

Bir gizem, bir tuzak, bir talihsizlik daha.

Clotilde'in bunun üzerine düşünmeye daha fazla zamanı olmadı. Çoban kulübesi aniden karanlığa gömüldü. Sanki kapıya siyah bir perde çekilmişti. Clotilde arkasına dönünce yanılmadığını anladı. Odayı karartan bir perde değil, siyah bir elbiseydi. Speranza'nın elbisesi. Tüm sıçanlar, örümcekler ve hamamböcekleri taşların arasındaki boşluklardan dışarı çıkarak gelişini karşılayabilsinler diye, cadının gölgesi odayı bir mağaraya çevirmişti.

Speranza, Clotilde’i yok sayarak, Lisabetta’ya seslendi.
“Orsu’yu götürdüler. Kimse kalmadı.”

Onlar kim? diye bağırdı bir ses Clotilde’in kafasının içinde.
“Kadın, Paşa’yı öldürdü,” diye sürdürdü Speranza.

Kimdi bu kadın?

Kelimler beyninin içinde çarpışıyordu. Belki de cadılar telepati kurarak anlaşıyordu. Belki de aklındaki sorulara yeterince yoğunlaşırsa cadılardan bir yanıt alabilirdi.

“Geldiğimde kapı açıktı,” dedi Lisabetta.

“Kim?” diye sordu usulca Clotilde. “Kimden söz ediyorsunuz?”

Cevap gelmedi.

Belki de cadılar sağırdı. Belki de hayaletler, işitme cihazı kullanmıyordu.

Clotilde bu kez bağırdı.

“Annem nerede? Orsu, bana hâlâ hayatta olduğunu söyledi! *Campa sempre*. Annem nerede?”

Lisabetta yavaşça ayağa kalktı. Clotilde ona cevap vereceğini sandı ama çoban kulübesini inleyen Speranza’nın sesi oldu.

“Burada değil, Lisa. Burada değil. Onunla konuşmak istiyorsan aşağıda konuş.”

Lisabetta tereddüt edince cadı ısrar etti.

“Cassanu eve dönüyor. Ambulans öğlen olmadan onu Arcanu’ya getirecek. Hiçbir şey hazır değil, Lisa. Hiçbir şey...”

Hiçbir şey hazır değil.

Clotilde başta anlayamadı.

Üçü beraber, sessizlik içinde, tek bir kelime bile etmeden çiftliğe indiler. Yaşlı kadınlar çok hızlı yürüyorlardı. Neredeyse Clotilde’den bile hızlıydılar. Kırışık elleriyle tutuna-

cakları her dalı, üstüne basacakları her taşı ezbere biliyorlarmış gibiydiler. Bacakları bu yola alıştı. Cılız bedenleri hiç bu denli hafif olmamıştı.

Hiçbir şey hazır değil.

Neredeyse panik içindeydiler. Hiç durmadan saatlerine baktılar. Çiftliğe varır varmaz Clotilde'i unutmuşlardı sanki. Avukat çok erken gelen bir misafirmiş gibi işe yaramaz hissetti kendini. Onu görmezden gelerek hazırlıklarına devam ediyorlardı. İki kadın doğrudan mutfağa girdi.

Lisabetta buzdolabını açtı.

“Mercimekli figatellu.”

Otuz dakika sonra ağzından çıkan ilk söz bu oldu. Speranza cevap vermedi. Sebze gözüne eğilip domates ve soğan çıkardı. Büyükannesi önlüğünü giymiş, kesme tahtasını çıkarıp üstüne *panzetta* ve *figatellu*'yu koymuştu bile.

Sonunda artık içi rahatlamışçasına torununa döndü.

“Otur, Clotilde. Cassanu, yirmi dört saattir Calvi Hastanesi'nde. Verdikleri paketli jambonları, yoğurtları, püreleri ağzına bile sürmemiştir...” Duvar saatine baktı. “Altmış yıldır Cassanu sofraya oturduğunda bir kez olsun yemeğin hazır olmadığı olmadı.”

Ellerini yıkarken gülümsedi.

“Bunu anlamakta zorlanıyorsun, değil mi tatlım? Biliyorum, Paris'te bu işler böyle yürümüyor. Ama burada öyle. Üstelik bu erkeklerin değil, bizim suçumuz. Küçüklüklerinden itibaren onları böyle yetiştirenler biziz.”

“Annem nerede, nine? Palma nerede?”

Lisabetta tekrar saate bakıp eline dev bir bıçak aldı.

“Sana otur dedim, tatlım. Büyükbaban gelmeden her şeyi anlatacağım. Korsika kadınlarının hem ev işi yapıp hem de muhabbet edebildiğine emin olabilirsin.”

Lisa bunu yapabiliyordu belki ama Speranza değil. Başını aşağı eğmiş, *panzetta*'yı kararlılıkla küp küp doğruyordu.

“Bu, uzun bir hikâye, Clotilde. Sen doğmadan çok önce başlamış olsa bile aslında senin de hikâyen.” Devam etmeden önce gözünü bıçaktan ayırıp özenle etin yağlarını ayıklayan cadıya baktı. “Her şey elli yıl önce başladı. Speranza, o zaman da Arcanu’da çalışıyordu. Çalışmak demek doğru değil belki. Bugünkü gibi burada yaşıyor ve her konuda bana yardım ediyordu. Temizlik, yemek, bahçe işleri, hayvanların bakımı... Speranza’nın kızı Salomé, 1948’de Arcanu’da doğmuştu. Babandan üç yıl sonra. Paul’le birlikte büyüdüler. Aralarından su sızmazdı.” Tekrar Speranza’ya baktı. Doğradığı tütsülenmiş etin boyutuna kendini kaptırmış gibiydi. “Buradaki herkes bir gün evleneceklerini biliyordu. Kaderlerinde bu yazılıydı... Her geçen sene daha da güzelleşiyordu Salomé. Esmer, uzun boylu, saçları beline kadar inen güzel bir kadın oluyordu. Gözleri, Aitone Ormanı’ndaki ceylanlarındaki gibiydi. Çocuklar kadar şendi, kahkahalarıyla Calvi Hisarı’nı çınlatırdı. Onlarındaki bir peri masalıydı. Paul onun prensiydi. Seksen hektarlık makinin tek vârisiydi. Salomé ise güzeller güzeli Külkedisi. Beş parasızdı. Fakat buralarda bunun önemi yoktur. Önemli olan kadının soyudur, sınıfı değil. On beşine gelince onlara söz kestik. Evet, bir peri masalıydı onlarındaki. Bir varmış bir yokmuş, Revellata’da Paul ve Salomé evlenmiş, bir sürü çocukları olmuş.”

Durdu. Sağlam bileğiyle, *figatellu*’yu dört eşit parçaya kesti. Saate bir kere daha baktı.

11:27

“Her şey '68 yılında altüst oldu,” diye usulca anlatmaya devam etti Lisabetta. Anlaşılan, hikâyeyi anlatma süresini tam olarak yemeğin pişme süresine göre ayarlamıştı. “Hiçbiri-
rimiz işkillenmedik. Ne yalan söyleyeyim, baban daha son-

ra Euproctes Kamp Alanı olacak yerde kamp yapan o genç Fransız-Macar kızla vakit geçirmeye başladığında hiç endişelenmemiştik. Korsikalı adamlar kışın Korsika bildircını, yazın anakara bildircını avlarlar. Diğer kızlar gibi yaz sonunda Palma da buradan gidecekti. Paul, feribotun arkasından birkaç gözyaşı dökse de bir haftaya kalmadan atlatacağı. Fakat mektuplaşmaya devam ettiler. Paris pullu o mektupları, Arcanu'ya getiren postacının elinden alıp yakmayı ne kadar istedim ah, bir bilsen kızım... Eğer yakmış olsaydım bugün karşımda oturuyor olmazdın elbette. Sana bunları söylemek garip kaçacak ama eğer yaksaydım pek çok facia ve ölüm hiç yaşanmayacaktı. O mektupları yakmadığım için kendime kaç kere lanet okuduğumu ah, bir bilsen kızım.”

Mercimekleri ayıklamayı bir an için bırakıp torununun elini tuttu. “Paul, ilk defa '69 Noel tatilinde Palma'nın yanına gitti. Sonra Paskalya'da ve İsa'nın Miracında... ve bir daha geri gelmedi. Tüm yaz onu göremedik. O yazı, Kiklad Adaları'nda geçirdi. Adamızı kıskandırmak, ona yetmediğimizi göstermek ister gibi Nakşa'dan, Yavuzca'dan, Santorini'den kartpostallar yolladı. Artık her şeyin bittiğini hepimiz anladık da zavallı Salomé anlayamadı. Paul'ü asla unutamayacağını biliyorduk. Unutmayı ne kadar denese de, çocukluk aşkı her yaz adaya geri geliyordu. Önce karısıyla, sonra '71'den itibaren karısı ve oğluyla ve '74'ten sonra her yaz sen, abin ve karısıyla. Sizi Arcanu'da ağırladık. Mutsuzluğumuzu bir kez olsun yansıtmadık. Hatta annene *figatellu*, *fiadone* ve yabandomuzu yahnisi yapmayı bile öğrettim. Speranza'yla keklikotu, nane, melekotu topladılar. Oğlumuzu çalmasına, ona kızgın olmamıza, hatta en basiti onu hiç sevmememize rağmen onu ağırladık, çünkü o artık ailedendi.”

Süreden dolayı endişelendi. Saat 11:32 olmuştu. Clotilde'in elini bırakıp mercimekleri kaynar su dolu tencereye

attı. Speranza duygularını azıcık bile belli etmeden soğanları soyuyordu.

Speranza'yla göz göze gelmemeye çalışarak, "Her yaz," diye sürdürdü Lisabetta, "Salomé çiftlikten ağlayarak uzaklaşır. Gururlu bir kızdı. Paul'ü Alga Plajı'nda karısını öperken ya da çocuklarıyla oynarken görmektense saklanmayı tercih etti. Ona ait olması gereken bu mutluluğun gözüne sokulmasını istemedi. Bu yüzden onu neredeyse hiç görmedin, kızım." Doğranmış *panzetta*'ları ve soğanları kızartma tavaına atıp üstüne zeytinyağı ekledi. "Fakat zaman, Salomé'den yana işliyordu. Kaltaklarla Penelope'ler karşı karşıya geldiğinde, her daim Penelope'ler galip çıkar."

Lisabetta'nın ağzından çıkan "kaltak" kelimesi, Clotilde'i yerinden sıçrattı. Böyle kaba bir dil kullandığına göre, kimbilir annesinden ne kadar nefret ediyordu? Speranza'nın üst üste koyduğu tabakların çıkardığı gürültü cümleye son noktayı koydu.

"Aşağı yukarı on yıl sonra, Palma elindeki tüm kozları yitirmeye başladı," diye devam etti Lisabetta. "Babanı cezbeden hiçbir özelliği kalmadı. İster sıradışılığı, ister farklılığı, ister egzotikliği, ne dersen de hepsi puf diye uçup gitti. Bu, burada hep böyle olagelmıştır. Korsikalılar buradan gidebilmek için kaptan, öğretmen, işadamları olurlar. Gençken bu adanın kendilerini boğduğunu, başka bir yerde daha rahat nefes alabileceklerini düşünürler. Fakat eninde sonunda, bir gün çocuklukları burunlarında tutmaya başlar. Anlıyor musun, tatlım? Avusturya-Macaristanlı prensesi onu bir saraya değil, Normandiya'nın kenar mahallesinde müstakil bir eve mahkûm etti. Orada yirmi metrekarelik bir bahçeye mahkûmken burada onu seksen hektarlık bir toprak bekliyordu. Akdeniz dururken, mısır tarlalarını sey-

* Yunan mitolojisinde Odysseus'un vefakâr karısı. (ç.n.)

retmek zorundaydı. Güneşin, çocukluk arkadaşlarının yokluğunda çim sattığı o işinden söz etmiyorum bile. Anlayacağın, baban Korsika'yı özlüyordu ama kapana kısılmıştı. Bu yüzden, istemeden de olsa Palma'yı suçladı.”

Ocağı kontrol edip doğranmış domatesleri karıştırdıktan sonra tekrar nazikçe Clotilde'in elini tuttu.

“Bundan sonra işler nasıl gelişti, bilmiyorum kızım. Salomé'ye yaklaşan baban mı oldu? Yoksa o mu babana yaklaştı? Hangi yaz tekrar konuşmaya başladıklarını, öpüştüklerini, yeniden birbirlerine âşık olduklarını sana tam olarak söyleyemem. Tüm bunlar bir günde mi gelişti yoksa yıllar mı aldı, bilemiyorum.” Speranza'ya tekrar kısa bir bakış attı. “Baban gerçekten samimi miydi, anneni hâlâ seviyor muydu, Salomé'ye gerçekten tekrar âşık olmuş muydu, onu da bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Ne ben ne de Speranza. Salomé 1988 Noeli'nde Revellata Deniz Feneri'nden atladığında öğrendik. Doktor Pinheiro, bizi kenara çekip hiçbir şeyi olmadığını, katırtırnağı çalılarının düşüşünü hafiflettiğini ama onun sağlığı için değil, bebeğin durumunu öğrenmek için birkaç test daha yapması gerektiğini söyledi. Bebek için endişeliydi.”

Speranza gözlerini önlüğüne silip domates ve soğan kabuklarını çöpe attı.

“Salomé hamileydi. Artık kürtaj olamazdı, bebek epey büyümüştü. 5 Mayıs 1989'da doğurdu. Hiç ağlamadan tek kollu, tek bacaklı, yüzünün yarısı felçli olarak geldi dünyaya. O zaman Salomé farklı bir taktik geliştirmeye karar verdi. Evlenmeden anne olan bir kadın olarak, bırak onuru, artık kaybedeceği hiçbir şeyi kalmamıştı. Ama en azından oğlunun hayatını kurtarabilmek için her şeyi yapmaya cesaret edebilirdi. O yaz, ilk defa saklanmadı Salomé. Plajda kendini gösterdi, havlusunu anneninkinin yanına serdi, oğ-

lunu emzirme bahanesiyle göğüslerini sergiledi, uçuş uçuş elbisesiyle Stareso Limanı'ndaki markette salındı, hatta bebek arabasıyla Palma'nın ayağını ezdi. Annen tabii ki onun Salomé olduğunu biliyordu. Tabii ki bebeğinin babasının kim olduğunu biliyordu. Evet, o yaz, sen henüz on beşinde olduğun için fark edemesen de Salomé annenin sabrını tüketmeyi başarmıştı. Kendi bile bu kadarını hayal edemezdi.”

11:36

Lisabetta kızartma tavaasına *figatellu*'ları ekledi. Üstüne biraz kekik serpip, yarım defne yaprağı attı.

“Annen kendine sevgili bile yaptı...”

Clotilde hemen karşı çıkacaktı. “Hayır, nine o iş öyle olmadı. Annemle Natale Angeli arasında hiçbir şey geçmedi,” diyecekti ama büyükannesi tencereyi pat diye ocağın üstüne atınca sessiz kalması gerektiğini düşündü.

“Salomé, babanla yüzleşti. Kucağında Orsu'yla sorumluluklarını hatırlattı. Artık çocuğa karşı çocuk, kadına karşı kadın, Korsika'ya karşı anakara mücadelesinin vakti gelmişti. Annenin soyadı İdrissi'ydi ama kimliğinde yazan yedi harften ibaret bir şeydi bu. Onun dışında İdrissi soyadının temsil ettiği her şey Salomé'ye aitti.”

Aklına gelen bir soruyla beyninden vurulmuşa döndü Clotilde. Babası '89 yılındaki o yaz, onları terk etmeyi, anesiyle birlikte anakaraya gönderip, kendisi orada, Arcanu Çiftliği'nde kalıp, başka bir çocuk yetiştirmeyi, başka bir aile kurmayı aklından geçirmiş olabilirdi.

Lisabetta bir şişe şarap açtı. *Clos Columbu*, 2007.

“Her şey 23 Ağustos 1968'de, Palma'nın Revellata'ya adım attığı gün altüst oldu. O gün yaşanan felaketlerin sonu hiç gelmedi.”

Şaraptan bir yudum alıp yüzünü ekşittikten sonra devam etti.

“Annen yine de ondan öndeydi, emin olabilirsiniz. Baban sorumluluk sahibi bir adamdı. Sizi asla terk etmezdi. Karısının o olmadan, tek başına feribota binip sizi götürmesine asla müsaade etmezdi. Her sene olduğu gibi yine Palma kazanacaktı. O gün, 23 Ağustos 1989’da masayı sarı güllerle süslemişti. Oysa her yıl, tutkuyu ifade eden kırmızı gülleri tercih ederdi. Sarı gül, işlenen bir kabahatten ya da sadakatsizlikten dolayı dilenen özrü temsil eder. Her Azize Rosa günü, annenle baban *Casa di Stella*’da leziz bir akşam yemeği yer, akşamı ve geceyi orada geçirir, bir sonraki yaza kadar o sene yaşananlar için birbirlerini affederlerdi. Salomé’nin başka seçeneği yoktu. O akşam elindeki tüm kozlarını kullanması gerekiyordu. Eminim o akşamı hatırlıyorsunuzdur, kızım. Sofrada yaklaşık on beş kişiydik. Kuzenler, arkadaşlar, hep beraber Prezzuna’ya, Santa Lucia Kilisesi’ndeki konsekre gitmeden önce birkaç kadeh bir şeyler içiyorduk. Fakat sonrasında olanları bilmiyorsun. Sofradan kalkıp kulağında kulaklıklarla bankta uyumaya gitmiştin.”

Clotilde o son anları hatırlıyordu. Defterini, Mano Negra’nın çılgın ritmini, bahçeden gelen bağrıışmaları duymazdan gelişini.

“Salomé kucağında bebeğiyle bahçeye gelince hepimiz şaşkına döndük.”

Bir sessizlik oldu. Lisabetta devam etmeye pek niyetli değil gibi gözüküyordu. Speranza yavaşça ayağa kalkıp yan odaya gitti. Geri geldiğinde et artıklarını elinin tersiyle kenara iterek masaya bir çerçeve koydu. Tek kelime etmedi. Bu bir portreydi. Çok güzel bir kadının portresi. Hafif esmer bir teni, siyah badem gözleri, bir dağın sırtı gibi cesurca araladığı dudaklarına kadar inen ince, düz ve biraz fazla belirgin bir burnu vardı.

Bu, Salomé olmalıydı. Bu tanımadığı kadının yüzünün şaşırtıcı bir şekilde tanıdık gelmesinden rahatsız oldu. Lisabetta elindeki bıçağı fotoğrafa doğrulttu.

“Evet, annenle Salomé birbirine benziyordu. Hiç şüphesiz baban, '68 yazında anneni bu sayede fark etmişti. Aynı gözler, aynı boy bos, aynı gülümseme, aynı zarafet ama farklı bir gizem.”

Clotilde portreye baktı. Gözünün önüne görüntüler geldi. Neredeyse aklından silinmişti bu görüntüler. Kazadan bir gün önce Revellata Deniz Feneri'nde Salomé'yi ilk görüşünü hatırladı. Arkasından görebilmişti onu, yüzünü hiç görememişti.

11:42

Lisabetta bir eliyle sımsıkı tuttuğu tahta kaşıkla kuşbaşı *panzetta*'ları, doğranmış *figatellu*'ları, soğanları, kekiği ve domatesi karıştırırken diğer eliyle yemeğe zeytinyağı ekliyordu. Bir an için yemeğine odaklanmış gibi gözükse de hemen ardından kızartma tavasının altını kapatıp Clotilde'e baktı.

“Evet, kızım. Hepimiz şaşkına dönmüştük. Annen, sessizliğimizi Salomé'yi desteklediğimize yormuş olmalı ama bana kalırsa çoğumuz şaşırdığımızdan susmuştuk. Salomé kazanmak için her yola başvurmaya karar vermişti. Ne geçmişte ne de o gün, Arcanu'da annene yer olmadığını ve asla olmayacağını anlatmayı kafasına koymuştu. O güne kadar babanı geri kazanabilmek için, elbisesine karşı elbisesiyle, bikinisine karşı bikinisiyle, tenine karşı teniyle mücadele etmişti ama o gün rekabeti bir adım ileri taşımıştı. O akşam bahçeye geldiğinde saçını tıpkı annen gibi arkadan siyah kurdeleyle topuz yapmış, aynı makyajı yapmış, dudağına aynı koyu kalemi çekmiş, aynı bileziği, aynı yakut kolyeyi takmış, aynı parfümü, Imiza'nın o ölümsüz

kokusunu sürünmüştü. Annen o akşam *Casa di Stella*'daki en alımlı kadın olabilmek için aynanın karşısında saatler harcamış olmalıydı. Sırf kendini babana beğendirebilmek için... Salomé de aynı çabayı göstermişti. Saçlarının lüle-sinden tut, allığını sürüşüne kadar aynılardı. Hatta Salomé küstahlığını daha da ileri taşımıştı. O akşam, annenin üstündeki *Benoa* elbisesini hatırlıyor olmalısın. Babanın ona Calvi'den aldığı elbiseyi. Salomé de aynı elbiseyi giymişti! Rakibiyle aynı şekilde giyinip, bu kısa, dekolteli elbisenin içinde en az Palma kadar çekici, hatta tahrik edici olabileceğini Paul'e ispatlamak için en az 300 frank harcadığını öğrendim daha sonra. Salomé bahçeye gelir gelmez Speranza'ya tek kelime söylemeden bebeği anneannesinin kucağına verdi. Normalde beş şişe *Clos Columbu* şişesi devirmiş on beş Korsikalıyı susturmak neredeyse imkânsız olsa da tüm masadaki konuşmalar bir anda kesildi. Bir tek Cassanu konuşabildi. 'Şöyle otur, Salomé, şöyle otur,' deyip aramıza bir sandalye çekti."

Clotilde mutfağın penceresinden çiftliğin boş bahçesine, çardağa, görkemli meşeye baktı. Tüm bunların, 23 Ağustos 1989'da, önceki gece boyunca abisini gözetlediği, sonu gelmeyen aile buluşmalarından nefret ettiği için uyuyakaldığı birkaç dakika içinde orada yaşandığına bir türlü inanamadı. Speranza arkasından ayağa kalkıp et artıklarını çöpe attı ve boynunda önlük, elinde bıçakla sessizce Lisabetta'nın anlattıklarını dinleyerek yerine oturdu.

"Bu yaptığı, Palma'yı bu derece aşağılaması çok kışkırtıcıydı, kızım. Bizim bu yaşananlarda hiçbir parmağımız yoktu ama yine de onu durdurmak için bir şey yapmadık. Hatta doğrusunu istersen, ona ben de katıldım ve Salomé'ye bir kadeh şarap koydum. Sanki o orada değilmiş gibi yerine geçen bu kadına annen nasıl bir cevap verebilirdi? Hiçbir

şey söylemeden bu kadına karşı ne yapabilirdi? Ne diyebilirdi kızım? Bizim gibi sessiz mi kalacaktı? Sen de biliyorsun Clotilde, sessiz kalmak hiç ona göre değildi. Annenin ayağa kalkışını, söylenen her sözü, alınan her nefesi, çıkan tüm gürültüyü, daha dün gibi hatırlıyorum. Emin ol, hepsi herkesin kulaklarında hâlâ. O zamandan beri o ânı düşünmediğim tek bir gün bile olmadı. O an hiçbirimiz hayatımızın en büyük cinnetine şahit olacağımızı biliyorduk.”

Clotilde soğuktan tir tir titredi. Oturuyor olmasına rağmen başı dönüyordu. Dengesini koruyabilmek için donmuş parmaklarını en yakın duvarın tertemiz fayanslarına dayadı. Speranza bıçağı elinde sımsıkı tutmuş arkasında oturuyordu. Lisabetta hâlâ ocağın önündeydi.

“Annen sandalyesini itip babana sadece, ‘Söyle ona, gitsin buradan,’ dedi. Baban sessiz kalınca annen daha yüksek sesle, ‘Söyle ona, gitsin buradan,’ dedi bir kere daha.”

“Tüm aile, kuzenler, arkadaşları babana bakıyordu. Hiçbiri anneni sevmiyordu. Annenin tarafına geçerse hepsini karşısında bulacaktı. ‘Bunu benden isteme, Palma,’ dedi baban. Annense, ‘Ben burada evimdeyim. Ailemin yanında. Söyle ona, gitsin buradan,’ diye tekrarlardı.”

“O sessizliği hâlâ hatırlıyorum, zavallı kızım. O an kuşlar, ağaçlar bile sessizliğe büründü. Babanın cevap vermesi çok uzun sürdü. Sanki tüm hayatı buna bağlıydı. Öyleydi de zaten. En sonunda, ‘Lütfen, Palma. Bu kimse için kolay değil. Hepimizin çaba göstermesi lazım,’ dedi.

Annenin yüzünü düşündüğümde hâlâ öfkesini görebiliyorum. Yüzündeki o ifadeyi, nefreti. Sanki yüzünde alev gibi dalgalanıyordu. Bir tek baban fark edemedi galiba. O an önemli olan karısını kaybetmesi değildi. Palma’yı kaybetmekten korkmuyordu. O an korktuğu tek şey, şerefının ailesinin gözleri önünde ayaklar altına alınmasıydı. Sözlerini netleştirmek için,

‘Hepimizin çaba göstermesi lazım. Benim de senin de. Zaten bu geceyi seninle geçirebilmek için ailemi arkamda bırakıyorum,’ diye devam etti. ‘Çaba mı? Bugün mü?’ dedi Palma.”

“Palma önündeki sandalyeyi, en yakın sarı gül vazosunu, *Clos Columbu* şişesini yere devirdi. Belki o an gürültüleri, bağrıışmaları sen de duymuşsundur? Uyanmışsındır?”

Clotilde omuz silkip, *walkman*’inin sesini açtığını, tekrar rüyalara daldığını hatırladı.

Lisabetta tavanın altını kapatıp, mercimeklerin durumuna baktıktan sonra sofrayı kurmaya başladı. 11:57. Mükemmel zamanlama.

“Bunun üstüne fazla söz söylenmedi. Sadece dört cümle daha söyledi Palma. O an için kulağa garip gelmeyen dört cümle. Hepimizin beklediği, hatta söylemesini umduğu türden şeylerdi. Ondan sonra, ancak kazadan sonra, söyledikleri bitmek bilmeyen bir kaset gibi tekrar tekrar çaldı aklımızda... Ancak o zaman içimize oturdu o dört cümle.”

“Annem ne söyledi, nine?”

“Dört şey söyledi. Ağzından çıkan her kelimeyle dağa çöken karanlığa doğru bir adım attı. ‘O çok istediğin konserine onunla git!’ Bir adım uzaklaştı. ‘Onun yolundan çekileceğim. Hepinizin istediği de bu zaten. Hepiniz bunu istiyorsunuz.’ Bir adım daha attı ve arkasını döndü. ‘Ama seni uyarıyorum, çocukları beraberinde götürme.’ Son bir adım daha atıp bahçeden çıktı. ‘Duydun mu, git konserine, onunla git! Ama sakın çocukları arabaya bindirme. Onları bu meseleden uzak tut.’”

“Zavallı kızım, söylediği son iki cümleyi kaç kere tekrar tekrar düşündüm. ‘Bu çiftlikte, bize, Korsikalılara karşı annenin tutunabileceği tek şey sen ve Nicolas’tı,’ dedim sık sık kendime. Korsika ondan kocasını çalsa bile, çocuklarını almasına asla izin vermezdi. Tek mücadelesi sizi yanında

tutmaya çalışmak olurdu. O kadın yerini alsa da, kocasını çalsa da çocuklarına asla dokunamazdı! İşte, bunun üzerine bunca zaman kafa patlattıktan sonra, bir anne olarak ben de aynı tepkiyi vereceğime karar verdim. Babanla Salomé'nin sizi çoksesli koro konserine götürmemesi için bu yüzden bu kadar ısrar etmişti sanırım.”

Speranza arkasından tabakları masaya paldır küldür üst üste yığdı. Clotilde arkasına dönmedi. Lisabetta anlatmaya devam etti.

“Ama ne Cassanu ne Speranza ne de bir başkası benim düşündüğüm gibi düşünüyor. Annen koşa koşa patikadan inip arabanın park edildiği yere gitmişti. Gözden kaybolur kaybolmaz Salomé, sandalyeden kalktı ve on beş yıldır hiçbir şey olmamış, sadece ufak bir parantezi kapatmış gibi Paul'ün yanına gidip onu öptü ve sırtını okşadı. Uzun bir süre öyle dikildikten sonra salına salına *Fuego*'ya gidip ön koltuğa oturdu. O kazanmıştı!”

Speranza elindeki tüm bardakları, çatalları, bıçakları masaya paldır küldür koyuyordu.

“Sonrasında olanları sen de biliyorsun, kızım. Baban muhtemelen annenin peşinden koşmak istemedi. Fakat on beş çift göz, özellikle de babasınıninki ona dik dik bakmıyor olsaydı büyük ihtimalle annenin peşinden giderdi. Zaten gözlerinde küçük düşmüştü. Palma'nın ve Salomé'nin elinde oyuncak olmuştü. Kalan onurunun da ayaklar altına alınmaması için aşağılanan her erkek ne yaparsa o da onu yaptı. Erkekler böyle durumlarda çocuklarına ya seslerini yükseltirler ya da el kaldırırlar. Fakat baban size asla el kaldırmazdı, sen de biliyorsun. İnsanlara söz geçirebildiklerini kanıtlamak için emirler yağdırırlar, ne kadar insafsızca olursa olsun. Tüm Korsikalılar, tiyatro oyunu izler gibi babanın, Arcanu'nun tek vârisinin ne yapacağına kilitlenmiş-

lerdi. Metresi onu arabada bekliyordu. Baban ayağa kalkıp Nicolas'a bağırdı. Kardeşini bulup, *Fuego*'ya binmelerini, tek bir soru bile sormamalarını emretti.”

Lisabetta bir an durup doğrudan torununun gözlerinin içine baktı.

“O akşam abinin ne planı vardı, bilmiyorum. Belki arkadaşlarıyla belki sevgilisiyle dışarı çıkacaktı. Ah, nasıl hayal kırıklığına uğramıştı. Yüzünü her gözümün önüne getirişimde, annesinin gidişinin bile ona o kadar koymadığını hatırlıyorum. Yine de sağlam durdu. Zavallı abini, onun annene ya da babana, belki de ikisine birden çekerek bu kadar gururlu, o an ne gerekiyorsa yerine getirecek biri olduğunu bilecek kadar tanıımıyordum. Uğradığı hayal kırıklığı ve haksızlık, duyduğu öfke ne kadar derin olursa olsun hiç ses etmeden, karşı çıkmadan seni bulmaya gitti.”

Clotilde istifini bozmadan, bankta otururken kardeşinin söylediği son sözleri tekrar duydu. Babasının hayatında ilk defa onu bileğinden tutup sürükleyişini, canını yakışını bir kere daha hissetti.

Artık anlamıştı.

“Sonra sen geldin, kızım. Hâlâ hayal âlemindeydin. Kimse bir şey söylemedi. Saçını aynı şekilde yapmış, aynı elbiseyi giymiş, aralarındaki şaşırtıcı benzerliği daha da vurgulayarak tıpa tıp aynı makyajı yapmış, babanın elinden tutmuş, annenin yerinde oturan bir kadından nasıl şüphelenebilirdin? Onun annen olmadığından nasıl şüphelenebilirdin?”

Tüm görüntüler birbiri ardına Clotilde'in gözlerinin önünden geçti.

Babasının ya da Nicolas'ın söylediği tek tük sözlerle nadi-ren bozulan sessizliği duydu. Önünde oturan kadının topuzunu, ensesini, küpesini, elbisesini, bacağına gördü. Diğer görüntüleri, annesinin yüzünü, gülüşünü, yıllar içinde kafasında

kurmuştu. Arabada oturan o kadının, *Fuego* kayalara çarpmadan önce babasının elinden tuttuğu annesinden başkası olması mümkün olmayan kadının üzerine yapıştırmıştı o görüntüleri.

Nicolas biliyordu, görmüştü, başlarına gelecek felaketi anlamıştı.

Fakat Clotilde tüm bunlardan bir an olsun nasıl şüphe edebilirdi?

12:00

Lisabetta ayağa kalkıp bahçeye doğru ilerledi.

“Ambulans gecikmeden gelir. Şoförü Giovanni çok eski dostumuz. Cassanu’nun beklemekten hiç hoşlanmadığını bilir.”

Clotilde gözlerini Salomé’nin fotoğrafından alamıyordu. Telaşla saate bakarken Lisabetta’nın sesi yumuşadı.

“Artık anlamışsındır, kızım. Speranza’nın her gün İdrissi ailesinin anıtmezarına gidip suladığı mezar annenin değil... Kızının mezarı.”

Clotilde, Speranza’nın kabristanda elinde su kovasıyla yürüyüşünü, budama makasıyla annesinin mermerdeki adının üstünü çizişini hatırladı. Yaşlı cadının ettiği hakaretleri tekrar işitti.

Burada olmamalıydı. Adı buraya ait değil. İdrissi ailesinin yanına gömülmeye layık değil.

Speranza arkasından ilk defa konuştu. Sesi odada yankılanıyordu sanki.

“Bir an tereddüt etmedim, Clotilde. Kızımın, bir başkasının adı altında gömülecek olmasında bir an bile tereddüt etmedim. Böylece İdrissi anıtmezarında, babanın yanında kaldı. Salomé’nin öldüğünü, kazadan sonra intihar ettiğini söyledim herkese. Marcone Mezarlığı’na boş bir tabut gömdük. Çünkü o da öyle isterdi. Her zaman ailenin bir parçası olmayı hayal etmişti.” Elindeki bıçağı masadaki ekmeğe sapladı. “Hayaline ancak hayatını kaybederek ulaşabildi. Çocuğunu bana bıra-

karak. Çünkü...” Duygular boğazında düğümlendi. Bakışlarını, ekmeğe bıçak saplarken gösterdiği hiddetle Clotilde’in gözlerine dikti. “Çünkü annen onu öldürdü!”

12:01

Ambulans yavaşça bahçeye girince iki kadın diğer her şeyi unuttu. Mutfakta her şey yerli yerinde mi diye etrafı kolaçan ettikten sonra önlüklerini askıya asıp dışarı çıktılar.

Clotilde tek başına kaldı. Speranza’nın sözleri kulaklarında çınlıyordu.

Çünkü annen onu öldürdü...

İçgüdüsel olarak cebinden telefonunu çıkardı. Sonunda Franck’tan mesaj gelmişti. Kocasına ulaşmaya çalışıyordu.

Cervone Spinello’nun öldürüldüğünü duyduk.

Dönüyoruz.

Euproctes’a vardık sayılır. Sen neredesin?

En kısa sürede görüşelim.

Franck

Mesaj yaklaşık kırk beş dakika önce gelmişti. Lisabetta bahçede Cassanu’ya elini ve bastonunu uzattı. Speranza ya yemeğin piştiğine emin olmak ya da aile reisinin bir arzusu olursa hemen yerine getirebilmek için içeri dönmüştü.

Ona pis bir bakış attı.

Çünkü annen onu öldürdü.

Clotilde ayağa kalktı ve karşısına geçip yolunu kesti. Figatellu’nun dibinin tutup tutmadığı umurunda bile değildi.

“Sorumu yanıtlamadınız. Hikâyeyi anlattınız ama ne senden ne ninemden bir cevap alabildim. Annem nerede? Nerede annem?”

“Kaçtı, kızım,” dedi dişlerini gıcırdatarak. “Paşa’nın boğazını kesip kaçtı.”

23 Ağustos 2016

Kampçılar için plaja gitmeden önce Euproctes'un çitlerindeki kapıdan geçmek, Tijuana'daki sınırdan Amerika Birleşik Devletleri'ne girmek isteyen bir Meksikalının hâinden daha karmaşık bir hâl almıştı. Güler yüzlü ama hiç müsamaha göstermeyen gençten iki jandarma, herkese plaj çantalarını açtırıyor, her havlunun içine bakıyor, herkesin kimliğini kontrol ediyor, kampa giriş ve çıkış saatlerini not alıyor, bir tek bikini giymiş bronz tenli kızların üstünü metal detektörleriyle aramıyorlardı. Acelesi olanlar, "Tüm bunların amacı ne?" diye homurdanıyordu. Cinayet aletini bulmuş, suçluyu içeri tıkmışlardı. Fakat bungalovları bir haftalığına kiralamak için 1200 avro veren turistlerin aklını kurcalayan asıl soru, o gün tuvaletleri kimin temizleyeceğiydi. Eli süpürgeli adam Calvi'de hapishaneyi, onun yerine başka birini görevlendirecek adamsa Ajaccio'da morgu boylamıştı.

Bu enkazın ortasında, resepsiyon masasının arkasında gözü yaşlı Anika Spinello herkesi yatıştırmaya çalışıyor, her dilden açıklamalar yapıyordu. Evet, tüm kampçılar sorgu-

ya alınacaktı. Hayır, kimsenin çadırı aranmayacaktı. Evet, kamp alanı hâlâ açıktı, hiçbir şey değişmeyecekti, herkes güneşin ve kumun tadını çıkarmaya devam edebilirdi. Hayır, bugünkü aktiviteler iptal edilmişti: Dalış ya da petank maçı olmayacaktı. Hayır, hiç uyumamıştı. Evet, Marco, teşekkürlerdi, sigara, peçete alırdı: Hatta mümkünse tüm paketi. Hayır, ne dinlenmek ne de yatağa gitmek ne de uyku ilacı almak istiyordu. Evet, hayalet geminin kaptanı gibi, dümenin başında burada kalacak, hiçbir yere gitmeyecekti. Çünkü Cervone bu kamp alanına, bu işe, krallığına hayatını adamıştı ve şimdi ölmüştü, yerine o bakacaktı. Hayır, Euproctes kapanmayacaktı, bu Cervone'yi bir kere daha öldürmek olurdu. Evet, tatlım, çok incessin, teşekkürlerdi...

Valentine resepsiyona topladığı yabankekiği buketini ve yazdığı taziye kartını koydu.

“Eşinizi severdim,” dedi. “Her ne kadar ailemdeki herkes benimle aynı fikirde olmasa da. Haberi alır almaz geldik.”

Anika gülümsedi.

“Tekne geziniz güzel miydi?”

“Yani, güzeldi...”

Cevabı ikna edici değildi.

“Baban buralarda değil mi?”

“Bilmiyorum.”

Anika'nın devam edecek gücü yoktu. Düşüncelere dalmış, yıllar öncesine gitmişti. Rüzgâr sörfünü bırakıp, denizkızı gibi kıyaya vurduğu ve bir tek Cervone'nin onu toparlayabildiği o günlere.

“Beni görmek istemişsiniz?”

Kampın patroniçesinin aklından çoktan çıkmıştı anlaşılan. Aklını toparlamaya çalıştı.

“Ah, evet, kusuruma bakma. Sana bir haber verecektim. Arcanu’ya gitmen lazım. Acılmış, annen seni bekliyor.”

Kampın önünde üç jandarma arabası vardı ama köşeyi dönüp ilerlediğinde etrafta kimseler gözüküyordu. Bu çelişki hayret vericiydi. Tüm ağustosböcekleri, cırcırböcekleri ve çekirgeler olan biteni umursamadan, hayatlarına kaldıkları yerden devam ediyordu sanki. Valentine, maki-de saklanmanın neden bu kadar kolay olduğunu anladı. Jandarmalardan birkaç metre uzaklaşıp çalıkların ve bodur ağaçların arasına karıştın mı tamamdı, artık kimse seni bulamazdı. Polis köpeği bile. Sanki bu kokulu çiçekler, kaçakların izini kaybettirmek için burada açmışlardı.

Patikadan doğru Arcanu’ya tırmanıyordu. Patikanın asfalt yola karıştığı dönemeçten sonra, kenara çekilmiş arabayı gördü. Araba dikkatini çekse de, hatıralarını hatırlatsa da başta tam çıkaramadı. Arabanın şekli ve rengi gözlerinin önüne bir görüntü getiriyordu hatta. Televizyon dizilerindeki dedektiflerin kullandığı klasik arabalardandı belki. Annesinin ondan ne istiyor olabileceğini düşünerek yolda ilerlemeye devam etti. “Acil,” demişti Anika. Valentine bir iç çekti. Tüm bu hikâyelerden bıkmıştı artık: Arcanu’dan, annesinin anne-babasından, onların anne-babasından, annesinden, hayaletlerden, ölülerden...

İşte buydu!

Hatırlamıştı. Bu arabayı annesinin bazen evde gösterdiği eski fotoğraflarda görmüştü. Neydi? Valentine arabanın adı dilinin ucuna gelse de bir türlü hatırlayamadığına sinirlendi. Neydi bu aptal kırmızı siyah arabanın adı? Tuhaf bir adı vardı, *Latino* gibi bir şey...

Yaklaştı. Arabanın ön koltuğunda tek başına oturan yaşlı bir kadın vardı. Valentine onu daha önce hiç görmese de yüzüne bakınca başından aşağı kaynar sular döküldü.

Az önce bir hayalet görmüştü.

Bu imkânsız düşünceyi aklından çıkarmaya çalıştı ama bu yaşlı kadın ona ne kadar da benziyordu! Valentine bir an aynaya, onu yaşlandıran bir aynaya bakar gibi hissetti kendini. Kendini gördü ama altmış yıl sonraki hâlini.

Aptal olma.

Haydi, tırmanmaya devam et. Arcanu'daki meşenin altına oturup soluklanması için yokuş yukarı iki yüz metre daha çıkması gerekiyordu. İstemedi de olsa başını çevirip tekrar kırmızı arabaya baktı ve yaşlı kadınla bir kere daha göz göze geldi. Bakışları ona yalvarıyor, dudaklarıyla ifade edemeyeceği bir şeyler anlatmaya çalışıyordu sanki. Etrafta onlardan başka kimse yoktu. Bir tek akşam böceklerinin vızıltısı duyuluyordu. Sessizlik aniden rahatsız etti onu.

Kendini yatıştırmak için, “Lanet olsun,” diye fısıldadı. “Neydi bu külüstürün adı? Annemin sürekli anlattığı şu kaza yapan araba?”

“*Fuego*,” dedi bir ses arkasından.

23 Ağustos 2016, 12:00

Cassanu İdrissi karsının ona ambulandan inmesine yardım etmek için uzattığı eli reddetti, Giovanni'ye gitmeden 20 avro verdi ve ona uzatılan bastonunu daha sert bir şekilde itti.

“İyiyim, Lisa, hâlâ iki bacağım var.”

Çiftliğe girmek için basamağı çıktı ve sofraya, çatal bıçak takımına, tabaklara, bardaklara baktı. Masaya dört tabak yerleştirilmişti.

Ancak o zaman arkasına dönüp Clotilde'i fark etti.

“Misafirimiz var,” dedi Lisabetta tatlılıkla.

Speranza ocağın başına dönmüştü. Yemeğin pişmiş olmasından daha önemli başka hiçbir şey yoktu sanki. Yaşlı cadı, diğer her şeyi unutmuş muydu peki? Azize Rosa akşamını, kızının öldüğünü, Clotilde'e söylediği son sözleri?

Kaçtı, kızım. Paşa'nın boğazını kesip kaçtı.

Hayır!

Clotilde bir türlü kabul edemiyordu. Annesinin yirmi yedi yıl boyunca bekleyip tam kızının onu görmeye geleceği

günde, tam saklandığı yere gelmek üzere olduğu saatte mi kaçmıştı? Onu açıkça kendisini görmeye davet eden mektuplar yolladıktan sonra mı?

Hiç mantıklı değildi.

“Misafir demek!” diye latife etti Cassanu. “Çocuklar buradayken, tüm dostlar ve kuzenler bize ziyarete geldiklerinde, bize kalmaya geldiklerinde, aile olmanın hâlâ önemli olduğu o günlerde, bu masada ondan az tabak olduğunu hiç görmedim.”

Lisa parmaklarıyla oynuyordu.

“O... Kaçtı, Cassanu...”

Cassanu ona tuhaf bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi.

“Kaçtı,” diye tekrar etti Speranza. “Paşa’nın boğazını kesip kaçtı. Ve... Orsu...”

“Orsu, hapiste,” diye sözünü kesti yaşlı Korsikalı. “Biliyorum. Giovanni yolda anlattı. Cervone’yi öldürmüş diyorlar.”

Clos Columbu kadehini bir dikişte bitirip bıçağını masaya, mendiliyle tabağının arasına koydu. Cassanu tam sandalyesini çekip söylenenlerin onu etkilemediğini ya da gerekli talimatları verdiğini söyleyecekti ki Clotilde, büyükbabasının gömleğinin kolunu tutup patladı.

“Orsu iyi olacak. Onu ben savunuyorum. Avukatı benim. O masum!”

Cassanu kadehini indirdi.

Ağzını peçeteyle silerken yüzünden kaybolan ufak bir gülümsemeyle, “Masum mu?” dedi.

Peki, sen bana çocuk muamelesi yapmaya devam et. Bu arada kalbin için şimdiden özür dilerim dede, pişirdiğin yemekler için şimdiden özür dilerim nine, ama sessiz kalmayacağım!

“Masum,” diye yineledi Clotilde sesini yükselterek. “Orsu karıncayı bile incitemez. Kardeşim olduğu için değil, bunu bildiğim için söylüyorum.” Az önce patlattığı bombanın etkisini ölçmek için bir an durdu. “Annemi seven tek kişinin o olduğunu bildiğim için. Onca yıldır ona yardım eden tek kişi o olduğu için.”

Terör estiren bir bomba, diye düşündü Clotilde kendi kendine. Altı el de dondu kaldı. Bedenler, taş kesildi. Yüzlerindeki kırıksıklıklar derinleşti. Bir tek heykele dönmüş cadının ocakta unuttuğu mercimekler, kekikler ve defne yaprağı hareket ediyordu.

“Gerçeği öğrenmek istiyorum, dede. Yalvarırım, ne olduğunu anlat bana.”

Cassanu uzun süre kararsız kaldı. Speranza’ya, Lisabetta’ya, ocağa, şarap şişesine, ekmeğe, dört tabağa, bıçağa baktıktan sonra en sonunda sandalyesini itip ayağa kalktı.

“Gel, o hâlde. Beni takip et.”

Cassanu bu sefer bastonunu yanına alarak tedbirli davranmıştı.

Bahçeye çıkıp, ahırın arkasından yükselen siyah mürver ağaçlarıyla kaplı patikaya doğru ilerlediler. Mutfak penceresinin önünden geçerken, sofranın toplandığını işittiler. Cassanu torununa döndü.

“Dört tabak... Sadece sonun başlangıcı olabilir. O çatlak iki ihtiyarın baş başa da yemek yemeye alışması gerekiyor. Ben buralarda fazla kalıcı değilim. Kadınların kaderi bu işte. Bir gün gidecek adamlara bakmak, eşlik etmek, beklemek ve ziyaret etmek. Gençken okula yakın, yaşlanınca mezarlığa yakın bir ev seçmek.”

Clotilde gülümsemekle yetindi. Bir an için büyükbabasının elini tutmak istedi ama Cassanu eliyle karşılarındaki

patikayı gösteriyordu.

“Endişelenme, Capu di a Veta’ya tırmanmayacağız. Ama o Doktor Pinheiro ahmağın teki. Kalbim atmayı bıraksa bile bacaklarımın yürümeye devam edeceğini bilmiyor. Sana her şeyi anlatacağım, Clotilde. Bir yandan da sana Korsika’yı göstereceğim, hikâyesini anlatacağım. Böylece bizim hikâyemizi de daha iyi anlayabileceksin... O çatlak iki ihtiyar sana ne anlattı, söyle bakalım.”

Dar bir patikadan ilerliyorlardı. Clotilde tüm öğrendikle-rini anlattı: Babasının gizli metresini ve çocuğunu, Salomé’yi, 23 Ağustos akşamını, annesinin yerine geçişini, kazayı, Lisabetta’nın Palma’nın son sözleri hakkındaki şüphelerini.

Cassanu başını salladı.

“Lisabetta asla benimle aynı fikirde olmadı. Onun, nasıl desem, daha farklı fikirleri vardı. Fakat hiç ses etmedi. Lisa sadık bir eş. Kararımıza saygı gösterir.”

“Erkeklerin kararlarına mı?”

“Artık adını ne koyarsan, Clotilde... Fakat Speranza da bizim tarafımızdaydı.”

“Ne yaşandı dede? Kazadan sonra ne yaşandı?”

Yaşlı Korsikalı bastonun sağlamlığını ölçmek istermişçesine toprağa sapladı.

“O akşam her şey çok hızlı gelişti. Kazayı akşam dokuzdan hemen sonra öğrendik. Bana haber veren Cesareu Garcia oldu. Kaza yerindeydi ve gördüklerini anlattı. Araba Petra Coda dağ geçidindeydi. Senden başka sağ çıkan yoktu. Kimse bundan başka bir şey bilmiyordu. Bu bir kaza mıydı? Cinayet miydi? İntikam mıydı? O günlerde birkaç düşmanım vardı.” Yüzünde bilmece gibi bir gülümseme belirdi. “O zaman, tüm bu ihtimalleri göz önüne aldım ama aldığım ilk karar, anneni bulmak oldu. Arcanu Çiftli-

gi'nden gitmişti ama söylediği o sözler hâlâ kafamın içinde yankılanıyordu *'Onunla git! Ama sakın çocukları arabaya bindirme.'* Bu sözler kulağa bir tehdit gibi geliyordu. Sanki olacakları biliyormuş gibi.”

Clotilde hiçbir yorum yapmadı. Başını çevirip birkaç metre aşağılarındaki Revellata Burnu'na baktı. Bu mesafeden bakınca köşeleri ufak kumsallarla süslenmiş, arasına villalar ve ufak beyaz patikalar serpilmiş, ağaçlarla kaplı yarımada, cennete açılan bir kapı gibi gözüküyordu.

Ne büyük yanılısama! Yarımadanın ucu hiçbir yere çıkmıyordu aslında.

Cassanu onun gözlerini takip etti.

“Annenin nereye gitmiş olabileceğini tahmin etmek zor olmadı. Onu getirmeleri için iki adam yolladım: Miguel ve Simeone'u. Revellata Deniz Feneri'nin orada, Natale Ange-li'nin evinin hemen yukarısında, tam sevgilisine kavuşacak-ken yakaladılar onu.”

Hayalet, diye düşündü Clotilde, Natale'in o akşam gördüğü hayalet. Hayatı boyunca aklından çıkaramadığı o ruh. Artık gerçek çok basit, çok açıktı. Natale hayal görme-miştı. Punta Rossa'nın karşısındaki tepeden, Cassanu'nun adamları tarafından yakalanmadan önce ona gülümseyen Palma'ydı. Palma onu görmeye gelmişti. Muhtemelen ya kendini ona teslim edecek ya da sadece kollarında ağlaya-caktı. Bunu kim bilebilirdi ki? Kimse. Onlar bile.

Lavanta kokulu dar bir patikadan ilerlemeye devam et-tiler. Sağlarında kurşunların delik deşik ettiği kayalar vardı. Cassanu bu yolu özellikle seçmişti. Clotilde, adının Fede-rasyon Kayası olduğunu hatırlıyordu. Adanın kurtuluşun-dan önce, Korsikalı direnişçiler 1943 Eylül'ünde burada infaz edilmişlerdi. Cassanu anlatmaya devam ederken par-maklarını kurşun deliklerinde gezdirdi.

“Annen sevgilisine koşmuştu. Anlayacağın gibi Clotilde, bu olay kazaya giden olaylar silsilesine bambaşka bir ışık tuttu. Annen, hepimizin karşısında, Arcanu’nun bahçesinde, Salom ’nin önünde mağduru oynamıştı. Aşağılanmış kadın naraları atmıştı. Annen tatil boyunca Azize Rosa gününe, babanla *Casa di Stella*’da yedikleri meşhur yild n m  yemeğine kafayı fena hâlde takmıştı. Fakat bu sahnelediği bir oyundan ibaretti. Onun tek bir amacı vardı: Natale Angeli’ye kavuşmak! O zamanlar, neredeyse senin söylediklerine kulak veriyordum. Beni Capu di a Veta’da ikna etmiştin. Yunuslar için ona o toprak parçasını verecektim. Zavallı kızım, sen de bu oyunda bir piyondun sadece. O ikisi suç ortaklarıydılar. Yine de Angeli’nin bir açığını yakalayamadım. O da metresinin planında yardımcı olmuş muydu? Oğlumun öldürülmesinde parmağı var mıydı? Buna mâni olabilir miydi? Bu işte parmağı varsa, hiç şüphesiz, onu idam ettirebilirdim, evet. Ağzından bir şeyler alabilmek için, itiraf etmesi için başta onu tehdit ettim. Belki de çok korkuttum onu.  dlek herif, gidip Cesareu’nun kızı Aur lia’yla evlendi. Çavuş Garcia, adanın bu yakasında olup bitenleri çoğu zaman görmezden gelirdi ama damadının öldürülmesine sessiz kalamazdı. Zaman içinde Natale Angeli’yi affettiğimi zannetme sakın. Hayır, onu affetmedim ama en sonunda onun da manipüle edildiği sonucuna vardım. O yakışıklı ayyaşın ne katil olmaya ne de suç ortaklık etmeyi g t  yemezdi.”

“Ne suçu?”

Cassanu cevap vermeden yürümeye devam etti. ıktıkları her metrede patika batıya, havuzu ve Akdeniz manzaralı balkonları olan Calvi villalarıyla maki arasındaki sınıra açılıyordu.

“Ertesi gün, *Fuego* bilirkişi tarafından incelendi ve resmi karar aımlandı. Bu bir kazaydı. Dava kapanmıştı.

Cesetler ailelere verildi. Onlar gömülecek, her şey unutulacaktı ve böylece yetkililer de rahat bir nefes alabileceklerdi. Eğer bu bir cinayet, bir hesaplaşma olsaydı, hiç şüphe yok ki, büyük aileler Balagne Dağı'nda birbirine savaş açarlardı. İdrissi'ler, Pinelli'lerle, Casasoprana'larla, Poggioli'lerle karşı karşıya gelirdi... Arabanın yorgunluktan, hızdan, alkolden, mukadderattan dolayı kazara yoldan çıktığını ifade eden resmi rapor herkesin işine geliyordu. Ama Calvi'deki uzman mekanisyen Aldo Navarri, eski bir dostumdur. Babalarımız Korsika'yı beraber kurtarmışlardı. Jandarmaya bile gitmeden önce vardığı sonucu bana anlattı: Oğlumun arabası sabote edilmiş, direksiyon mafsalının vidası çıkarılmıştı. Aldo'ya göre bu bir teori değil, gerçeğin ta kendisiydi. Rot kolu sağlamdı, eğilmemişti. Bu da araba yoldan çıkmadan, darbe almadan önce vidanın çıkarıldığını kanıtlıyordu. Ona bu görüşünü kimseyle paylaşmamasını, jandarmalara herkesin duymak istediği gibi arabada normalin dışında hiçbir şey olmadığını söylemesini istedim. Aldo hiç tereddüt etmeden jandarmaya sahte bir rapor verdi. Mahkeme bilirkişi olarak görüşünü, senede üç defa ya alır ya almazdı ve bazı aile meselelerinin onları hiç ilgilendirmedğinde hemfıkirdik."

Clotilde ile göz göze gelmemeye çalışarak Balagne dağına bitişik Montemaggiore, Moncale, Calenzana köylerine doğru baktı.

"Cesareu Garcia'nın benimle aynı sonuca varması birkaç ay sürdü. Arkadaşlarından paralel bir inceleme yapmalarını istedi... Ama geç, çok geç kalmıştı."

Clotilde ona dik dik baktı. Dehşete düşmüştü. Dedesinin birazdan itiraf edeceği şey hakkında yanılıyor olmayı umdu.

"Kendi polisini kendin mi tayin ettin? Annemi kendi adaletine göre mi yargıladın?"

“Kendi adaletim mi? Sen hangi adaleti isterdin? Anakanın bürokratlarının tahsis ettiği adaleti mi? Piyangodan çıkar gibi seçilen, mesele hakkında hiçbir fikri olmayan ve sürekli kendilerine suçluluğu ispat edilene kadar herkesin masum ve suçsuz olduğu hatırlatılan bir jüri heyetinin mi? Kanıtlara rağmen hem de? Delil yetersizliğinden şartsız tahliye, aman ne güzel! Sen de avukatsın, kızım, ne demek istediğimi biliyorsun. Grand Guignol oyununu bunu iyi bilecek kadar çok izledim. Hayır, Clotilde, böyle bir adalete asla güvenmedim. Asla güvenmedim bu yasalara. Bu hukuka hiçbir zaman güvenmedim: Ne imar hukukuna ne ticaret hukukuna güvendim; hele ceza hukukuna, asla.”

Clotilde sendeledi. Calvi Körfezi, karşısında neredeyse kusursuz bir yuvarlak şeklindeydi.

“Sen de adaleti kendin tesis ettin?”

“Annenin yargılanmaya hakkı vardı. En az Fransız adaleti kadar adil bir yargılanmaya.”

Clotilde, “Annemin onu savunacak bir avukatı vardı öyleyse?” diye alaya aldı.

Cassanu onu baştan aşağı süzdü. Sesinde en ufak bir kinaye yoktu. “Üzgünüm Clotilde, ama ben avukatların ne işe yaradığını hiç anlayamadım. Merak etme, senin için söylemiyorum bunu. Sen boşanma davalarıyla, velayet meseleleriyle ve nafakalarla ilgileniyorsun. Bu güzel, yaşadığımız zamanın bir parçası hepsi. Böyle davalarda iyi ya da kötü yoktur, meseleleri yoluna sokması için bir hakeme ihtiyaç vardır sadece. Fakat ben sana bir suçtan söz ediyorum. Bu konuda avukat ne yapabilir ki? Ortada gerçeğin ne olduğunu değerlendirmeni sağlayacak bir soruşturma, kanıtlar, dosyalar var. Davanın unsurlarına göre de sanığı ya cezalandırırsın ya da serbest bırakırsın. Avukat dediğin objektif kanıtları çarpıtmaktan başka ne

işe yarar? Suçluların başka ne diye bir avukata ihtiyacı olsun?”

“Ya masumlar?”

Cassanu bu kez kahkahalarla güldü.

“Masumlar mı? Bu ülkenin adaletini anlatma bana, güzel kızım. Masum dediğin, yalnızca avukatı iyi olan bir suçludur.”

Clotilde yumruklarını sıkarak, aklından geçen düşüncelerin kafatasının içinde kaynamasına izin verdi: Şanslısın dede, bu çılgınlığı nereye kadar götürdüğünü öğrenmek istediğim için şanslısın. Yoksa emin ol, adalet anlayışın hakkında söyleyeceğim iki çift sözüm var. Ayrıca şu an hapis-hanede çürüyen torunun hakkında da konuşmak ve eğer bana güvenmiyorsan onu oradan çıkarmak için adadaki en iyi avukatların da parasını ödeyecek olanın sen olduğunu söylemek istiyorum.

“Seni dinliyorum dede, bana o adil yargılamayı anlat.”

Cassanu önlerindeki ağaca bakıp durdu. Clotilde o efsaneyi hatırladı. *Condottiere** Sampiero Corso, karısının ailesinde ona ihanet eden, onu Cenevizlilere satan herkesi bu ağaca astırmıştı. En büyük merhameti, karısı Vanina’ya göstermiş, onu kendi elleriyle boğınakla yetinmişti.

“Arcanu Jüri Heyeti’ni kurmak için dostları, bölgede yaşayanları topladım. Aile ve onur nedir bilen, güvenilir insanlardı hepsi. Ailemize değer veren yaklaşık on kişiydiler.”

“İçlerinde Basile Spinello da var mıydı?”

“Evet.”

“Başka? Kuzenler mi? Azize Rosa akşamı Salomé’nin bahçeye gelişine tanıklık edenler mi?”

“Ne düşündüğünü biliyorum, Clotilde. Annenin onların gözünde en baştan suçlu olduğuna eminsin. Ama yanılıyorsun. Ben düzgün bir dava görülsün istedim. Jürinin deliller sunmasını, davaya dahil tüm unsurların tam bilincinde

* (İt.) Paralı asker komutanı. (ç.n.)

olmalarını istedim. Oğlumun ve torunumun cinayet davasıydı bu. Suçluyu arıyordum, Clotilde. Katili arıyordum.”

“Sen de Palma’yı buldun? Annemi? Arabanın altına girip sımsıkı bir vidayı çıkarabileceğini düşündün ve buna inanabilecek on jüri seçtin?”

“Annen mimardı, Clotilde. Bu bir erkek mesleği. Mekanik işlerden anlıyordu. Ayrıca soruşturmayı her yönüyle yürütmüştüm. Casasoprana ve Pinelli aileleri, şerefleri üzerine bu meseleyle hiçbir alakaları olmadığına yemin etti. Ben de onlara inandım. Korsika’da aileler arasındaki hesaplaşmalar, araba sabote ederek, birbirlerinin çocuklarını öldürerek görülmez. Gider, düşmanın kafasına sıkarsın, nokta. Bir düşünsene, bu dava dosyasında kesin bir şey varsa o da babanın arabasının direksiyon mekanizmasının sabote edildiği ve bunu *Fuego*’nun sert bir viraja gireceğini bilen birinin yaptığı. Bu önceden tasarlanmış bir suç olduğundan akla sadece iki soru geliyor: Kimin babanı öldürecek sebebi vardı ve kim babanın o arabaya bineceğini biliyordu? İster beğen ister beğenme, bunun cevabı çok açıktı, kızım. Bunu tek bir kişi yapmış olabilirdi: Annen. O akşam *Fuego*’ya binmek istemeyen oydu. Rakibinin babanın yanına oturmasına o izin verdi. Artık onu sevmeyen, onu terk edecek olan, çocuklarını elinden alacak adamın yanına. Çünkü sen ve Nicolas olmadıktan sonra, baban Korsika’da Salomé ve Orsu’yla kalmazdı. Ondan boşanmak isterse, bir gün ona kalacak İdrissi mirası da dahil olmak üzere, her türlü hakkından feragat ettirecek bir adamın yanına oturmasına izin verdi. Fakat baban bir kazada ölürse hâlâ evli olacaklardı...”

Cassanu, Sampiero Corso’nun tüm o insanları astığı yüksek ağaç dallarına baktı.

“O akşam annen, babana sizi arabaya bindirmemesini söyledi. Ne seni ne de Nicolas’ı. İki kere ısrar ettikten sonra gitti.”

Yürümeye devam edip birkaç kayanın üstünden tırmanırken birkaç saniyeliğine sessiz kaldılar. Güneşin altında otuz metre daha ilerledikten sonra tekrar makinin gölgesine daldılar. Cassanu elini sıcak, yassı taşlara dayayarak bir süre dinlendi. *Ya haklıysa?* diye düşündü Clotilde. Cassanu tüm iddialarını çok içten dile getirmişti. Bir de ya avukatlar gerçekten sadece delilleri çarpıtmaya yarıyorlarsa? Ya bariz gerçekleri tartışmalı hâle sokuyorlarsa? Verilen hükümlerin güvenilirliğini duygusal gerekçelerle sarsıyorlarsa?

Sanki aklından geçenleri okuyormuş gibi, “Hiçbir zaman şüphe etmedim,” diye devam etti Cassanu. “O akşam, kimin arabaya binip kimin binmeyeceğine karar veren tek kişi annendi. Annenin cinayeti işleyecek sebebi vardı, hatta birkaç tane sebebi vardı: aşk, para ve çocukları. O akşam sevgilisinin yanına gitti. Annen sizi korumak için kendini ele verdi, başka bir seçeneği de yoktu zaten.”

İlk defa torununun elini tuttu. İçindeki tüm et ve kan çekilmiş gibi hafif ve kırıktı Cassanu’nun eli. Mantar meşesinin kabuğu gibiydi.

“Seni temin ederim, Clotilde, araştırdım. Başka kim suçlu olabilir, bunun başka ne açıklaması olabilir, diye araştırdım. Fakat bulduklarım ikna edici değildi.”

Clotilde sonunda düşüncelerini ifade etti.

“Annemin suçlu olması da hiç ikna edici değil.”

Cassanu iç çekti. Keçilerin dilediğince otladığı, ekime hazır bir tarlanın önünden geçtiler.

“Al işte, gördün mü Clotilde? İşte bu yüzden avukatı olsun istemedim. Bu yüzden gerçek bir adalet istedim. Bu ülkenin adalet sistemi de senin gibi düşünürdü. Somut bir delil yoksa, suç da yok hüküm de. Bu ülkenin adalet sistemi davayı öylece çözülmemiş ve cezasız bırakırdı. Oğlumun ve torunumun katili, huzur içinde ve özgür bir şekilde haya-

tına devam ederdi. Bunu nasıl kabul edebilirdim? Arcanu Jüri Heyeti, aleyhine en çok delil olan kişiyi cezalandırdı. Bunu yaparken hiç tereddüt etmediler. Oybirliğiyle, bir an bile tereddüt etmeden cezalandırılmasına karar kıldılar.”

Aman Tanrı’m... Clotilde tüm bedeninin titrediğini hissediyordu. Güneş en tepe noktadayken kanından buz parçaları akıyordu. Katırtırnağı ve kocayemiş çalılarının ince dalları derisini yakıyor, damarlarını eriterek ısıtıyordu. Bir çayıra çıktıklarında Cassanu, granit yığınlarının üstünde oturdu biraz. Clotilde çocukken buraya sık sık geldiğini hatırlıyordu. Paoli Ovası’ydı burası. Korsika, henüz Fransa’ya ait olmasa da artık İtalya topraklarında da değilken, Fransız Devrimi’nden hemen önce Corte’ Hükümeti tarafından basılmış altın sikkelerin bağımsızlık yanlıları tarafından buraya gömüldükleri söylenirdi. Hazinesinin asıl faydası, ada bağımsızlığını tam olarak kazandığında görülecekti.

Fakat ne bir sandık bulabildiler ne tek bir altın sikke.

Hiçbir kanıtı olmayan bir söylenti, bir efsaneydi bu...

“Arcanu Jüri Heyeti,” diye sözlerini sürdürdü dedesi, “anneni suçlu buldu. Prosper Merimée’nin *Colomba*’da ya da *Mateo Falcone*’da anlattığı günlerde olsaydık, Palma’yı idam ederdik.” Mantar meşesi kabuğuna benzeyen eli, Clotilde’in avcunda kurumuş bir sünger gibi sertleşti. “Yirmi yedi yıl önce, hiç tereddüt etmeden onu ölüm cezasına çarptırabilirdim ama diğerleri buna karşı çıktı. Başta Lisabetta ve Basile. Her şeye rağmen Palma, ailemizin bir üyesiydi ve bir İdrissi’ydi, torunlarımızın annesiydi. Ayrıca Lisabetta, Palma’nın suçunu itiraf etmediğini de söyledi. Ya bir gün bambaşka bir gerçekle karşılaşsaydık? Basile

* Ceneviz ve ardından Fransız işgaline karşı direniş hareketlerine askeri ve siyasi liderlik yapan Korsikalı yurtsever Pasquale Paoli dönemindeki Korsika Bağımsız Devleti’nin başkenti. (ç.n.)

de onun hayatını kurtarmak için başka bir fikir öne sürdü. Bizim tesis edeceğimiz adalet, Fransız adaletinden daha az medeni olmamalıydı. Artık onlar, en ağır suçları bile idamla cezalandırmıyorlardı. Böylece hüküm verilmiş oldu. Palma müebbet hapis cezasına çarptırılacaktı. Arcanu'nun yukarısında, makinin içinde, birini ömür boyu hapsedebilecek yerden bol bir şey yoktu. Ayrıca annen de hiç karşı çıkmadı. Asla suçunu itiraf etmedi ama kendini de hiç savunmadı. Hiç kaçmaya çalışmadı.”

Bugüne kadar, diye düşündü Clotilde. O saçma sapan duruşma esnasında annesi, kocasını ve oğlunu, kendisinin de içinde olabileceği bir araba kazasında yeni kaybetmişti. Travma geçirmiş, suçlanmış, köşeye sıkıştırılmış, tek başına acılar içinde kıvranırken kendini savunacak gücü nasıl bulabilirdi?

O akşam her şeyini kaybetmişti.

Kızı hariç her şeyini.

Clotilde tam konuşacaktı ki, Cassanu elini omzuna koydu.

“Ben gaddar bir adam değilim, Clotilde. Annen sadece özgürlüğünü kaybetti. Herhangi bir hırsız, tecavüzcü ve katille aynı bedeli ödedi. Onun dışında ona hiç kötü muamele etmedik. Hatta aksine, hali vakti Borgo Hapishanesi'ndekilerden katbekat iyiydi. Lisabetta'nın hazırladığı yemeklerin çok daha iyi olduğuna emin olabilirsiniz. Başında nöbet tutan Orsu, hapishanedeki gardiyanlardan daha saygılı davranıyordu ona. Köpeği Paşa, öldürmek üzere eğitilen Alman çoban köpeklerinden daha şefkatliydi. Biz gaddar insanlar değiliz, Clotilde. Sadece adalet yerini bulsun istedik.”

Clotilde bir adım geri çekildi.

“Ya şimdi? Annem kaçmadı mı? Sonuçta elinize ne geçti? Jandarmaya gidip sizden şikâyetçi olacak.”

Cassanu başını sallayarak gülümsedi.

“Eğer böyle bir şey yapmış olsaydı, jandarma çoktan buraya gelmiş olurdu. Hayır, güzel kızım, annen karakola gidip başından geçen akıl almaz hikâyeyi anlatmış olamaz. Düşün, senelerce bir çoban kulübesine kapatılmış olmasına rağmen bizi şikâyet etmedi. Fakat rehin alınan herkesin yapacağı ilk iş bu olur, öyle değil mi? Suçlu olduğunu ispatlayan bir delil daha, Clotilde.” Gözlerini torununun gözleriyle buluşturabilmek için bir sağa bir sola kaydırdı. “Onu arayıp bulacağız. Annenle konuşabileceksin. Korsikalı biri senelerce makide saklanabilir ama buralara yabancı, yirmi yedi yıldır dışarıyı görmemiş biri bunu asla yapamaz.”

Bir an göz göze geldiklerinde Clotilde, akıllarından aynı şeyin geçtiğini hissetti. Belki de Palma, 23 Ağustos 1989’da yaptığı gibi, o hiç varamadığı yere, aynı eve doğru ilerleyerek içinde yaşayan adamı bulmak istemişti.

Natale Angeli’yi.

Sonuçta hâlâ Punta Rossa’da yaşıyordu.

“Haydi,” dedi Cassanu, “Arcanu’ya dönelim.”

Hiç konuşmadan dönüş yoluna koyuldular. İdam ağacını, Federasyon Kayası’nı geçtiler. Cassanu’nun bir dakikalık saygı duruşunda durması, ona kabul edilemez gerçeği kabul edecek, inanılmaz gerçeğe inanacak vakti tanıdı. Clotilde’in aklında görüntüler birbiri ardına belirliyordu. Annesinin hapsedilmiş olması, ona yemek götürmekle görevli sessiz çocukla, Orsu’yla yavaş yavaş arkadaş olmuş olmaları, doğan yavru köpeğin ismini annesinin koyması, fırsatını bulunca kaçırmadığı bölük pörçük muhabbetler, belki de Lisabetta’yla ettiği üç beş kelime. Sonuçta, kimi akşam Betelgeuse’un aydınlattığı o karanlık odada bunca yıl kapalı kalmıştı. Aniden kızının Korsika’ya geleceğini öğrenmiş, Orsu’yu ulak olarak kullanarak, kızına hayatta

olduğunu ispat etmeye yetecek bir şeyler karaladığı mektupları eline tutuşturmuştu. Sonra da onu yirmi yedi yıl önceki kahvaltı sofrasının aynısını kurmakla ve ardından geceleyin onu hapishanesine kadar getirmekle görevlendirmişti. Onu tekrar görebilmek için. Onu tehlikeye atmak için değil, sadece tekrar görebilmek için.

Tehlike neydi?

Annesi ne sır saklıyordu?

Paşa'nın boğazını kesmiş olamazdı. Tam kavuşacaklar-ken kaçmış olamazdı. 23 Ağustos akşamı, arabanın direksiyonuyla oynayıp, çocuklarının hayatını tehlikeye atmış, kazara dahi olsa onları öldürmüş olamazdı. Bugün tutulduğu bilgi bombardımanındaki inanması birbirinden zor bunca şeyin arasında önemli olan tek bir şey vardı.

Annesi hâlâ hayattaydı!

Campa sempre.

Şimdi elindeki kartları oynama sırası ona gelmişti. Mesleği buydu.

Annesinin masum olduğunu ispatlayacaktı.

Ya Arcanu'ya artık yokuş aşağı indiklerinden, ya vicdanı rahatladığından ya da akli bir tek onu evde bekleyen *figatellu*'yla ve dört tabakla meşgul olduğundan, Cassanu'nun adımları hızlanmıştı.

O kadar çabuk değil, dede, diye düşündü Clotilde. O kadar çabuk değil. Torunun her an hevesini kursağında bırakabilir.

Elini, dedesinin baston tutan eline koydu.

“Dede... Ya görülmemiş bir dava daha varsa? Bir zanlı daha varsa?”

Cassanu durmadı, hatta biraz daha hızlandı.

“Haklıydım,” dedi sadece. “En iyisi meseleleri avukatsız halletmek.”

Clotilde sesine iğneleyici bir ton eklemeye çalıştı.

“Bu kimin suçu peki? Bu mesleği senin yüzünden seçtim! Yirmi yedi yıl önce Capu di a Veta’da ne söylediğini hatırlıyor musun? Belki bu kaderimde vardı, belki hayatında verdiğin en yanlış hükmü yıllar sonra kanıtlayabilmem için avukat olma fikrini aklıma sen sokmuştun.”

Bu söylediği dedesini gülümsetmedi bile.

“Her ipucunu ve şüpheli olabilecek herkesi göz önünde bulundurduğuma emin olabilirsin, Clotilde.”

“Cervone Spinello’yu bile mi?”

Bu kez Cassanu’nun adımlarının ritmi yavaşladı.

“Cervone Spinello mu? Onun bunlarla ne ilgisi var? O zamanlar daha on dört yaşındaydı.”

“On yedi...”

“Tamam, on yedi olsun. Ama daha çocuktu! *Fuego*’yu nasıl sabote etmiş olabilir? Anakaranın avukatları böyle mi çalışıyor? Birkaç saat önce ölmüş birini seçip, suçu onun üstüne mi atıyorlar?”

Clotilde tepki vermedi. Arcanu’daki meşe ağacının tepesini görene kadar yürümeye devam ettiler. Dedesi de olsa her erkeğe blöf yapmak şarttı.

“Cervone annem hakkında her şeyi biliyordu, değil mi dede? Duruşmayı, müebbet hapse çarptırılmış olmasını? Cervone sana şantaj yaptı mı?”

Cassanu bakışlarını gökyüzüne çevirdi.

“Bunun, arabanın sabote edilmesiyle hiçbir ilgisi yok, ama evet. Cervone yıllar sonra babasını başka bir jüri üyesiyle konuşurken duymuş. Cervone uyanığı her şeyi dinlerdi. Babası 2003’te öldüğünde, kamp alanı ona kaldıktan sonra dediğin gibi bana şantaj falan yapmadı. Biz burada öyle sözcükler kullanmayız. Böyle şeyler söyleyen bir kafenin terasında delik deşik ederler. Bana sadece olanlardan haberdar olduğunu ima

etti. Üstüne pazarlık bile yapmadık. İkimiz de birbirimizin şartlarını gayet iyi biliyorduk. Eğer jandarmaya, basına ya da herhangi birine bildiklerini anlatsaydı ben ve tüm ailem hapse girerdik. Bu da Arcanu Çiftliği'ni başıboş bırakmak anlamına gelirdi. Cervone bana sadece birkaç hektarlık araziye inşaat yapmak ve restoranı genişletip, birkaç duş alanı daha yaptıırarak Euproctes'u yenilemek istediğini söyledi. Finlandiya tarzı ahşap evler, bungalovlar yaptıracak ve Oscelluccia Plajı'na bir bar açacaktı. Hâlâ bana ait olan arazilerden kullanmak istediği birkaç yer vardı. Mesela *Roc e Mare*'nin arazisini benden satın aldı ama benden, nasıl desem, onun arkasında olmamı istedi. Ailenin onuru ve birkaç hektarlık beton arasında seçim yapmam gerekirse, hangisini seçeceğimi biliyordu.”

“Bu yaptığı şantaj değil de ne?”

“Pazarlık. Cervone ona zarar vermeyeceğimi biliyordu. En iyi arkadaşımın oğluydu sonuçta.”

“Yani onu sen öldürmedin?”

Cassanu'nun gözleri yuvalarından fırladı. Arcanu'nun bahçesine gelmişlerdi ve meşe ağacının gölgesi üzerlerine düşüyordu.

“Hayır. Neden böyle bir cinayet emri vereyim? Cervone Spinello hırslı, önceliği bu topraklardan ziyade işi de olsa Korsika'yı kendince seven bir adamdı. Kendince, kendi neslinin değerlerine göre seviyordu burayı. Hatta belki de beton meselesinde de haklıydı.”

Clotilde daha fazla üstüne gitmedi. Dedesi de herkes gibiydi. Dünya, kendi ütopyasını yaratma ihtimalini silip süpüren dev bir makine gibi hızla döndüğü için hayallerinden vazgeçmiş bir adamdı özünde. Bir an kararsız kalsa da o an, olayların ona göre nasıl gerçekleştiğini anlatmamaya kadar verdi. Cervone Spinello, *Fuego*'nun direksiyon mafsalinın vidasını sökmüştü. Çünkü o akşam, Paul ve Palma planladıkları üzere yürüyerek *Casa di*

Stella'ya gidip geceyi orada geçireceklerinden, arabaya onların binmeyeceğine emindi. Çünkü hiçbir yetişkinin haberi olmasa da o akşam arabayı Nicolas kullanacaktı. Yanında da Maria Chjara olacaktı. Katil aslında onları öldürmek istemişti. Çekememezliğinden, kıskançlığından, hasedinden. Böyle bir ihtimal ne Cassanu'nun ne de on sekizini geçmiş birinin aklına gelebilirdi. Bir grup gencin arasındaki sırları öğrenebilmek, sessizlik yemini ettirilmiş Korsika köylülerinin ağzından laf almaktan daha zordu.

Çiftliğin bahçesini kat ederken, Lisabetta'nın ektiği orkide tarhının yanından geçtiler. Clotilde'in beklediğinin aksine, Cassanu mutfağa gitmek için acele etmiyordu. Yirmi yedi yıl evvel, kazadan önce Clotilde'in uyuyakaldığı banka oturdu.

Hayır, diye düşündü Clotilde. O yaz gençler arasında ne olup bittiği, kimsenin aklına gelmezdi. Hiç kimsenin.

Tabii eğer...

Clotilde, Cassanu'nun bankta soluklanmasını izledi. Kediye benziyordu. Uyuklarken yorgun, bitkin, kılını kıpırdatacak hâli kalmamış gibi gözüken ama aslında hızlı, çevik ve acımasız olan büyük bir kedi gibiydi.

Lisabetta çiftlikten çıkmış, endişe içinde yanlarına geliyordu. Kapının eşiğinde bekleyen Speranza, hiç olmadığı kadar tetikteydi.

“İyi misin, Cassanu?”

Yaşlı Korsikalı cevap vermedi. Yavaşça gözlerini kapatıp, güneşin uykusunu getirmesine izin verdi ama evet anlamında başını salladı, iyiydi. Bastonu, şapkası, çiftliği, meşe ağacı, insanları yanındayken iyiydi.

Tabii eğer...

Clotilde'in aklındaki düşünceler birbirini kovalıyordu.

Kazadan birkaç dakika önce burada, Cassanu'nun oturduğu yerde oturuyordu. Mano Negra dinleyerek uykuya dalmıştı ve babası onu zorla *Fuego*'ya bindirmeden önce defterine son kez bir şeyler karalamıştı.

Tabii eğer...

'89 yazında gençler arasında kopan fırtınaları hiçbir yetişkin tahmin edemezdi.

Tabii eğer günlüğünü okumadıysa.

Lisabetta ninesi, kocasının iyi olduğuna emin olduktan sonra yanına gelip elini omzuna koydu. Bir sır verecekmiş gibi kulağına eğildi. Sanki düşüncelerini okumuştur.

“Kazanın olduğu akşam, giderken defterini bu bankta bırakmıştın kızım...”

Söylediklerinin devamını getiremeden, Clotilde’in cebindeki telefon çalmaya başladı.

Franck!

Sonunda.

Clotilde bir metre kadar yanlarından uzaklaştı.

“Franck. Döndün mü?”

Kocasını nefes nefeseydi. Sesi koşmuş ya da rüzgârlı bir yerdeymiş gibi geliyordu. İki gündür hiç konuşmamış olmalarına rağmen, bir “Merhaba” bile demedi.

“Valentine yanında mı?”

“Hayır, ne oldu?”

“Kamp alanında, resepsiyondayım, yanımda Anika da var. Ona bir mesaj bırakmışsın. Valentine’e Arcanu’ya gelmesini, çok acil olduğunu söylemişsin.”

Yer, ayaklarının altından kaydı. Dengesini sağlayabilmek için banka tutundu.

“Ben mesaj falan bırakmadım Franck!”

“Belki büyükbaban bırakmıştır? Ya da Arcanu’dan biri?”

“Bilmiyorum, tuhaf. Dur, bir sorayım.”

Clotilde, Lisabetta’nın karşısına oturdu ve daha sorusunu sormadan büyükannesi yarım kalan cümlesini tamamladı.

“Kaza akşamı, defterini alan kişi bendim.”

23 Ağustos 2016

Fuego dikkatle çakıl taşlı dar patikadan ilerlerken, çam dikenleri arabaya değiyordu. Neredeyse metre başı karşısına çıkan ağaç dalları, arabanın tamponunu çizerek geriye reçine kokulu uzun çizikler bırakıyordu. Yeni sattıkları bu klasik parçaya bu şekilde muamele ettiğini görmek, Castani kardeşlerin hiç hoşuna gitmeyebilirdi.

Ya da muhtemelen umurlarında bile olmazdı.

Tıpkı onun gibi.

19:48

Birkaç saat içinde arabanın boyasından geriye ne kalacaktı sanki?

Daha doğrusu, tam olarak bir saat, on dört dakika içinde.

Aynı araba.

Dakikası dakikasına aynı zaman.

Aynı yer.

Polisler onları bulduğunda paramparça olmuş aynı cesetler.

Madem buna bir son vermek gerekiyordu, şatafatlı bir kapanış olmalıydı bu. Kadere meydan okuyarak, intikamını alarak, sandığın üstündeki kilidi iki kere kilitleyip Akdeniz'in dibine yollayarak, başladığı gibi bitirmeliydi bu işi.

Dikiz aynasından bakınca içi rahatladı. Ne D81'den ne de birkaç metre yukarıdaki yürüyüş patikasıdan biri görülebilirdi arabayı. Bu yolu, sadece taşocağının buldozerleri kullanıyordu ve bugün kapalıydı. Buraya kadar ne bir turist ne de bir yerli gelirdi. Kontrol etmişti. Bunun için yirmi yedi yıllık zamanı olmuştu.

20:03

Vakti gelene kadar burada hiç telaş etmeden, serinkanlılıkla, sakince bekleyecekti. Kızlar sıkılırsa diye yanına okuyacak bir şeyler almıştı.

Özellikle de Valentine için.

En büyük Korsika çamının gölgesine arabayı park edip motoru kapattı, el frenini çekti ve yanına baktı.

“Kapanıştan önceki son sahne, Bayan İdrissi. Umarım seversiniz. İnanın bana her şeyi hazırladım, hayal kırıklığına uğramayacaksınız.”

Tabii ki, Palma İdrissi cevap vermedi. Yanındaki koltukta oturan yolcuya doğru eğildi.

“Üzgünüm, Palma.”

Emniyet kemerini çözüp, torpidodan bir poşet çıkarıp arkasına döndü. Valentine arkadaki koltukta idi. Kolları sımsıkı bağlı, vücudu kan içindeydi; hissettiği yoğun korkuyu dışa vurmak isteyerek etrafına öfkeli bakışlar atan yüzü, ağzına yapıştırılmış ten rengi banttan dolayı dudaksızmış gibi gözüküyordu.

“Hediye paketi yapacak vaktim olmadı ama açabilirsin, Valentine.”

Bağlı kollarıyla poşetten sayfaları sararmış, kapağının rengi solmuş defteri çıkardı.

“Evin en küçüğünün şerefine, değil mi Palma? Günlükte ne yazdığını sen bilmiyor musun sanki?”

Palma İdrissi yine sessiz kaldı.

“Parmakların hâlâ alışıyor, Valentine. Gözlerin de. Bu kitaba bayılacağına eminim. Hepimizin hayali bu değil midir zaten? Annelerimizin aklını okumak istemiyor muyuz?”

Tabii senin için annenin gençliği olacak, diye düşündü kendi keline.

Valentine tereddüt etti. Parmakları defteri sardı. Fakat bakışlarını aşağı indirir indirmez, ilk sayfada annesinin elyazısını tanır tanımaz, devamını okuma isteğine karşı koyamayacağını biliyordu. O doğmadan yıllar önce yazılmış olsa bile defterin ilk satırlarını okur okumaz defterin Clotilde’e ait olduğunu anlayacaktı.

Sonuçta onun da bilmeye hakkı vardı.

Annesinin nasıl biri olduğunu öğrenmek hakkıydı. Büyükkannesinin de.

Her şey, bu araba, bu defter gibi suya dalmadan önce, batmadan önce.

Arabadaki üç yolcu gibi.

23 Ağustos 2016, 20:00

“Franck? Franck! Orada mısın?”

Clotilde sesini yükseltmişti. Telefondaki ses uzaklardan geliyordu. Kocasının sesi hâlâ denizin açıklarında yelkenlideymiş de dalıştan yeni çıkmış gibi geliyordu. Eğer Arcanu’da, makinin ortasında telefon çekmiyorsa tabii.

“Franck! Kimse Valou’ya öyle bir mesaj göndermemiş. Ne ben ne dedem ne de ninem. Kimse Arcanu’ya gelmesini söylememiş.”

“Aman Tanrı’m!”

“Ne oluyor böyle Franck? Valou senin yanında değil miydi?”

“Ben... Ben on beş dakikalığına duşa girmiştım. Valentine kamp müdürünün öldürülmesine çok üzülmüştü. Anika’yla konuşmak, başsağlığı dilemek istiyordu. İçi hiç rahat değildi. Duştan çıktığımda ortalarda yoktu. Anika senin mesaj bıraktığını söyledi. Ben de seni aradım.”

Bank, meşe ağacı, bahçe, çiftlikte ne var ne yoksa, Clotilde’in etrafında dönüyordu. Ada halatını çözmüştü. Tüm dağlar, Akdeniz’e karışıyordu.

“Ne kadar oldu? Belki yoldadır? Patikadadır? Oyalanmıştır?”

Kocasının sesi düştü. Artan rüzgârda sesini zar zor duyabiliyordu. Telefonu kulağına iyice bastırdı.

“Yolda değil, Clotilde.”

“Nereden biliyorsun?”

“Valou’nun nerede olduğunu biliyorum.”

Doğru mu duyuyorum? Yoksa benimle dalga mı geçiyor?

Clotilde çığlığı bastı. Dağlarda yankılanan sesi, belki kocasına telefondan daha çabuk ulaşırdı.

“Ne? Ne diyorsun sen?”

Lisabetta yanındaydı. Konuşmalarının yarısını dinledikten sonra donakalmıştı. Cassanu hâlâ uyukluyordu, torununun çığlığını duymamıştı. Speranza içeri girmişti.

“Valou on kilometre uzakta. Galéria’nın yukarısında, Bocca Serria Ormanı’nda bir yerlerde.”

Clotilde bir an kocasının Valentine’i kaçırdığını düşündü. Bir zamanlar annesinin başına geldiği gibi onu makinin ortasında bir yerlerde saklıyordu. Onu tehdit ediyordu, kızını bir daha göremeyecekti. Tüm öfkesini kustu, dağlar bir kere daha titredi.

“Kahretsin, ne demek istediğini söyle artık!”

Hattın diğer ucundan Franck’ın kekelediğini duydu. Can sıkıcı bir şey itiraf edecek gibiydi. Karşısında dikilen Lisabetta ona endişeyle bakıyordu. Valentine’in kaybolduğunu anlamıştı sanki.

“Orada ne işi var?” dedi Clotilde. “Nasıl o ormanda olur?”

Rüzgâr kulağında uğuldayana dek esti.

“Ben... Ben telefonuna casus yazılım yüklemiştim... Spytic diye bir şey. Onu takip etmemizi sağlayan bir uygulama. Coğrafi koordinatlarına ulaşmamızı sağlıyor.” Suçüstü yakalanan bir çocuk gibi soldu sesi. Sadece bölük pörçük kelimeler ulaşabildi Clotilde’e. “Ne olur ne olmaz... Başına

bir şey gelirse... Ben... Beni biliyorsun... Valou için hep endişeleniyorum... Sana söylesem kabul etmezdin... Ama olan oldu işte, Clo... Başına bir şey geldi.”

Bulutların arkasından aniden güneş belirmiş gibi aydınlandı Clotilde’in zihni. Bu bir itiraftı. Başta içi kinle doldu ama büyük bir rahatlama dalgası alıp götürdü bu hissi.

“Benim telefonuma da yükledin mi o Spytic’ten?”

“Şey...”

“Neyse, çok da önemli değil Franck, kaybedecek zamanımız yok. Sadece, benim telefonuma da o casus yazılımdan yüklediğin için mi üç gece önce beni makinin içinde bulabildin diye merak ediyorum.”

“Evet.”

Boğazından yükselen hakaret selini engellemek için gözlerini yumup dişlerini sıktı.

“Jandarmayı ara, Franck! Ara ve o lanet casus yazılımın verdiği koordinatları söyle onlara! Bölgenin etrafını çevirsinler! Bocca Serria’nın etrafını çevirsinler. Böylece bu işgüzarlığın bir işe yaramış olur. Yoldayım, kamp alanına geliyorum. Sen neredesin?”

Kocası telefonu çoktan kapamıştı.

Lisabetta tek kelime etmeden, hiçbir şey sormadan orada dikiliyordu. Rafa düzgünce kaldırılmış kullanışlı, her an ona ihtiyaç duyulabilecek bir eşya gibi bekliyordu. Sağlam, az kullanılmış, sadece biraz iki büklüm olmuş bir eşya gibi.

Büyükannesinin sakinliğinin aksine, Clotilde panik içindeydi. Ellerini oraya buraya savururken *Passat*’a doğru koşmakla kafasını biraz toplamak için birkaç saniye durup düşünmek arasında kalmıştı. Her şey çok hızlı gelişmiş, her şey birbirine karışmıştı. Öğrendiği tüm bilgileri bir sıraya koyacak zamanı yoktu: Ortadan kaybolan ama hâlâ hayat-

ta olan annesi ve kızı... En azından hâlâ hayatta olduklarını umuyordu. Olabildiğince ipucu toplamalı, ne olduğuna dair bir sürü, bir sürü, bir sürü bilgi edinmeliydi. Her şey bir anda yerle bir olabilirdi.

Cassanu uyanmıştı. Güneşten serseme dönmüş, etrafında olup bitenden habersiz, şapkasını başına taktı.

Clotilde büyükannesinin ellerini tuttu.

“Günlüğüm, nine. Onu aldıktan sonra sakladın mı? Söylemen lazım, nine, çok önemli. Başka kime gösterdin? Senden başka okuyan oldu mu?”

Lisabetta’nın elleri, esir alınmış kelebekler gibi çırpınarak kaçmaya çalıştı.

“Bil... Bilmiyorum kızım.”

“Başkasına gösterdin mi?”

“Hayır.”

“O zaman... Günlüğü yalnızca sen mi okudun?”

Yaşlı kadının gözlerinin kenarlarında yaşlar birikti. Akan rimelleri ona acıklı bir güzellik katıyordu. Bakışlarında ilk defa öfke vardı.

“Sen beni nasıl biri sanıyorsun, kızım? Elbette günlüğünü oradan aldım. Ama açmadım. O sana aitti. Sadece sana. Ben de onu kamp alanına, Arcanu’da kalan diğer eşyalarla, kıyafetlerin, kitapların ve çantanla beraber Euproctes’a götürdüm. Sen hastanedeydin. Her şeyi oraya götüremezdim.”

“Hastaneden taburcu olur olmaz anakaraya götürdüler beni, nine. Kamp alanına hiç dönmedim.”

“Biliyorum, güzel kızım, biliyorum... Bungalovdan tüm eşyalarını Basile Spinello alacaktı.”

Clotilde’in elleri titremeye başlarken, Lisabetta’nın kiler sakın ve usluysa.

“O da öyle yaptı, nine,” dedikten sonra bir an duraksadı. “Basile bana tüm eşyalarımı getirdi. Defterim hariç.”

23 Ağustos 2016

Bir tekmeyle telefonu uzun yassı bir kayaya fırlattı. Bu teknoloji işlerinden zırnık anlamasa da kapalı olsa bile polislerin cep telefonunun izini sürebileceklerinden şüphelenecek kadar polisiye dizi izlemişti. Yine de yerlerini tam olarak bulamazlardı. Bu uzun zaman alırdı.

Bu yüzden hiç acelesi yoktu. Valentine elleri bağlı, ağzı kapalı, gözleri yaşlı, annesinin günlüğünü okurken, kızın telefonunu kurcalamıştı.

Hiçbir şey bulamamış olması ne büyük hayal kırıklığıydı!

Gelen, giden kutusunu açıp mesajlaşmalarını okudu, fotoğraflarına baktı, indirdiği birkaç parçayı dinledi. Birkaç dakikalığına on beş yaşındaki bu genç kızın dünyasına girmiş, ilginç hiçbir şey bulamamıştı. Anne-babasına ters hiçbir söz etmemişti. Tek bir açık saçık fotoğrafı yoktu. Arka planda ne tek bir içki şişesi, ne oynaşabileceği bir erkek arkadaşı ne de kırılabileceği bir kız arkadaşı vardı.

Uslu bir genç kızdı.

Kendiyle barışık. Terbiyeli.

İçinde nefret yoktu. Hiçbir sorunu yoktu. Hayat, ona isimsiz bir hayırsever tarafından bahşedilmiş bir armağan-
dı sanki. Ona düşen tek şey, değerini bilmek, gülümsemek,
teşekkür etmek, mumları üflerken içini ferah tutmak, anne
ve babasıyla beraber Yüce Tanrı'nın, Buda'nın ve Noel
Baba'nın hep yanında olduğuna inanmaktı. Kusursuz bir
gençlik. Annesinin aynı yaştayken günlüğüne yazdıklarına
tamamen zıttı.

“Bu, gelişen teknolojiyle ilgili mi acaba?” diye düşündü.
Sonuçta telefon insanı tüm dünyaya bağlarken, günlük tut-
mak seni ondan uzaklaştırırdı.

Ya da bu yeni jenerasyonla ilgili bir şey miydi sadece?

Eline bir taş alıp *Samsung* telefondan geriye kalanı da
paramparça etti. Bu kez cihazın yerini tespit etmeye çalı-
şırlarsa, son sinyali bu ormandan alacaklarından emindi.

Daha fazla oyalanmamalı, hemen uzaklaşmalıydı oradan.

Önce *Fuego*'nun paslı kapılarına, sonra pencereden iki
kadına, Palma ve Valentine'e baktı.

Benzerlikleri hayret vericiydi. Uzun, ince ve dimdiklerdi.
İkisinin de duruşunda, gururlu bakışlarında ve yılların, kı-
rışıklıkların ve kiloların değiştiremeyeceği özgüvenlerinde,
dillere destan olan o güzellik vardı.

Öte yandan Clotilde'e o kadar benzemiyorlardı ki! Clo-
tilde İdrissi de hoş bir kızdı ama ona cazibe katan şeyler
tam aksi özelliklerdi: Minyonluğu, yerinde duramayışı, in-
sanlara güven telkin edişi.

Taşı uzağa fırlattı. Belki genleri dağıtan büyücünün do-
ğumda harmanladığı gen iksirinden her aile için sınırlı mik-
tarda vardı. Yeni bir karışım elde edene kadar aynı içeriği
elinden geldiğince anne babalara, çocuklara, kardeşlere
bölüştürmek zorunda kalıyordu. Böylece genler bir nesli
atlayabiliyordu.

Büyükanneyle torununu düşünmeye devam ederek *Fuego*'ya doğru ilerledi. Clotilde annesiyle hiç anlaşılamazdı. Bunu günlükünde yazanlardan biliyordu. Kızıyla da anlaşılamıyordu. Bunu söyleyebilecek kadar gözlemlemişti onu.

Kaderin cilvesine bak...

Oysa büyükanneyle torunu birbirini severdi, birbirinin kıymetini bilirdi, iyi anlaşırlardı. Bu, gün gibi ortadaydı!

Yazıktı...

İlk tanışmalarının çizik, vuruk *Fuego*'nun içinde iki saatten ibaret olması, ağızları bağlı olduğundan öpüşememeleri, elleri sımsıkı bağlı olduğundan sarılıp koklaşamamaları yazık, çok yazıktı...

Fakat hemen farklı düşüncelere daldı. Buradan hemen uzaklaşmalıydı.

Fuego'nun kapısını açtı.

20:34

Mükemmel, tam zamanında orada olacaktı.

Arka koltukta oturan Valentine'e bir kere daha baktı. Annesinin günlüğünün sayfalarını çeviriyordu. Yazanları okumadan. Genç kız, gözlerinden akan yaşlardan satırları artık seçemiyordu. Bu defterde yazanlar en sonunda annesini sevmesini sağlayabilecek miydi? Yoksa ondan daha da mı nefret edecekti?

Artık mühim değildi.

Valentine'in bu soruyu yanıtlayacak vakti olmayacaktı.

Kapıyı açtı.

Kimse kımıldamadı.

“Vakit geldi, Bayan İdrissi. Petra Coda bizi bekler.”

23 Ağustos 2016, 20:40

Clotilde, *Passat*'ın yanında dikiliyordu. Çantasında umutsuzca arabanın anahtarını ararken öfkeden küplere binmişti. Kafası allak bullaktı. Marşa bastığında ne yöne gideceğini bile bilmiyordu. Jandarma karakoluna mı? Kamp alanına mı? Valou'yu bulma umuduyla ormana mı? '89 yazında gençler arasında da en az yetişkinlerinki kadar büyük bir drama yaşandığını belli belirsiz hissedebiliyordu ama yapbozun parçalarını bir türlü bir araya getiremiyordu. Bu iki ayrı çemberin arasındaki tek bağlantı, o eski defterdi.

İçinde bir genç kızın gördüğü, fark ettiği her şey olan ve yazdıklarını artık hatırlamadığı o eski defter.

Bir yetişkin okumuştı onu. Çalmıştı ve sayfalarında gerçeği bulmuştu; onun gerçeğini. Cinayetin kilidini açacak anahtarı günlüğünde bulmuştu. O ise daha çantasında arabanın anahtarını bile bulamıyordu! Arabanın kapalı kapısında aptal gibi dikilirken lanet etti. Neredeyse ağlayacaktı. Ne kadar aptaldı! Nereye koymuştu bu lanet anahtarı?

Telefonu titredi.

En azından telefonun nerede olduğunu biliyordu.

“Clotilde? Ben, Anika. Nasıl üzıldüm, nasıl üzıldüm...”
Anika burnunu çekti. Bir hıçkırıyor bir konuşuyordu. “Cervone bu sabah öldürüldü. Şimdi de kızınızın kaybolması...”

Hıçkırık bir kere daha sözcüklerin yerini aldı. Eski rüzgâr sörfçüsü, ruhen çökmüştü. Tüm bu yaşananlar, misafirperverliğiyle her anlamda Euproctes’u tek başına çekip çeviren patroniçeyi aşıyordu.

“Euproctes’ta Franck’la mısınız?”

“Hayır... Tek başıma girişteyim.”

“Franck nerede?”

“Bilmiyorum.”

“Jandarmaya mı gitti?”

“Bilmiyorum... Belki onlarla konuşuyordur şimdi. Buradalar zaten... Sabahtan beri buradalar... Cervone için...” Hıçkırıkları ikiye katlandı. “Onu sevmediğinizi biliyorum, Clotilde. Onu asla sevmediniz... Ama Cervone’nin sonu bu şekilde...”

Sonunda anahtarı bulmuştu Clotilde. Elini çabuk tutmalıydı. Hattı daha fazla meşgul tutamazdı.

“Eşiniz hakkında konuşmak için mi aradınız beni?” diye buz gibi bir tavırla sözünü kesti.

“Hayır, Clotilde. Hayır, bir şey hatırladım. O yüzden aradım sizi.”

Anahtarı, *Passat*’ın kapısına takarken kalp atışlarını kulaklarında hissediyordu Clotilde.

“Valentine’e Arcanu’ya gelmesini söyleyen mesaj, basit bir kâğıt parçasına yazılmıştı. Altında da sizin adınız yazıyordu. Hemen inanmayıp, kontrol etmem gerekirdi... Ama o kadar bitkinim ki...”

“Hatırladığınız şey ne, Anika?”

“Not elime ulaşmadan hemen önce kamp alanının önünde bir araba vardı. Yavaşlayıp durdu. Birkaç dakika burada bekledi. O an hiç aklıma gelmedi. Daha yeni fark ettim.”

Clotilde arabanın kapısını açıp anahtarı kontağa taktı. Anika'nın konuşması biter bitmez gaza basmaya hazırdı.

“Cervone bana her şeyi anlattı,” diye sürdürdü Anika. “Defalarca... Fakat uzun zaman önceydi. Araba dikkatimi çekti, bana bir şeyler anımsatır gibi oldu. Ardından notu gördüm ve hemen üstüne Valou gelince, unuttum.”

“Nasıl bir arabaydı bu, Anika?”

“Araba, *Fuego*'ydu. Kırmızıydı. Cervone'nin bana defalarca anlattığı araba gibi. Annenizin, babanızın ve abinizin içinde öldükleri araba gibi.”

Clotilde marşa basınca *Passat*'ın motoru gürledi. Fakat geri vitesle takmadı, gaza basmadı. Beyninde alarm veren üç ikaz ışığı yanıyor, üç siren çalışıyor ve alevlerden bir üçgen oluşturunuyordu.

Başta, kırmızı *Fuego*.

Valou'nun telefonundaki casus yazılımın gösterdiği koordinatlar. Franck, Bocca Serria'da bir yerde olduğunu söylemişti. Orman, Petra Coda'nın birkaç kilometre aşağısındaydı.

Son olarak annesi ve kızı.

Hepsi tek bir noktaya çıkıyordu: Biri özellikle anne-babasının arabasının aynısını bulmuş, içine annesini ve kızını bindirmiş, Petra Coda'ya doğru ilerliyordu.

Clotilde bunu kimin, neden yaptığını bilmiyordu ama oraya gittiğine emindi. Arabanın kontrol panelinden saate baktı.

20:44

Hasta ruhlunun, delinin teki, tıpkı yirmi yedi yıl önce olduğu gibi arabayı Petra Coda dağ geçidine doğru sürüyordu. Bir 23 Ağustos daha. Fakat bu kez arabada o yoktu. Arabanın arkasında on beş yaşında başka bir kız oturuyordu. Kendi kızı!

On gün önce o yola gitmişti. Yabankekiği buketi bırakmıştı. Franck ve Valou'nun umurunda bile değildi. Dar yolda yanlarından arabalar geçmişti. Artık emindi. O deli her kimse, saat tam

21:02'de orada olacaktı. *Fuego*, bariyerlerden aşağı uçacaktı.

Arabayı geri vitesle takmalı, gaza basmalı, ulaşabildiği herkese haber vermeliydi.

Fuego'yu süren kişiden ve kendisinden önce Petra Coda'da olacak birilerini yollamalıydı oraya.

Tam on sekiz dakikaları vardı.

Neredeyse hiç vakti kalmamıştı.

Refleks olarak dikiz aynasını kontrol etti ve frene bastı!

Cassanu arkasında dikiliyordu. Kırıksık yüzü bembeyaz kesilmiş, bastonunu havaya doğrultmuş, şapkası geriye yatmış hâliyle yolunu kaybetmiş Gandalf'a benziyordu. Clotilde, Cassanu'nun her şeyi duyduğunu ve ne olduğunu anladığını hissetti.

"Lütfen çekil, dede."

"Ben de seninle gelmek istiyorum."

"Çekil arkamdan. Yeterince sorun çıkardın zaten."

Passat'ın tekerlekleri, çakıl taşlarını etrafa saçtı. Araba geriye fırlayınca Cassanu zar zor kenara sıçrayabildi. Hemen ardından araba toz bulutunun içinde kayboldu. Clotilde aynadan son kez arkasına baktı. Cassanu sanki oraya kök salmış, bir daha asla hareket etmeyecekmiş gibi hâlâ aynı yerde dikiliyordu. Tek umudu bir ağaç, bir taş ya da Lisabetta'nın başından beri olduğu gibi, zararsız herhangi bir cisim olarak doğaya dönmekti sanki.

Revellata'ya ve ardından on kilometre ilerisindeki Petra Coda'ya giden yol sert virajlardan geçilmiyordu. Clotilde, Arcanu'dan çıkıp Euproctes'un oradan geçen anayola çıkmak için kullanması gereken dolambaçlı asfalt yola lanet okudu. Patikanın üzerinden uçan kuşlar için bu, birkaç metrelik bir mesafeydi sadece.

20:46

Yolun kısa süreliğine düz ilerlediği yerde yol alırken viraja girermiş gibi aniden fren yaptı.

"Kahretsin!" diye bağırды. Gözyaşları görüşünü bulandırıyordu. "Sakin ol, sakın. Sakin olursan daha hızlı kullanabileceksin arabayı."

Fakat içten içe beyni patlıyordu sanki. Kimdi bu deliliği yapan? Mühim değildi. Önemli olan ondan, onlardan önce Petra Coda'ya ulaşmaktı. Ve oraya yalnız gitmeyecekti. Yavaşlamadan sağ eliyle direksiyonu tutarken sol eliyle telefonunu çıkar-
dı. Bir kıvrılan yola bir tuşladığı numaraya bakıyordu. Tanrı aşkına, neden numarasını kaydetmeye cesaret edememişti ki? En azından farklı bir isimle kaydetmektense neden ezberlemeyi tercih etmişti?

06

Viraj. Virajı al.

25

İkinci virajı da al ve hızlan.

96

Karşı yönden gelen biri yok. Aşağı doğru üç zikzak daha. Sola dön. Yol çizgisini ihlal edip birkaç saniye kazan.

59

Tekrar hızlan.

13

Telefon çalmaya başladı.

Aç şunu, lanet olsun, aç şu telefonu!

Yavaşla, acele etme, tekrar ara.

Cevap versene! Cevap ver!

Tekrar hızlan.

Bağırarak mesaj bırak.

“Natale! Beni dinle, Natale. Kızımı kaçırdılar. Kim kaçırdı, neden kaçırdı bilmiyorum. Palma'yı da kaçırdılar. Bir tek Petra Coda'ya doğru gittiklerini biliyorum. Kırmızı bir *Fuego*'dalar. Onları öldürecek, Natale. Akdeniz'i boylayacaklar. Sen oraya yakınsın. Sen yakınsın, onlardan önce varabilirsin.”

Anayola çıkmadan önceki son düzlükten yararlandıktan sonra telefonu kapattı ve bir anlığına dikkati dağıldı.

Tam zamanında freni kökledi.

“Hayıııııııı!”

Cassanu İdrissi yolun ortasında dikiliyordu! Çatlak ihtiyar yolu kapatmıştı. Gücünü son damlasına kadar kullanmış bir maraton koşucusu gibi bastonuna yaslanmış, titriyordu. Clotilde kararını yıldırım hızıyla verdi: Yolun ortasında dikilen yaşlı adamı ezmeden geçmeye çalışmak, arabaya binmesine izin vermekten daha uzun sürerdi.

Uzanıp kapıyı açtı.

“İnanamıyorum sana! Yeterince sorun çıkarmadın mı? Haydi, atla!”

20:50

Otuz saniye kaybetmişti. Cassanu yanına oturdu ama bir cevap vermedi. Nefesini toplamaya çalışıyordu. Nefes nefeseydi, öksürüyordu. Kalbi patlayacaktı sanki. Bir dedesinin ön koltukta ölmesi eksikti! Dedesi, *Passat* uzaklaşır uzaklaşmaz koşmaya başlamış, Lisabetta'nın feryatlarını dinlemeden tüm saklı yerlerini, her taşını, her kestirme yokuşunu bildiği patikadan aşağı inmiş olmalıydı.

Yolun kıvrımlarını hızla geçtiler. Yaşlı Korsikalının nefes alıp veriş i yavaş yavaş düzene girdi. Arabanın motoruysa tam aksine, giderek ısınıyordu. Açık pencerelerden içeri yanık şeker kokusu dolmuştu.

Frenler mi? Lastikleri mi? Vites kutusu mu?

Mühim değildi. Araba sekiz kilometre daha dayanabilirdi.

“Clotilde, annenin kaçtığını düşünmüyorum.”

Pişman olmak için biraz fazla geç kaldım, dede...

Passat kenara fazla yaklaşınc a Clotilde direksiyonu sertçe sola kırdı ve araba, yolu uçurumdan ayıran taş bariyere birkaç metre boyunca teğ et geçerek ilerledi.

“Sanırım... Sanırım onu kaçırdılar.”

Telefon çaldı. Tekerlekler gıcırdadı.

Natale?

Franck?

Araba dümdüz boşluğa ilerlerken, Clotilde telefonu açtı.

“Sağa kıvrıl,” dedi Cassanu sakince. “İki yüz metre, yirmi derece.”

Sert bir dönüş yaptı. Yaşlı adam, en azından ona yardım ederek bir işe yarıyordu. Bu yolun her metresini ezbere biliyordu, ona yardımcı pilotluk yapabiliirdi. Tour de Corse’un en deneyimli rallicilerinden bile daha iyi hem de.

“Clotilde? Ben Maria Chjara!”

O kadar şaşırmıştı ki *Passat*’ı neredeyse dümdüz önündeki taş duvara sürecekti. Bir gece burada sönen başka hayatların, arabanın anısına mıydı? Çiçekli küçük bir şapelden, elinde haç tutan Meryem Ana’dan ve üç plastik çiçekten kıl payı kurtulabildi.

“Sola kıvrıl. Yüz elli metre sonra keskin viraj.”

“Maria?”

“Konuşmamızı tekrar düşündüm. Cervone Spinello’nun yalanlarını. Direksiyonun sabote edilmesini.”

“Evet?”

“Sağa doğru sert bir viraj var. Yüz metre. Altmış derece.”

“Aslında Cervone’nin o hikâyeyi uydurduğu tam olarak söylenemez.”

Clotilde’in zihninde şimşekler çaktı. Maria Chjara ifadesini geri alıyordu. Bir numaralı şüpheli Cervone, önce öldürülmüş sonra beraat etmişti. Şimşekler yerini gök gürültüsüne bıraktı. Cervone masumsa, bir numaralı şüpheli abisi Nicolas mıydı yani?

“Bana demişsiniz ki...”

“Konuştuğumuzdan beri düşündüm. O günün her dakikasını, söylenen her sözü, her hareketi hatırlamaya çalıştım.”

“Sol tarafta hafif viraj var, yüz elli metre sonra. Seksen derece.”

“Nasıl bir hareket, Maria? Bunca zaman sonra...”

“Dinleyin beni, Clotilde, dinleyin beni. Bunca yıl Nicolas’ın ölümünün, anne-babanızın ölümünün kaza sonucu olduğuna inandım. Ancak bir katil aramak gerekirse, o gece bizim bineceğimiz arabayı kimin sabote ettiğini bulmak gerekirse, ikimizi öldürmek isteyecek birini bulmak gerekirse, o kişi Cervone olmaz. Kıskançlıktan geberen o değildi.”

“Solda viraj var!” diye bağırды Cassanu.

Clotilde telefonu bırakmadan son anda direksiyonu kırdı. Yolum kenarından kıvrıldı, yolum kenarını kaplayan çakışır otlarını üç metre boyunca ezerken etrafı sarı şemsiye yağmuruna tuttu ve mucur saçtı. Alnından terler aktı.

“Eminim,” diye sürdürdü Maria Chjara. “Kaza günü gece yarısından sonra, Oscelluccia Plajı’nda, Nicolas’la beni gözetleyen o kıskanç gözleri asla unutamam. Plajda ondan başka kimse kalmamıştı. Ertesi gün yaşanan faciadan sonra da aynı dramatik bakışları dikmişti üstüme. Bugün anladım. Çünkü... Çünkü o bizi öldürmek istemişti. Nicolas’ı o öldürdü.”

“Dört yüz elli metre boyunca düz. Haydi... Hızlanabilirsin artık.”

“Kimin, Maria? Kimin gözleriydi onlar?”

Telefondan kahkaha sesleri geldi. Filmlerde oyuncuların kahkahalarının yapmacık çıktığı sahnelerdeki gibi. Maria Chjara da bunca yılı, içinde tarifsiz bir suçluluk duygusu taşıyarak geçirmişti. Birini, katil yapacak kadar kıskandırmıştı.

“Onu sen de hatırlıyor olabilirsin, Clotilde. Gözlerini mutlaka hatırlıyor olmalısın. Her ne kadar çoğunlukla iki gözünden sadece biri gözükse de.”

23 Ağustos 2016

20:52

Sert virajları neredeyse ağır çekimde geçiyordu. *Fuego* hız limitine titizlikle uyuyordu. Şoförünün ne hızlanmaya ne de yavaşlamaya ihtiyacı vardı. Navigasyon cihazını ona göre ayarlamıştı. Hız limitini aşmadan ona rehberlik eden robotun sesinin talimatlarına harfî harfine uyarsa saat tam 21:02'de Petra Coda'daki ilk virajda olacaktı.

Dokuz dakika içinde her şey bitecekti.

Öngördüğünden daha çabuk.

Halbuki doktoru ona aşağı yukarı dokuz ayı olduğunu söylemişti.

Passat D81'e yaklaşıyordu. Yol artık daha düzdü, kıyı şeridinden biraz daha uzaktı. Clotilde tekrar yavaşlaması gerekmeden önce birkaç yüz metreliğine hızını saatte yüz kilometreye çıkarıp vitesi beşe taktı.

Telefonunu bacaklarının arasına sıkıştırmıştı.

“Hermann’mış!” diye bağırdı arabanın içinde Clotilde.
“O şerefsiz Cyclops’muş!”

Cassanu ona döndü.

“Hermann Schreiber mı?”

Clotilde gözlerini yoldan ayırmadı.

“Evet, onları öldüren de, eğer vaktinde yetişemezsek on dakikaya bile kalmadan aynı şeyi tekrarlayacak olan da, annemle Valou’yu kaçırان da oymuş.”

“Mümkün değil...”

20:53

“Yapma, dede, mümkün! Dün o Hermann Schreiber pisliğiyle konuştum ve...”

Dedesi elini onun bacağına koydu.

“Bu mümkün değil, Clo. Emin olabilirsin. Dün akşam o Alman’la konuşmuş olamazsın.” Uzun bir soluk aldı.
“Hermann Schreiber 1991’de, kazadan on sekiz ay sonra öldü. Henüz yirmi yaşında bile değildi.”

20:54

Fuego, Revellata’nın altı kilometre güneyindeki Capo Cavallo uçurumunun önünden geçiyordu.

Variş saati, 21:02, diye gösteriyordu arabanın ön camına yapıştırılmış navigasyon cihazı.

Cihazın ekranında önlerine çıkacak manzaranın biçimlendirilmiş minyatür hâli gözüküyordu: meneviş mavisi bir deniz, hâki rengi bir dağ, kremalı kahverengi bir gökyüzü.

Gerçeği böyle görkemliyen, aynı anda hem yavan hem cafcıflı olduğu kadar çirkin de bir tasvir, diye düşündü Jakob Schreiber. Karşısında Revellata Yarımadası, deniz feneri, Calvi Hisarı günbatımında utandıkça güzelleşen bir genç kız gibi kızarmıştı. Birkaç saniyeliğine manzaranın tadını çıkarmak için biraz yavaşladı. Navigasyon cihazının talimatlarına

harfi harfine uyması buraya kadardı. Punta di Cantatelli'den sonra hızlanarak gecikmesini telafi ederdi ne de olsa. Bu topraklarda özleyeceği tek şey, bu manzaraydı kuşkusuz.

Yol tekrar dağa doğru kıvrılıp kuru makilerin ve cılız ineklerin yanından devam etti. Schreiber hızlandı. Aslında büyük atlayış için önünde birkaç dakika varken, özleyeceği şeyleri düşünmek aptallıktı. Beş gün önce Clotilde İdrissi, bungalovuna gelip güçbela kapanmış eski yaralarını deşmemiş olsaydı bile, 2016 yazı her hâlükârda onun göreceği son yazdı. Kaldı ki Euproctes Kamp Alanı'nın en yaşlı sakini, Almanya'da Klinikum de Leverkusen Hastanesi'nde yavaş yavaş solup gitmektense dünyaya burada, Korsika'da veda edecekti zaten. Belki gittiği yerde de cennet gibi bir manzaraya toslayacaktı. Sonuçta kimse ölümden sonra yaşam olup olmadığına emin değildi.

“En fazla dokuz ayın var,” demişti doktoru.

Tehlike çanları ilk olarak sekiz yıl önce, karaciğerinin üstünde teşhis ettikleri tümörle çalmıştı. Yüksek basınçlı su hortumuyla çatı oluğu temizler gibi, yemek borusunu temizlemişlerdi. Fakat asit yağmuru, pankreasına, akciğerine, midesine yağmaya devam etmişti. Kazanan tümör olmuştu. Hatta zaferini daha erken ilan eder diye düşünmüştü. Bayer'in muhasebecisi, tüm kariyeri boyunca tehlikeli kimyasal maddelere maruz kaldığı için işten ayrıldığı andan itibaren her ay 300 mark prim alacağını söylediğinde, emekliye ayrıldıktan sonra en fazla beş yıl dayanabileceğini düşünmüştü. On beş yıldan fazla yıllarında çalışmıştı. Yöneticilik yapmış, tüm gün bilgisayar ekranından ürün üretim zincirini takip etmişti. Ne mutluydu Bayer'e, ürünleri ellerine alıp varilleri temizlemekle görevli çalışanlar, emekli olduklarında ondan daha az maliyet çıkarıyorlardı.

Yolcularından herhangi birinin onları neyin beklediğine dair bir fikri olup olmadığını merak ederek dikiz aynasına bir bakış attı. Palma kesinlikle anlamıştı. Kırmızı *Fuego*'nun içinde navigasyon cihazının gösterdiği istikamete doğru ilerliyorlardı, torunu arka koltukta oturuyordu. Tüm işaretler apaçık ortadaydı. Valentine de fark etmiş olmalıydı. Artık her şeyi biliyordu, annesinin günlüğünü okumuştı. Ancak her ikisi de sakinliklerini koruyordu. Ağa sarılmış noel ağacı gibi paketlenmişken başka ne yapabilirlerdi zaten? Belki de bu küçük gezintinin, bir saçmalık, kötü bir şaka, bir tiyatro oyunu olmasını ya da Petra Coda'nın bariyerlerinin, 1989'dan sonra sağlamlaştırılmış olmasını umuyorlardı.

Nichiareto Koyu karşısında belirince, Jakob Schreiber seyir hızını korudu. Son birkaç gündür Clotilde'in defterini sayfa sayfa tekrar okumak, yıllar içinde hiçbir zaman tam olarak sönmeyen nefretinin korunu yeniden körüklemişti.

Oğlu Hermann bunların hiçbirinden sorumlu değildi.

Hepsi, Maria Chjara'nın, Nicolas'ın, Cervone'nin, Aurélia'nın ve '89 yazında o gruptaki diğer tüm gençlerin suçuydu. Bencildiler, insanları hor görüyorlardı. Bunların hiçbirini uydurmuyordu, Clotilde'in defterinde noktası virgülüne yazılıydı bunlar. Bu öfkeyi, bu kıskançlığı, bu çılgınlığı besleyenlerdi asıl suçlu olanlar. Öyle yapmamış olsalar, bunların hiçbirisi yaşanmazdı. Oğlu nazik, ağırbaşlı, çalışkan, iyi eğitim görmüş bir çocuktü. Önce Lise-Meitner-Schule Katolik Ortaokulu'nda okumuş, sonra Leverkusen'de Werner-Heisenberg Lisesi'ne devam etmişti. Altı yaşında izcilerin, on beşine bile varmadan öncülerin arasına girmişti. Her daim elinde bir marangoz kalemi, cebinde parlak bir taş, dişlerinin arasında çim parçaları olurdu.

Hermann ortalamadan daha iyi bir insandı.

Müziği severdi. Güzellikleri severdi. Şarkı söylemeyi, keman çalmayı severdi; denizleri, gökyüzünü uçuk tonlarda resmetmeyi, Morsbroich Müzesi'nden emekli bir suluboya ressamının atölyesinde öğrenmişti. Hermann eşsiz bir çocuktur. Kendine özgü bir dünya yaratmayı, tesadüfen keşfettiği hazinelerden yeni bir evren kurmayı severdi. Odasının duvarlarına tenis oyuncularının, şarkıcıların ya da Formula 1 sürücülerinin posterlerini değil, ay be ay sürekli zenginleştirdiği bitki resimleri koleksiyonunu asardı. On yaşındayken, aklına muhteşem bir koleksiyon fikri gelmişti. Denizyıldızından simli Noel ağacı süslerine, şerif rozetlerine, ormanın derinliklerinde gece çekilmiş yıldız fotoğraflarından, bayrakların, posterlerin, romanların üstündeki yıldızlara kadar bulabildiği her şeyden bir yıldız koleksiyonu yapacaktı. Hermann çok başarılı bir öğrenciydi, Münih Teknik Üniversitesi'nin Uygulamalı Güzel Sanatlar Bölümü'ne kabul edilmişti. Hermann hem sanatçıydı hem zanaatçı. Her şeyin nasıl işlediğini merak ederdi, fiziğe ve matematiğe ilgisi vardı. Hepsinden önemlisi güzellik, güzelliğin maddi varlığı onu cezbediyordu. Dünyanın görüp görebileceği en yaratıcı dâhinin doğanın ta kendisi olduğuna, tek başına bile muazzam bir ahenk ve kusursuzluk yaratabildiğine, insanların bundan sadece ilham alması, beslenmesi ve haz alması gerektiğine inanıyordu.

Hermann sade ve doğru biriydi.

Çoğunlukla yalnızdı. Utangaç, bilinmezlerle dolu, yanlış anlaşılmış ama yalan nedir bilmeyen bir çocuktur. Kötülükten bihaberdi. Bunu, başkalarından öğrenmişti. Yaşıtlarından. Hermann onların dilini bilmiyordu. Hermann çok kırılgandı. Hermann sadece onlar gibi olmak istemişti, bir yazlığına kabul görmek istemişti. Onların gaddarlığını göremedi. O kız olmasaydı, Hermann asla o arabanın, Maria Chjara ve

Nicolas'ın binmesi gereken arabanın direksiyonunu sabote etmezdi. Hermann onları öldürmeyi asla istememişti. İntikam almak istemişti sadece. Kaçamakları rezil olsun, gecenin ortasında araba kullanılamayacak hâle gelsin, yürümek zorunda kalsınlar, Nicolas küçük düşsün, Maria Chjara ona kendini sunmasını istemişti sadece. Onları korkutmak, bir ders vermek istemişti. Daha hiçbir kıza yaklaşmamıştı. Nicolas elleriyle güzelliğini, inceliğini, kusursuzluğunu kirlletmesin istemişti. Onu deli eden o yüze, o vücuda, o küçük Maria Chjara kaşarına el sürmesin istemişti.

Jakob Schreiber çağlayarak Akdeniz'e inen kayalara baktı ve bir kere daha yavaşladı.

Hayır, Hermann Maria ve Nicolas'ı kesinlikle öldürmek istememişti. Nicolas o akşam annesiyle babasının arabasını alıp Aurélia, Cervone ve onunla Camargue'a, o lanet gece kulübüne gidecekti. Hepsine söz vermişti. Fakat birkaç saat öncesinde Hermann onları takip etmişti. Euproctes'un park yerindeyken, Maria Chjara'nın tek bir şartla onunla geleceğini duymuştu... Kamptaki o aptallar olmadan! İki kişilik bir kaçamak olacaktı bu. Arabanın altına yattığında bunun kısa soluklu bir kaçamak olacağını düşünmüştü. Planın değişeceğini, Paul İdrissi'nin karısı ve çocuklarıyla beraber direksiyonun başına geçeceğini nereden bilebilirdi? Tüm ailenin ölümüne sebep olacağını, daha on sekizine bile girmeden bir katile dönüşeceğini nereden bilebilirdi?

20:56

Varış saati, 21:02.

Artık, diye düşündü Jakob Schreiber, insan ölümünü bile dakikası dakikasına ayarlayabiliyor.

Hermann hiçbir şey söylememişti. Jandarma bunun bir kaza olduğuna karar vermişti.

Fakat bunu asla atlatamadı. Üç masum insanın ölümünden sorunluydu.

Hermann bir dönem boyunca okula adım atmadı, bitki ve yıldız koleksiyonuyla beraber odasına kapandı. Ancak otuz seans psikolojik terapi gördükten sonra olanları itiraf edebildi. Anke'yle beraber, 1989 Ağustos'u'nun o gününden beri gerçeği çoktan anlamışlardı zaten.

Hermann psikolojik destek almaya devam etti. Tekrar kemana başladı. Bitki toplamaya ve yıldızları seyretmeye devam etti. Jakob ona yeni bir üniversite buldu. Münih Teknik Üniversitesi kadar prestijli olmasa da pazarlama alanında uzmanlaşmış, sene boyu süren kurslar veren özel bir kuruluşa yazdırdı. Çalışmaktan ziyade oyalanabilmesi için onu Bayer'de işe soktu.

Hermann'ın daha iyi olduğuna inanmıştı Jakob Schreiber. Buna inanmak, öyle olduğuna ikna etmek istemişti kendini.

23 Şubat 1991'de, Petra Coda'daki kazadan tam on sekiz ay sonra, üretim zincirini denetlediği karbonat çözeltisi variline çok yaklaştı. Madde başından aşağı döküldü. Bilimkurgu filmlerinde, vücut tamamen yok olmadan önce, üstünde dumanı tüten bir tabak et haşlamaya döndüğü o korkunç sahnelerdeki gibi, asit tüm bedenini eritti. Jakob bunun bir kaza, sadece bir kaza olduğuna inanmak istedi. Fakat Bayer fabrikasının 07 numaralı bölümünün B3 atölyesinde çalışan on işçi, Hermann'ın kasten varili devirip üstüne döktüğünü gördüklerini söylediler.

Hermann kibar ve yetenekliydi. Önünde parlak bir gelecek vardı. Büyük bir firmada önemli bir pozisyona gelebilir, kendine güzel bir kadın bulabilir, kendi ideallerine uygun bir hayatın, hak ettiği hayatın, iki gün önce kendini oğlu gibi göstererek Clotilde'e telefonda anlattığı gibi bir haya-

tın tadını çıkarabilirdi. Bunları uydurmamıştı. Oğlundan çalınan hayatı anlatmıştı sadece.

Anke birkaç yıl sonra kederinden ölmüştü. 1993 Ağustosu'nda, karısı Hırvatistan'a, Pag Adası'na tatile gitmek için ısrar etmişti. Uçurumları ve köyleri biraz Korsika'yı andırıyordu. Bir sabah, *Mercedes*'leriyle ekmek almaya gitti. Aşağısı dik bir uçurum olan viraja gelince direksiyonu kırmadı. Yanına almadığı cüzdanına bir not bırakmıştı. *Entschuldigung*. Üzgünüm.

Kazayı soruşturdular.

Mercedes'i titizlikle incelediler. Direksiyon mekanizmasında tek bir kusur bile yoktu.

O zamandan beri, Jakob'un düşünecek çok zamanı oldu. Hermann ve Anke işlemedikleri bir suçun bedelini ödemişlerdi.

Sorumlularının kim olduğunu belirleyecek zamanı oldu.

Evet, Schreiber ailesinin başına gelen facia, İdrissi ailesininkinden farksızdı.

23 Ağustos 1989'daki kazadan sonra, Hermann'ı A31 numaralı bungalovun üç basamağında perişan hâlde otururken bulduğunda, bu işte oğlunun bir parmağı olduğunu tahmin etti. Tatillerinin bitmesine daha sekiz gün vardı ama ertesi gün hemen Almanya'ya döneceklerdi. Jakob o sabah, C29 numaralı bungalova, İdrissi'lerin kaldığı yere gitti. İçeride kimse yoktu. Kazadan sağ çıkan tek kişinin, Clotilde'in yanından eksik etmediği defteri, Basile Spinello'nun hastanede ona vermesi gereken diğer eşyalarla beraber mutfak masasının üstünde duruyordu. Olanları anlamak için ondan başka birinin okuması, içinde bir ipucu, oğlunun aleyhine satır aralarına gizlenmiş bir kanıt olması ihtimaline karşı defteri oradan aldı.

O yaz, defteri tekrar tekrar okudu. Hayır, Hermann'ı katil gibi gösteren hiçbir şey yoktu... Varsa bile bunu ancak polisiye romanı seven, dikkatli bir okur anlayabilirdi. Belli ki Clotilde İdrissi kesinlikle hiçbir şeyin farkında değildi.

Fakat bir tanık vardı, yaşananlara doğrudan tanık olmuştu: Cervone Spinello. 23 Ağustos 1989'da kampın resepsiyonunda çalışırken gözünü Nicolas ve Maria-Chjara'nın üzerinden hiç ayırmamış, Hermann'ı *Fuego*'nun altına girerken görmüştü. Sonra da yetişkinlerin arasında direksiyon mekanizmasının bozuk olduğu dedi-kodularının dolaştığını duydu. Cervone, İdrissi'leri öldüren kişinin kim olduğunu bildiğini Jakob'a çaktırmayı başarsa da hiçbir zaman açık açık Hermann'ı suçlamamıştı; ne jandarmaya ne de Cassanu İdrissi'ye bir şey söylemişti. Jakob başta nedenini çözememişti. Ta ki *Roc e Mare*'nin ilk duvarları yükselmeye, Ocelluccia Plajı'ndaki meltem, Tropi-Kalliste'in duvarlarını yalamaya başlayana kadar. Hem de havaya uçmadan. Bunun tek bir açıklaması vardı. Cervone Spinello, Cassanu İdrissi'ye şantaj yapıyordu. Jakob ne olduğunu, ona kaza hakkında nasıl bir yalan anlattığını pek anlamasa da Cervone onun bir açığını yakalamıştı. Emin olduğu tek şey, Cervone'nin elinde bir koz olduğuydu. Paul ve Nicolas İdrissi'yi kimin öldürdüğünü biliyordu. Fakat Cassanu, varlığından bile habersiz olduğu genç Alman turist Hermann Schreiber'dan asla şüphe etmezdi.

Jakob arkaya bir bakış attı. Valentine artık defteri okumuyordu. Özenle poşete geri koyduğunu duymuştu. Palma İdrissi ve torunu kimıldamıyorlardı. Sadece yaklaşık on beş santim aralı arka pencerelerden içeri dolan rüzgârla savrulan saçları hareket ediyordu. İki kadın ona dik dik bakı-

yordu. Ensesine, omzuna, koluna. Gözleri dikiz aynasında Valentine'inkilerle buluştu.

Sabırla bu ağustosu beklemişti. Akdeniz'i son kez görmeyi, son birasını içmeyi, son kez petank oynamayı beklemişti. Doktorların söylediğine göre, kanser ona biraz daha zaman tanıyacaktı. Bir yaz daha, son bir yaz daha. Sonra Clotilde İdrissi çıkagelmiş, araştırmaya, soruşturmaya, imkânsız bir iddiada bulunmaya başlamıştı. Annesinin hayatta olduğunu söylüyordu! Bu saçmalıktan, delilikten başka bir şey değildi ama geçmiş i kurcalıyor, Maria Chjara'yı, Natale Angeli'yi, Cesareu Garcia'yı ve kızı Aurélia'yı sorguluyor, hayaletlerin kefenini çekip çıkarıyordu. Tahmin ettiği gibi, ondan '89 yazına ait fotoğrafları istemişti. Kim bilir, belki de konuştuğu biri gerçeği öğrenmesine yardım etmişti. Boş dosyayı açtığında, Clotilde İdrissi'ye kusursuz bir oyunculuk sergileyerek şaşırmış gibi yapmıştı. Buluttan fotoğrafları bulabileceğini söylemesi de sadece onları sonsuza dek yok etmek içindi.

Cervone Spinello'dan bir zarar gelebileceği aklına hiç gelmemişti. Şüphesiz, kamp müdürünün ondan daha çok kaybedecek şeyi vardı. Tetiği çekip kalbini delik deşik etmeden önce Cervone ona her şeyi itiraf etmişti. Fotoğraflarına tekrar ulaşabilmek için Jakob ona kablosuz internet bağlantısı olup olmadığını sorduğunda korkmuş, paniğe kapılmıştı. Clotilde İdrissi, Euproctes'a döndüğünden beri onu kaçırmak, uzaklaştırmak için elinden geleni yapmıştı ama Clotilde inatçıydı, cin gibiydi. Aynı zamanda ikna ediciydi. Cervone, Jakob'u gerçeği itiraf etmeye ikna eder, facianın yerle bir ettiği iki ailenin iki mağduru, kucaklaşıp vicdanlarını rahatlatır diye endişelenmişti.

Jakob Schreiber direksiyonu sımsıkı tuttu. Güneş, karşısında denizi tutuşturan bir ateş çizgisi oluşturmuştu.

Evet, Cervone Spinello her şeyini kaybetmekten korkmuştu. Clotilde gerçeği öğrenseydi, jandarmaya, Cassanu'ya, herkese anlatırdı. Cervone'nin tüm iş hayatı yerle yeksan olurdu. Daha da beteri, eğer Arcanu'nun yaşlı reisi, yirmi yedi yıl önce oğlunun arabasının sabote edildiğini Cervone'nin görüp de bunca yıl hiç sesini çıkarmadığını öğrenirse onu hiç tereddüt etmeden idam ederdi. En yakın arkadaşının oğlu olması hiçbir şeyi değiştirmezdi. Bu yüzden Cervone, önceden planlamadan, telaş içinde petank topunu şakağına geçirerek Jakob'dan kurtulmak istemişti. Poker oyunundan ayrılan kampçılardan bazıları patikadan geçerken onu çağırmış olmasalardı muhtemelen bunu başaracaktı da. Cesedi saklamak imkânsızdı, olay yerini temizleyecek vakti yoktu ve Cervone'nin bungalovdan çıkması gerekiyordu. Muhtemelen çok geçmeden, gece işini bitirmek için geri gelmeyi planlamıştı. Ancak Jakob bir şekilde kaçacak gücü bulmuştu kendinde. Yanına yarasını temizlemek için bir şeyler almış ve sürüklenerek kamp alanından uzaklaşmıştı. Elli yıl bölgede dolaştıktan sonra makiye aşınaydı artık.

Cervone, yaşlı Alman'ı bekleyen petank oyuncularına şaşırmış gibi yapmaktan başka ne yapabiliirdi ki? Bungalovda kimsenin olmadığını fark edince, Clotilde'e şaşırdığını göstermekten başka ne çaresi vardı? Beklemekten, titremekten, Alman'ın korkmuş, yaralı bir hayvan gibi bir köşede ölmüş olmasını dilemekten başka ne seçeneği vardı?

Elinden bir şey gelmezdi.

Jakob sakince bekledi. Onu doğru zamanda öldürmek için suyunun iyice kaynamasına izin verdi.

Sadece vakit kazanması gerekiyordu.

Crovani Koyu'ndan çıkarılan kimliği belirsiz ceset, ona hayal ettiği fırsatı sunmuştu. Büyük ihtimalle her yaz sudan çıkardıkları dikkatsiz yüzücülerden biriydi. Jakob'un, Mur-

setta Adacığı'ndan birkaç kıyafet, saat ve kimlik atması yetmişti. Akdeniz'deki en güçlü akıntı oradaydı. Jandarmaların buna kanması uzun sürmezdi. Birkaç saat ya da belki bir gün içinde cesedin gerçek kimliğine ulaşırlar veya en azından çürümüş cesedin ona ait olmadığını anlardı. Fakat birkaç saat Cervone'yi uyutmaya yeter de artardı bile.

Kampın patronu, Jakob'un hükmü çoktan verilmiş, hayatının nasıl sona ereceğini önemsemeyen bir adam olduğunu bilemezdi. Nefretinin sadece İdrissi'lere mahsus olmadığını, bunu buradaki herkese, cennetini elinden alan herkese göstereceğini bilemezdi. Cervone, yasın ve yalnızlığın onu delirttiğinden, emekli maaşının yarısını psikoloğa verdiğinden, onun da Bayer fabrikasının 07 numaralı bölümünün B3 atölyesinde karbonat varilinin yanında yakalandığından, arabayı Pag Adası'nın beyaz kayalıklarındaki ve Revellata'nın dibindeki Petra Coda'nın kızıl kayalarındaki virajlara kadar sürdüğünden şüphelenemezdi.

Jakob, Cervone Spinello'nun sırrını daha bu sabah öğrenebilmişti. Cassanu İdrissi'nin himayesinden yararlanabilmesini sağlayan sırrı.

Palma İdrissi hâlâ hayattaydı.

Hermann'ın yerine jüri heyeti tarafından hüküm giymiş, 1989 yazından beri bir çoban kulübesinde hapisti.

Cervone Spinello bunca yıl ikili oynayarak her iki tarafı da ayakta uyutmuştu. Cassanu asıl suçlunun kim olduğundan, Jakob Schreiber ise kimin suçlu ilan edildiğinden bihaberdi. Yalan söylemesine bile gerek kalmamıştı, sessiz kalması durumu idare etmesine yetmişti. Ta ki Clotilde İdrissi dönene kadar.

Cervone Spinello, ölmeyi hak etmemişti ama kalbine oku saplamak ağırdan alınmış bir meşru müdafaaadan başka bir şey değildi. İdrissi'ler ise ölmeyi de ölmeden önce acı

çekmeyi de hak ediyordu. Üç nesil boyu devam ettirdikleri yalanlar olmasaydı, bunların hiçbiri yaşanmazdı.

21:01

Güneş, henüz Calvi Körfezi'nin arkasında kalmamıştı. Hisarın üzerinde göz kamaştırıcı bir sahne ışığı gibi asılı kalarak dünyayı gölge oyununa çeviriyordu. Jakob'un gözleri buğulandı. Bu sabahtan beri, bu yazdan beri, yirmi yedi yıldır içinden aynı sözleri tekrar ediyordu:

Biz altı üstü sıradan bir aileydik. Basit şeylerden mutlu olurduk. Güneşli tatiller geçirebilmek için her yaz buraya gelirdik.

Güzellikler Adası'na.

Güzelliklerin, yanına yaklaşanı yaktığını, aldatıcı olduğunu, dokunmak isteyince uçup gittiğini bilmezdik.

Bunu Hermann'a öğretmemiştik. Bakınca bile lanetlenebilirdi insan.

Hermann saftı, farklıydı.

Onu çekemediler.

Öldürdüler.

Anke'nin, Hermann'ın yanına gidiyorum ben.

23 Ağustos, saat 21:02'de.

Kırmızı bir Fuego'nun içinde.

Revellata Yarımadası, Petra Coda'da.

Bir erkek, bir kadın ve on beş yaşında genç bir kız.

Üç ceset.

Her şey son bulacak.

Güzellik içinde.

23 Ağustos 2016, 21:01

Bir dakika kalmıştı.

Clotilde gözleri yaşlar içinde hızlanmaya devam etti.

Telefonunu, arabanın ön gözüne atmıştı. Değerli saniyelerini boşa harcamasına neden oluyordu sadece. Revellata Yarımadası önlerinde boylu boyunca uzanıyordu. Fakat etrafından dolanması, ortasına kadar tırmanması ve tekrar elli metre aşağı inip yirmi viraj alması gerekiyordu.

Yetişemeyecekti.

Jakob Schreiber geç kalmazsa, kol saati, arabanın ya da telefonunun saati aynı evrensel saate ayarlıysa eğer, asla yetişemeyecekti. Bir dakika, bir saniye bile yetebilirdi.

Cassanu Dede ön koltukta hiç konuşmuyordu.

Euproctes'u güneylerinde, deniz fenerini kuzeylerinde bırakarak, Revellata'nın kıyılarından kıvrılan birkaç virajı alırlarken manzara gözden kayboldu. Clotilde önlerine bir araba çıkabileceğini hiç önemsemeden, arabayı yolun ortasından hızla sürerek virajları yuttu. Asfalttaki beyaz çizgiler, tutkallı birer şerit gibi *Passat*'a yapışarak yoldan çıkmasını engelliyordu sanki.

Park yerindeki arabaların yanından geçerken etrafa toz bulutu saçarak zirveye ulaştılar. Manzaranın fotoğrafını çeken turistler, onları fark etmeden hızla yanlarından geçen manyak şoföre küfrettiler. Yol, yaklaşık bir kilometre boyunca boştu. Tepeden aşağı inen on virajdan sonra Petra Coda çıkıntısına varacaklardı.

Clotilde onu gördü.

Umarsızca gazı sonuna kadar kökleyince, Cassanu'nun kırıışık elinin emniyet kemerini kavradığını hissetti.

Kırmızı *Fuego*, Port'Agro Koyu'nun oradan çıkıp bir kilometre aşağılarında belirdi. Yavaş yavaş onlara yaklaşıyordu. *Fuego*'nun, Petra Coda'ya varmasına birkaç yüz metre kalmıştı.

Saatte seksen kilometreden daha yüksek bir hızla dört virajdan ilkin alan Clotilde, sol iki teker havaya kalkacakmış, *Passat* yana devrilecekmiş gibi hissetti. Son anda direksiyonu ters yöne kırdı. Fazla çevirmişti. Birkaç saniye daha kaybetti ama vitesi küçültseydi daha çok zaman kaybedecekti. Tekrar gaza bastı. Yola odaklanmalı, uzaktan onlara doğru yaklaşan kırmızı noktaya kilitlenmemeliydi.

Fakat imkânsızdı. O noktanın içinde kızı ve annesi vardı.

Başta arabanın yavaşladığını düşündü. Fakat içinde yanan umut ışığı, rüzgârı gören bir kibrit kadar çabuk söndü. *Fuego*, ucu Petra Coda'nın o çıkıntılı ve ölümcül virajına çıkan düz yolda aniden tekrar hızlandı.

Clotilde neredeyse hiç fren yapmadan aynısını yaptı. Önünde sadece dört viraj kalmıştı. Geçmişte sağ çıktığı bu dağ geçidinde ok gibi önüne fırlayabileceği, arabaya çarpmak için zamanında yetişebileceği, kırmızı arabanın karşısına çıkıp önünü kesebileceği umuduna tutunuyordu hâlâ. Eğer bu çarpışma annesinin ve kızının hayatını kurtaracaksa, varsın çarpsındı.

Fuego, fırlatma rampasından kalkan bir roket hızında ilerliyordu.

Bariyerlerin yükseltildiğini hatırladı Clotilde. Yabancıkiği buketlerini bırakmaya geldiklerinde fark etmişti. Ahşap korkulukların yerini yarım metrelik alçak taş duvarlar almıştı. Ne kadar hızlı olursa olsun bir araba bu alçak duvarlara toslayıp etrafında dönmeye başlar, belki ters döner, dam saçağında deli gibi ilerleyen bir top gibi dağla duvar arasında yuvarlanırdı ama asla aşağı düşmezdi.

Son iki zikzak kalmıştı. Aralarında üç yüz metre bile yoktu.

Çok geç. *Fuego* bir saniye içinde, yirmi yedi yıllık susuzluğu gidermek için sabırsızlanan binlerce kan rengi kayayla diken diken olmuş yirmi metrelik uçuşunu yoldan ayıran duvarlara çarpacaktı.

Clotilde gözlerini yumdu.

Fuego hâlâ orada, gözkapaklarının ardındaydı. Babası gökyüzünden elini uzatıp, annesi sandığı kadının elini tuttu. Nicolas gülümsemeyi tercih etti. Gülümseyerek ölmeyi.

Cassanu çılgılık attı, *Passat*'ın direksiyonunu kavrayıp sola kırdı. Araba, çakşırotunun dallarını kırarak toprak sete çarptı. Araba, ön camına altın yağmuru yağarken durmadı, neredeyse hiç yavaşlamadı.

21:02

Hâlâ son sürat ilerleyen *Passat*, tekerlekleri çukurlara ve taşlara çarparken hoplayıp duruyordu. Clotilde istemese de gözlerini açtı.

Fuego'nun yönünü hafifçe değiştirdiğini gördü. Uçuşunun yukarısındaki taş duvara bodoslama çarpmak istemişti sanki. Bir an için arabanın taşlara sürtüp çizileceğini, çamurluğunu ya da bir kapısını haşat edeceğini ama en sonunda yavaşlayacağını, duracağını düşündü.

Ama hayır. Yanılmıştı. Jakob Schreiber o virajın yüzlerce fotoğrafını çekmiş, dersine çalışmış, son nefesinin provasını yapmış olmalıydı.

Alman, babası gibi bariyere çarpmadı. *Fuego*'yu bariyerin hemen yanındaki tomruklara sürdü. Dik bir yamaçtan kayalıklara inmiyordu ama daha dik bir uçurumdan koya iniyordu.

Kütükler etrafa saçıldı. *Fuego* bir an için asılı kaldı gökyüzünde.

Clotilde içinde annesinin olduğunu biliyordu.

İçinde kızının olduğunu biliyordu.

Fuego baş döndürücü bir şekilde yirmi metre aşağıya, dalgaların yorulmak nedir bilmeden kayalara çarptığı yere düştü.

Bitmişti.

23 Ağustos 2016, 21:02

Passat, Petra Coda çıkıntısına on saniyeden daha kısa sürede ulaşabildi. Clotilde freni kökledi. Araba patinaj yapıp, birkaç metre kaydktan sonra yoldan geçebilecek tüm arabaların önünü keserek yolun ortasında durdu.

Clotilde dörtlüleri bile yakmadan, motoru kapatmadan, el frenini çekmeden, arabayı öylece bıraktı. Arabanın kapısını hışımla açarak *Fuego*'nun birkaç saniye önce yerle bir ettiği tomruklara koştu.

Kırmızı araba yirmi metre aşağıda, sığılıkta yüzen bir mantar tıpa gibi dalgaların üstünde sallanıyordu. Arabanın ne durumda olduğunu söylemek imkânsızdı ama Clotilde, süratle aşağı atlamasına rağmen kayalarda defalarca sıçradığını tahmin ediyordu. Doğrudan denize düşmüş olma şansı düşüktü. Anbean suya batıyordu.

Fuego'nun üçte ikisi batmıştı bile.

Birkaç saniye sonra turkuaz suları tamamen boylamış olacaktı. Kendini, Valentine'in ve annesinin yavaş yavaş acı çekerek boğulmadan, ilk çarpmada hemen ölmüş olmalarını umarken bulmasına şaşırdı Clotilde.

Suyun üstünde belli belirsiz gözüken metal enkaza bakarken gözleri yandı.

Tanrı'm!

Arabanın sadece arka camı dışarıdaydı, dalgalarla yıkınıyordu. Clotilde iki siluet gördüğünü sandı. Telaş içinde çırpınan iki gölge.

Hayal mi görüyordu?

Asla bilemeyecekti. Hemen ardından suyun üstünde, oyun bahçesinde yeniden hâkimiyet kuran ve çıplak kayaların üstünde yeniden binlerce kısa ömürlü baloncuklar çıkararak eğlenen dalga köpüklerinden başka bir şey kalmamıştı.

“Geri çekil!”

Clotilde geri çekildi. Hiç düşünmedi bile.

Cassanu doğrudan kayanın ucuna çıktı ve atladı.

Clotilde'in aklına bir anda yıldırım hızıyla dedesiyle çok uzun zaman önce yaptıkları bir konuşma geldi: “Korsikalı gençler oradan denize atlardı. İçlerinde en gözü kara olan senin dedendi.”

Aradan geçen onca yıla rağmen bir beden, yirmi metre yükseklikten paramparça olmadan atlamak için sağlaması gereken o mükemmel dengeyi hafızasında muhafaza etmiş olabilir miydi? Düşüşünü kontrol etmenin olmazsa olmazı, odaklanma kabiliyetini hatırlayıp, doğru noktayı hedef alıp, uçuşunun birkaç metrede bir sivrileşen dişlerine çarpmadan denize düşmeyi hâlâ becerebilir miydi? Suyun derinliğini iyi ölçmek ve hendek kazıkları gibi suyun altına gizlenmiş kızıl kayaları ıskalamak için son ana kadar gözü-nü dört açmayı başarabilir miydi?

Evet.

Cassanu'nun bedeni, bunların hiçbirini unutmamıştı.

Bu bir rastlantı ya da şans eseri miydi? Yoksa dedesi gerçekten sıradışı bir dalgıç mıydı? Öyle mükemmel bir açıyla sıçradı ki, düz bir çizgi şeklinde, sivri kayaları ustaca teğet geçerek tam *Fuego*'nun battığı yerde, akıntının içinde kayboldu.

Hiçbir şey yoktu.

Clotilde bitmek bilmeyen saniyeler boyunca hiçbir şey göremedi. Cassanu atlayışından sağ çıkamamıştı, kendini kurban etmişti, onları kurtarmak için atlamamış, kabahatiyle yüzleşmemek için intihar etmişti.

Arkasından siren sesleri geldi. Kapılar açılıp kapandı. Telaşlı adım sesleri, asfalt zemini titretti. Clotilde bir anlığına, sadece bir anlığına gönülsüzce başını çevirdi ve tekrar denize baktı.

Mühim olan tek şey turkuaz rengi yüzeydi.

Hiç durmadan dua etmek, sudan çıkan bir beden, bir kafa, bir el görmek için dua etmektir.

Yeni gelenler, arkasında dolanıp duruyorlardı. Clotilde, dört beş üniformalı yetkilinin arasından Yüzbaşı Cadenat'yı, Çavuş Cesareu Garcia'yı, kızı Aurélia'yı ve Franck'ı seçebildi.

Franck gerekeni yapmıştı. Jandarmaya haber vermiş, onlar da hemen harekete geçmişlerdi, fakat ellerini çabuk tutmuş olmaları neyi değiştirirdi sanki? Bir dakika geç kalmak, bir ömre mal olabiliyordu.

Franck elini tuttu. Clotilde sesini çıkarmadı.

Akdeniz, bir ömür boyunca ondan aldıklarını asla geri vermeyecekti, asla.

Clotilde'in kalbi patlayacak gibi oldu.

“Orada!”

Dedesinin başı ve omzu, ters akıntının köpükleri arasından belirdi. Kollarında bir beden taşıyordu. Clotilde ümitsiz bir çabayla onu sudan yukarı kaldırmaya çalıştığını görebiliyordu. Sonunda başı, boynu ve kolları belirdi.

Valou!

Hayattaydı.

Kızın uzun kahverengi saçları, ahtapot kolları gibi yüzüne düşmüştü. Franck, Clotilde'in elini daha da sıkı tuttu. Valou öksürmedi, ciğerlerinden su çıkarmadı, ağzı bantlanmıştı.

"Kahretsin!" diye bağırdı kocası. "Elleri ve ağzı bağlı. Kurtulamayacak."

Dipteki kayalar çok sivriydi, neredeyse dimdiktiler ve tutunacak hiçbir yer yoktu. Valou bir kenara, Cassanu bile tutunamazdı onlara.

Cassanu tekrar daldı. Valou elinden geldiğince suyun üstünde kalmaya çalışıyordu. Gözlerini kocaman açmıştı. Muhtemelen bacaklarından güç alıyordu. Clotilde bacaklarının bağlı olup olmadığını bilmiyordu ama mühim değildi, önemli olan yüzeyde kalabilmesiydi.

"Kurtulamayacak," dedi tekrar Franck. "Halat atın, cankurtaran simidi atın, lanet olsun, bir şey yapın!"

Jandarmalar dehşet içinde birbirlerine baktılar. Franck onları arar aramaz arabalarına atlamışlardı ama onlara bir kaçırılma vakası olduğu söylenmişti, denizden kurtarma operasyonu değil. Asla akıllarına gelmezdi... İtfaiyeyi aramışlardı, birazdan burada olurdu.

Valou ümitsizce kendini su yüzeyinde yatay tutmaya çalışıyordu ama dalgalar çok sertti, kayalara çarpmadan önce onu bir oraya bir buraya savuruyordu. Her dalga onu batıracakmış gibi gözüktüyor, her seferinde dalgaların altında kalıyordu ama su durulur durulmaz tekrar yüzeyde belirliyordu.

Sımsıkı tutunmuştu.

Sahi, bir boşluğa, sıvıya nasıl tutunabilirdi insan?

Kızının yerine Clotilde bağırdı.

“Lanet olsun, başka kimse atlamayacak mı?”

Adamlar tereddüt etti.

Kayaların arasındaki boşluk çok dardı. İniş baş döndürücüydü. Sudaki iri kaya parçaları çok fazlaydı. Buradan atlamayı göze alabilmek için profesyonel bir dalgıç olmak gerekiyordu. Acemi bir dalgıcın bile buradan atlayıp da kayalara çarpmama ihtimali onda birdi.

Bariyere ilk tırmanan Franck oldu.

“Aşağı inmenin bir yolu olmalı. Daha alçak bir yerden atlayabiliriz.”

Kayaların arasındaki dallara tutunarak, kalçasının üstünde birkaç metre süründü. Dört jandarma da peşinden geldi.

“Çabuk olun!” diye bağırdı Clotilde.

Dedesi yeniden suda belirdi. Perişan gözüküyordu. İçi dışına çıkana kadar öksürüyor, ağzından su ve kan çıkarıyordu ama kollarında başka bir beden vardı. Son gücüyle onu da yüzeye çıkardı.

Annesi!

Gözleri kapalıydı. Baygındı.

Fakat nefes alıyordu, kesinlikle nefes alıyordu. Dedesi onu hayatta tutmaya çalışıyorsa, bu denli nefret ettiği, müebbet hapse çarptırdığı bu kadını kurtarmaya çalışıyorsa, bunun tek sebebi hâlâ hayatta olmasıydı!

Bu kez, Cassanu tekrar dalmadı. Güçlkle yüzeyde duran bir paket, havası inmiş bir şişme yatak, fazla ağır bir usturmaça taşır gibi kolunu Palma'nın altına koydu, ötekiyle de Valentine'e uzanmaya çalıştı.

Sadece birkaç dakika daha bu şekilde durabilirlerdi.

Franck ve jandarmalar yolun yarısında sıkışmışlardı. Aşağı inmeye çalışmak, olabilecek en kötü fikirdi. Gerekli ekipmanlar olmadan oraya inmek imkânsızdı. Artık tutuna-

bilecek bir dal kalmamış, kayalar dikleşmişti. Önlerindeki kayadan atlamaları imkânsızdı. Yolun oradan başlayan dar yarık, koya kadar iniyordu. Şimdi fark edebilmişlerdi. Artık çok geçti. Tekrar yukarı tırmanmaları gerekiyordu.

İtfaiyeden hâlâ haber yoktu.

Bu böyle olmaz, diye düşündü Clotilde.

En kötü ne olabilirdi... Sonuçta Cassanu başarabilmişti. Clotilde bir adım ileri atıp kendini hazırladı. Daha önce üç metreden yüksek bir yerden hiç atlamamıştı...

Olsundu.

Arkasından bir el, bileğinden sımsıkı tuttu.

Kimsenin direnemeyeceği türden dev gibi bir el. Cesareu Garcia onu bırakmadı, hiç konuşmadı da. Sadece, “Hayır, bu kadarı yeter, yeterince insan öldü, bir kişinin daha ölmesinin kimseye bir faydası yok,” der gibi baktı ona.

Kırık bariyerin yanında üçünden başka kimse yoktu.

Cesareu, Aurélia ve o.

“Bırak beni.”

Elinden kurtulmaya çalıştı ama çavuş kıpırdamadı. Clotilde cinnet krizinin eşiğinde olduğunu hissediyordu. Harekete geçmeliydi. Kızının, annesinin bu şekilde ölmesine izin veremezdi.

“Dinle,” dedi Aurélia.

Neyi dinleyeyim?

Denizden rüzgâr esiyordu. Dağdan gelen itfaiye sirenlerini oraya taşır mıydı ki? Dikkatle dinledi ama hiçbir şey duyamadı. Kuvvetlendikçe kuvvetlenen rüzgârın sesi duyuluyordu sadece ya da en azından ona öyle geliyordu. Rüzgâr, dalgaları yükselttikçe yükseltiyor, daha ölümcül kılıyordu.

Aşağı baktı.

Cassanu, Valou’yu omzundan yakalayabilmişti. Palma hâlâ kollarındaydı. Üçü, yük gemisinden düşmüş balyalar

gibi iç içe geçmişlerdi. Umutsuzca yüzüyor, bir batıp bir çıkıyorlardı. Sarsılmış, ıslanmış, tükenmişlerdi. Tutunmaktan başka umut yoktu. Tutunmaya devam etmeliydiler.

Neden? Ne zamana kadar? Onlara kim yardım edebilirdi? “Dinle,” dedi tekrar Aurélia.

Clotilde yıllarca kendine kızacaktı. Aurélia’nın o sesi, ondan önce duymuş olmasını asla kendine yediremeyecekti. Her ne kadar neredeyse hiç duymamış olsa da bu sesi, motorun sesini.

O an Clotilde’in içindeki tüm duygular sesine yansdı. Avazı çıktığı kadar bağırdı.

“Orada! Orada!”

Cassanu’ya seslendi.

“Dayanın! Tanrı aşkına, dayananın! Kurtulacaksınız!”

Yüz metre ötede, Revellata Yarımadası’nın geri kalanını, Veaux Marins Mağarası’nı, deniz fenerini ve Punta Rossa’yı gizleyen kayalık burnun ardından küçük bir tekne belirdi.

Sandaldan büyük, trol teknesinden küçüktü.

Aryon’du.

Motoru aşağıda dalgaları yararak, hepsini ezbere biliyormuş gibi, kayalıkların arasından rahatlıkla zikzak çiziyordu. Dümende Natale vardı. Üstünde kırmızı bir rüzgârlık vardı ve sarı saçları rüzgârda uçuşuyordu.

Clotilde’in kalbi daha önce hiç bu kadar hızlı atmamıştı.

Natale birkaç saniye içinde üçüne yaklaştı. Motoru kapatıp önce Valentine’i almak için eğildi.

Hiç kolay değildi. Sert dalgalar, motoru kapatır kapatmaz, tekneyi sallamaya başlamıştı. Valou’nun eli kolu bağlıydı, ona yardım edemiyordu. Genç kızı yukarıya sadece Cassanu itebilirdi. Palma’yı bırakınayla göze alması gerekiyordu. Natale küpeşteden aşağı öyle bir sarktı ki neredeyse aşağı düşecekti.

Sonunda Valentine’i tekneye almayı başardı.

Sıra Palma'daydı.

Hareket ediyordu. Artık hareket edebiliyordu. En azından bedeni gülle gibi ağır olmayacaktı. Onlara yardım edebilmek için elinden geleni yaptı. Cassanu İdrissi gelinini, yeni evlerinin kapısından içeri sokan bir damat gibi bir kolunu beline, ötekini bacaklarına yerleştirip, Natale'e uzatabilmek için kıvrıldı.

Clotilde o an göz göze geldiklerini, dudaklarından birkaç kelime döküldüğünü hissetti.

Dedesininkilerden: "Özür dilerim."

Annesininkilerden: "Teşekkürler."

Bu çok saçma bir fikirdi, annesinin ağzı bağlıydı.

Aryon'un zemininde uzanan torununa katıldı.

Kurtulmuşlardı!

Natale son olarak elini Cassanu'ya uzattı.

Cassanu neredeyse yedi dakikadır denizle, dalgalarla, akıntıyla, kayalarla boğuşuyordu.

Bu hiç adil bir dövüş değildi. Fakat başarmıştı. Tutunmuştu.

Yaşlı adamın gücü tükenmişti.

En azından jandarma tutanağa böyle yazacaktı. Korsika gazeteleri manşetlerini böyle atacaklardı. Avcılar, Euproctes barında bu hikâyeyi gururla anlatacaklardı. Clotilde bile, Valou'yla Palma ne zaman nasıl kurtarıldıklarını sorsa bu cevabı verecekti.

Dedesi, son nefesine kadar savaşmıştı.

Hiçbir tanık, o anda gördüklerini düşündükleri şey hakkında konuşmayacaktı.

Natale Angeli elini ona uzatmıştı. Cassanu'nun eliyle arasında yalnızca birkaç santimetre kalmıştı.

Cassanu onun elini tutmamıştı. Kendini dalgalara bırakmıştı.

23 Ağustos 2016, 21:30

Petra Coda'da bu kadar kalabalığa ender rastlanırdı.

Yirmi yedi senedir böyle bir kalabalık hiç görülmemişti.

Kargaşanın ortasına park edilmiş üç itfaiye aracı, iki ambulans, dört jandarma minibüsü ve muazzam sayıda turist arabası, Ajaccio ve Calvi'ye giden tek yolu kapatmıştı. Sadece birkaç motosiklet, akşamcı koşucular ve bisikletçiler yoldan geçebildiler ve bunu yaparken başlarını çevirip uçuşuma baktılar.

İtfaiyeciler aşağıya ip merdiven sarkıtmış, çelik vidalarla kayalara sabitliyorlardı. Sahil güvenlik botu boş bir gayretle Cassanu'nun kaybolduğu koyu araştırıyordu. *Aryon*, halatla uzattığı çelik zincirle sağlamca kayalıklara bağlanmıştı. Tekne bu şekilde sabitlenir sabitlenmez, daha çok dağlık yerlerde mahsur kalmış tırmanışçıları helikopterle kurtarma konusunda deneyimli olan kurtarma görevlileri, kenarlarından tuttukları ip merdiveni vinçle uzatarak, Palma ve Valou'yu yavaşça yukarı aldılar.

Bu şekilde, kurtarma görevlilerinin yardımıyla yola çıkartılınca kendilerini meraklılardan, polislerden ve bölge halkından insanlardan örölmüş etten bir duvar karşısında buldular. “Geri çekilin, geri çekilin.” Büyükanneyle torununu altın rengi ilkyardım battaniyelerine sardılar. Harrison Ford’un gençliğine benzeyen bir ambulans teknisyeni, “Gayet iyisiniz, gayet iyisiniz,” dedi bir çırpıda. Yine de Ajaccio’daki hastaneye götürölmelerinde ısrar etti. Ambulansın kapısı ardına kadar açıldı, sedyeler hazırdu, motor çalışıyordu. Şoförü sigarasını tütürüyordu, yola çıkmaya hazırdu. Palma yorgun argın elini kaldırıp, “Sakin olun, sakın olun,” dedi. Clotilde, ambulans görevlileri onları ayırmadan önce annesiyle kızına zar zor sarılabilmişti. “Daha sonra hanımefendi, daha sonra.”

Vincin ve kurtarma görevlilerinin yardımı olmadan ip merdivenden yola tırmanan son kişi Natale oldu. Son basamağı çıkarken Cesareu Garcia elinden sımsıkı tutarak onu yukarı çekti. Sırtını sıvazlayışı, hiçbir kelime kullanmadan, beden diliyle, erkekliğe yaraşır bir şekilde, “aferin sana oğlum” anlamına gelen bu tebrik, kahramanca bir dövüşten, yangın yeri bir muharebeden galip çıkan yorgun bir adam için yeterliydi.

Franck, Valentine’e kuru giysiler götürmek için arabalara doğru birkaç metre uzaklaşmıştı.

Aurélia bu tarz vakaların üstesinden ustalıkla ve merhametle gelmiş bir hemşire edasıyla, Harrison Ford’la sohbet ediyordu.

Clotilde aklından bile geçirmeden, bir kere daha Natale’le yüz yüze geldi. Gözüne hâlâ inanılmaz yakışıklı gözüküyordu. Fermuarı göbek deliğine kadar açık kırmızı rüzgârlığıyla, önüne tuzlu saçları düşmüş mavi gözleriyle, soğukkanlı bir kahraman gülümsemesiyle onu hâlâ inanılmaz yakışıklı bul-

yordu. Son derece doğal, gelişigüzel, bariz bir dürtüyle kollarına atlayıp kulağına, “Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler!” diye haykırmamak ve *Aryon*’un halatını çözeceğini, *Aryon*’un dalgalara tekrar kavuşacağını hep bildiğini söylememek için kendini zor tutuyordu. İp merdivenle inip, tekneyle açılıp buralardan kaçabilirlerdi. Kızı ve annesi kurtulmuştu. Her şey yoluna girmişti. Vakit, gitme vaktiydi.

Clotilde bir adım attı.

Bedenini Natale’e yaslamak için amansız, hayvani bir içgüdü doldurmuştu içini. Sanki tüm kargaşayı yatıştırabilecek sakinlik ve dirayet onun vücudunda buluşmuştu.

Aurélia, Harrison Ford’u arkasında bırakıp iki adım attı.

Franck, kuru kıyafetleri kızına verip üç adım attı.

Cesareu Garcia ringi boksörlere bırakan bir hakem gibi bir adım geri çekildi.

“Natale!” diye haykırdı Aurélia.

Natale istifini bozmadı.

“Clo!” diye bağırdı Franck, Clotilde’in arkasından. “Clo!”

Clotilde istifini bozmadı.

“Clo, Valou seni görmek istiyor.”

Clotilde duraksadı.

“Sana söyleyeceği önemli bir şey varmış.”

Ambulans şoförü, sigara izmaritini fırlattı. Sedyeye taşıyan teknisyen ilerledi. Hava kararmaya başladı. İtfaiye araçları ayrılmaya başlamıştı bile. Sahil güvenlik botu çizdiği daireleri genişletmiş, açıklara da bakmaya başlamıştı.

Clotilde’in içi buruldu.

Başka ne yapabiliirdi? Kızını yüzüstü mü bırakacaktı?

Arkasına döndü.

Valou ve Palma, dizlerinde aynı altın rengi ilkyardım battanisi, başlarında aynı beyaz havluyla, aynı şekilde öne eğilmiş

yan yana oturuyorlardı. Birbirlerine ne kadar benziyorlardı.

“Evet, Valou?”

“Anne, sana... Sana vermem gereken bir şey var...”

Valentine ayağa kalkıp, hafifçe sendeleyerek, battaniyenin altında, bacaklarının arasına sıkıştırdığı poşeti çıkardı. Bir an duraksadıktan sonra büyükannesine döndü.

“Hayır, bunu anneme siz... Siz vermelisiniz.”

Palma’nın sesi titredi. Zar zor kekeleyerek konuşabildi.

“Lüt... Lütfen, ba... Bana, ni... Nine de.”

Torunun elini bırakmadan gülümseyecek, gizlemlı poşeti dizlerine koyacak gücü buldu kendinde.

Clotilde onlara yaklaştı.

Üçünün de eli Palma’nın dizlerinde birleşince poşet hışırdaydı.

Palma güçlkle, “Bu... Sana ait,” dedi.

Palma ve Valou ellerini çekti. İkisi de ağlıyordu.

Clotilde onları bu kadar duygulandıran şeyin ne olduğunu anlayamadan hediyesini yavaşça açtı. Başta poşetin içindeki şeyin mavi, soluk mavi köşesini gördü. Ardından şeklini hissetti. Dikdörtgendi. Bu bir kitaptı, yok hayır kitap değildi, kalınlığına bakılırsa bu bir defterdi.

Poşet, kimse yakalayamadan Revellata’ya doğru uçu.

Tatil Günlüğü. '89 Yazı.

Günlüğün kapağındaki yazı hâlâ okunabiliyordu.

Firavunun mezarında bulunmuş parşömenleri inceleyen bir arkeolog gibi, muazzam bir titizlikle defteri açtı.

Merhaba, ben Clotilde.

Bunu okuyan kişi, sen her kimsen, bana asla kendini tanıtamayacak olsan da nezaketen sana kendimi tanıtıyorum.

Eğer yazmaya devam edebilirsem, birkaç yıl sürecek bu günlük. Yazdıklarım çok mahrem şeyler olacak. Her kimsen baştan uyarıyorum seni! Ayrıca her kimsen, o kadar önlem almama rağmen nasıl okuyabiliyorsun şu an bu satırları?

Ömrümün geri kalanını paylaşmayı seçtiğim, ilk gecemin sabahına yanında titreyerek uyandığım ve genç kızken tuttuğum günlüğümü paylaşmaya karar verdiğim sevgilim misin yoksa?

Yoksa pasaklılığımın kaçınılmaz neticesi olarak günlüğümü en sonunda ele geçirmeyi başaran bir korkak mısın?

Clotilde'in gözleri yaşla doldu. Harfler, kelimeler, satırlar olduğu gibi duruyordu. Ara ara köşeleri kıvrılmış ve sararmış sayfalar, günlüğüne yaşlı bir cadının büyü defteriymiş gibi bir hava katıyordu. Clotilde bir an için kendiyle, yirmi yedi yıl önceki hâliyle tanışıyormuş gibi hissetti. Hikâyeleri birbirine benzeyen ve en sonunda, kitabın son bölümünde yolları kesişen iki roman kahramanı gibi.

Valou, ona gururla baktı.

“Kurtardım, anne. Günlüğünü kurtardım!”

Ağladılar. Üçü de hüngür hüngür ağladı.

Bir kol, belini sardı. Elini, göbeğine koydu.

Franck.

Arkasına döndü, kocasına hafifçe sürtündü, başını omzuna koydu. Franck bunu bir sevecenlik gösterisi sanmış olabilirdi ama asıl amacı omzunun üstünden arkasına bakmaktı.

Aurélia, Natale'e sokulmuş, rüzgârlığının içine büzülmüştü.

Clotilde defteri yavaşça kalbine bastırdı.

27 Ağustos 2016, 12:00

Lisabetta keyifle, Arcanu Çiftliği'nin bahçesinde toplanan kalabalığa bakıyordu. En tepeye çıkan güneş, pazar kıyafetleri içinde iki dirhem bir çekirdek giyinmiş kalabalığı hafif hafif pişiriyor, herkes sığınacak bir gölge köşe arıyor, ama bulamıyordu. Hepsi kapana kısılmıştı. Cassanu bu manzaraya bayılırdı.

Bazı Korsikalıların bayıldığı o hüzünlü sahnelerden, siyahlar içindeki kadınların *Lamento** ve *Vocero*** söylemelerinden, ölümü çağrıştıran tüm o ritüellerden, merhumun evinin perdelerinin örtülmesinden, aynalara çarşaf gerilmesinden nefret ederdi. Cassanu kendi cenazesinde bunların hiçbirini yapilsın istememiş, Lisabetta da ona söz vermişti.

Sözünü tutmuştu.

Yine de çiftliğe gelen kalabalığa mâni olmamışlardı.

Sessiz ve meraklı, sayısız insan gelmişti. Lisabetta, litrelerce akıttıkları terin, ayaklarının dibinde oluşan su birikin-

* Korsika'da ağıt yakmak için söylenen bir şarkı türü. (ç.n.)

** Korsika'da doğaçlama söylenen yas türküsü. (ç.n.)

tilerinin dere gibi, Akdeniz'e dökülene dek aktığını hayal etti.

Arcanu Çiftliği'nin bahçesinde bir santim bile gölge yoktu. Kalabalık güneşin, kurşun gibi ağır güneşin altında bekliyordu.

Tüm mahkûmlar, daha çok fırına benzeyen avluya çıkmıştı. Sanki Korsika, intikamını alıyordu.

Yavaş, ama çok yavaş bir şekilde öne ilerledi kalabalık.

Önce öne, en yakın kuzenlerin, Orsu'nun, Miguel'in, Si-meone'un ve Tonio'nun taşıdığı tabut çıktı. Kalabalıktakiler, kum saatindeki taneler gibi birer birer ilerleyerek onları takip etti. Cenaze alayı, akın akın çiftlikten çıktı, Marcone Mezarlığı'na doğru sahil yoluna çıkan patikaya döndü. Sonu olmayan siyah tırtıl, yavaş yavaş kıvrılarak ilerliyordu. Ancak ikişerli olarak yürüyebiliyorlardı. Yol çok dardı, nefes alınmıyordu. Ancak sahil yoluna vardıklarında esen rüzgârla yürüyüş çekilir bir hâle geldi ama çiftlikten mezarlığa kadarki üç kilometrelik yolun iki kilometresini yürümüşlerdi zaten. Cenaze alayı, tüm alanı doldurarak dağıldı. Tabut, Marcone Mezarlığı'na vardığında kalan son misafirler, henüz Arcanu'dan çıkmamışlardı bile.

Yabancı simalar arasında, valiyi, dört belediye meclis üyesini, yedi Korsika Meclisi vekilini, Yukarı Korsika Avcılık Federasyonu başkanını, Korsika Bölgesel Tabiat Parkı müdürünü görenin günü şenlenirdi. Evet, Cassanu'nun Korsikası intikamını alıyordu. Kalabalıktakilerin saygınlık rütbesi arttıkça gömlekleri daralıyor, ceketleri dügmeleniyor, ayakkabıları cilalanıyor, yoğun sıcaklıktan canları daha da beter çıkıyor, maça gidermiş gibi giyinen şortlu çocukları, mini etekli kızları, tişört giyen bölge halkını kıskanıyorlardı.

Cassanu'nun kurulu düzene, son göz kırpışydı sanki bu. Kalabalığın büyük kısmı hâlâ Arcanu'daydı.

Meşe ağacı çıplak kalmıştı.

Lisabetta saatlerce, günlerce, senelerce, mutfağın penceresinden görkemli meşeye bakarken bunu düşünmüştü. Cenaze töreni başka türlü olamazdı. Cassanu'dan bunu vasiyetine yazmasını istemişti.

Ne çiçek ne de çelenk olacaktı.

Lisabetta ve herkes için, Arcanu'nun, Revellata'nın meşesi Cassanu'ydu. Lisabetta kendine söz verdiği gibi, kocasını son kez uğurlamaya gelen tüm dostlara, misafirlere, ziyaretçilere, tabutuna atmaları için mantar meşesinin dallarını birer birer kesip dağıtmıştı. Herkesin hayalini kurduğu gibi gölgesini sunamayan ağacın etrafına binlerce kişi toplanmıştı.

Üç asırlık ağacın tüm dalları kesilmişti.

Çetin bir kış ortasındalarmış gibi çıplak kalmıştı meşe. İskeleti kalmıştı geriye. Bir deri bir kemik kalmış bir ceset gibiydi.

Lisabetta böyle olsun istemişti. İnsanların gölgesiz kalması, ne kadar kalabalık oldukları umurunda değildi. Sonuçta, bir tek bu ağaçtı yasını tutabilecek olan.

Bir yazlığına.

Ardından, birkaç ay sonra tekrar filizlenecekti ve Arcanu tekrar hayata dönecekti. Yüzyıllar boyunca yaşayacaktı. Çünkü Cassanu ve bu meşe birdi. Kanında olmasa bile öz suyunda bu vardı. Ezelden beri İdrissi'ler vardı onun öz suyunda.

Lisabetta, binlerce siyah karıncanın ağaç dallarını taşıyışını duygulanarak izlemeye devam etti. Cenaze alayının son üyeleri de bahçeden çıkıyordu. Bahçenin kapısını kapatanın kendisi olmasına karar vermişti. Çiftlikten çıkmadan önce, Lisabetta her sabah suladığı çiçek tarhına son kez baktı. Kimse üstüne basmaya cüret etmemiştir.

Öldüğü gün, mezarının üstünde bir orkide olmasını istediğini düşündü.

Lisabetta olduğu yerde duran kalabalığın arasında ağır adımlarla ilerledi. İlk varanlar, cep kadar mezarlığı doldurmuşlardı ve cenaze alayının geri kalanı daha fazla ilerleyemiyordu. Aralarında ilerlerken kalabalık güzel ama çok yavaş bir Korsika rallisi izler gibi, ya ikiye ayrılıyor ya da geri çekiliyordu.

Yaşlı kadının mezarlığa varması bir saat sürdü.

Anıtmezar açtı, Revellata Körfezi'ne bakıyordu. Manzarası ne kadar güzel olursa olsun, Lisabetta bu mezarlığı sevmiyordu. Özellikle de büyük ailelerin görkemli mezarlarını. Debdebelerine, Antik Yunan sütunlarına, Osmanlı tarzı kubbelerine rağmen, nesillerin çekmecelere kaldırıldıkları dev gardiroplardan başka bir şey değillerdi. Bir gün, Cassanu'yla sağdan beşinci çekmeceyi paylaşacaklardı. Alt çekmecelerdeki anne-babaları, büyükanne ve büyükbabaları, büyük büyükanne ve büyük büyükbabalarının yanına katlanıp kaldırılacaklardı. Oğulları, onları aşağı katta bekliyordu.

Onu bir çekmeceye koydum; bana sordu, neden ışıkları söndürdün?

Bu saçma çocuk şarkısını zihninden kovmaya çalıştı.

Yavaşça anıtmezara ilerledi. Tabii ki, tabuta ilk meşe dalı atan o olacaktı ama bu şerefi paylaşmaya karar verdi. Son birkaç metreyi zar zor yürüdü ya da en azından onu bekleyen sabırsız kalabalık öyle düşündü. Lisabetta başını sağa çevirince Speranza ne demek istediğini tek kelime etmeden anladı. Öne çıkıp Lisabetta'nın koluna girdi. O da anıtmezara ilk yaklaşan olacaktı.

Kızı Salomé, orada yatıyordu.

Lisabetta bu kez başını sola çevirdi. Hiçbir itiraz kabul etmeyen bir bakışla Palma'yı onlara katılmaya, koluna girmeye davet etti.

Kocası Paul, orada yatıyordu.

Üç kadın, birbirlerinden destek alarak tabuta yaklaştılar.

Lisabetta kendine bunu vazife edinmişti. Önceki gün tüm gece bunu düşünmüştü. Cenaze süresince Palma'yla Speranza arasındaki husumeti giderecekti. Barışmasını bilmek... Korsika'da kadınlar bu yeteneğe sahiplerdi.

Beraber, aynı anda tabuta üç dal atıldılar. Yeşil yapraklar süzülerek vernikli ahşabın üstüne düştü. Sanki meşe tabut bir anda hayat bulmuş, filizlenmiş, yeşillenmişti. Eğer onları orada öylece toprakta, üstünü mermerle örtmeden bırak-salardı, dallar gövde olur, toprağa köklerini salarlardı; balık kartalları dallarına yuva yapardı. Clotilde ve Orsu el ele peşlerinden ilerledi. Onları yetim bırakan kaderin cilvesiyle bir araya gelmiş abla kardeşti onlar. Aralarında sadece tek bir dal vardı. Orsu sağlam olan tek eliyle hem dalı hem de Clotilde'in elini tutuyordu. Parmakları nadide bir çiçeğin etrafında kenetlenen sevgililer gibilerdi.

Onların peşindense diğerleri geliyordu.

Kesilmiş dallar, tabutun üstüne dağ gibi yığıldı. Çıplak meşe, yosun renginden yeşim yeşiline, liken renginden opaline, yeşilin her tonunu sunmuştu. Yas tutanların siyah giysilerini, anıtmezarın beyaz duvarlarını umursamaksızın, tek dileği Akdeniz'in mavisine ve Revellata kayalıklarının kızılına kafa tutmaktı sanki.

Yabancı simaların ve ne rütbesini ne de yüzünü bildiği makam sahiplerinin arasından Lisabetta, sevdiği birkaç simayı tanıdı. Hikâyelerini öğrendiği, kendi hikâyesini onlarınkine yakın bulduğu insanlardı onlar.

Anika uzun süre mezarın başından ayrılmadı. Acısı büyüktü. Dün aynı mezarlığa, bu kalabalığın onda biri kadar insanla kocasını defnetmişti. Lisabetta onunla uzun uzun konuşmuş, Euproctes Kampı'nın başında kalmasını tavsiye etmişti. Bakacaktı, bakacaktı...

Maria Chjara Giordano güzel ve ağır başlıydı. Güneş gözlüklerinden ayakkabılarına, sade dekoltesinin üstündeki dantelden yanındaki iki korumaya kadar siyahlar içindeydi.

Franck elindeki dalı hızlı, mesafeli ve ihtiyatlı bir şekilde atıp geri çekildi, Valou'yu yalnız bıraktı. Genç kız hareket etmeden, boş gözlerle, göz yaşı akıtmadan, gözleriyle tabutun kapağını aşır içini görebilirmiş gibi, sonu gelmeksizin dikiliyordu. Kendi geçmişini görebilirmiş gibi. Babası, hafifçe koluna dokunmadan oradan ayrılmadı.

En son Aurélia geldi. Cesareu Garcia'nın koluna girmişti. Çavuş, Arcanu'da toplanan kalabalığa katılmayan, patikadan yürümeyen, anıtmezara tırmanmadan gelen tek misafirdi. Yine de emekli jandarmanın koyu renkli gömleği, kuru ve beyaz ter izleri içindeydi.

Aurélia babasının kolunu bırakıp gülümsedi, ardından denize baktı.

Herkes oradaydı.

Bir tek Natale gelmemişti.

Kalabalık sonunda dağıldı. Clotilde uzun uzun Lisabetta'ya sarıldıktan sonra Akdeniz'e bakan bir banka yürüdü. Palma sessizce oturuyordu. Sıcağa rağmen omzuna ince, ipek bir şal atmıştı. Siyahtı, üstünde yaban gülü desenleri vardı. Valentine yanına oturmuş, telefonuyla oynuyordu. Acaba büyükannesi hapisteyken, gençleri kendine bağımlı eden bir cihaz icat ettiklerinden haberdar olmuş muydu?

Annesinin bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Onun da annesi hakkında bilmediği şeyler vardı. Bunları telafi edebilmeleri için artık bir dünya zamanları vardı. Kolay olmayacaktı. Palma özgürlüğüne kavuştuğundan beri çok az konuşmuş, çok az şey anlatmıştı. Çoğunlukla susuyor, sadece dinliyordu.

Altmış sekiz yaşındaydı. Aniden yansıyan ışıklardan, gü-rültüden, kargaşadan, sorulardan, ona hızlı gelen her şeyden çabucak yoruluyordu. Aklında çok fazla bilgiyi birleştirmesi gerekiyordu. Çok fazla isim, çok fazla soyisim vardı.

Hepsini karıştırıyordu. Torunu Valentine'i gördüğünde ona Clotilde diyordu. Sanki o tutsakken, zaman durmuş ve kızı başka birine dönüşmüştü.

Olmasını umduğu birine. Ona benzeyen bir kıza.

Clotilde bu durumu kafaya takmıyordu. Bugün, huzurluydu.

Annesiyle kızının oturduğu bankın yanında dikildi ve beraber denize baktılar.

“O... Gitti,” dedi Palma.

Clotilde önce Cassanu'dan bahsettiğini sandı. Ancak onun gözlerini Revellata Deniz Feneri'nin ötesine diktiğini fark etti. Açıklarda bir tekne vardı. İkisi de onun Ar-yon olduğunu biliyor, Natale Angeli'nin dümenin başında olduğunu tahmin edebiliyordu.

“O... Gitti,” dedi Palma.

Özgür kaldığından beri ilk defa annesi bu kadar kelimeyi bir araya getiriyordu.

“Onu... Çok düşündüm... Düşünmek... için... kırk... yılım... oldu... Beni... karanlık... odama... kapattıkların-da... hâlâ... güzel... bir... kadındım... Öyle... düşünüyordum... odamda... bir... ayna... vardı... Onu... unut-maya... zorladım... kendimi... En... büyük... korkum...

Natale'in... beni... tekrar... görmesiydi... Zaman... acımasız... Kadınlara... hiç... adil... davranmıyor... Ellilerinde... bir adam... altmış dokuzunda... bir... kadını... sevmeyiz... ki..."

Clotilde hiçbir şey söylemedi.

Ne söyleyebilirdi?

Çok sevdiği bu manzaranın onu alıp götürmesine izin verdi. Bakışlarıyla önce Avusturyalıların Capu di a Veta'nın tepesine diktiği haçı, oradan Calvi Hisarı'nı, sonra aşağıdaki Euproctes'u, Alga ve Oscelluccia plajlarını, *Roc e Mare* inşaatını ve Revellata Feneri'ni taradı.

"Bak, anne," dedi sonunda başını telefonundan kaldıran Valentine.

"Nereye?"

"Oraya, denize, deniz fenerinin tam ilerisine."

Hiçbir şey görmüyordu.

"Aryon'un yanındaki dört siyah noktaya bak."

Clotilde ve Palma gözlerini kısarak baktılar ama bir şey göremediler.

"Bunlar onlar, anne! Orophin, İdril, Galdor ve Tatië. Senin yunusların!"

Clotilde şok oldu. Bir an kendine kızının, çocukluğundan kalma bu isimleri nereden bildiğini sordu. Tabii ya, o defterden, kızının *Fuego*'da ağız bağlıyken okuduğu, '89 yazında tuttuğu o defterden...

"Neredeyse tamamen eminim, anne! Bu çok normal. Aryon'u tanımış olmalılar."

Genellikle her şeye o kadar ciddi yaklaşan kızı, böyle bir şey uyduruyor olabilir miydi? Yunuslar yirmi yedi yıl sonra, aynı yerde, aynı teknenin motor sesini tanıyabilir miydi?

"Yunusların ömrü elli yıldan fazla," diye devam etti Valou. "Muhteşem bir hafızaları var. Sen de söylemiştin anne,

‘Yunuslar, memeli hayvanlar arasında en güçlü duygusal hafızaya sahiptir. Aradan yirmi yıl geçse bile eski eşlerinin ısıklıklarını hatırlayabilirler.’”

Clotilde ufka baktı. Tek bir yüzgeç bile göremedi.

“Çok geç,” dedi Valou, “artık onları göremiyorum.”

Kızı defterini okuyarak, mucizevi bir şekilde blöf yapmayı mı öğrenmişti? Valou devam etti. Henüz tüm kartlarını açmamıştı sanki. Bakışlarını, Oscelluccia Plajı’na bakan kayalıklara indirdi.

“Cervone öldüğüne göre *Roc e Mare*’ye ne olacak?”

“Bilmiyorum, Valou. Muhtemelen senelerce öylece duracak.”

“Çok yazık.”

“Neymiş yazık olan?”

Valentine büyükannesine döndü, sonra anıtmezara tekrar baktı, mermerin üstüne kazınmış yazıları inceledi. Sadece amcasının ve büyükbabasınıninkileri değil, üç asır boyunca gelmiş geçmiş tüm atalarının isimlerine baktı.

“Soyadımın İdrissi olmaması.”

Bu kez sessizliği bozan Palma oldu.

“İdrissi... soyadını... ne... yapacaksın?”

Valentine ona baktı. Büyükannesinin kırışıklıklarının arasında, annesinin defterinde anlattığı çekici kadını bulmaya çalışıyor gibiydi.

“Sen mimar mıydın nine?”

“Evet...”

Bir sessizlik daha. Bu kez devreye Clotilde girdi ve annesinin sorduğu soruyu tekrarladı.

“İdrissi soyadı, ne işine yarayabilir ki Valou?”

Valou bir kere daha anıtmezara baktıktan sonra yunusları gördüğünü uydurduğu noktaya baktı ve bakışlarını *Roc e Mare*’ye çevirdi.

“Buranın harabeye dönmesine engel olmama!”

Yirmi yedi yıl sonra

“Havuzda oynayabilir miyiz, nine?”

Nineleri çocuklara muzır bir gülümsemeyle, “Evet,” dedi. Çocuklar, ne zaman bir şey yapmak için izin almaları gerekse ona geliyorlardı, annelerine gitmiyorlardı. Anneleri izin vermezdi. Anneleri ne isteseler –yüzmeye ve diğer her şeye– hayır diyordu.

İstedikleri her şey ya çok soğuktu ya da çok sıcaktı, ya çok ıslaktı ya da çok tehlikeydi.

“Teşekkürler, Clo Nine!”

Félix ve Inès dizlerini yüzlerine kadar çekip, bacaklarını kollarının arasına alarak havuza bombalama atladılar. Clotilde bir süre onlara baktıktan sonra bakışları uzaklara, Alga Plajı’na ve Revellata Yarımadası’na kaydı. Havuz yarımadaya bakıyordu. Yunus koruma parkı Tursiops, kapılarını on beş sene önce açmıştı. Ana bina, giriş bölümü, müze, laboratuvar ve konferans salonları, hepsi Palma’nın orijinal fikirleriyle, Korsika çamlarının arasına yapılmıştı. Güneş, rüzgâr ve deniz enerjisiyle, enerji bakımından kendi kendine yetebilen, doğayla bütünleşmiş küçük bir başyapıt olmuştu. *Roc e Mare* inşaatındansa geriye hiçbir şey kal-

mamıştı. Bir tek doğal taş zemini, havuzu ve yunus havuzunu gözlemlemek için kullandıkları terasa çıkan merdiveni korumuşlardı.

“Havuzda gelmiyor musun, Clo Nine?”

“Büyükannenizi rahat bırakın!” diye seslendi Valentine. Sonra tekrar tabletine, sayıların bir inip bir çıktığı grafiğe daldı.

Clotilde duraksadı. Hâlâ yılın neredeyse her günü yüzüyordu. Çoğunlukla doğa koruma alanındaki yunuslar, Cirdan ve Eöl ile ya da Centuri’de balıkçıların ağından kurtardıkları muzır Aranel ile. Yazlarıysa Félix ve Inès’le... Sonunda sandalyesinden kalkıp torunuyla son günlerinin tadını çıkarmaya karar verdi. İki gün sonra Valentine ile Bercy-Village’ın ortasında, büyükbabalarının büyük ofisinin tam karşısındaki dairelerine geri döndüklerinde, Clotilde yalnız kalacaktı. Ağustosun sonlarına doğru turist kalabalığı da hafiflerdi ama diğer çocukların kahkahaları, koruma parkının koridorlarında yankılanmaya devam ederdi. Eylül ayının başından itibaren Tursiops, Korsika okullarından gelen öğrencilerle dolmaya başladılar. Öğrencilerin okula dönüşüne on yedinci kez tanık oluyordu. Emekli olduğundan beri adadan ayrılmamıştı.

Havuzun üstüne asılmış evrensel saate, suyun kalitesini ölçen göstergeye, ankastre meteoroloji istasyonuna baktı ve bakışları tahta levhada kaldı. Mimarın anısına, yüksek teknoloji ekipmanların altına yerleştirmişlerdi. Annesinin adı, tıpkı parka ektikleri, nisandan temmuz ayına kadar pembe ve leylak renklerinde açan çiçekler gibi, iki yabangülüyle çevrelenmişti.

Annesi, İdrissi anıtmezarına, babasının yanına gömülmüştü. Palma özgürlüğüne kavuştuktan sonra Vernon’daki karanlık bir dairede tek başına, neredeyse hiç dışarı çıkmadan yaşamıştı. Clotilde bir sabah bir daha uyanamayacağını

dan ve bundan kimsenin haberi olmayacağından korkmuştu hep. Fakat parkın inşaat işleri bitmeden annesinin ölmeye niyeti olmadığını anlamıştı. Onu her gün arıyor, içini rahatlatmak için söylediklerine asla güvenmiyor, yazın işlere Valentine'in bakması için ısrar ediyordu. Clotilde ne hissettiğini bir türlü kestiremiyordu. Hüzünle acılarının dinmesi arasında bir histi bu. Bir akşam, mahkemeden dönerken, annesini yatakta bulmuştu. Uykuya dalmış gibi huzurlu ve dingin gözüküyordu. Birkaç saat önce öldüğünü söylemişti doktor.

Palma, Korsika'ya, kocasının yanına gömülmek istiyordu. Yeri hazırda ama halihazırda orada başka bir kadın yatıyordu. Salomé Romani'nin bedenini birkaç kat aşağı taşımaya karar verdiler. Böylece annesinin yanında yatabilecekti. Speranza 2020'de bir Mayıs akşamı, Arcanu'nun bahçesinde, meşenin gölgesi altında ölmüştü. Yeni topladığı damlasakızları, melekotları ve kekik otlarıyla dolu sepeti yanına düşmüştü. Lisabetta da ondan üç ay sonra gözlerini yumdu. Bir sabah, orkidelerinin etrafını saran dikenleri temizlerken, kalbi ansızın pes etti.

Clotilde mayosunun etrafına sardığı havluyu çıkarıp, hâlâ güzel yetmiş yaşındaki bedenini hiç takıntı yapmadan sergiledi. Vücudunu seviyor, sahilde kitap okuyan, uyuyan ya da katlanır sandalyelerde öpüşen, mükemmel vücutlara sahip genç turistleri kıskanmıyordu. Ona göre iyi bir yaşamın özü, doğanın güzelliklerinden, ahenginden, şiirselliğinden keyif alabilmek, her şey yok olmadan önce tadını çıkarabilmektir. İnsan aslında ölmüyordu, kör oluyordu sadece. Her şeyin bittiğini, etrafındaki güzellikler solduğu zaman anlıyordu.

Fakat bugün, hepsi hâlâ ıslıl ıslıldı! Aşağılarında, doğrudan Akdeniz'e bakan havuzda, en genç yunus Eöl, onu besleyen kaslı ve sarışın melek Matteo'nun karşısında neşyle sıçırıyordu. Delikanlının sakın ve açık komutları, yu-

nus koreografileri için biçilmiş kaftandı sanki. Matteo’da, Küçük Prens’in berrak gülüşü vardı. Bu gülüşünü ilk kez, yaklaşık on yıl kadar önce Alga Plajı’nda *Harry Potter*’a dalıp gittiği zaman görmüştü. Ona, babasının lakabının bir zamanlar Hagrid olduğunu itiraf etmişti. Bugün Orsu’ya, Euproctes’un ciddi ve otoriter müdürüne, böyle hitap etmeye kimse cesaret edemezdi.

Clotilde ayağını suya daldırdı. Şemsiyenin altında, kafasında şapkası, burnunun üstünde açık duran kitabıyla uyuyordu Natale. Birden içinden yanına gidip üstüne su sıçratmak, hatta Félix ve Inès’i de kendine ortak edip onu şezlongundan havuza atmak ya da en basitinden hep beraber onu ıslatacak kadar kuvvetli bir şekilde onun olduğu taraftan havuza bombalama atlamak geldi.

Clotilde, Valentine reşit olduktan birkaç ay sonra Frank’tan ayrıldı. 2020 Aralığı’nda, karşılıklı anlaşarak, boşanma sözleşmesini imzaladılar. Böylece avukat masrafı da çıkmamış oldu. Ardından tüm kış, tüm bahar ve haziran ayının tamamında Clotilde’in aklına takılan tek bir şey vardı: Korsika’ya dönüp, Natale’i tekrar görmek. Özgürdü. Lisabetta’nın parası, Palma’nın planlarıyla ve işletme fakültesinde hazırlık okuyan Valentine’in pazarlama tavsiyeleriyle *Aryon*’u, koruma parkını, yunusları, her şeyi hayata geçirebilirlerdi.

Haberler kulaktan kulağa dolaşmaya başlayınca Clotilde, Aurélia’dan uzun bir mektup aldı. Ona, eğer Korsika’ya dönerse ve Natale onunla birlikte olmak isterse, ve bu onun kendi seçimi olursa, aralarından çekileceğini söylüyordu. (Aurélia’nın mektubunda “eğer”ler epey bir boldu.) Aurélia, Natale’i sevmeye devam edecek olsa da, son derece içten bir şekilde onun ihtiyacı olan kadının kendisi olduğunu düşünüyor olsa da, bunca yıl onu geçmişin hayaletlerinden koruyan tek kişi o

olsa da, yaşamaya tekrar başladığından beri onun için elinden geleni yapmış olsa da, Natale onu hiç sevmemiş olsa da ondan başka kimseyle mutlu olamazdı.

Bunun doğru olduğunu biliyordu Clotilde. Natale'in hayalini kurduğu Tursiops projesini koordine eden kişi Aurélia'ydı. Koruma parkını neredeyse Natale'e rağmen inşa etmişti. Parkı o da istiyordu ama gücü yoktu. Natale kararsızın tekiydi. Clotilde onun sıradışı bir âşık olduğunu hatırlıyordu ama ona asla katlanamayacağını da biliyordu. Ondandır aldığı ateşli mektuplara aylarca küfretti. Muhteşem sözler veriyor ama hepsini çabucak unutuyordu... Aşk sönmüştü. Natale onun arkadaşı, her daim şefkat duyacağı bir çocuk olarak kalacaktı. Aurélia onu daha çok seviyordu. Clotilde'in boşandıktan sonra birkaç sevgilisi oldu: Ona seyahatinde eşlik eden, yakışıklı, zeki, parlak adamlar. Bazıları evli, bazıları yabancıydı. İçlerinden 23 Ağustos'a kadar birlikte olmaya devam ettiği birini, tüm gece yıldızların altında sevişmek için *Casa di Stella*'ya bile götürdü.

“İzle, nine!”

Clotilde yerinden sıçradı. Etrafı masmavi gökyüzüyle çevrilmiş atlama tahtasına baktı. Biraz kaygılandı. Kimse Cassanu İdrissi'yi düşünmeden suya atlayamıyordu artık.

Havuzun etrafındaki tangalı turistler taş kesilmişlerdi. Gözlerinin önündeki muhteşem vücut, suya bir ok gibi, etrafa bir damla sıçratmadan dalmıştı.

Muhteşem bir dalış.

Profesyonel bir dalgıç gibi. Denizkızı gibi.

Birkaç saniye sonra Maria Chjara suda belirdi. Beyaz transparan bikinisinden gözüken dik memeleriyle, yetmişlik bir su perisiydi.

Félix ve Inès alkışladılar. Maria teyzelerini çok seviyorlardı.

Clotilde kahkahalar attı. Maria Chjara'yla arkadaş olmuşlardı. Maria her yıl, yaz öncesinde silikonunu tazelettiği göğüsleriyle dalga geçmeye bayılıyordu. Öldüğünde ondan geriye bir tek silikonları kalacaktı, ama onlar sayesinde tabutun kapağı da kapanmayacaktı!

Ayrıca cenazesinde ne Korsika korosu olacak ne de *Lamento* veya *Vocero* söylenecekti.

Bu olağandışı büyükanneyi görünce hayrete düşen üçgen vücutlu, tüysüz erkeklerin karşısında transparan bikinisini düzeltti. Güzelliğin diktatörlüğüne gönüllü olarak boyun eğen karılarıysa şok oldular.

Zaman katildir.

Fakat kimi zaman, cezayı hafifletici sebepler de olabilir.

Félix ve Inès, “Geliyor musun, nine?” diye bağıldılar.

Clotilde gülümsedi ve rüyalara dalmış Natale'i izlerken içini dolduran hafif melankoliyle sallandı. Valou tüm dikkatini banka hesaplarına vermişti. Maria Chjara, bebek yunusu beslemeyi bitiren yakışıklı Matteo'ya göz kırptı.

Sempre Giovanu.

Teşekkür

Luc Besson ve Gaumont'a teşekkür ederim.